

Giới thiệu Thú Nam Và Tiểu Bạch

Truyện Thú Nam Và Tiểu Bạch là một câu chuyện hài hước giữa tình yêu thầy trò. Với phần giới thiệu ban đầu gây sự chú ý tò mò.

Nữ chính là Viên Lai Lai vì một lý do nào đó đã nói lời chia tay, nhưng đó chỉ là lời ngoài mặt để khiến anh níu kéo. “Nếu như ngày mai tôi không thấy thứ tôi cần, tôi sẽ lên giường với Mặc Văn Dực, tôi nói được làm được.”

Cùng nhau theo dõi câu chuyện hấp dẫn và có chút ngược sẽ làm bạn nao lòng hơn nhé.

Bạn đang đọc truyện *Thú Nam Và Tiểu Bạch* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Mở đầu

"Ngày hôm nay vui quá, ngày hôm nay vui quá....." Hai tay Viên Lai Lai đặt trên tay lái nhảy múa, ngày hôm nay mình tốn 5000 tệ tiền đặt cọc mua được xe Cherry QQ trị giá 28000 tệ, hận không thể tự mình hà hơi lau sạch sẽ từng góc xe.....Thật sự đối xử như Rolls-Royce.

Hăng hái ầm hai tiếng còi, hai chân rời khỏi phanh xe và ly hợp khí, "Wow....." Nhắm mắt lại, cô cảm thấy khoảnh khắc này bản thân như muốn mọc cánh thành tiên bay lên trời.

Àm!

Viên Lai Lai đóng mạnh cửa xe, chết tiệt! Đứa nào vô đạo đức như vậy, hơn nửa đêm còn đỗ xe ở đường vòng! Mặc dù trong lòng căm thù, nhưng lúc xuống vẫn lén lút liếc mắt nhìn ký hiệu Ferrari, bỗng nhiên cảm thấy trước mắt nổi vô số bong bóng, cho dù như vậy, cô vẫn dừng cảm đi đến.....

Nhưng mà đi vòng quanh xe đó ba bốn vòng, chủ xe vẫn không chịu xuống xe, Viên Lai Lai có chút bồn chồn, gõ cửa sổ xe.

Không có phản ứng.

Gõ tiếp.

Vẫn không có phản ứng.

Viên Lai Lai thực sự tức giận, mẹ nó! Lái Ferrari thì ngon lắm à! Lái Ferrari đâm vào Cherry QQ của cô thì vô tội à! Cũng không cần phải đền cô hai vạn tám trăm chắt!

Cái người gọi là da mặt dày này, đó là có thể nói đến đổi trắng thành đen, độ dày của Viên Lai Lai đích thực có thể mở trường học dạy nghề.

Đợi đến khi cô gần như muốn gào thét hết cỡ, cửa xe từ từ mở ra, bởi vì trời tối, Viên Lai Lai không nhìn rõ mặt của đối phương, chỉ biết chỗ đối phương đứng, đã sớm áp đảo cô về mặt khí thế, cô ngẩng cao đầu một cái, không nói được lời nào, khí thế kia đã sớm làm cho hai chân Viên Lai Lai phát run nghĩ muốn phục tùng.

Nhéo mạnh mình một cái, Viên Lai Lai ơi Viên Lai Lai, vì sao ở thời điểm quan trọng này mày có thể gặp phải lỗi sai cơ bản, bây giờ không lừa hấn, chẳng lẽ đợi một lúc nữa hấn lừa mày sao? Ngẩng đầu lên, "Tôi nói, vị tiên sinh này, làm nhân vật bé nhỏ ở tầng lớp dưới cùng giai cấp nhân dân, ngày đầu tiên tôi mới mua xe đã không may mắn bị xe anh đâm một cái, bây giờ đang hấp hối nằm ở chỗ kia không thể di chuyển, bây giờ tôi nghiêm túc lấy danh nghĩa luật pháp nói cho anh biết, không những anh phải bồi thường cho tôi về mặt vật chất, mà còn phải bồi thường về mặt tinh thần cho xe của tôi, anh hẳn tâm nhìn nó bây giờ máu chảy thành sông, nhìn nó....." Miệng lưỡi cô đang chuẩn bị liên thoảng đồng dục nói ra một phen bị giọng nói cứng cỏi của đối phương ngăn chặn.

Chỉ nghe thấy đối phương từ từ thận trọng nói: "Cô nói là, xe của tôi, đâm cô?". Hấn nói rất chậm, giống như từng chữ đều đã trải qua suy nghĩ cặn kẽ.

Viên Lai Lai nghiêm túc gật đầu, ngay sau đó cau mày, những câu này nghe có vẻ mùi vị không đúng lắm? Ngay sau đó bừng tỉnh hiểu ra nói, "Không phải đâm tôi, mà là đâm xe của tôi, anh xem, anh xem!". Nói xong ngón tay không quên chỉ chiếc xe QQ bị đâm tan tác nằm chết dưới đèn đường, "Chứng cứ đều ở đây, anh xem anh phải bồi thường cho tôi bao nhiêu tiền đi, nếu anh không muốn bồi thường tiền mặt, thì đưa chiếc xe Ferrari của anh bồi thường chiếc xe mới tinh đã hỏng cho tôi vậy....." Lúc cô đang không biết xấu hổ nói ra lời đề nghị, chợt nghe thấy đối phương cười khúc khích một tiếng.

"Viên Lai Lai, lâu không gặp em thế mà da mặt vẫn dày như vậy à". Giọng nói đối phương rung động khiến Viên Viên chỉ cảm thấy cơ thể như bị sét đánh, một bước cũng không di chuyển được.

Trong đầu hiện lên một người đàn ông lạnh lùng lời nói chễ giễu, "Viên Lai Lai, da mặt của em vì sao lại dày như vậy".

Trời ạ! Hình Diễn!

Viên Lai Lai theo trực giác lùi về phía sau một bước, hoàn toàn mất hết khí thế vừa rồi, nhìn Hình Diễn ở đối diện mặt lạnh như băng, "Hóa ra là giáo sư à, nếu như chúng ta là người quen, vậy thì em sẽ chiết khấu cho thầy 8 phần trăm, coi như thầy....."

"Viên Lai Lai!". Hình Diễn cau mày, trong giọng nói ngầm có một tia không kiên nhẫn, "Em cho rằng năm đó em....."

Toàn thân Viên Lai Lai một hồi run rẩy, lên tiếng phủ nhận, "Năm đó em không □ thầy!".

Con ác mộng! Con ác mộng! Tuyệt đối là con ác mộng! Mau mau biến đi! Mau mau biến đi!

Viên Lai Lai nhắm mắt lại thật chặt đọc câu thần chú, đợi đến khi xung quanh một mảnh yên tĩnh, cô len lén mở mắt nhìn về hướng đó liền thấy khuôn mặt băng giá của Hình Diễn mím chặt môi, neho mắt lại nhìn cô gái nhỏ đang run rẩy trước mắt, sức lực trên tay không khỏi gia tăng, "Sau khi □ tôi em dám can đảm biến mất năm năm? Làm như thế vì sợ phải chịu trách nhiệm với tôi?"

Viên Lai Lai sùng sốt, "Thầy cũng không mất cái gì! Bất luận nói như thế nào cũng là lần đầu tiên quý giá của cuộc đời em, thầy đừng được lợi còn ra về!".

Hình Diễn nhú mày, khoe miệng vẽ ra một nụ cười lạnh, "Vậy là em muốn nói chuyện với tôi trên tòa?"

Viên Lai Lai tức giận toàn thân phát run, ngón tay chỉ vào hắn: "Thầy thầy thầy....." Gặp qua người không biết xấu hổ, nhưng chưa từng gặp qua người trơ trên như vậy, một người đàn ông cao to, bị người khác □ rồi, còn có ý định tìm luật sư kiện lên tòa!

Hình Diễn cảm tay cô run rẩy, hơi dịu dàng nói: "Yên tâm, vụ kiện này chắc chắn em đánh không thắng".

Viên Lai Lai tức giận gần như muốn bất tỉnh, muốn cô chịu trách nhiệm! Chẳng lẽ còn muốn cô mang hắn về nhà nuôi!

Lúc này, một âm thanh tự nhiên giải cứu cô, "Diễn, nói chuyện với ai, mà lâu thế?"

Ngay sau đó Viên Lai Lai thấy một người quần áo xộc xệch, một người đàn ông khuôn mặt tà mị ung dung đi xuống xe, cô hoàn toàn ngây người, năm năm trước khi cô biết Hình Diễn tất cả mọi người đều biết hắn không gần con gái, là một người có tính thích sạch sẽ nghiêm trọng, đối với phụ nữ càng có địch ý không thể giải thích được, chỉ cần chạm vào một bộ phận nào đó của phụ nữ sẽ không ngừng nôn mửa, khi đó cô còn cười nhạo cơ thể hắn như vậy tương lai bị hủy hoại làm sao lấy được vợ, thì ra căn bản hắn không cần lấy vợ..... Tùy tiện tìm một người đàn ông đến đánh đã chiến.....

Khó trách vừa rồi cô gõ cửa sổ xe hắn nửa ngày không muốn xuống, chắc là đang vội vàng chỉnh lại quần áo.....

Lúc Viên Lai Lai còn đang mơ tưởng viễn vông, đột nhiên nghe thấy tiếng Hình Diễn lạnh nhạt, "Có Nhân".

Thừa dịp đôi tình nhân trao đổi ánh mắt, Viên Lai Lai nắm chặt cơ hội đá mạnh một cú vào chân Hình Diễn, chỉ nghe thấy một tiếng rên, Viên Lai Lai đã như một làn khói chạy lên Cherry QQ của mình, không quên đưa đầu ra ngoài giương mắt nhìn hai người vẫy vẫy tay, ngay sau đó thấy đôi mắt của hai người bỗng nhiên trợn to, Viên Lai Lai không hiểu, đã xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ đây chính là cặp vợ chồng trong truyền thuyết? Ngay đến động tác kinh ngạc cũng làm giống nhau?

Àm!

Ặc.....

Viên Lai Lai rốt cuộc hiểu rõ vì sao hai người lại cùng làm vẻ mặt như vậy rồi.

Hóa ra là gốc cây, cô đâm vào cây rồi.....

Bạn đang đọc truyện *Thú Nam Và Tiểu Bạch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Bệnh viện

Mắt Viên Lai Lai nhìn thẳng Hình Diễn đang từ phòng cấp cứu chậm rãi đi tới, đứng ở ngay phía trước mặt cô tay cầm trong túi khuôn mặt lạnh lùng, trong lòng cô nổi khổ khó nói, bây giờ cô muốn liếc xéo hắn một cái cũng không được, vì vụ va chạm này đã phá hỏng cái cổ thanh tú của cô, bác sĩ đặc biệt dặn dò cô phải cẩn thận bảo vệ cổ không thể để xảy ra bất cứ sai lầm nào nữa.

Mỗi một bước tiến lên phía trước cảm giác giống như chịu mười đại cực hình Mãn Thanh, tiền thuốc thang này, không biết Hình Diễn có trả hay không.....

Nghĩ đến Hình Diễn vừa vào bệnh viện liền yêu cầu phòng bệnh đắt nhất, bác sĩ giỏi nhất khám bệnh cho cô, tìm của cô muốn bắt đầu rỉ máu, tiêu nhiều tiền như vậy! Hẳn cho rằng người nào cũng coi tiền bạc như rác giống đại thiếu gia như hắn à!

Cuối cùng đi đến chỗ hắn cách xa một mét, về mặt Viên Lai Lai giả vờ cười, suy nghĩ ở trong lòng nửa ngày, nhìn sắc mặt kia của Hình diễn cũng không tính là quá tốt, chậm rãi mở miệng nói: "Ày, bạn trai thầy, đi rồi à?".

Ngay sau đó cô thành công thấy được khuôn mặt Hình Diễn đen một nửa.

Nhặt chỉ đặt hai tay rũ xuống hai bên người, nhìn hắn không có ý muốn nói, chần chờ nửa ngày, cô mở miệng lần nữa, "Bạn trai thầy đẹp trai thật....."

Lần này đen một nửa bên mặt còn lại.

Hai người cứ đứng như vậy nhìn nhau năm phút đồng hồ, rốt cuộc Hình Diễn mở miệng, "Anh ta không phải là bạn trai của tôi".

Về mặt Viên Lai Lai bừng tỉnh hiểu ra. "A, thì ra thầy là bạn trai của anh ta....." Thì ra giữa hai người đàn ông này rốt cuộc làm bạn trai hay làm bạn gái đều liên quan đến danh dự, lần sau cô nhất định phải chú ý.

Thần sắc trên mặt Hình Diễn thay đổi mấy lần, cuối cùng để lại một câu, "Ngu ngốc!". Cũng không thèm nhìn cô một cái liền xoay người mà đi.

Viên Lai Lai không hiểu, cô lại nói câu nào chọc đến hắn? Người đàn ông này năm năm trước chính là như vậy, động một cái là mắng cô ngu ngốc, cô thật sự bị hắn mắng ngu! Nhìn bóng lưng của hắn cô không khỏi muốn oán thăm hắn mấy câu, ai ngờ cô chưa nghĩ ra từ ngữ mắng hắn, hắn đã xoay người lại.

"Bây giờ không đi là muốn gặp nhau ở trên tòa sao?!".

Viên Lai Lai nhắm mắt làm đui đi theo phía sau hắn, nhưng trong lòng lo sợ bất an, hắn muốn kiện mình chuyện năm đó không cần thận □ hắn ư, hay là muốn kiện cô đâm vào xe hắn?

Ngay lập tức đau đầu, kể cả hắn kiện cô cái nào, cô đều không có tiền bồi thường nha! Nghĩ đến hôm nay cô cầm toàn bộ tài sản trong nhà hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang đi vào trong đại lý xe, cô chỉ hận không thể cắn lưỡi tự tử! Rảnh rồi không có việc gì làm lại cuống cuống đi đốt tiền, mua xe cái gì hả!

"Lên xe!". Không biết từ lúc nào Hình Diễn đã lái xe đến trước mặt Viên Lai Lai, chỉ thấy mắt cô sáng lên, chiếc xe Ferrari bị đâm hỏng đã được về hưu, trước mắt đổi thành xe Maybach.

Nhưng khi nhìn khuôn mặt Hình Diễn đang nhìn chằm chằm thì Viên Lai Lai rụt rè, đôi mắt giả vờ nhiệt tình cười, "Chuyện ngày hôm nay đúng là làm phiền giáo sư rồi, giáo sư mau về nhà đi, nhà em ở gần chỗ này, em đi bộ về". Nói xong không quên giả vờ cười hai tiếng.

Hình Diễn không kiên nhẫn, "Tôi nói một lần cuối cùng, lên xe!".

Tiếp theo Viên Lai Lai dùng tốc độ còn nhanh hơn thỏ như một làn khói ngồi trên xe Hình Diễn, bởi vì theo cô hiểu, chỉ cần Hình Diễn nói ra những lời này, nhất định kết quả cũng không khá hơn chút nào!

Ngồi trên xe gần nửa tiếng đồng hồ hai người vẫn im lặng, Viên Lai Lai không chịu được không ngừng mở miệng, "Thầy không hỏi nhà em ở chỗ nào, làm sao đưa em về nhà được, giáo sư....." Hai chữ giáo sư cô đặc biệt kéo dài, giống như là muốn nhắc nhở thân phận của hắn.

Hình Diễn nói lỏng cả vạt, lơ đãng nói, "Vậy nhà em ở chỗ nào?".

Viên Lai Lai sừng sốt, ngay sau đó nhanh chóng phản ứng nói, "Em không nói cho thầy!".

Hình Diễn nhú mày, quay đầu nhìn cô, ngay sau đó làm như không có chuyện gì xảy ra nói: "Hả? Không sao, chỉ cần em còn ở thành phố A, luật sư của tôi bất cứ lúc nào cũng có thể tìm được em".

Trái tim nhỏ bé của Viên Lai Lai run lên, cười giả vờ một tiếng, thận trọng nhìn hắn, "Giáo sư, ân ân oán oán giữa chúng ta cũng đã qua nhiều năm, thầy không thể làm như chưa từng gặp em ngày hôm nay?".

"Có thể". Hình diễn thoải mái đáp ứng.

Viên Lai Lai vốn là thấp thỏm bất an mắt lập tức sáng rực, kích động bất lấy cánh tay Hình Diễn, "Thật không?!".

Hình Diễn là lạ nhìn cô một cái, hình như mất hứng, nhưng mà rất nhanh quay đầu đi, "Tôi đồng ý em thì không có việc gì, nhưng xe của tôi chịu không được em".

.....

"Em không nói địa chỉ nhà cho tôi, là muốn đến nhà tôi?". Hình Diễn bỏ CD vào, còn chưa phát nhạc đã bị tay Viên Lai Lai cho ra ngoài.

"Thật ra thì....." Viên Lai Lai khó khăn mở miệng, "Em thuê phòng, ngày mai phải chuyển nhà, nếu như chúng có duyên gặp lại, lần sau em sẽ nói cho thầy biết địa chỉ có được không?".

Hình Diễn cười lớn một tiếng, "Viên Lai Lai, em muốn tôi hỏi lần thứ ba hả?".

"Số nhà 2603 tầng 16 dãy 1 vườn hoa Cẩm Tú đại lộ Thiệu Lâm". Theo bản năng đọc ra địa chỉ nhà mình, trên mặt Viên Lai Lai đau thương, hận không thể đánh mình một cái.

Im lặng một lúc, Hình Diễn mở miệng lần nữa, "Mấy năm này chỉ sống ở chỗ này?".

"Mới quay về không lâu". Viên Lai Lai nhìn tòa nhà trên đường nhanh chóng lùi về phía sau, chỉ muốn nhanh một chút về đến nhà, nán lại ở trên xe một giây cô cảm giác mình sẽ già hơn mười năm.

"Vẫn sống trong thành phố này, nhưng cũng không đi tìm tôi?". Giọng Hình Diễn nghe ôn hòa nhã nhặn, thật ra là sóng lớn cuộn trào mãnh liệt, nhưng giờ phút này Viên Lai Lai cũng không nghe ra được.

Cô tránh hấn không kịp, làm sao có thể đi tìm hấn! Nhưng nhìn đến biểu tình không vui kia tim gan cô liền muốn run rẩy, "Việc này sao có thể, hơn nữa ngài là người bận rộn, ngày ngày cùng sư mẫu ở TV, em đi tìm thầy hình như sẽ có chuyện nha!".

*Sư mẫu: vợ thầy giáo

Mặt Hình Diễn xệ xuống, "Nguyên nhân thật sự!".

Người Viên Lai Lai theo bản năng ngồi thẳng, "Báo cáo giáo sư! Thầy trò yêu nhau ảnh hưởng đến ngài không tốt! Đối với danh tiếng của em không tốt!".

Hình Diễn cười nhạo một tiếng, "Em còn có thể nói danh tiếng?".

Viên Lai Lai xấu hổ, vì sao sống như vậy nhiều năm, danh hiệu "Lưu manh" của cô vẫn còn bị mọi người nhớ mãi không quên thế hả, nếu không phải là năm đó cô đùa giỡn tất cả các nam sinh trong khoa một lần nha, thì qua nhiều năm như vậy còn bị hấn châm chọc sao?

"Làm việc ở chỗ nào?". Hình Diễn lại mở miệng, đề tài trước sau đảo đi đảo lại quanh cô.

"Trong thành phố". Viên Lai Lai qua loa.

Tay Hình Diễn nắm tay lái thật chặt, hận không thể bóp chết cô gái nhỏ này, "Địa chỉ cụ thể!".

"Thật ra, thật ra," Viên Lai Lai quay đầu nhìn trái phải mà nói cái khác, "Cách công ty thầy không xa".

Hình Diễn liếc mắt nhìn cô một cái, Viên Lai Lai lập tức cảm giác gió lạnh vù vù sau lưng, "Chính là chỗ cách cửa công ty thầy 100m!". Kể cả ban cho cô thêm một lá gan nữa cũng không dám lừa gạt hấn, nhưng cô không muốn cho hấn biết cô làm việc ở chỗ nào đó là sự thật.

"Hình Thị?". Hình Diễn không hỏi, mà là khẳng định.

Viên Lai Lai xuất hiện vạch đen, việc này hấn cũng có thể đoán được? Nghĩ cũng đúng, cả con đường mua bán và cho thuê building hầu như đều bị Hình Thị mua, căn bản không có công ty nào khác!

Cô định nói nội trong vòng nghìn mét, nhưng khi nhìn tình hình đã quá muộn.

Giọng Hình Diễn nửa uy hiếp nửa vang lên, "Em nói là, em làm việc ở Hình Thị lâu như vậy, nhưng vẫn trốn tránh tôi?".

"Viên Lai Lai!". Hình Diễn không nhịn được quát một tiếng.

Cả người Viên Lai Lai run lên, mang theo chút mong đợi, "Đến đến chưa?".

Hình Diễn gần như cắn răng nghiêng lợi, "Xuống xe!".

Bạn đang đọc truyện *Thú Nam Và Tiểu Bạch* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: A, đến rồi

Viên Lai Lai nhảy xuống xe không một chút do dự, gần như là trốn xuống xe, “Gặp lại sau nha!” Vừa nói vừa mở cửa xe rồi đi, suy nghĩ một chút cảm thấy không đúng, quay đầu lại nói với Hình Diễn “Tốt nhất là không gặp lại nữa.”

Nhìn mặt của Hình Diễn càng ngày càng đen, Viên Lai Lai chần chừ rồi đi trở lại, lo lắng không yên hiện lên nụ cười: “Giáo sư, anh là người có rất nhiều tiền, lúc này em vừa đụng hư một chiếc xe của anh, nhất định là anh không cần nó nữa, vậy anh cho em đi?” nói xong cô kỳ vọng nhìn hắn, đối với hắn một chiếc Ferrari cũng giống như một sợi lông trên người con trâu vậy, hắn nhất định đồng ý với cô!

Hình Diễn hừ lạnh một tiếng: “Viên Lai Lai.”

“Dạ?” Hai mắt Viên Lai Lai tròn to chờ hắn nói tiếp.

“Dáng vẻ em cười rất giả tạo.”

A.....

Viên Lai Lai nghe xong những lời này, đoán chắc không có được chiếc xe, không ngờ một lúc sau hắn lại nói, “Ngày mai đến phòng làm việc của anh lấy chìa khóa.”

Trước mắt Viên Lai Lai có cảm giác như Dollar bay qua, đồng Euro, nhân dân tệ, cô giống như muốn lấy lòng nói thêm một câu “Thật ra thì năm đó em thật sự không có ý gì giáo sư, sớm biết anh thích đàn ông em đã. ....” Hình Diễn nhìn cô với ánh mắt lạnh lùng làm cô im miệng lại, Viên Lai Lai chợt thông suốt, chuyên như vậy làm sao có thể nói ra! Trong lòng mọi người hiểu rõ là tốt rồi!

Hình Diễn chăm chú nhìn Viên Lai Lai nửa ngày, không có việc gì lại lấy đi động ra, Viên Lai Lai lui về phía sau một bước “Ngày hôm qua em bị mất điện thoại, nên không có số điện thoại!” Nói giỡn, tránh hắn ba năm, tại sao có thể thất bại trong gang tấc vào lúc này!

Hình Diễn nhú mắt lại, cười không đàng hoàng nói “Những lời nói lúc này của em anh đã ghi âm lại rồi, nếu ngày mai em không đến như lời nói . . . . .”

Viên Lai Lai giống như bị sét đánh trúng đầu, nhìn phía sau xe không chút lưu tình rồi đi, đá đá chân, trong nháy mắt giày cao gót bay lên bầu trời “Đi chết đi!!!!” Ngay sau đó hét thảm một tiếng “A . . . . !” Đúng lúc này giày cao gót rơi ngay trên đầu cô.

Trước mắt loé lên những vì sao . . . . .

Về đến nhà nằm dài lên giường, Viên Lai Lai nhắm mắt lại không muốn nhớ về chuyện năm năm về trước, nhưng những hồi ức đó giống như gấu Kaola quấn quanh người cô, năm năm trước, hắn cũng ngang ngược khó ưa như vậy . . . . .

Trong ký túc xá, đôi mắt Viên Lai Lai nhìn chăm chăm máy tính, mặc cho Tần Diệu trở về âm ỉ cô cũng không quan tâm

“Viên Lai Lai, không phải chỉ thi rớt thôi sao, có cần phải như chết cha chết mẹ vậy không? Chỉ cần đi thi lại lần nữa là được chứ sao.” Cuối cùng Tần Diệu không nhịn được nữa hung hăng cầm sách đánh một cái lên vai Viên Lai Lai.

Viên Lai Lai từ trong màng hình ngược lên hung hăng nhìn Tần Diệu “Cậu mới giống như chết cha chết mẹ ấy, xung quanh cậu năm dặm đều như tang chết cha chết mẹ!” Suy nghĩ một chút, vừa cảm hận vừa nói “Mình đã thi rớt ba lần rồi, cái người họ Hình này chính là muốn mình không qua được!”

“Thôi đi, thái độ đi thi của cậu ba lần như một, giáo sư muốn cho cậu qua cũng khó,” Tần Diệu chợt si mê nói “lần trước mình cố ý làm bài sai rất nhiều, muốn Giáo sư cho cơ hội thi lại, như vậy mình liền có cơ học thêm với giáo sư, haha, nhưng giáo sư cố tình không cho.”

Viên Lai Lai khinh thường hừ một tiếng “Một đám mê trai, không phải là người ta lớn lên đẹp trai một chút, trẻ tuổi, được nhiều khen thưởng một chút, lái xe xịn một chút, gia đình giàu một chút sao? Các người mỗi ngày đi học với bộ dạng ngu xuẩn chảy nước miếng đầy mặt!”

“Đó mà là một chút sao? Hai mươi lăm tuổi đã là Phó Giáo Sư, mỗi năm có thể cầm hai mươi giải thưởng quốc tế, chạy xe thể thao số lượng giới hạn, xí nghiệp gia đình là đứng số một toàn quốc, ở trong mắt cậu chỉ là một chút ít sao?!” Ngón tay út của Tần Diệu hận không được đâm mù mắt Viên Lai Lai, vừa nhắc tới người đàn ông thì lại muốn cùng Viên Lai Lai trở mặt thành thù.

Viên Lai Lai mất kiên nhẫn phát tay một cái “Đứng ở đó mà lộ vẻ háo sắc đi, đừng cản trở mình chơi game!”

Tần Diệu bước tới “Phập” một tiếng màn hình máy tính bị đóng lại “Viên Lai Lai nếu cậu không tiến bộ lên một chút, cậu vĩnh viễn sẽ không qua được cuộc thi!” Trong Ký túc xá ai cũng biết Viên Lai Lai sẽ chơi game khi tâm trạng không tốt, chính là ở trong mắt các cô cái này không tốt cho sức khỏe, không tích cực, cô phải sửa lại thói quen này của Viên Lai Lai! “Cậu không qua cuộc thi này, sẽ không được đề cử đi Canada học nghiên cứu, hiện tại trong lớp chúng ta chỉ có cậu là bị loại ra khỏi danh sách, cậu còn không tranh thủ nghĩ biện pháp, cậu không phải là vẫn muốn đi Canada sao?!”

Viên Lai Lai nhìn Tần Diệu một cách bất đắc dĩ “Cậu đi của hắn làm bạn trai rồi trực tiếp bảo hắn cho mình đạt yêu cầu là cách tốt nhất, còn nếu làm không được,” đẩy tay Tần Diệu ra “Xin lỗi, lúc này mình muốn chơi game!”

“Viên Lai Lai!” Tần Diệu “Pằng” một cái, lại chụp trên đầu của cô “Cậu nghĩ! Anh ta là một giáo sư tính khí tốt, cực kỳ có kiên nhẫn, luôn suy nghĩ

điều tốt nhất cho học sinh, tất cả mọi người đều có tư cách được cử đi học tại sao chỉ có mình cậu không có?”

Mắt Viên Lai Lai tròn trắng “Không biết, có thể kiếp trước mình cướp vợ anh ta!”

Tần Diệu lại ký đầu cô một cái “Viên Lai Lai, cậu có thể suy nghĩ nghiêm túc một tí sao! Sao cậu không chịu nhớ lại hai người đã từng là thanh mai trúc mã, vì muốn sự chú ý của cậu, nói không chừng . . . .”

Mắt của Viên Lai Lai tròn trắng, tình cảm cô ấy phân tích nửa ngày cho ra kết luận buồn nôn như vậy?

Một phút sau Tần Diệu nói một câu không ai ngờ “nghe nói anh ta thích sạch sẽ nghiêm trọng, chỉ cần đứng trên người phụ nữ thì nôn mửa không ngừng, lấy bản lãnh đùa giỡn đàn ông của cậu đem anh ta đùa giỡn một phen, khiến anh ta chịu không nổi, anh ta tự nhiên sẽ cho cậu đạt yêu cầu!”

Cầm Viên Lai Lai muốn rơi xuống đất “Mình đi đùa giỡn anh ta? Nếu anh ta báo với hiệu trưởng, thì lúc đó bằng tốt nghiệp mình cũng không lấy được!” Cô ngu đến mức đó sao?

Tần Diệu lại đánh thêm cái nữa “Viên Lai Lai bình thường cậu là một người rất thông minh, thế nào đến thời điểm mấu chốt lại ngu ngốc như vậy! Có bao nhiêu nữ sinh làm phiền anh ta xin số điện thoại, giờ trò với anh ta, anh ta không nói qua một câu, trước tiên cậu có thể thử rồi nhìn thái độ của anh ta xong mới quyết định có đùa giỡn anh ta hay không!”

“A . . . .” Trong đầu Viên Lai Lai thoáng qua ánh sáng màu đỏ, một câu nói thức tỉnh người trong mộng, đùa giỡn đàn ông là nghề của cô, như thế nào gặp phải người đẹp trai lại quên mất sở trường của mình, tát vuốt ve mặt Tần Diệu rồi tới lượt tay “lại đánh sẽ thành ngu ngốc đấy!”

“Cậu vốn là đồ ngu ngốc mà!”

“Cút!”

Ngày thứ hai, hai người sôi nổi bắt đầu kế hoạch, đến buổi trưa Tần Diệu chịu không được Viên Lai Lai ngủ trong chăn phát ra âm thanh giống như heo, chết sống kéo cô từ trong chăn ra ngoài, cho cô nằm phết để đánh răng rửa mặt sau đó đi ra đường phố náo nhiệt.

Ở trên đường phố, hai mắt Viên Lai Lai toả sáng, lôi kéo Tần Diệu bước nhanh về phía trước, chuyên đi phương hướng có trai đẹp, dọc theo đường đi đứng không ít ngực tai đẹp, mỗi lần người ta muốn nổi giận, thấy bộ dáng đáng thương Tần Diệu thì bỏ qua, một đường đi hai người chiếm rất nhiều tiện nghi của trai đẹp.

“Diệu Diệu, mình nhìn thấy anh ta, chút nữa cậu có thể giả bộ đáng vẻ này ! Khoé miệng Viên Lai Lai không tự chủ nhếch lên cười, chân đi như bay, nhìn anh chàng đẹp trai muốn vào trung tâm thương mại cách đó không xa.

Tần Diệu không dao động nhìn theo ánh mắt Viên Lai Lai cuối cùng ánh mắt sáng rõ, giọng điệu cũng hưng phấn “Haha, cậu nhìn tốt lắm, mình nhất định sẽ không giành với cậu.” Lời nói còn chưa hết, bị người đi phía trước kéo một cái: “Chậm một chút, chậm một chút, bà cô của tôi!”

Phanh!

Thông minh, đứng trũng, còn là lòng ngực.

Tần Diệu suýt nữa bay lên rồi, thật hạnh phúc, thật hạnh phúc, đàn ông như vậy cuối cùng cũng bị cô nhúng chàm rồi, cô muốn ngửa mặt lên trời cười to ba tiếng, nói một câu “Tôi Hồ Hán Tam đã trở lại!”

Hình Diễn nhìn hai nữ sinh trước mặt, nhìn lại đôi tay móng vuốt sói chộp vào trong ngực mình, cau mày thật chặt, sắc mặt tái nhợt một chút so với trước, đáy mắt thoáng qua một tia chán ghét, lui về sau một bước, hần đang hết sức muốn rồi đi cánh tay lại bị bắt trở lại lần nữa.

“Này!” Viên lai Lai thấy hần rời đi có chút nóng nảy, nắm chặt cánh tay của hần, còn chưa có đùa giỡn đủ đâu, làm sao có thể cho hần đi dễ dàng như vậy? Chỉ là sau khi cô nhìn kỹ vẻ mặt của hần cô kết luận: khẳng định là hần không nhận ra hai cô. Thứ nhất họ cũng không đi học, thứ hai là quan hệ của Hình Diễn và học sinh không thân thiết, hết giờ học là lập tức biến mất không thấy, không biết họ cũng là điều đương nhiên.

Hình Diễn rút tay lại “Các cô, xin hỏi có chuyện gì không?”

Thấy hần lễ phép như vậy, Trong lúc nhất thời Viên Lai Lai không biết nói gì, lúc lâu mới nói lấp bắp: “Thật ra cũng không có chuyện gì, chỉ là anh đứng trũng tôi, không lẽ không nói tiếng nào bỏ đi dù gì cũng phải xin lỗi chúng tôi, hoặc là mời chúng tôi ăn cơm để an ủi linh hồn bị thương!”

Hình Diễn nhún mày, kiên nhẫn chịu đựng cả người khó chịu nói “Vừa rồi rõ ràng hai người các cô đứng tôi, tại sao có thể nói là tôi đứng trũng các cô?”

“Haha” Viên lai Lai đề cao giọng nói “Mắt em gái tôi có vấn đề không nhìn thấy đường anh cũng bị như thế sao? Rõ ràng thấy chúng tôi đi tới phía này, anh lại còn không nhường đường ? Bây giờ lại còn muốn đổ thừa chúng tôi là người không đúng sao?”

Mắt hoa đào Hình Diễn sừng sốt quét lên người Tần Diệu, người mù? Mắt còn có thể nhấp nháy ánh sáng nhìn hần? Hần cảm thấy hần là người mù mới đúng!

“Cô muốn bao nhiêu?” Hình Diễn miễn cưỡng mở miệng, không muốn so đo cùng họ.

Cái gì? Muốn bao nhiêu? Chiếm tiện nghi trai đẹp còn có tiền để xài? Cười giả tạo “Ha ha, đối với những người giàu có như anh mà nói có thể tùy tiện bồi thường một ít tổn thất về tinh thần và thể xác là được, không cần quá nhiều.”

Hình Diễn lấy ví tiền ra đưa cho Viên Lai Lai vài tờ tiền mặt. “Nếu như không còn chuyện gì nữa tôi đi.”

Lúc đầu Viên Lai Lai cười tươi như hoa, đang muốn nói cùng hắn đi vui vẻ, ai ngờ cuối đầu nhìn xuống như sét đánh trúng đầu, có lộn hay không, mười tệ!!!!

Chết tiệt! Hắn còn dám làm cho cô tức như vậy!!

Đang muốn đem tức giận của mình trút ra ngoài, Hình Diễn quay đầu nháy mắt với an ninh, lập tức có ba bốn an ninh chạy đến hướng này, như hung thần ác sát nhìn chăm chăm Viên Lai Lai cùng Tần Diệu nói: “Hình thiếu, cần giúp một tay sao?”

Tần Diệu thấy mọi chuyện không ổn, khề lồi kéo Viên Lai Lai, làm bộ choáng váng, tựa đầu vào vai Viên Lai Lai “Chị, vừa lúc này đụng trúng chổng mặt quá chúng ta về nhà thôi!”

Viên Lai Lai lấy can đảm nói nhỏ “Cứ đi như vậy chẳng chẳng phải rất mất mặt sao? Viên Lai Lai này lúc nào làm chuyện mất mặt như vậy?”

“Ai da, ai da, chị hai, tôi thì không được, không được chúng ta đi nhanh thôi!” nói xong choáng váng dựa vào người Viên Lai Lai.

Bốn người an ninh hung tợn quai dị nhìn hai người, một người trong số đó nói: “Hai người các cô, cô hãy đưa cô này đi bệnh viện, nhớ nhất định phải kiểm tra “toàn thân” cho cô ấy, coi cô ấy có bị đụng sinh bệnh gì, nhất là mắt, phải để bác sĩ khám xem cho cô ấy có bị đụng mù mắt !”

Tần Diệu người đang mềm xuống chợt đứng thẳng lên nói “Chị, em mò đường về nhà trước, chị trở về sớm một chút!” Nói xong nhanh như chớp hướng phía trong đám người chạy đi, gặp người thì tránh né rất nhanh, không có chỗ nào giống người mù cả!

Bạn đang đọc truyện *Thú Nam Và Tiểu Bạch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4

Viên Lai Lai lúng túng cười cười “Em gái tôi, nó mặc dù mù, nhưng trực giác rất chuẩn, ha ha , ha ha.”

“Cô còn muốn đi ăn cơm với tôi không?” Hình Diễn lên tiếng một lần nữa.

“Không không không.” Viên Lai Lai vừa cười lui lại phía sau “Tôi phải đi xem em gái, nó bị mù, sợ nó lại không tìm được đường về nhà thì không tốt lắm, bye bye!”

Nói xong lấy tốc độ còn nhanh hơn so với Tần Diệu chạy mất trong đám đông.

Hình Diễn nhìn bóng lưng cô trong đám đông nhếch miệng cười, ngay cả cảm giác khó chịu bị họ chạm vào lúc này cũng biến mất, xoay người đi vào trung tâm thương mại.

Một tuần lễ sau, Viên Lai Lai đi học sớm chò, nhìn lối vào của giáo viên đi dạy, lần trước đùa giỡn không thành công, lại bị hắn đùa giỡn, cô không cam lòng, đợi qua một tuần mới dám đến nhìn hắn, hi vọng hắn đã quên cô. Bình thường không phải lúc này hắn đã xuất hiện sao? Sao hôm nay lại trễ như vậy!

Rất cuộc, nửa giờ sau cô nhìn thấy cặp mắt hoa đào của Hình Diễn, cô lập tức kích động, nhìn chung quanh hắn cùng mấy giáo sư, không để mắt đến những trận hoa si, hấp ta hấp tấp trực tiếp chạy lên “Giáo sư, thầy thật đẹp trai!”

Nói xong nháy mắt một cái chờ đôi phương đáp lại.

Mọi người xung quanh cười âm lên.

Đúng như dự đoán, Hình Diễn bước tới, nhìn cô như có điều suy nghĩ, suy nghĩ một lúc “Ừ, tất cả mọi người đều nói như vậy.”

Mặt Viên Lai Lai đen lại, kế tiếp không phải là hấn mặt đỏ lên xấu hổ, sau đó bùm miệng chạy đi sao? Tình tiết chuyện này thay đổi cũng quá xa nha.

“Giáo sư, em . . . .Em thích thầy!” Đường như là lấy tất cả can đảm “Em thích thầy! Từ lần đầu tiên gặp, em không quên được thầy, em biết việc này đối với thanh danh của thầy không tốt, nhưng nếu thầy nguyên bỏ qua điểm số cho em, cho em một danh ngạch có thể đi du học, em đảm bảo tuyệt đối sẽ không trở lại quấy rầy thầy.” Viên Lai Lai chân thành nhìn hắn, lại thấy mắt hoa đào nhìn cô thật sâu.

“Bạn sinh viên này, em gái cô còn mù không?” Hình Diễn mỉm cười chậm rãi mở miệng.

Viên Lai Lai tuyệt vọng, mẹ kiếp hắn vẫn còn nhớ cô! Thật là ném ném ném ném ném. . . . .Người! “Không, Không có mù. . . . .”

Nói xong quay đầu bỏ chạy theo bản năng, nhưng lại nghĩ, mình chạy, 30 điểm không thể biến thành 60. Chần chừ nửa ngày, hắn thích sạch sẽ nghiêm trọng, chán ghét nữ sinh đến gần mình, nếu xuống tay với hắn không được vậy thì xuống tay với người bên cạnh hắn đi, đôi mắt lóng lánh, điềm đạm đáng yêu nhìn hắn “Giáo sư, em trai thầy bao nhiêu?”

Lúc đầu Hình Diễn sững sờ, mặt đỏ lên sau đó chuyển thành đen.

Chính Viên Lai Lai cũng sững sờ, rất nhanh cô phát hiện mình nói sai “Em chỉ muốn hỏi em trai thầy mấy tuổi!”

Hình Diễn trầm ổn nhìn cô, ngụ ý nói “Tôi bao nhiêu tuổi, em trai tôi bấy nhiêu tuổi.”

Viên Lai Lai vốn là da mặt dày, phản ứng rất nhanh “Em nói là em trai thầy và thầy cùng một mẹ sinh ra. . . . .”

“Hình Diễn nhủ mày “Chẳng lẽ còn có thể tách ra sinh?”

. . . . .

“Thầy có em trai không?” Viên Lai Lai hoàn toàn im lặng.

“Em không tin?”

Xảy ra chuyện gì! Rõ ràng là vấn đề rất đơn giản, tại sao cô có cảm giác càng ngày càng thô tục! “Em là hỏi! Giáo sư là con một sao!” Chuyện này là có sâu xa trong đó!

Hình Diễn nhếch miệng cười “Sinh viên này, tên, lớp học. Xem ra tôi cần nói chuyện với thầy hướng dẫn của em.”

Một trận gió thổi qua, không thấy bóng dáng của Viên Lai Lai, chỉ còn lại Hình Diễn cười như không cười.

Trong lớp, Viên Lai Lai tìm một góc ít người để suy nghĩ đối sách, trong lòng không yên cần bút, hoàn toàn không có nghe Hình Diễn đi vào nói cái gì, cũng không phải là cô không nghe, mà cho dù cô có nghe cũng không hiểu, ước mơ ban đầu của cô là thiết kế, bị ba cưỡng chế sửa lại nguyện vọng thay vào đó là tài chính quốc tế, cả lớp hai mươi người, 16 người là nam, tuy rằng rất hợp ý cô, có thể đùa giỡn nhiều trai đẹp như vậy, nhưng lấy sự thông minh của cô đứng là nghe không hiểu khoá học này, kết quả dường như chuyên môn của cô là đùa giỡn trai đẹp, đùa giỡn trong lớp xong liền đến các lớp khác sau đó vờn ma chường đến các đàn em lớp dưới, cũng vì vậy cô có danh hiệu “đồ lưu manh”, thậm chí hiện tại khi cô đi múc nước, đàn em lớp dưới thấy cô liền bỏ chạy.

“Tốt, hôm nay học tới đây thôi, bây giờ bắt đầu điểm danh.” Hình Diễn khép sách lại lơ đãng nói.

Tần Diệu đẩy Viên Lai Lai mộng du hai tiết học “Giáo Sư nói tới tên cậu rồi!”

Lời cô cứng rắn vừa nói, âm thanh ôn hoà dễ nghe của Hình Diễn vang lên “Viên Lai Lai”

Miệng ngậm bút đánh rơi trên bàn vang lên một tiếng “Lạch cạch”, Viên Lai Lai theo phản xạ đứng lên, Theo tiêu chuẩn quân đội thẳng tắp chào Hình Diễn “Dạ, trưởng quan!”

Cả lớp cười ầm lên.

Viên Lai Lai mặt đỏ lên giống tôm luộc, trong lòng thầm hận nói đều là lỗi của cha, cha làm quân nhân thì thôi, còn dạy cô thói xấu này! Gãi gãi đầu, cười ha ha hai tiếng “Giáo sư. . . . .”

Hình Diễn nhủ mày nhếch khoé môi “Sáng nay em hỏi thăm em trai tôi.”

A. . . . . Tại sao trong lúc này lại nhắc tới em trai? Tất cả sinh viên trong lớp nhìn nhau, toàn bộ khó hiểu nhìn hai người, bộ dạng Hình Diễn bình tĩnh, mặt Viên Lai Lai hết đỏ rồi trắng, hết trắng rồi đỏ.

Trong đầu một mảnh hỗn độn, Viên Lai Lai nói: “Vậy em trai thay62co1 khoẻ không?”

Cả lớp lại cười lên một trận ầm ĩ.

Hình Diễn nhủ mày, ra dấu tay, cả lớp yên tĩnh trở lại, 20 đôi mắt cùng nhau nhìn hắn, lúc này hắn mới chậm chạp mở miệng “Em tới nhà tôi xem một chút thì biết.” Nói xong ưu nhã xoay người đi ra khỏi phòng học.

Nhiều người vây quanh Viên Lai Lai hỏi chuyện hai người, Viên Lai Lai đẩy mọi người ra, trong lòng cô nóng như lửa đốt, còn một tháng nữa là sẽ kết thúc khoá học, nếu hắn không thay đổi điểm cho cô, mơ ước đi du học Canada của cô coi như tan vỡ!

Đang im lặng bỗng một tiếng thét dọa mọi người sợ “ Giáo sư! Thầy còn chưa cho em số điện thoại!”

Mọi lại lãnh giáo bản lãnh “ Đồ lưu manh” Viên Lai Lai, rõ ràng cưỡng bách người khác bị mình theo đuổi! 20 đôi mắt đồng tình nhìn về phía lưng Hình Diễn, Hình Diễn đang rời đi cũng dừng lại bước chân, quay đầu lại cười làm mê hoặc lòng người, tất cả mọi người ghen tỵ, nhìn nụ cười của hắn.

“Em muốn biết số điện thoại của tôi làm gì?”

Viên Lai Lai cười ha ha “ Đương nhiên là để bồi dưỡng tình cảm!”

Mọi người hít một ngụm khí lạnh, Viên Lai Lai này không tương tốt nghiệp nha, ngay cả Giáo sư cũng muốn đùa giỡn! Hình Diễn giống như là chưa nghe thấy cô nói chuyện, nhìn lướt qua mọi người “Tôi không phải đã từng nói qua với các bạn học sao?”

Mọi người lắc đầu lia lịa.

Hình Diễn lại suy tư một chút, xoay người đi lên giảng đường cầm bút viết ra một chuỗi số, quay đầu nhìn Viên Lai Lai “ Nếu có chuyện gì hoan nghênh các bạn học gọi cho tôi, nhưng nếu vì muốn biến điểm số không đạt thành đạt mới gọi cho tôi, tốt từ chối nghe điện thoại.”

Tất cả mọi người hào hứng đi đến ghi lại số điện thoại, chỉ có Viên Lai Lai buồn bực nhìn bóng lưng Hình Diễn rời đi, dường như cô không biết, những lời lúc này rõ ràng là nói cho cô nghe!

Trong lòng tuy không hài lòng việc làm của hắn, nhưng không chút do dự cầm điện thoại lưu lại số của hắn.

Ngày thứ hai còn là khóa học của Hình Diễn, khóa học của hắn một tuần chỉ có hai ngày, Giáo sư khác thì cứ 4 tiết 4 tiết tách ra, nhưng hắn thì khác, chỉ có lớp thứ tư và thứ năm, có trách thì trách các Giáo sư khác chịu trách nhiệm ba bốn khoa, còn hắn thì chỉ một khoa, hoạt động hằng ngày của hắn rất bí ẩn, không tới thời gian lên lớp tuyệt đối không tìm thấy hắn, cho nên có rất nhiều học sinh lớp khác tới lớp nghe hắn giảng, hắn cũng không nói gì.

Viên Lai Lai thuận đường mua một cành hồng ở tiệm bán hoa cạnh trường học, chiều này cô từng dùng trên người mấy bé trai, bọn họ nhận được hoa hồng đầu tiên là kinh ngạc sau đó rất cao hứng, xem ra con trai có cấu tạo không khác con gái, lòng tin của cô tràn đầy bước đến phòng học, phát hiện không có người nào trong lớp, cúi đầu nhìn đồng hồ, vậy mà đi sớm hơn nửa tiếng!

“ Viên Lai Lai?” Một âm thanh truyền đến, khiến Viên Lai Lai giật mình, ai lại tới sớm giống như cô!

Nhanh chóng quét nhìn khắp lớp học, thấy Hình Diễn đứng ở cuối hành lang thì ngại ngùng cả người “ Giáo sư chào buổi sáng.”

Bạn đang đọc truyện *Thú Nam Và Tiểu Bạch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5

Sáng sớm ánh mặt trời chiếu rọi qua cửa sổ Hình Diễn đứng ở nơi đó nhìn cô, cũng không trả lời, quần áo thoải mái trắng tinh của hắn lung linh một tầng ánh sáng, tung bay trong gió.

Viên Lai Lai ngẩng người nhìn, tại sao có một người đàn ông đẹp như vậy, trong lòng ngứa ngáy, đã có một người đàn ông đẹp như vậy không đùa giỡn hắn không phải là phong cách của Viên Lai Lai này! “Giáo sư nhìn thầy giống như ngũ không ngon giấc, là dục vọng chưa được thỏa mãn sao?”

Nói xong nhìn chằm chằm vào Hình Diễn, nhìn mặt hắn trong nháy mắt đen lại, cô mới phát hiện mình đang nói cái gì, đáng chết, ngày hôm qua Tàn Diệu lôi kéo cô xem phim cảm trẻ em dưới 18 tuổi suốt cả đêm, Tàn Diệu kích động lôi kéo tay cô nói nam chính kia rất giống Hình Diễn, kết quả làm cho cô hôm nay đầu óc không tỉnh táo trong hoàn cảnh này lại nói ra một câu ngu xuẩn như vậy, cô hận không thể cắn rứt đầu lưỡi của mình!

Nói thì chậm nhưng chuyện xảy ra rất nhanh, vì che giấu bối rối của mình, cô ba chân bốn cẳng chạy đến trước mặt Hình Diễn, đưa hoa hồng trong tay đến trước mặt đối phương “Giáo sư, hoa!”

Hình Diễn khẽ lui về phía sau, nhìn hoa hồng không còn nguyên dạng trong tay cô, khẽ cau mày “Làm cái gì vậy?”

“Tặng cho thầy!”

“A.” Hình Diễn cúi đầu cười nhìn cánh hoa trong tay cô, lúc này cô vì kích động mà bóp nát nó, bây giờ tất cả cánh hoa đều bị rơi trên mặt đất mà cô vẫn kiên trì đưa cho hắn.

Hả? Cứ như vậy? Chẳng lẽ hắn không có động tác hoặc vẻ mặt khác sao? “Giáo sư không phát biểu cảm thụ sâu sắc về chuyện này sao?”

“Tôi không muốn đồ người khác đã dùng qua.” Ngay sau đó nghiêng nghiêng đầu “Còn có phụ nữ người khác chạm qua.”

Viên Lai Lai hào phóng ném cành hoa qua cửa sổ “Em quên là thầy thích sạch sẽ nghiêm trọng, thầy yên tâm, trước mắt thì chưa có người chạm qua em.” Suy nghĩ một chút cảm thấy không đúng “Bình thường thường là em chạm người khác.”

Hình Diễn vốn đang cười trong nháy mắt liền mù mờ “Chuyện đó không giống nhau sao?”

“Dĩ nhiên là không giống nhau.” Viên Lai Lai đứng lý hợp tình nói “Khi còn bé lúc đánh nhau em luôn thua, ba nói bị người khác khi dễ là không có năng lực, khi dễ người khác mới là có bản lĩnh, bọn họ đánh không lại em thì vén váy em, ba dạy em đánh bắt ngờ bọn sau đó lột quần họ trước mặt mọi người, sau này bọn họ mới không dám chọc em nữa.”

Hình Diễn nhìn ánh mắt của cô “Ba em dạy em như vậy?”

Viên Lai Lai sững sốt, sau đó gật đầu một cái.

Hình Diễn nhìn dáng vẻ ngu si của cô, nhếch miệng nói “Đến giờ vào học.” Nói xong liền nghiêng người đi qua, các bạn học liên tục đi vào, Viên Lai Lai cũng ngồi xuống vị trí đứng lúc này, Giống như vừa rồi không có việc gì xảy ra.

Lúc tan lớp Tần Diệu đánh thức cô “Viên Lai Lai, giáo sư đang nói chuyện với cậu đấy.” Cô mở to mắt đang buồn ngủ.

Dáng người Viên Lai Lai ngay ngắn, mỉm cười nhìn Hình Diễn “Giáo sư vừa rồi nói cái gì, em đang chép bài không có nghe rõ, phiền thầy lặp lại lần nữa.”

Khóe mắt Hình Diễn co quắp “Em xác định lúc này không phải trợn tròn mắt ngủ, mà là chép ghi nhớ?”

Sắc mặt Viên Lai Lai không thay đổi, trịnh trọng gật đầu nói “Em xác định.”

Hình Diễn gật đầu “Tốt, một chút cảm bản ghi nhớ đến phòng làm việc của tôi.”

À?

Vừa ăn cơm xong Viên Lai Lai bị mấy người trong ký túc xá cường chế đuổi ra muốn cô đi tìm Giáo sư bồi dưỡng tình cảm, cô kêu gào nửa ngày ở ký túc xá không ai để ý tới. Với sự không cam lòng cô đến phòng làm việc của Hình Diễn, sau khi đi vào mới phát hiện mình quên gõ cửa, mà Hình Diễn từ quyền sách chuyên ngành ngẩng đầu lên nhìn chằm chằm vào mình, cô vội nói “Giáo sư tìm em?”

Hình Diễn cầm bút chỉ salon cách đó không xa “Ngồi.”

Ngồi khoảng 20 phút, Hình Diễn ngẩng đầu thấy cô trong nháy mắt kinh ngạc, lúc lâu mới nhớ cô vẫn luôn luôn ngồi đó, đứng dậy đi đến ngồi ở đối diện cô, duỗi tay về phía cô.

Viên Lai Lai không hiểu, lại đưa tay mình ra “Tay Giáo sư thật mềm mại.”

Hình Diễn co rút lại khóe miệng đang cười, rất bình tĩnh nhắc nhở cô “Tập ghi nhớ.”

Viên Lai Lai sững sốt, thì ra là tự mình đa tình, quýnh lên, hận không tìm được lỗ chui vào, nhưng lại nghĩ, mình không phải hay đùa giỡn người khác như vậy sao? Có cái gì phải xấu hổ! Vội đưa ra tập ghi nhớ lúc này vừa ăn cơm vừa chép lại của Tần Diệu “Giáo sư buổi chưa em có chép ghi nhớ thật, hơn nữa còn rất cặn kẽ.”

Hình Diễn thờ ơ nhìn qua tập ghi nhớ của cô, tiện tay chỉ vào một câu trên tập ghi nhớ nói “ngoại hối kiến thức, ngoại hối giao dịch, ngoại hối nguy hiểm, ngoại hối dự đoán cùng với thu chi quốc tế nghĩa là gì?”

Viên Lai Lai chặm chạp nửa ngày nói một câu “Ý nghĩa như trên mặt chữ.”

Hình Diễn kỳ quái nhìn cô “Trên mặt chữ có nghĩa là gì?”

“Chính là ngoại hối kiến thức, ngoại hối giao dịch, ngoại hối nguy hiểm... Ý nghĩa. . . . .” Trong lòng lo lắng, đi học chưa từng nghe hiểu hẳn nói một câu, cô làm sao có thể hiểu được ý nghĩa của những cái này!

Hình Diễn không nói lời nào, tiếp tục lật tập ghi nhớ, tay của hắn dừng lại, nhìn tập ghi nhớ sắc mặt hắn từ đỏ chuyển sang trắng “Đây là cái gì?”

Bộ dạng Viên Lai Lai khô sở “A, Giáo sư cũng không hiểu. . . . . Thật ra thì, thật ra thì em cũng vậy không hiểu lắm. . . . .”

Hình Diễn đem tập ghi nhớ đến trước mặt cô “Cái này cũng không hiểu?”

Ánh mắt Viên Lai Lai nhất thời mở to như chuông đồng, duỗi ngón tay run rẩy chỉ bức họa trong tập ghi nhớ, đoạt lại tập ghi nhớ “Bức họa này là do em vẽ đấy!”

“Hả?” Hình Diễn nheo mắt lại “Tôi không nhớ tôi đã từng chụp bức hình này khi nào.”

“Giáo sư không cần biết!” động tác Viên Lai Lai nhấn mạnh, dường như nhảy dựng lên che giấu sự bất an trong lòng “Thật ra em cũng không thích xem

! Nhưng Tần Diệu lôi kéo em xem, thầy và nam chính trong phim rất giống nhau, em nhầm chán không có việc gì làm nên cầm bút về.” Khả năng khác không nói, nhưng về tranh là không cần người dạy cũng biết, từ nhỏ về lại những bức tranh giáo khoa giống như đúc. Nhưng cô ngờ sẽ cho hấn thấy cô vẽ hấn khóa thân!

“Thật sự giống như vậy?” Gương mặt rõ ràng chính là hấn, trên này làm sao có thể có hai người giống nhau như vậy.

Về mặt Viên Lai Lai thành thật vỗ ngực bảo đảm “Thật sự giống! Không tin bây giờ em sẽ tìm phim đó cho thầy xem!”

Cô không ngờ vốn là thuận miệng nói, Hình Diễn lại không phản đối “Được.”

Trái tim nhỏ bé của Viên Lai Lai run lên, trên laptop kinh doanh của Hình Diễn tìm nửa ngày, bên tai truyền đến tiếng nói của Hình Diễn “Em không phải không thích xem sao? Sao còn lưu trong hộp thư?”

.....

“Là mấy bạn cùng học nói nam chính trong phim có cảm giác giống thầy, họ không có duyên với thầy, liền mộng nam chính trong phim có cảm giác như là thầy, em đang định gởi cho bọn họ. . . .” Nhìn mặt Hình Diễn càng ngày càng đen, Viên Lai Lai biết điều vô cùng im miệng.

Trong chốc lát trong máy vi tính liền truyền ra tiếng rên rĩ, đầy đủ cơ thể nam chính lộ ra cùng với tinh thần rất sáng khoải hành hạ trên người nữ chính N lẩn, Viên Lai Lai lúng túng nhìn hai người vật lộn trong màn hình, nếu sau này nói cô cùng đại danh đình đình Hình Diễn coi phim cấm dưới 18 tuổi sẽ bị phụ nữ toàn trường đuổi giết, chỉ suy nghĩ thôi Viên Lai Lai không nhịn được lau mồ hôi lạnh.

“Nóng?” Hình Diễn không chút để ý hai người đang vật lộn trong màn hình, thú vị nhìn chăm chăm Viên Lai Lai.

Tay Viên Lai Lai run lên “Không sao, hoàn hảo.”

Hình Diễn lấy khăn tay từ trong túi ra thay cô lau mồ hôi trên trán, chỉ vào màn hình máy tính “Thường xem?”

Viên Lai Lai nhanh chóng lắc đầu, Cảm giác không ổn “Bình thường em không xem loại này.”

Hình Diễn lơ đãng nói “Vậy bình thường em xem loại gì?”

“Cái loại namxnam . . . . . V. . . . .” Viên Lai Lai nghiêm túc nói.

Khóe mắt Hình Diễn co rút lẩn nữa, giờ tay ngừng lại, mặt Viên Lai Lai đỏ lên, bởi vì màn hình ngừng ngay đoạn tư thế nam trên nữ dưới “Nói một chút cảm thụ của em về chuyện này.”

A . . . Giáo sư gọi học sinh đến kiểm tra tập ghi nhớ, kết quả hai người ở trong phòng làm việc nói về cảm thụ của phim A phiên? Viên Lai Lai nghiêng đầu nửa ngày, nói ra một câu “Có ích lợi tốt nhất cho người vận động khỏe mạnh.”

“Em . . .” Hình Diễn nói một chữ rồi dừng lại nhìn ánh mắt nghi hoặc của Viên Lai Lai rồi mở miệng “Nhìn những cái này thú vị hơn so với khóa học?”

Viên Lai Lai vội nói “Trên nguyên tắc là như vậy, nhưng là . . . . .” Hình Diễn cũng không cho cô cơ hội nói xong.

“Quay đầu lại viết báo cáo thể nghiệm cho ta.”

“À?” Miệng Viên Lai Lai há to “Em tìm ai để thể nghiệm?”

Hình Diễn nhú mày, khóe miệng nhếch lên ý cười “Không có thể nghiệm qua sao?”

Lập tức Viên Lai Lai hiểu mình đang bị đùa giỡn “Giáo sư yên tâm, em sẽ nộp báo cáo thể nghiệm đúng hạn.”

Sắc mặt Hình Diễn trầm xuống “Em tìm ai để thể nghiệm?”

Viên Lai Lai vung tay lên “cái này thì Giáo sư cứ yên tâm, tùy tiện tìm một người đùa giỡn là có thể.” Cô có danh hiệu “Đồ lưu manh” cũng không phải là hư danh.

“Báo cáo thể nghiệm không cần viết, trở về chép lại tập ghi nhớ mười lần cho tôi.” Sắc mặt Hình Diễn càng ngày càng không tốt, nhưng Viên Lai Lai lại không phát hiện, hào hứng bưng bưng hỏi “phía sao tập ghi chép có cần về mười lần không ạ?”

Hình Diễn ho nhẹ một tiếng “Tùy ý em”

“Vậy em có thể thay đổi các động tác không?” Viên Lai Lai càng nói càng hăng hái “Em vẽ cho thầy một hệ liệt, Giáo sư thích phụ nữ loại nào, em thuận tiện đổi loại phụ nữ Giáo sư thích.”

Hình Diễn nhìn cô nửa ngày, cuối cùng đứng dậy “Như em vậy.” không đợi cô nói chuyện liền nói tiếp “Tôi về công ty, ngày mai nhớ nộp bài đúng giờ.”

Viên Lai Lai chưa kịp ngăn hấn lại “Giáo sư, thầy còn chưa khóa cửa. . . . .”

Thật là cái người này một ít lòng cảnh giác cũng không có, buồn bực thay hấn khóa cửa lại, Viên Lai Lai lấy tay đập cửa “Thần a, ta làm thế nào để giải quyết anh ta!”

Thôi, trước mắt đi về ký túc xá trước. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Thú Nam Và Tiểu Bạch* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

Trải qua cả đêm cùng toàn bộ nữ sinh ký túc xá nghĩ cách, để Viên Lai Lai có thể nắm Hình Diễn càng nhanh càng tốt, thì đã có một kết luận. Sáng sớm Viên Lai Lai bắt đầu gọi điện thoại cho Hình Diễn.

“Chào Giáo sư.” Đàn ông thường thích phụ nữ khôn khéo, điều này làm cho Viên Lai Lai 22 năm qua không biết khôn khéo là gì phải đau đầu, không còn cách nào là học theo âm thanh của phụ nữ phim hàng, ngay cả bản thân nghe cũng không nhận được le lưỡi.

Điện thoại bên kia trầm mặc một lúc “Viên Lai Lai?”

“Dạ Đúng, Giáo sư, hôm nay em muốn nộp bài tập cho thầy.”

“Em đang ở ký túc xá?” Hình Diễn hỏi.

Viên Lai Lai có chút không hiểu nên hỏi lại “Dạ đúng, có vấn đề gì sao?”

Đầu dây bên kia lại trầm mặc một lúc “Tôi phải tài xế đến đón em.”

Vừa nói xong không đợi Viên Lai Lai đáp lại đã dập điện thoại, Viên Lai Lai có một chút không hiểu, chỉ nộp bài thôi mà, còn cần lái xe đến đón cô? Đây là cách đối đãi gì?

Kết quả là không đến mười phút, điện thoại Viên Lai Lai vang lên lần nữa “Viên Lai Lai, xuống lầu.”

“Pật” một tiếng, cúp điện thoại.

Ôm lấy đồ đi xuống lầu, thấy trước cửa ký túc xá một chiếc Limousine, nhìn người đi tới đi lui cô dán vào tường đi thật nhanh về phía trước, xe hơi chạy chậm sau lưng cô, đợi đến chỗ không có người cô mới nhảy lên xe, thở một hơi “Thật nguy hiểm!”

“Cô Viên đang sợ cái gì?” Tài xế xoay đầu nhìn cô, là một người đàn ông bốn mươi tuổi nghiêm chỉnh, mặc dù lớn tuổi, nhưng lại giống như một thư sinh làm cô phải nhìn chằm chằm.

“Anh cũng biết hoàn cảnh bây giờ không tốt, nhiều bạn học nữ đi ra ngoài. . . . .A, nói như thế nào đây, chính là quen một ít bạn lớn tuổi, tôi sợ người khác hiểu lầm.” Nhìn tài xế chăm chú nhìn ánh mắt mình, Viên Lai Lai khẩn trương, cô có sai nói cái gì sao.

“Cô nói là tình nhân?” Hấn ngược lại không e dè nói.

Khóe mắt Viên Lai Lai co rút lại, lại nghe hấn nói “Cô yên tâm, cậu chủ chắc sẽ không coi trọng cô.”

Đầu Viên Lai Lai thối qua nhiều vạch đen. . . . .

Trên đường trầm mặc, cho đến khi xe dừng dưới ngôi nhà cao tầng, tài xế cũng không ngần ngại đầu lên nói “Cậu chủ ở phòng làm việc cao nhất, đi thông thả, không tiễn.”

Viên Lai Lai xuống xe, nhìn hấn lễ phép nói “Hẹn gặp lại.”

Tài xế không kiên nhẫn nhìn cô nói “Tôi hy vọng chúng ta về sau cũng không cần gặp lại.”

. . . . .

Nhìn bóng xe sau khi biến mất, Viên Lai Lai bất mãn bĩu môi, không phải chỉ là tài xế sao! Nhưng cô vẫn không hiểu, cô có từng đắc tội người này hay sao, hơn nữa tại sao có quan hệ với Hình Diễn, có cảm giác mọi người kì quái?

Xoay người đi vào Hình Diễn, đi lại đại sảnh vòng vo nửa ngày, thang máy thứ mười bốn không có người cô đi vào, từng thang máy đi vào phải cả thế, tức là nếu không phải nhân viên của Hình thị, không phải người quen biết dẫn vào thang máy, thì tất nhiên sẽ không thể đi thang máy rồi.

“Số điện thoại quý khách gọi đang gọi điện thoại, xin chờ một chút gọi lại. . . . .”

Liên tục gọi 30 cuộc, mỗi lần đều trả lời như thế, Giáo sư thầy nghĩ thầy vẫn còn trẻ tuổi, học bọn trẻ nấu cháo điện thoại, dầu gì cũng phải nghĩ đến cảm thụ của em chứ.

“Thờ dài, Viên Lai Lai lẽ từng bước đi tới.

Đi trong thang bộ nhìn con số tầng khiến cô hoa cả mắt, nửa giờ, mới đi tới tầng 30? Có làm hay không! Cô nhìn thấy 40 tầng còn lại như đầu trau mặt ngựa ngoắc cô, ngồi xuống theo tay vịn để cái hộp cô ôm theo vào bên cạnh, vừa mệt vừa đói, cô đứng là phiên bản hiện đại của nữ tóc trắng, phiên bản Châu Á Jane Eyre. . . . .

Reng reng reng. . . . .

Nghe thấy điện thoại liên hồi, cầm điện thoại lên không còn hơi sức để nói “A lô.”

“Em đang ở đâu?” Trong điện thoại truyền ra âm thanh không vui của Hình Diễn.

“Tôi đang ở thang bộ. . . . .” Vừa nói xong một câu, trước mắt Viên Lai Lai cảm thấy choáng váng, cô cố gắng mở to mắt nhìn, lại phát hiện mình nhìn không rõ, trong lòng chửi nhỏ một tiếng, đáng chết, lại bị tụt huyết áp, bệnh này là khi lên lớp hai trung học mới có, khi đó vì giảm cân không ăn cơm tốt, lúc mới thì không có nghiêm trọng như thế, cô cũng cảm thấy không quan trọng, bây giờ lại thành như thế, mở miệng khó khăn nói “Mau tới. . . .” Cả người run lên rồi mất đi tri giác.

“Viên Lai Lai?” đầu dây bên kia điện thoại âm thanh có chút nóng nảy, đáng tiếc Viên Lai Lai đã không còn nghe được.

Shit! Là ai đang mắng người?

Sau khi tỉnh lại Viên Lai Lai nhìn thấy cảnh sắc xung quanh trắng xóa, ngay sau đó âm thanh bút và giấy cọ sát dẫn đến sự chú ý của cô, quay đầu thấy Hình Diễn ôm một đồng văn kiện ký tên lần đó, trợ lý cũng cung kính đứng bên cạnh.

Bây giờ tình huống là gì? Là hấn cứu cô?

Giương mắt thấy Viên Lai Lai đã tỉnh lại hơn nữa còn đang nhìn mình, Hình Diễn sùng sốt, đem văn kiện đưa cho trợ lý “Đi về trước đi.”

Trợ lý cúi đầu nói “Dạ”, mặt không biểu hiện gì nhìn Viên Lai Lai một cái mới xoay người bước đi.

“Đã tỉnh rồi hả?” Hình Diễn đứng lên đi tới sờ lên trán của cô.

“Thầy lúc này là bạn gái thầy gọi hay sao?” Viên Lai Lai chợt kích động ngồi dậy, nếu là đúng như thế mình đùa giỡn hấn như thế nào, không đùa giỡn thì làm sao thay đổi điểm số! nghĩ đến đây cô vô cùng đau đầu, lần đầu tiên đùa giỡn người thất bại thì ra là cảm giác này.

Hình Diễn nhíu mày “Em nói là lúc em ở Hình thị hả?

Giáo sư thầy đã có bạn gái tại sao không sớm cho em biết, nghe nói thầy đã 25 tuổi rồi, chưa nghĩ tới thầy sẽ thích nấu cháo điện thoại, thầy có biết hay không nội tâm của em là rất yếu ớt, thầy phá hủy tất cả tín ngưỡng về tình yêu của em, thầy. . . . .” Lúc cô đang muốn nói thật nhiều thì bị Hình Diễn cắt đứt lời nói.

“Khi đó tôi gọi điện thoại với khách hàng ở Mỹ, cúp điện thoại liền gọi cho em, ai ngờ em ngu ngốc như vậy, không biết ở đại sảnh tìm nhân viên tiếp tân gọi điện thoại cho thư ký, không thể không tốt còn muốn đi cầu thang bộ.”

Viên Lai Lai sùng sốt, hấn là đang giải thích sao? Thế nhưng nửa câu sau cũng không cảm giác như thế.

“Giáo sư, thầy biết,” Viên Lai Lai cắn răng nói “Thầy đã phá hư sự mong đợi trong tình yêu của em, cho dù vừa rồi thầy ở đây làm cái gì, có những thứ tan rã chính là nát. . .” Cô nhắm mắt lại tiếp tục nói nhảm, muốn cô yếu điệu như vậy, có thể tùy tiện bỏ qua như vậy còn gọi là Viên Lai Lai sao?

“Xem tinh thần không tệ, nếu không còn chuyện gì nữa thì đứng lên.” Hình Diễn nhần tâm cắt đứt lời cô.

“Giáo sư, bồi thường cho em. . . .” Nói còn chưa dứt thấy Hình Diễn đứng lên muốn nói lại thôi.

“Thế nào?” Hình Diễn nhíu mày.

“Thầy đem 30 điểm thành 60 điểm.” cuối cùng cô cũng nói ra mục đích của mình.

“Em đói bụng không? Xuống giường, đi ăn cơm.” Hình Diễn đang muốn hướng cửa phòng bệnh đi tới, quay người lại thấy Viên Lai Lai khoa trương vươn quả đấm “Tôi đang muốn nói với em, mấy ngày nữa em đến công ty tôi sẽ bỏ tấc kiến thức thực tế, như vậy em sẽ tiến bộ nhanh một chút, thái độ em như vậy là không tình nguyện. . . . .”

Hắn còn chưa nói xong, Viên Lai Lai nhanh chóng chạy đến bên cạnh hắn, hai tay bắt tay hắn thật chặt “Giáo sư, đi ăn cơm!” Giọng nói kiên định không chớ phân đối, trong lúc nhất thời Hình Diễn có cảm giác bị uy hiếp.

Đưa tay kéo tay cô xuống, thân thể đến càng ngày càng gần cô, tay còn sờ lên hông của cô, da đầu Viên Lai Lai nhất thời tê dại, tư thế này như thế nào có thể mập mờ như vậy, hắn không phải muốn đem mình quy tắc ngầm đi? Vì một điểm số thì thật là không đáng giá, huống chi bây giờ tay hắn đang để trên lưng cô, mờ ám nha, vô cùng mờ ám. . .

Không được, nhất định phải giữ gìn trinh tiết nha, cô cũng không phải là một cô gái tùy tiện! Nhưng phải làm như thế nào! Trực tiếp cự tuyệt hắn sao? Hắn thẹn quá hóa giận thì làm sao? Không cự tuyệt hắn? Vậy càng không được! Chợt trong đầu lóe sáng thoáng qua một kế sách, cô khổ sở nhìn Hình Diễn “Giáo sư, thầy thầy, tốt nhất thầy62 cúi đầu xem một chút, khóa quần của thầy hình như. . . . .mở ra. . .” Chiều này cô dùng để đối phó với rất nhiều người, luôn thành công!

Không ngờ hắn đem cô vào trong ngực, ôm cô đi đến bên giường, đặt cô lên giường. Không phải đâu! Hào phóng trực tiếp như vậy?!

Trái tim nhỏ bé của Viên Lai Lai nhảy loạn, đây. . . .Đây là tình huống gì!

“Giáo sư, đây là bệnh viện!” Bị người ta thấy thì thật sự không tốt!

“Ồ bệnh viện thì như thế nào?” Khóe miệng Hình Diễn cười càng ngày càng sâu, đến gần mặt cô, phun hô hấp trên mặt cô, nhìn cô khăn trương nhắm mắt.

"Ảnh, ảnh hưởng không tốt, chúng ta, chúng ta. . . . ." Bởi vì khăn trương, Viên Lai Lai một câu nói đều nói không hoàn chỉnh.

Quy tắc ngầm a, cực kì ác quy tắc ngầm! Thế nhưng để cho cô cho gặp được.

“Đổi nơi khác?” Hình Diễn tiếp tục trêu chọc.

Nặng nề gật đầu “ạ.”

Hình Diễn lui lại phía sau một bước, cười nhẹ ngồi xuống, cảm giác áp lực trước mặt biến mất, Viên Lai Lai lên mở mắt ra, lại thấy Hình Diễn đang mang giày cho mình.

“Mang giày thì ở đâu cũng có thể, không cần đổi nơi khác.” Âm thanh Hình Diễn lạnh lạnh vang lên, trong nháy mắt Viên Lai Lai có thể khẳng định là hắn đang cười!

Đáng chết! Thật là mất mặt, nhưng là rõ ràng hắn gợi ý cho cô! Che mặt, không cho hắn nhìn thấy biểu tình hối tiếc của cô.

“Không muốn đi ăn cơm?” Âm thanh đùa giỡn của Hình Diễn vang lên, Viên Lai Lai hô một tiếng nhảy xuống giường “Đương nhiên muốn ăn! Em muốn đi Vân Trung Hải ăn!” đây là nơi ăn uống mắc nhất thành thị này!

Hắn trả tiền! Nhất định phải ăn một bữa thật mắc cho hắn trả tiền!

“Tốt.” Người có tiền chính là như vậy, tiêu tiền thế nào mất cũng không chớp một cái.

Viên Lai Lai khoái trá ôm cái hộp đi theo phía sau hắn, vì đuổi theo hắn mà phải bước nhanh hơn, ngay sau đó “Bịch” vang lên, tất cả mở người ở đại sảnh bệnh viện đều quay đầu về nơi này.

Một cái hộp rơi trên mặt đất, mọi người tò mò nhìn nó.

Từng tờ giấy rơi ra các bức vẽ những động tác lỏa thể hiện ra trước mặt mọi người.

Mọi người nhìn nhau, sau đó tất cả ánh mắt nhìn lên người Hình Diễn, đây không phải nam chính trong bức vẽ sao? Bức tranh khiêu dâm? Nhìn người này như một nhân tài, tại sau bên trong nội tâm lại như vậy, bây giờ lại lừa gạt con gái thanh thuần như vậy, nhìn đáng về người con gái thật vô tội, thật làm đau lòng người, không được, bọn họ phải cứu người con gái này thoát khỏi ma chướng!

Khoảng chừng ba phút một tiểu Hộ sĩ đỏ mặt thay Viên Lai Lai nhặt những bức tranh lên “Cô. . . .”

Không đợi cô nói xong Viên Lai Lai cầm lấy “A, mọi người không nên hiểu lầm, tôi là một họa sĩ, anh ta là người mẫu khóa thân, hôm nào cả người ai muốn làm người mẫu khóa thân cho tôi, vô cùng hoan nghênh, ha ha ha ha.” Vừa nói xong vừa ôm hộp chuẩn bị chạy ra.

“Này, cô có thể vẽ tôi cùng người này không?”

Viên Lai Lai len lén nhìn về mặt của Hình Diễn, mặt trắng như nước, nhìn cô chăm chăm, còn không phải muốn cô chết!

“Lần sau, nhất định, nhất định!” Nói xong chạy đến bên Hình Diễn nhanh chóng nắm tay hắn chạy như điên ra khỏi bệnh viện.

Cuối cùng Hình Diễn hừ một tiếng nói một câu “Em còn biết được hai chữ mất mặt.”

Chương 7

Đến phòng ăn Viên Lai Lai chỉ vào thực đơn “Tôi muốn bò bít tết cùng rượu đỏ, tôm viên tươi, cá tuyết, Tiramisu(*), pizza trái cây, hạt socola, quả xoài, một phần canh borscht(**).” Nói xong không nhìn về mặt quái dị của người phục vụ, đem thực đơn đưa cho Hình Diễn.

Hình Diễn không liếc mắt nhìn thực đơn, liền đưa cho người phục vụ “Theo những thứ cô ấy nói mỗi thứ một phần, sau đó làm cho cô ấy một chén cháo, bảo đầu bếp nấu như một chút.” Ngừng lại một chút rồi nói “Đề đường nhiều một chút.”

“Vâng, cậu chủ.” Người phục vụ đáp ứng rồi lui ra.

Viên Lai Lai nhìn chăm chăm Hình Diễn “Giáo sư, em có một chút không hiểu lời nói lúc nãy của thầy, cái gì gọi là có thể cho cô ấy một chén cháo? Hơn nữa Vân Trung Hải này là sản nghiệp của Hình thị sao? Nếu là như vậy, thầy không thể hẹp hòi như vậy, cả đời em lần đầu tiên đến nơi này, em muốn ăn cháo thì ở đâu không thể ăn, thầy là khi dễ em giai cấp nông dân sao? Thầy làm như vậy là không đúng, người là giáo sư tại sao có thể làm ra việc xấu xa như vậy!”

Hình Diễn ngẩng đầu nhìn cô chăm chú, không trả lời hỏi ngược lại “Viên Lai Lai, ngày hôm qua một đêm không ngủ, liền về một vài thứ?”

Một vạch đen trôi qua, cho hỏi có người nào gặp qua một Giáo sư không đứng đắn như vậy?

“Giáo sư em cảm thấy bây giờ không đói bụng, em nên trở về ký túc xá ngủ, những bức vẽ này đưa cho thầy, chờ em trở thành như Picasso sống lại, qua đời như Van Gogh, thầy liền phát tài.” Nói xong liền đứng dậy, tay bị Hình Diễn nắm lại

“Ăn xong cháo mới đi.” Không cho thương lượng đường sống.

“Chén cháo nơi này hai ngàn tệ cũng giống chén cháo một tệ nơi căn tin trường học, em nghĩ Giáo sư nên tiết kiệm tiền đi, em . . . . .” Lời còn chưa nói hết người bị Hình Diễn đè lại.

“Ăn xong mới đi”

Thật là, mời ăn cơm còn ép buộc như vậy hay sao?

Nguyên bữa cơm, Viên Lai Lai ăn không biết ngon, hai người không nói lời nào, cho đến khi Hình Diễn lái xe đưa cô về ký túc xá, trước khi đi vẫn không quên dặn “Ngày mai nhớ đến công ty học thêm.”

Ở trong lòng Viên Lai Lai mặc niệm 300 câu “Là mình tự chuốc phiền phức, Là mình tự chuốc phiền phức, là mình tự tìm . . . . .”

Ba ngày liền mỗi buổi sáng Viên Lai Lai đứng giờ xuất hiện trong phòng làm việc của Hình Diễn, nói cho oai là đi học thêm, chẳng bằng nói là đến nhìn hân mộ người cuồng công việc, mỗi ngày đứng là chán chết được nhìn truyền hình, cơm trưa thì thư ký mua cho, cuối cùng tan việc thì cùng nhau đi ăn cơm.

Hắn không nói nhiều lắm, cứ chỉ lời nói dịu dàng, làm Viên Lai Lai có một loại ảo giác, cho rằng hắn dịu dàng như thế chỉ vì cô, thế nhưng lúc cô nhìn thấy hắn nói chuyện với người khác, cũng dịu dàng giống như vậy, lại cảm thấy tự mình đa tình, vấn đề này cô cứ nghĩ mãi suốt ba ngày ba đêm cũng không hiểu rõ vì vậy cô buông tha không nghĩ nữa.

Cứ mỗi sáng sớm Hình Diễn sẽ đưa một xấp tài liệu cho cô coi, bao nhiêu người muốn vào Hình thị để ăn cắp những tài liệu bí mật, nhưng hết lần này đến lần khác cho cô cơ hội tốt để xem như vậy cô có xem cũng không hiểu, cuộc sống có cái gì so với chuyện như thế này buồn bức?

Trong lúc này Hình Diễn rất bận rộn nhiều việc, không ngẩng đầu lên nói với Viên Lai Lai vừa tỉnh ngủ trên ghế sa lon “Đói thì ăn một chút socola, tan ca dần em đi ăn cơm.”

Viên Lai Lai sững sốt “A” một tiếng. Từ khi hắn biết cô hay bị tuột huyết áp, mỗi ngày trong túi của cô không hiểu sao lại có rất nhiều socola, thẻ VIP thang máy chuyên dụng, hắn không nói, cô cũng làm bộ như không biết.

Duỗi người một cái cô đi đến bên cạnh Hình Diễn, kéo ghế ngồi chống cằm nhìn hắn, khoe miệng mang theo nụ cười “Giáo sư, em mỗi ngày ngồi trong phòng làm việc của thầy, thầy biết người bên ngoài nói như thế nào không?”

Cô đang rất hào hứng hỏi hắn, nhưng hắn không chút nào để ý, chỉ “uhm” một tiếng, khiến Viên Lai Lai muốn đấm một quả đấm vào hắn.

“Bọn họ đều nói chúng ta đang yêu.” Ngón tay hạ một tiếng “Pặc” búp đánh rơi trên bàn, Hình Diễn tránh được ngước lên nhìn cô.

“Em cũng cảm thấy là chúng ta đang nói chuyện yêu đương?” Khóe miệng Hình Diễn cười sâu hơn, ngay cả mắt cũng mang ý cười.

Viên Lai Lai lắc đầu một cái “Không phải, em và Giáo sư làm sao có thể nói chuyện yêu đương.”

“Viên Lai Lai từng yêu sao?” Một lúc lâu, Hình Diễn mới trầm giọng nói.

Viên Lai Lai suy nghĩ một chút, đầu tiên là lắc đầu, sau đó lại gật đầu, mà khóe miệng Hình Diễn hình như cứng lại “Lúc trước Viên Lộc đi Mỹ muốn em chờ anh ấy về, giữa bọn em chắc là quan hệ yêu đương.”

Hình Diễn cau mày “Viên Lộc là ai?”

“Là thanh mai trúc mã, cùng em mỗi ngày đều ở chung một chỗ, khi còn nhỏ mỗi lần em bị ăn hiếp anh ấy sẽ đứng phía trước em, nhưng hai năm trước anh ấy đã đi nước ngoài rồi.” Viên Lai Lai nhớ lại chuyện trước kia, so với lúc này tinh thần phần chần chừ hơn, lại không thấy con người càng ngày càng sâu của người nào đó.

“Em thương anh ta?” Hình Diễn nắm bút mạnh thêm một chút.

“Cũng có thể coi là như vậy, anh ấy nói khi anh ấy trở về liền lấy em” Viên Lai Lai nhún vai, không nghĩ đến sẽ có một ngày cùng Hình Diễn thảo luận vấn đề này.

“Viên Lai Lai, những lời như thế em tin?” Hình Diễn cười nhạo một tiếng, cúi đầu duyệt văn kiện.

Viên Lai Lai kích động, bút rơi cũng không kịp nhặt lên tốc độ thật nhanh nói “Đương nhiên tin, anh ấy nói gì em đều tin!”

“Vậy tôi đâu, em tiếp cận tôi là có ý đồ gì?” Hình Diễn chợt ngừng đầu, nhìn thẳng vào ánh mắt cô, không cho cô kịp thở.

“Giáo sư.” Viên Lai Lai cúi đầu, tiếng nói giống như muỗi kêu “Em muốn đi Canada du học, nếu bây giờ không đủ điểm thì em sẽ không có cơ hội.”

“Chỉ vì đòi điểm số cho em?” Thanh âm Hình Diễn đã bắt đầu kết băng.

“Em . . . . .”

Đúng vào lúc này phòng làm việc mở ra.

“Diễn, còn chưa xong việc sao? Cũng đã sáu giờ rồi.” Người chưa thấy đã nghe thấy tiếng.

Hình Diễn ngẩng đầu nhìn, nở nụ cười ôn hòa “Noãn, tới đây, đây là Viên Lai Lai, học trò của anh.”

Viên Lai Lai ngẩng đầu nhìn, trái tim chấn động người con gái này thật xinh đẹp khí chất động lòng người, cũng đúng, có thể ở bên cạnh Hình Diễn thì phụ nữ sao có thể kém được, quay đầu nhìn Hình Diễn nói không đầu không đuôi “Giáo sư thật là có phúc!”

Hình Diễn hừ lạnh một tiếng “Ngu ngốc!”

Người đẹp duỗi tay về phía cô “Xin chào, cô thể giống A Diễn gọi tôi là Noãn.”

“Nhân tài với người đẹp, thật là đẹp đôi, Giáo sư đúng là không phải bạn thân, cũng chưa từng nhắc qua, lúc nào rảnh thì mang sư mẫu đến trường học nhìn một chút, khiến cho tất cả mọi người sáng mắt” Viên Lai Lai cầm tay Hình Noãn” Cô không biết, trong trường có rất nhiều người mơ ước sắc đẹp của Giáo sư, cô tốt nhanh một chút lấy Giáo sư đem về nhà.”

Hình Noãn khẽ cười nhìn người nắm tay mình thật chặt “Đến lúc đó hoan nghênh cô tới.”

“Nhất định.” Viên Lai Lai nhìn về mặt muốn nói lại thôi của đối phương, cuối cùng cũng phát hiện mình còn nắm chặt tay người ta, vội vàng buông ra “Vậy, em không quấy rầy hai người, sư mẫu hẹn gặp lại, Giáo sư hẹn gặp lại.” Nói xong nhanh chóng cầm lấy túi định chạy ra ngoài.

“Viên Lai Lai!” Âm thanh Hình Diễn không vui vang lên sau lưng cô, Viên Lai Lai quay đầu nhìn hẩn cười một tiếng “Giáo sư còn có chuyện gì sao?”

Hình Diễn mím môi “Một mình nhớ phải ăn cơm.”

Viên Lai Lai sững sốt, trước mặt bạn gái mà nói những cái này, không sợ cô ấy hiểu làm sao? “Dạ, Giáo sư hẹn gặp lại.”

Đến khi bóng lưng cô biến mất, Hình Diễn mới thu lại ánh mắt của mình “Sao em lại tới đây?”

“Cô ấy chính là người mà anh tiếp xúc sẽ không cảm thấy không thoải mái trừ Ninh Ninh?” Hình Noãn thu hồi nụ cười, hứng thú nhìn hẩn.

Hình Diễn nhìn cô một lúc, nói một câu nói, “Cô ấy là học trò của anh mà thôi.”

“Chỉ là học trò của anh, anh liền cho phép mỗi ngày ở cùng với anh trong phòng làm việc? Chỗ này thậm chí là nơi em không thể tới, anh lại cho cô ta

tới?”

Hình Diễn không kiên nhẫn, "Không cần cố tình gây sự, về nhà thôi."

Hình Noãn nhìn bóng lưng của hắn, dậm chân một cái, đi theo ra ngoài.

Bốn ngày kế tiếp Viên Lai Lai tức giận không có đi đến phòng làm việc của Hình Diễn, Hình Diễn cũng không có gọi điện thoại cho cô, cô chờ đến ngày thứ tư có tiết của Hình Diễn, cô đến phòng học sớm một chút, đem tờ giấy viết thơ có chuẩn bị trước đặt ở trên bục giảng, nhìn một lúc, phát hiện để ở chỗ này sẽ khó nhìn thấy, sau đó cô cầm lên vẽ một trái tim thật nổi bật, lúc này mới hài lòng đặt vào giữa bàn giáo viên.

Bình thường Hình Diễn hay tới sớm, nhưng hôm nay lại đến muộn, các bạn học đều chậm rãi vào lớp.

Ngồi ở hàng thứ nhất nhìn thẳng Hình Diễn, nhìn hắn nhìn đến trên bàn sừng sốt một chút, tìm Viên Lai Lai cũng nín chặt, nhìn, mau mở ra nhìn.

Hình Diễn mở ra tờ giấy, liếc mắt nhìn xong lại buông xuống, tầm mắt cố ý hay vô tình quay qua Viên Lai Lai, liền mở Laptop ra bắt đầu học.

Viên Lai Lai không nghe vào tai những gì hắn nói, thái độ của hắn giống như người xa lạ, làm cho lòng của cô không thoải mái, nhưng là tại sao không thoải mái, hay là vì hắn cho cô thành tích chỉ có 30 điểm?

Cúi đầu cầm di động gọi cho hắn, khoe miệng cười xấu xa, muốn không để ý đến cô, cô sẽ đùa giỡn hắn! Hắn đã có bạn gái, sẽ càng sợ người bám theo chứ? Trong lòng cô thể nhất định phải làm cho hắn nhanh chóng thay đổi điểm số!

Điện thoại của Hình Diễn rung lên, hắn nhìn một cái, rồi không nghe máy, kẹp ở trong bao công văn, các bạn học đều không nghe được tiếng reo, chỉ nghe hắn giảng bài.

Viên Lai Lai trừng mắt hắn, tiếp tục gọi, liên tục gọi mười cuộc, Hình Diễn rút cuộc dừng bài giảng lại nhìn thẳng Viên Lai Lai “Viên Lai Lai, câu vừa rồi tôi nói có ý gì?”

Hèn hạ!

Viên Lai Lai nhìn bên trái một chút, nhìn bên phải một chút, nhìn mọi người lo lắng mà không giúp được gì cho cô, trợn mắt, chẳng lẽ còn muốn cô trả lời ý trên mặt chữ sao?

Còn không đợi cô mở miệng, Hình Diễn đã lên tiếng “Ngồi xuống đi, nghiêm túc nghe giảng, không cần luôn chơi điện thoại.”

Bạn đang đọc truyện *Thú Nam Và Tiểu Bạch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Hắn thật ác !

Trong chốc lát Viên Lai Lai bắt đầu ngủ gà ngủ gật, nhũ hết ba tiết học, đợi cô tỉnh thì thấy Hình Diễn đang dọn dẹp sách trong tay cầm một tờ giấy “Lúc này có bạn học gởi một vấn đề lên, tôi giờ sẽ đọc lên cho mọi người nghe, rồi giải đáp.”

Viên Lai Lai giật mình, đó không phải là tờ giấy cô viết cho hắn sao? Mặt vừa nóng vừa giận, không nghĩ tới Hình Diễn dám đùa bỡn cô!

Quân sinh ta chưa sinh, ta sinh quân đã già, hận không sinh cùng lúc, ngày ngày cùng quân hào.” Hình Diễn cười nhìn cả lớp một vòng “Có ai có thể giải thích một chút ý nghĩa của bài thơ không?”

Đầu Viên Lai Lai cúi thấp muốn tới đất, bởi vì không ngoài dự đoán của cô Hình Diễn nói “Viên Lai Lai, em giải thích một chút đi.”

“Chắc là chuyện xưa của một người đàn ông bốn mươi tuổi ngoại tình cùng cô gái hai mươi tuổi.” Viên Lai Lai nói xong cắn răng im lặng, hắn làm như vậy không phải nói với cả lớp tờ giấy đó là cô viết sao? Cô và hắn rốt cuộc có thù sâu như thế nào chứ ?

“Câu trả lời vô cùng tốt, tan học.”

Các bạn học lập tức giải tán, cô định đi về cùng những người cùng túc xá, nhưng trong lòng đang suy nghĩ, đi chậm nên bị bỏ lại trên đường bị một chiếc xe cản đường của cô.

Cửa xe tự động mở ra Viên Lai Lai nhìn thấy Hình Diễn “Lên xe.”

Viên Lai Lai thận trọng hỏi không có lập tức lên xe “Giáo sư có chuyện gì không?” Ai biết được hắn có dùng biện khác chinh cô hay không!

Hình Diễn nhủ mày “Giải thích cho em ý nghĩa chính xác của bài thơ, không nghe sao?”

“Nhưng mà. . . .” Viên Lai Lai vừa định nói lại nhìn thấy vẻ mặt uy hiếp của Hình Diễn “vụt” một tiếng ngồi ngay cạnh chỗ người lái.

Bên trong xe hàn toàn yên lặng, Viên Lai Lai nhìn thẳng phía trước một lúc thấy Hình Diễn không có ý nói chuyện, bèn nín bọ nói “Việc đó bạn gái thầy thật xinh đẹp.”

“Nó không phải bạn gái tôi.”

“Cái gì?” Viên Lai Lai kinh ngạc muốn rút cằm xuống đất lớn tiếng nói “Tại sao không phải ạ! Hôm đó cô ấy nói khi hai người kết hôn cũng muốn em tham dự, lúc đó thầy cũng không phủ nhận! Tại sao bây giờ không có cô ấy ở đây thầy lại phủ nhận? Ba em nói làm đàn ông điều thứ nhất là phải biết chịu trách nhiệm, không nghĩ tới Giáo sư lại là loại người như thế!”

“Loại người như thế?” Hình Diễn không chút để ý hỏi “Một người đàn ông bốn mươi tuổi, có ý đồ dụ dỗ em?”

.....

Viên Lai Lai cúi đầu, dường như là từ đầu đến cuối cô có ý đồ dụ dỗ hần mới đúng.

“Viên Lai Lai.” Tốc độ lái xe của Hình Diễn chậm rãi “Bây giờ tôi 25 tuổi, lớn hơn em ba tuổi mà thôi, bài thơ này đặt trên người chúng ta không thích hợp.”

Về mặt Viên Lai Lai thành thật nhìn gò má hần, xe dừng lại cũng không phát hiện “Em không chấp nhận đàn ông có bạn gái, lớn hơn ba tuổi cũng không được

Hình Diễn quay đầu nhìn cô ánh mắt quái lạ “Tôi có nói là muốn theo đuổi em sao?

Sắc mặt Viên Lai Lai đỏ lên, tại sao ở cùng hần lúc nào cũng mất mặt! Thật là. . . . .

Hình Diễn không nhìn thần sắc ảo não của cô, thần nhiên nói “Tôi nói rồi nó không phải là bạn gái của tôi, nó là em gái tôi, là em ruột của tôi.”

“Em gái?” Mặt Viên Lai Lai đen sì, thật là mất mặt.

“Không cần nói với tôi là em không phát hiện, khuôn mặt chúng tôi là từ một khuôn đúc ra.” Nhìn biểu tình cảm muốn rút xương của cô, Hình Diễn cảm thấy bất đắc dĩ trên đời này làm sao có thể có người ngu ngốc như vậy.

“Cho nên nói. . . .” Viên Lai Lai gãi đầu thận trọng nhìn hần “Chỉ là em gái? Nhưng thầy là người ưu tú như vậy, cũng phải có bạn gái chứ? Chắc là không chỉ có một cái?”

“Không có, hoàn toàn không có.” Hình Diễn nhìn về mặt khỗ sở của cô, khó có thể tiếp nhận tin tức này?

“Làm sao có thể? Chẳng lẽ Giáo sư không thích phụ nữ, mà là. . . . .”

Lời cô còn chưa nói xong liền bị một cánh tay cường tráng ngăn lại, cánh tay còn lại ổn định cái ót cô, môi cũng bị cướp đi, đầu óc trống rỗng, này. . . . là cái hoàn cảnh gì!

Đáy mắt Hình Diễn ý cười thật sâu “Không muốn hôn sao? Muốn hôn tiếp thì nhắm mắt lại.”

Viên Lai Lai lại đẩy hần ra “Giáo sư! Không thể!”

Trong nháy mắt, mắt Hình Diễn thoáng qua lạnh như băng, tiếp theo hần cười lạnh “Đang nghĩ đến bạn trai thanh mai trúc mã? Người hôn cũng nhận là bạn trai? Hai người đã xa cách bao nhiêu năm? Em vẫn xác định anh ta ở nước ngoài không có bạn gái?”

Viên Lai Lai kinh hoàng một lúc, không xác định bởi vì Viên Lộ hay bởi vì Hình Diễn hôn “Anh ấy sẽ không!”

Hình Diễn hừ lạnh một tiếng “Viên Lai Lai, trong lòng em còn có người đàn ông khác mà vẫn đến dụ dỗ tôi sao?”

Viên Lai Lai cúi đầu tự biết mình đuối lý, mắt nhìn miêng, miệng nhìn tim, tình trạng như xác chết.

“Viên Lai Lai, lúc này tôi nói cho em biết, Tôi động tâm, em phải chịu trách nhiệm.”

!! “Giáo sư, thứ nhất chúng ta không có cùng nhau sinh con đời sau, thứ hai chúng ta không có chứng tài sản, thứ ba chúng ta thậm chí cũng chưa từng có 419, nhiều lắm là nộ hôn lúc này, hơn nữa thầy không phải là tiểu thư khuê các cũng không phải con gái một, tại sao muốn em chịu trách nhiệm, coi như cần chịu trách nhiệm thì cũng nên là thi đổi với em chịu trách nhiệm đi!” Vì một nộ hôn mà phải chịu trách nhiệm, cô chắc là người bị kịch như thế ở thế kỷ hai mươi mốt!

“Hả?” Thanh âm Hình Diễn cuối cùng cũng dằn lại “Tôi chịu trách nhiệm với em cũng có thể.”

Viên Lai Lai im lặng “ý em không phải thế, chúng ta ai cũng không cần chịu trách nhiệm . . . . .”

“Trước mắt em chỉ có hai cái lựa chọn, một là tôi chịu trách nhiệm với em, hai là em phải chịu trách nhiệm với tôi.” Hình Diễn không muốn buông tha cô.

“Nhưng mà. . . .”

“Viên Lai Lai, trước tiên em đem người bạn thanh mai trúc mã không rõ tình trạng quên đi, trong thời gian này chúng ta thử qua lại, cho đến khóa học kết thúc nếu như em vẫn không thể chấp nhận tôi thì. . . ., tôi lập tức cấp cho em danh ngạch đi du học, hơn nữa còn đảm bảo sẽ không quấy rầy em nữa, như thế nào?” Hình Diễn nhìn cô chăm chú nháy mắt một cái.

“Vậy nếu em không muốn cuộc đánh cuộc này thì sao?” Viên Lai Lai chỉ cảm thấy giống như đang tiến vào bẫy, nhưng giữa đều vô dụng, vì vậy dứt khoát không từ chối.

“Em không có lựa chọn nào khác, đừng quên lúc đầu là em đến trêu chọc tôi trước.” Hình Diễn quay đầu nhìn ngoài cửa sổ, giọng nói không mang bất kỳ nhiệt độ nào “Hoặc là bây giờ em xuống xe, coi như chúng ta chưa từng có chuyện gì xảy ra.”

“Vậy danh ngạch đi du học của em. . . .”

Im lặng

“Vậy, chúng ta tạm thời thử một chút?

Hình Diễn không thèm nhìn cô, xuống xe bước thẳng đến quán cơm

Một đường đi theo hẻm vào tiệm cơm, bước chân hắt hủi, Viên Lai Lai chạy chậm mới đuổi kịp, cuối cùng đứng đến quần áo của hẻm, nắm tay hắt hủi lại “Giáo sư đi quá nhanh, cứ như vậy em còn chưa đi đến quán cơm thì đã mệt chết rồi.”

Bước chân Hình Diễn chậm lại một chút, cúi đầu nhìn tay cô nắm tay hắt hủi, khóe miệng hiện lên ý cười, trò tay nắm lấy tay nhỏ bé của cô.

Sau khi ngồi xuống bàn ăn, Viên Lai Lai cầm thực đơn che lại nửa mặt “Giáo sư, tại sao bọn họ nhìn chúng ta với ánh mắt kì quái như thế?”

Hình Diễn không chút do dự mỉm cười nói “Yên tâm, bọn họ là đang nhìn tôi, không phải nhìn em.”

. . . . . Làm người có phải hay không cũng quá tự luyện(tự yêu bản thân mình) một chút?

Viên Lai Lai không cam lòng, lại hỏi, "Giáo sư, vậy bây giờ chúng ta là đang nói yêu thương sao?"

Hình Diễn kỳ quái nhìn cô một cái, "Em cứ nói đi?"

Á. . . . .

“Nhưng mà Giáo sư, em như vậy có gọi là bắt cả hai tay không?” Viên Lai Lai tức giận, đã hứa với Viên Lộc là đợi hắt hủi trở về, nhưng bây giờ lại đến trêu chọc Giáo sư của mình.

Hình Diễn lạnh lùng nhìn cô, nhắc lại chuyện xưa “Hôn cũng chưa hôn, chỉ có em mới có thể cho rằng là quan hệ yêu đương.”

“Làm sao thầy biết!” Cô cũng không nhớ đã từng nói qua chuyện này!

Hình Diễn nhìn cô ngạc nhiên nói “Đừng quên tôi là thầy của em.”

“A, Giáo sư thường dạy người khác chuyện như vậy rồi hả?” Viên Lai Lai phản kích.

“Viên Lai Lai” giọng Hình Diễn chợt nghiêm túc, khiến Viên Lai Lai cảm thấy bị áp bức, sau lại nghe hắt hủi nói “Em là không muốn hợp cảnh danh ngạch sao?”

Toàn thân chấn động, vội vàng cười theo, vỗ ngực bảo đảm, "Giáo sư thầy yên tâm, cho dù thầy thường dạy học sinh của thầy như vậy em cũng vậy tuyệt đối sẽ không tiết lộ nửa chữ cho người khác!"

"Viên Lai Lai!" Hình Diễn nổi đóa, hoài nghi mình cùng cô chung đụng thời gian dài có thể hay không cũng sẽ trí lực giảm xuống.

"Hình Diễn?" Một giọng nữ dịu dàng vang lên, đúng lúc cắt đứt cuộc nói chuyện của hai người.

Hình Diễn sững sốt, đứng dậy đối người tới cười ôn hòa, "Cô Phó, thật là trùng hợp."

Phó Nghiên Kiều cười tươi "Không nghĩ tới lại gặp anh ở chỗ này, có thể cùng nhau ăn cơm không?"

Hình Diễn chân chừ một chút rồi cũng đồng ý, vì vậy trên bàn ăn xuất hiện hình ảnh Phó Nghiên Kiều liên tục gấp thức ăn dâng nước, ngay cả bò bít tết

cũng cắt nhỏ rất tốt bỏ vào khay cho Hình Diễn.

Ngược lại Hình Diễn lại đưa tới khay cho Viên Lai Lai vỗ vỗ đầu của cô rồi nói “Ngoan, ăn nhiều một chút.”

Viên Lai Lai hoài nghi nghiêm trọng gia đình hắn có phải hay không nuôi một con chó, thường vỗ đầu chó nói: "Ngoan, ăn nhiều một chút." Thế nhưng ở trước mặt người đẹp, cô lại không thể cự tuyệt.

Sắc mặt người đẹp càng ngày càng kém, tay nắm chặt ly liền uống, mà sắc mặt Hình Diễn càng ngày càng trắng bệch, bàn tay dưới bàn hưng hăng bóp tay Viên Lai Lai một cái, Viên Lai Lai đau kêu thành tiếng, khuôn mặt thật tội nghiệp ngẩng đầu nhìn hắn.

Hình Diễn cũng cúi đầu nhìn cô, "Thế nào? Không thoải mái? Có phải hay không ăn nhiều?"

Căn bản không cho cô cơ hội nói chuyện, cũng đã lôi kéo cô đứng lên, "Ăn nhiều nên đi bệnh viện kiểm tra, xem ra là thức ăn nơi này ăn quá ngon rồi, lần sau đổi lại nơi khác." Lại quay đầu nhìn về Phó Nghiên Kiều, "Tôi phải mang theo học trò của tôi đi bệnh viện kiểm tra, cô ăn từ từ." Dứt lời khom người rời đi.

Bị hắn nắm đau cũng bị nói thành là ăn nhiều Viên Lai Lai căn bản không phát giác được chuyện gì xảy ra, liền một đường bị Hình Diễn kéo đến phòng vệ sinh, mắt thấy hắn muốn lôi kéo mình vào phòng vệ sinh nam, Viên Lai Lai rớt cuộc lên tiếng "Giáo sư, em là động vật giống cái!"

Hình Diễn cũng không quay đầu nhìn cô, buông tay cô liền đi vào phòng vệ sinh, trong chốc lát liền nghe được tiếng nôn mửa, trong lòng Viên Lai Lai là lạ, đây là tình huống gì? Cái người thoát nhìn cường tráng như vậy tại sao sức khỏe lại kém như vậy, cô cũng không nhìn thấy vừa rồi hắn có ăn cái gì không sạch sẽ.

Không sạch sẽ? Viên Lai Lai chợt lóe, người này có thích sạch sẽ! Khó trách mới vừa rồi một miếng cơm cũng không ăn, đem thức ăn người đẹp gấp cho hắn, hắn đều đưa tất cả cho cô, tình cảm là đem cô đối xử như cái thùng rác á. . . . .

Ói khoảng chừng hai mươi phút, khuôn mặt Hình Diễn trắng bệch đổ tường đi ra, lúc thấy Viên Lai Lai sững sốt một chút “Tôi đây đỡ tôi.”

Lúc này Viên Lai Lai mới phản ứng “A” một tiếng vội vàng chạy tới đỡ hắn “Giáo sư thầy như vậy có thể trở về sao?” suy nghĩ một chút lại nói “Thầy như vậy có thể đưa em trở về sao?” Bay giờ đã trễ thế này, gọi taxi về sẽ rất đắt!

Hình Diễn hừ ra một hơi “Lấy thẻ trong túi tôi đi mở phòng.”

Bạn đang đọc truyện *Thú Nam Và Tiểu Bạch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

“Giáo sư, chúng ta mới bắt đầu nói chuyện yêu thương, theo phương thức truyền thống dân tộc Trung Hoa, trước nắm tay hơn nữa là hôn và cuối cùng là lên giường, nhưng trong vòng một ngày làm hết toàn bộ có phải quá nhanh hay không? Viên Lai Lai phòng bị lui về phía sau một bước nhìn hắn, Hình Diễn chống đỡ tường cảm thấy may mắn mình còn một ít sức lực.

Trợn mắt với cô “Em nhìn tôi hiện giờ còn có hơi sức làm những chuyện khác sao?”

Lúc này Viên Lai Lai mới hiểu rõ sững sốt, lấy thẻ từ trong túi hắn vội vàng bỏ chạy “Giáo sư, thầy chờ một chút, em đi mở phòng.”

Hình Diễn cúi xuống, lần nữa nghi ngờ sự thông minh của cô, kết quả là sau khi Viên Lai Lai mở phòng phải chạy lên lên xuống xuống tìm bóng dáng Hình Diễn, tìm nữa căn lầu mới tìm được hắn, lại gian nan nâng hắn lên mở cửa phòng đẩy hắn lên giường, giống như cô đã hoàn thành nhiệm vụ trọng đại quan trọng nhất mới thờ phào nhẹ nhõm.

Nhìn Hình Diễn nằm lệch trên giường, Viên Lai Lai lắc đầu, nửa quỳ bên cạnh thay hắn mở cà vạt, lại cởi áo khoát, đang cố hết sức mở áo sơ mi của hắn, cô tay bị người cầm lấy, kế tiếp trời đất xoay tròn, cả người bị Hình Diễn ngăn lại, im lặng một chút rồi mở miệng “Giáo sư chỉ vì ba mươi điểm em hy sinh như vậy có phải hay không là quá nhiều?”

“Hình Diễn mở nửa mắt nhìn cô “Nhớ là lần sau không được tùy tiện cởi quần áo của đàn ông.” Nói xong xoay người nằm xuống ngủ.

“Em . . .”Làm người tốt thật không dễ dàng!

Bố trí Hình Diễn thỏa đáng, Viên Lai Lai ngồi lên ghế salon xem tivi, đang chiếu bộ phim Hàn mà cô thích nhất, ôm mềm ngồi trên ghế say sưa xem.

Khoảng hai giờ khuya Hình Diễn rời giường uống nước, thấy Tv đang mở, Viên Lai Lai tựa đầu vào salon chảy nước miếng tỉnh, đi lên phía trước ôm

Viên Lai Lai đặt lên giường đang muốn xoay người đi uống nước, thân thể lại Viên Lai Lai quán lấy, chỉ thấy cô giống như gấu Kaola quán quanh thân mình, quả thật đã đem hân thành gối ôm, kêu cô hai tiếng, không có phản ứng. Hình Diễn bất đắc dĩ thở dài nằm ở bên cạnh cô.

Cả đêm không chợp mắt.

Sáng sớm hôm sau, Viên Lai Lai mở mắt liền sững sờ, nhìn khuôn mặt đẹp trai của người đàn ông đang nằm bên cạnh cô trong lúc nhất thời cô không hiểu nổi rốt cuộc tối đêm qua đã xảy ra chuyện gì.

Rõ ràng đêm qua cô ngủ ở ghế salon, làm sao lại chạy lên giường của hắn? thật may mắn là quần áo vẫn bình thường, nhưng quần áo trên người hắn đã bị cô giày xéo không còn hình dáng. . . . .

Kết luận là : cô vô lễ với hắn.

Nhẹ nhàng kêu hắn hai tiếng, không có trả lời, trong lòng vô cùng vui mừng, lén lén lút lút xuống giường mang giày vào chạy ra ngoài, Hình Diễn hí hóp mắt nhìn bộ dáng vừa mang giày muốn chạy trốn của cô khóe miệng mang ý cười, tiểu mèo hoang, em còn muốn chạy trốn đến đâu?

Một lúc sao Quần gia Âu Dương mang quần áo sạch sẽ đi vào không một tiếng động, thấy một cái áo lót bị ném lung tung trên mặt đất khê cau mày “Hôm qua cô Ninh Ninh đợi điện thoại của cậu chủ cả đêm.”

Hình Diễn đang thay quần áo bỗng dừng động tác “ Cô ấy thích chờ thì để cô ấy chờ.”

“Nhưng hai người cũng là lớn lên cùng nhau, mặc dù chưa có nghi lễ, nhưng mọi người đều biết cô Ninh Ninh là vị hôn thê của cậu chủ, cho dù như thế nào cậu chủ cũng không nên ở cùng người phụ nữ khác ở ngoài.” Âu Dương Kiên duy trì ý kiến của mình.

Hình Diễn lạnh lùng liếc hắn một cái "Chuyện giữa chúng tôi, Quần gia, ông quản quá nhiều."

Âu Dương còn muốn nói gì nhưng khi nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng của hắn thì lùi một bước, cung kính khom người “Đúng vậy, cậu chủ.”

“Còn nữa, tốt nhất là không làm cho cô ấy biết chuyện tôi có vị hôn thê.” Không phải thương lượng mà là mệnh lệnh.

Nhưng hắn không biết là cô đã biết.

Viên Lai Lai mới vừa đi ra từ khách sạn liền nhanh chóng đoán xe hướng trường học chạy như bay, nếu để cho đám con gái kia biết cô một đêm không về hơn nữa là ở cùng một chỗ với Hình Diễn, không biết sau lưng cô sẽ có bao nhiêu hung thủ giết người.

Nhưng mà cô vừa mới xuống xe đi tới cửa trường học liền bị hai người áo đen như hung thần ác sát ngăn lại " Xin cô đi theo chúng tôi một chuyến."

Viên Lai Lai lấy can đảm nhìn bọn họ: "Các người là ai? Tôi muốn báo cảnh sát, cảnh sát lập tức sẽ đến, tôi khuyên các người không cần làm chuyện xấu, thứ nhất nhà tôi rất nghèo, thứ hai tôi học tập không giỏi, các người bắt cóc tôi cũng vậy không lợi ích mà có âm mưu."

Người áo đen như cũ mặt không chút thay đổi, "Cô Viên tiểu hiểu lầm, là bà Hình muốn gặp bạn gái mới của cậu chủ, nhờ chúng tôi tới đón." Cuối cùng chữ ‘ đón ’ nói vang vang có lực, hận không được sau một khắc liền động thủ đem cô ‘ đón ’ đi.

“Cái gì bà Hình không bà Hình. . . .a, a, các người đây là bắt cóc! Nhẹ tay một chút!” sau một khắc cô bị kéo lên xe, khoảng nửa giờ cô đã ngồi trong phòng khách của biệt thự hào hoa.

Có chút bất an nhìn người phụ nữ cao quý trước mặt, nhất định là mẹ của Hình Diễn? Người có khí chất như vậy, khó trách có thể sinh ra con như vậy “Bác gái, bác tìm con có chuyện gì?” bà nhìn chăm chăm vào cô không nói lời nào, làm lòng cô thật là sợ hãi.

“Cô chính là học trò của A Diễn , Viên Lai Lai?” bà quan sát nửa ngày rốt cuộc mở miệng “ tôi đã nghe Noãn nói về cô.”

Tay Viên Lai Lai quán lấy nhau, nhìn biểu tình của bà Hình, nửa lén nhìn người làm xung quanh, lập tức cô có cảm giác mình bước vào ổ sói “Đúng, đúng là con, sư tổ.”

Bà Hình đang uống trà thiếu chút nữa là phún ra, thật may là là mình có giáo dưỡng tốt nên chỉ ho nhẹ hai tiếng, mới bốn mươi tuổi đã được gọi là sư tổ nếu định lực không tốt chắc là bắt đầu gặm thét.

“Nếu là học trò của A Diễn, vậy bây giờ làm một cái phân tích đơn giản về thị trường chứng khoán đi.” Bà Hình uống một hớp trà ngẩng đầu nhìn chăm chăm Viên Lai Lai.

Viên Lai Lai lúng lúng nửa ngày , rốt cuộc nói ra một câu “ Thật ra thì. . . . Con cũng không hiểu vấn đề này lắm ”

“Không hiểu?” tay bà Hình thoáng một cái văng nước trà ra ngoài, Viên Lai Lai theo bản năng lui về sau một bước, người làm cách đó không xa nhanh chóng lấy ly trà ra khỏi tay bà Hình, Hình Noãn cúi đầu dùng khăn lau tay cho bà.

“Đúng. . . .Không hiểu lắm” Viên Lai Lai đỏ đầy mồ hôi lạnh, Giáo sư quan tâm việc học của học trò thì cũng đúng, nhưng mà mẹ của Giáo sư cũng quan tâm việc học của học trò con mình như vậy!

Bà Hinh xoa xoa đầu, chỉ cảm thấy không cách nào nói chuyện với cô “Cô Viên thật thẳng thắn, tôi không ngại nói thẳng cùng cô, tối đêm qua cô ở cùng A Diễn phải không?”

Viên Lai Lai luyến luyến lần nữa, chuyện cô vô lễ với Hinh Diễn tại sao nhanh như vậy ai cũng biết hả? Thừa nhận đi, là làm bà ấy thấy cô nói năng tùy tiện, không thừa nhận, cô lại không quen nói dối “Dạ, có thể đúng.”

“Cái gì gọi là có thể đúng!” bà Hinh muốn hụt hơi cũng không muốn cùng cô nghiền ngẫm từng chữ “Cô cùng A Diễn quan hệ như thế nào?”

“Quan hệ thầy trò!” Viên Lai Lai trả lời, chuyện này là đương nhiên.

Bà Hinh có chút không vui “Chưa từng thấy qua Giáo sư cùng học trò của mình ở cùng phòng, quan hệ hai người thật có phải thân thiết một chút? Hơn nữa nghe nói gần đây cô quán lấy A Diễn? Ngay cả đi học cũng viết thư tình cho nó?”

.....

“Sư tổ bác đừng hiểu lầm, em quán lấy Giáo sư bởi vì thành tích của em không đạt mà thôi.” Lúc bắt đầu chính xác là như vậy, nhưng sáng nay thức dậy thấy khuôn mặt đẹp trai của Hinh Diễn, lòng cô nổi loạn bây giờ cô cũng không dám khẳng định như vậy nữa.

Bà Hinh cúi đầu trầm tư nói “Thành tích học tập của cô cũng không đạt?”

Cái gì gọi là, cũng không đạt?

.....

“Thôi thôi, hôm nay tôi gọi cô đến đây là muốn cho cô biết một chuyện, A Diễn đã có vị hôn thê rồi, cô nên xử lý tốt quan hệ của hai người.” Bà Hinh rốt cuộc phát hiện nói chuyện với Viên Lai Lai là một chuyện làm người ta nhức đầu, nên cuối cùng nói ra vấn đề chính.

Đầu Viên Lai Lai “Oanh” một tiếng nổ tung, chỉ chỉ Hinh Noãn sau lưng bà “Không phải là em gái sao?”

“Noãn là em gái, nhưng Ninh Ninh thì đúng là như vậy, cho nên tôi hy vọng cô sau này cách A Diễn xa một chút?” Đây là ác ma bà bà trong truyền thuyết sao? Miệng của bà không có ác độc nhưng lời lẽ bà nói ra có ý muốn chia rẽ cô và Hinh Diễn, Viên Lai Lai không biết cuối cùng mình nói những gì, lão đạo nghiêng ngả đi ra khỏi biệt thự, Hinh Diễn có vị hôn thê, Hinh Diễn có vị hôn thê. ....

Tại sao trong lòng cô lại khó chịu như vậy, người đàn ông ưu tú kia có vị hôn thê, thậm chí là kết hôn cũng là chuyện bình thường sao? Trong đầu không ngừng hiện lên khuôn mặt của Hinh Diễn, còn có mấy ngày ở chung, cô muốn đùa giỡn hắn, không ngờ bị hắn đùa giỡn, đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Liên tục ngủ mê năm ngày không ra cửa, ăn uống vệ sinh đều ở trong ký túc xá, tắt điện thoại, không lên mạng, hoàn toàn đoạn tuyệt liên lạc với thế giới bên ngoài. Viên Lai Lai vừa tỉnh ngủ đứng ở ban công nhìn Tàn Diệu hấp tấp xông tới “Viên Lai Lai! Mau! Điện thoại của Giáo sư Hinh!”

Viên lai trừng mắt “Nói mình không có ở đây!”

Tàn Diệu trừng lại “Cậu ở đây giả bộ cái gì chứ, mấy ngày nay không phải cậu luôn đợi anh ta sao? Anh ta gọi cho cậu bao nhiêu cuộc điện thoại? Mỗi ngày đều tới dưới ký túc xá chờ nhiều giờ, cậu tưởng người ta rảnh rỗi như cậu sao, mau nghe điện thoại!”

“Không nghe!” Viên Lai Lai liên tục lui về phía sau tránh “Mình tại sao phải nghe điện thoại của anh ta! Anh ta tại sao lại tới trêu chọc mình, mình cũng không còn là học trò nữa!”

Tàn Diệu khó chịu, chống nạnh biểu tình như nữ quân nhân “Mình nói nè Viên Lai Lai tại sao cậu không biết điều như vậy, ban đầu là ai trêu chọc ai trước? Sao bây giờ lại đem trách nhiệm đẩy lên người khác là sao?”

“Ban đầu là chính cậu đưa ra ý tưởng cù bấp này, cái gì đùa giỡn anh ta, anh ta mất hứng sẽ cho ta đạt được tư cách danh ngạch, kết quả đâu!” Viên Lai Lai càng nói càng giận “Cậu có biết là anh ta có vị hôn thê đấy! Cậu còn bảo mình nghe điện thoại của anh ta làm gì! Để mình vì ba mươi điểm trở thành người thứ ba sao? Hơn nữa cậu gặp qua vị hôn thê của anh ta sao? Nói không chừng còn đẹp hơn tiên trên trời, coi như mình muốn làm người thứ ba chưa chắc anh ta chịu đâu!”

“Vậy cậu nói xem Hinh Giáo sư mỗi ngày đợi cậu là vì cái gì? Chỉ vì cậu gương mặt không đẹp, dáng người không chuẩn, đầu óc không thông minh sao?” Tàn Diệu tức giận, làm sao chỉ vì lời nói của mẹ Hinh Diễn mà hoàn toàn bỏ qua anh ta? Như thế nào cũng phải giáp mặt hỏi cho rõ ràng!

“Vị hứng thú, lúc anh ta hứng thú sẽ cung chịu, đợi đến khi anh ta hết hứng thú, mình chết như thế nào cũng không biết, chẳng lẽ cậu bắt ta vì hứng thú của anh ta mà nịnh nọt anh ta sao?” Viên Lai Lai cảm thấy phiền não, hắn đã có vị hôn thê tại sao phải trêu chọc cô?

“Hứng thú? Trên người em có điểm nào hứng thú có thể để tôi cảm thấy hứng thú mà không để ý đến vị hôn thê?” Giọng nói lạnh lùng có chút giễu cợt vang lên ở phía sau hai người bọn họ.

Hai người sững sờ, Tàn Diệu chạy thật nhanh như một làn khói ra khỏi ký túc xá, nhưng vẫn không quên đem cửa đóng lại, cái người này không phải dẫn sói vào nhà sao?

Bạn đang đọc truyện *Thú Nam Và Tiểu Bạch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 10

“Ách, sao Giáo sư lại tới đây?” Vừa nói vừa đỡ tường lùi về sau, liếc mắt nhìn Tân Diệu đang trên giường nói chuyện điện thoại, tức khắc, liền có cảm giác muốn cắn lưỡi tự sát. Hình Diễn lạnh lùng nhìn Viên Lai Lai lén lút mãi

Một lúc sau, Hình Diễn cuối cùng mở miệng “Hình Noãn đã từng đến tìm em” Nhìn Viên Lai Lai cúi thấp đầu, có chút bức mình.

Viên Lai Lai không đáp, tiếp tục suy nghĩ. Trên mặt đất lại đột nhiên xuất hiện một đôi giày, còn có ống quần

“Sư mẫu nói cho em biết, Giáo sư có vị hôn thê” một tay Hình Diễn nâng cằm của Viên Lai Lai. Tròng mắt Viên Lai Lai lại chuyển trái chuyển phải, nhất định không nhìn hắn.

“Không có ai nói mọi người đều biết” Cô đang giận lấy, cái miệng vênh lên đến mức có thể treo chai nước tương.

Hình Diễn chán nản “Viên Lai Lai nhìn tôi”

“Không nhìn” Viên Lai Lai tiếp tục hành động liếc mắt qua lại.

“Nhìn tôi” Hình Diễn mệnh lệnh.

“Không nhìn, Giáo sư phiền quá.....” Một câu chưa nói xong đã thấy môi bị người chiếm đi, hai mắt còn bị hắn cưỡng chế nhắm lại, hôn đến cô hít thở không thông, Hình Diễn không phải cơ thể không tốt sao? Sao hô hấp lớn như vậy? Sớm biết như vậy cô đã đi luyện tập, đáng chết, đáng chết, cô thở không nổi

Cuối cùng Hình Diễn buông Viên Lai Lai ra, khoe mắt mỉm cười “Rốt cuộc chịu nhìn tôi rồi?”

“Giáo sư, hôn cũng phải dạy sao? Lần khác không biết đi tìm người nào thử nghiệm mới tốt, đối tượng nhiều lắm em phải cẩn thận suy nghĩ một chút” Viên Lai Lai chân tình nhìn hắn, đúng như dự đoán, quả nhiên đã thấy khuôn mặt của Hình Diễn đen hoàn toàn.

“Viên Lai Lai, em đến cùng đang tức cái gì?” Hình Diễn không giận, ngược lại còn cười, kiềm hãm Viên Lai Lai vào trong ngực cúi đầu xuống nhìn về mặt tức giận của cô, nhưng lại thấy đáng yêu. “Là bởi vì Hình Noãn nói với em tôi có vị hôn thê cho nên mới tức giận?”

Viên Lai Lai cúi đầu không nói

“Nhà của tôi thật là có sắp đặt nhưng tôi đã từ chối rồi, thậm chí ngay cả nghi thức đính hôn đều không có, có thể nói là vị hôn thê của tôi sao?” Hình Diễn nâng người của Viên Lai Lai lên lần nữa, trong lòng đột nhiên phát lạnh, nhìn thấy hai mắt Viên Lai Lai ngẩn愣 rưng rưng về mặt uất ức lại thấy yêu thương “Hình Noãn bắt nạt em?” Thanh âm khàn khàn nhưng lại mang theo bức mình nồng đậm.

Viên Lai Lai lắc đầu, lau đi nước mắt. “Em có bạn trai của em, Giáo sư có vị hôn thê của Giáo sư. Giáo sư đến tìm em làm gì? Thầy đi, thầy đi”

Hình Diễn nhủ mảy “Người kia cũng gọi là bạn trai?” Dừng một lát lại nói “Ngày đó, không phải em hỏi chúng ta có phải đang yêu đương không? Tôi hiện tại nói cho em biết, chúng ta là đang yêu đương, em sớm quên người thanh mã trúc mã kia, cũng quên vị hôn thê của tôi đi”

“Nhưng mà, mẹ Giáo sư đã nói Sư mẫu là vị hôn thê của Giáo Sư” Viên Lai Lai nghĩ đến vẻ mặt nghiêm túc của Hình phu nhân và sự khẳng định của người làm ngày ấy, trái tim xoắn lại lần nữa.

Hình Diễn ngừng một lát: “Không cần nghe, mẹ của tôi nói loạn”

Viên Lai Lai một lát nghĩ lại, không xác định hỏi hắn: “Sư mẫu thực sự không có vấn đề với Giáo sư?”

“Tôi xem Tư Ninh như em gái” Hình Diễn khẳng định

“Vậy, Giáo sư sẽ cưới cô ấy sao?” Viên Lai Lai chưa từ bỏ ý định, hỏi lại.

.....

“Đi ăn cơm”, nói xong nắm tay cô đi ra ngoài.

Viên Lai Lai rất nhanh liền rút bàn tay ra “Không được, Giáo sư đi ra ngoài trước, nếu không sẽ bị người khác nhìn thấy”. Dứt lời liền đẩy hắn đi ra ngoài.

Hình Diễn nhủ mảy, có phần bức mình. “Tôi đã nói, em là bạn gái của tôi, yêu đương còn muốn trốn tránh mọi người?”

Viên Lai Lai dậm chân nghiêm túc cự tuyệt. “Không thể được, Giáo Sư, em là học trò, nếu lỡ truyền ra sẽ có người chỉ trích”

“Xe của tôi đỗ ở dưới lầu ký túc xá đã năm ngày, bây giờ tôi từ ký túc xá đi ra ngoài người khác nhìn vào cũng đoán được chuyện gì xảy ra.” Hình Diễn tuy là nói như vậy nhưng lại đi ra ngoài như mong muốn của Viên Lai Lai, nụ cười nơi miệng lại càng vui vẻ, nhìn Viên Lai Lai che mặt hối hận, đáng vẻ càng thêm thoải mái.

Hình Diễn mới ra ngoài, Tần Diệu vào ký túc xá liền nhìn thấy Viên Lai Lai, môi đỏ mọng chu lên, biểu tình thoáng bức mình, đổ kị. “Đồ lưu manh, cậu được a, quả nhiên đã thu phục Hình Diễn”

Viên Lai Lai vừa thay quần áo, vừa đùa nghịch với cô. “Cậu thật coi mình là đồ lưu manh, danh hiệu này nên làm rõ. Mình không chỉ thu phục rồi, còn để cho hấn vô lễ rồi đó!”

“Chuyện xảy ra khi nào” Tần Diệu bắt lấy cánh tay của Viên Lai Lai “Nói một chút xem, giáo Sư Hình có sung sức như nam diễn viên chính trong phim tình yêu chúng ta xem không? Một đêm, mấy lần?”

Viên Lai Lai triệt để không nói gì, nhóm hủ nữ này mỗi ngày đều nghĩ cái quái gì a, nếu nói cô là đồ lưu manh, thì Tần Diệu tuyệt đối là máy bay chiến đấu trong đám lưu manh, UFO trong máy bay chiến đấu “Cậu nghĩ đi đâu rồi, mình nhiều lắm là chỉ mới hôn hôn, ôm ôm ấp ấp với anh ấy thôi!”

Tần Diệu giữ chặt Viên Lai Lai muốn ra ngoài, ánh mắt màu đỏ tươi hận không thể ăn tươi Viên Lai Lai “Chỉ là ôm ôm ấp ấp thế thôi?” Việc này thôi sao thoải mái vậy chứ.

Viên Lai Lai nhấc chân một cước đá văng Tần Diệu, hừ dám mơ ước đàn ông của cô. Muốn chết!

Kết quả buổi tối hôm đó nhà trường liền thông báo, danh sách cử đi học nhiều hơn một vị - đó là cô, cô nhận được của hồi rồi, còn thuận tiện lượm được người đàn ông, cô vui rạo rức khoe khoang với người khác, kết quả bị xem thường 108 lần.

Một tuần lễ sau Viên Lai Lai theo cả lớp hai mươi người ngồi một chiếc xe buýt đi ngoại thành dạo chơi, ăn mừng cuộc sống đại học của bọn họ sắp kết thúc, tràn trề thích thú, mang ba lô lên xe, miệng vẫn không quên đùa giỡn, phía trước Viên Lai Lai là lớp trưởng “Em trai, cười với chị một cái, sẽ có phần thưởng” Không quên giờ trò với người ta, từ trong cặp của hấn lấy ra một túi đồ ăn vặt vô cùng thuận thuận lợi

Bạn học trong lớp cười vang một trận “Ha ha, chúng ta cũng biết lớp trưởng là bán mình không bán nụ cười, lưu manh cậu muốn mua nụ cười của lớp trưởng, không bằng đi chỗ khác” Bắt đầu khi nào, mọi người đã đổi biệt hiệu đồ lưu manh của cô thành lưu manh, giống như người mẹ gọi con mình đều bớt đi một chữ, những người này đều tự giác xem cô là con rồi.

Lớp trưởng Trần Phong vỗ vỗ đầu của Viên Lai Lai. “Mọi người, nói rất đúng, tôi bán mình không bán nụ cười.”

“Mọi người nói đúng, tôi bán mình không bán nụ cười, tính tiền tháng bớt tám phần trăm, bao năm bớt 60%, chúng ta bạn học cùng lớp, thêm cho ưu đãi, trên cơ sở vốn có giảm giá luôn 90%.”

Cả lớp lại cười vang một trận, Viên Lai Lai bức bối nói “Vừa vặn nhà của tôi có một con chó mẹ đang phát xuân, trước tiên lớp trưởng tính chi phí, tôi suy nghĩ một chút rồi cân nhắc cho cậu.”

Mọi người ồn ào nói gì đó, liền bị một âm thanh cắt ngang “Viên Lai Lai”

Viên Lai Lai cơ hồ là lập tức đứng thẳng, ưỡn ngực. Thậm chí còn không phát hiện “giáo sư” Hình Diễn ở nơi nào, cô chỉ không cẩn thận nói cho hấn biết ngày hôm nay bạn học cả lớp muốn đi chơi ở vùng ngoại ô sao hấn cũng xuất hiện ở đây rồi.

Mọi người sôi nổi chào hỏi Hình Diễn, lớp trưởng Trần Phong vội vàng đi tới bên cạnh hấn “Giáo sư, thầy tới rồi, em còn tưởng thầy không đi chơi với những người trẻ tuổi bọn em chứ”

. . . . . Viên Lai Lai 囧, cảm kích, vốn là Trần Phong mời đây.

“Ừ! Tăng thêm tình thầy trò cũng là việc nên làm” Nói xong không chút do dự đi tới ngồi xuống bên cạnh Viên Lai Lai.

Xe khởi hành, mọi người lại bắt đầu trò chuyện, lúc này chỉ có Hình Diễn và Viên Lai Lai vô cùng im lặng, Viên Lai Lai lén lút nhìn hấn, chỉ thấy hấn đang nhắm mắt lại nghỉ ngơi, liền bắt đầu trêu chọc, len lén sờ tay hấn, ai dè mới chạm tay hấn đã bị bàn tay to của hấn nắm lại, mở to mắt nhìn cô. “Viên Lai Lai”

“Vâng, Giáo sư” Nói xong chia ra một tay không bị Hình Diễn cầm cung kính lễ phép, vui cười nói “Giáo sư, sao cũng có thời gian ra ngoài chơi đùa?” Hấn không phải bè bọn muốn chết sao? Từ sau ngày ăn một bữa cơm với cô, rồi đuổi cô về ký túc xá dặn dò cô không được nghĩ nhiều, thì không có xuất hiện nữa, cũng không quên gọi điện thoại cho cô mỗi ngày, ngày hôm nay đột nhiên xuất hiện ở nơi này quả thực làm cho Viên Lai Lai có chút bất ngờ.

“Thường vẫn như vậy” Bốn chữ cũng đã toát ra tất cả bức mình của hấn

Viên Lai Lai sừng sốt: “Cái gì”

“Đùa giỡn người khác” Hình Diễn mím môi thành một đường, người tình mắt vừa nhìn liền biết hấn mắt húng, nhưng Viên Lai Lai không ý thức được, còn cao hứng phấn chấn kể chiến tích của cô cho hấn “Cũng không có thương xuyên, chỉ tương đối nhiều lần mà thôi”

“Nói một chút”

Viên Lai Lai ngồi ngay thẳng dè dặt nhìn hấn “Giáo sư thật sự muốn nghe?”

“Yêu đương không phải là nên hiểu biết lẫn nhau sao?” Thanh âm của Hình Diễn không lớn, nhưng Viên Lai Lai nghe rõ ràng, cô vội vàng quay đầu nhìn xem bốn phía chung quanh, may mắn là không có ai để ý bọn họ đang nói cái gì.

Hình Diễn cũng không cao hứng “Sợ người khác biết vậy à?”

“Há há” Viên Lai Lai ngậy ngó cười một tiếng “Em sợ Giáo sư bị mang tiếng xấu”

“Em càng sợ không tốt nghiệp chứ?” Hình Diễn làm sao lại không biết cô đang nghĩ gì, nắm tay của cô chặt hơn nữa.

Viên Lai Lai thấy hấn lại muốn nhắc đến vấn đề này, vội vàng lấy lòng nói “Vẫn là Giáo sư nhìn xa trông rộng hèn chi tuổi còn trẻ đã có thể lên làm giáo sư, Giáo sư không biết, khi còn bé em làm kiểm tra luôn luôn đều là 59 điểm, một dạo em nghi ngờ thầy giáo có phải có thù hận với em không, nhưng đổi một người thầy giáo khác, em vẫn không đạt yêu cầu, cho nên có thể làm học trò của Giáo sư thực sự là em được như mong muốn”

“Không phải em vẫn không đạt yêu cầu sao?” Hình Diễn chớp mắt nhìn Viên Lai Lai, “Thời gian em đi học có phải dùng toàn bộ tinh thần và thể lực để đua giỡn nam sinh thôi không? Nói”

Viên Lai Lai nhìn hấn, khóe miệng nở nụ cười, liền nghĩ làm hấn rất muốn nghe. “Sự tích dừng mãnh nhất của em kỳ thực là khi tiểu học, lúc đó ở trên đơn vị của ba em có một người chú kỳ quái, diện mạo anh tuấn, mỗi ngày em liền đi tìm chú ấy chơi đùa, chỉ vào nơi đó của chú ấy nói, xxx cháu biết chỗ ấy có một tiểu đệ đệ, nói xong còn muốn tiến lên sờ, chú ấy sợ tới mức trắng mặt chạy thật xa, về sau chú ấy vừa nhìn thấy em liền trốn. Sau đó có một ngày bọn họ quét dọn vệ sinh, em đứng hồi lâu ở cửa chú ấy cũng không phát hiện ra, có thể là bởi vì nóng, chú ấy cởi ra hai cái khuya áo, em chỉ vào trong ngực của chú ấy nói, cháu nhìn thấy Mimi trong ngực của chú rồi, không biết tại sao chú ấy bỗng nhiên chạy tới WC, đi nhà cầu cả một buổi chiều, không biết có phải chứng táo bón..... bây giờ Viên Lai Lai còn tò mò cho dù là chứng táo bón cũng không nên táo bón suốt cả buổi chiều chứ!”

Mặt Hình Diễn không chút thay đổi “Còn gì nữa không”

“Thời điểm lên trung học đùa giỡn bạn nam học cùng lớp, đẩy cậu ấy tới trên tường nắm bờ vai của cậu ấy nói: Cường hôn! Vì thế cậu ấy nhắm mắt lại chờ em đến hôn hahaha.....” Nhớ tới biểu tình của bạn nam học cùng lớp kia Viên Lai Lai liền nhịn không được muốn cười.

Hình Diễn đưa tay ôm Viên Lai Lai vào trong ngực, ở bên tai Viên Lai Lai đe dọa “Em hôn”

“Đương nhiên không có, em chạy!” Cho nên nói thể này mới gọi đùa giỡn nha. Nếu như hôn, vậy không gọi đùa giỡn, gọi là tán tỉnh rồi!

“Ừ, còn gì nữa không?” Hình Diễn thấy Viên Lai Lai càng nói càng thú vị, thanh âm cũng càng ngày càng hòa nhã.

“Mới vừa lên đại học, hồi đó gặp anh đẹp trai liền đến gần hỏi: xin hỏi lầu số 57 ở đâu? Anh đẹp trai sẽ chỉ chỉ, em liên tục giả vờ không rõ, sau đó anh đẹp trai sẽ dẫn em đi, haha toàn bộ học sinh cũng biết lầu số 57 cửa chính nhà trường, đi tới nơi đó anh đẹp trai cũng mệt gần chết rồi, cũng vì vậy biết được thật nhiều anh đẹp trai” Viên Lai Lai càng nói càng kích động, hoa chân múa tay vui sướng, hận cảnh tượng ấy không thể tái hiện một lần để cho Hình Diễn xem thật sự rõ ràng.

Bạn đang đọc truyện *Thú Nam Và Tiểu Bạch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11

"Còn gì nữa không."

“Còn có một lần em giúp bạn học nữ đùa giỡn một anh lớp trên, chúng em ở ký túc xá của anh ta chơi mật chược, làm cho anh ta không cách nào ngủ, kết quả bọn em bỏ đi để lại anh ta và bạn học nữ bồi dưỡng tình cảm, còn thuận tiện giúp bọn họ đóng cửa, kết quả là ngày thứ hai anh ta hướng bọn em giải thích cùng bạn nữ không có gì nhưng giải thích một trăm lẻ tám lần cũng không ai tin, thật ra tất cả mọi người đều hiểu được nếu đêm qua mọi việc thuận lợi thì bạn gái kia sẽ la hét khắp nơi mời bọn em ăn cơm đúng không, anh ta thật ngu, làm cho mọi người đều biết.” Nói xong Viên Lai Lai còn phát ra tiếng khinh bỉ.

"Còn có cái gì tôi không biết ." Hình Diễn điều chỉnh tư thế ngồi, dựa vào cửa sổ chống cằm nhìn tay .

Viên Lai Lai vùng tay lên, "Quá nhiều, phần lớn không nhớ nổi, hôm nào em phải cho giáo sư nhìn một chút bản photo công tích vĩ đại của em."

Hình Diễn gật đầu, "A, công tích vĩ đại." âm thanh bình thản lặp lại lời nói của cô, trong lòng Viên Lai Lai cảm thấy sợ hãi, tại sao hần lại mang đến cho cô cảm giác như vậy?

"Giáo sư, em thì chưa có bao giờ đùa giỡn thầy! cô đưa ba ngón tay thề son sặc.

"Ừm, vậy ai trước mặt mọi người nói tôi đẹp trai, tặng hoa cho tôi, viết thư tình cho tôi, thì ra những việc đó không phải đùa giỡn." Hình Diễn nở nụ cười như cũ nhìn cô.

Viên Lai Lai cười ha ha, "Đó không phải là đùa giỡn, đó là em theo đuổi thầy!"

Hình Diễn đang muốn nói gì, xe chợt ngừng lại, cửa xe mở ra đi lên một đội lính đặc biệt mang súng, nói là kiểm tra theo lệ, Viên Lai Lai giống như muốn đem cổ cũng vận gậy, nhào tới lôi kéo bên cạnh một bộ đội đặc chủng. "Oa! Súng rất đẹp! Là thật à? Mặc áo chống đạn chưa? Tôi để cho tôi nhìn. . . . ." Còn chưa có nhìn ra, thân thể liền bị Hình Diễn kéo trở về, thật chặt cố định vào trong ngực.

Binh lính cùng các bạn học cười ồ lên, còn có bạn nữ tốt bụng sinh anh lính số điện thoại giúp Viên Lai Lai, anh Binh lính còn tưởng thật nên cho, trong lòng Viên Lai Lai đập thình thịch hoàn toàn quên Hình Diễn bên cạnh.

Đội đến lúc binh lính đi thật xa mọi người mới yên tĩnh lại, Viên Lai Lai đứng lên đi về phía sau muốn lấy số điện thoại của anh lính, Hình Diễn cũng đứng lên, không cho cô có thể bước ra trực tiếp ôm lấy mặt của cô hôn, trong xe lúc này thật là im lặng.

Tất cả mọi người nhìn hai người, có kinh ngạc, mập mờ, bội phục, tất cả đều không lên tiếng, chờ nghe hai người sau nói chuyện.

"Viên Lai Lai, về sau ở bên cạnh tôi không cho đùa giỡn với người đàn ông khác, có nghe hay không?" Oa, thầy của bọn họ vẫn còn có ngang ngược như thế, hơn nữa còn là đối với học sinh của mình!

Cả lớp có chừng mấy nữ nhân đồng học vây quanh phải bắt Hình Diễn cánh tay, bị Viên Lai Lai cản "Thầy ấy có tính thích sạch sẽ, không nên đụng thầy!" Giống như gà mẹ bảo vệ gà con, đưa đôi tay đem Hình Diễn để ở phía sau.

Bạn học há có thể như vậy bỏ qua bọn họ, các loại kỳ kỳ quái quái vấn đề tự nhiên mà đến.

"Viên Lai Lai cái tên lưu manh này, có phải hay không vì đùa giỡn Lão sư một ngày tám ba lần?"

"Hai người trước khi hôn có cần hay không đánh răng?"

"Các người kết hôn có thể dùng cùng một cái nhà cầu sao?"

"Như vậy chỉ có người có thể đụng đàn ông, Giáo sư không thể đụng phụ nữ, thật không công bằng!"

"Thích sạch sẽ là di truyền sao? Tương lai hai người làm sao sinh con?"

"Viên Lai Lai cái người này tướng ngũ đoản đến lúc đó nếu là kết hôn làm sao bây giờ? Có muốn hay không ăn nhiều chút, thuận tiện chỉnh cái mặt. . . . ."

"Nếu mình nói Viên Lai Lai cậu nên... sửa đổi một chút chính là tính tình, thông minh do cha còn chưa tính, đến lúc đó còn phải liên lụy đứa nhỏ!"

Viên Lai Lai ở trong những lời nói không khỏi ngẩng đầu nhìn Hình Diễn, "Ý của bọn họ hình như là đang khuyên em nên đổi thành một người khác."

Hình Diễn nhún mày cười yếu ớt, "Vào lúc này người thông minh ngược lại bình thường."

. . . . .

Ban ngày hầu như cả ngày ngồi trên xe sau đó mọi người ăn cơm xong đều trở về phòng của mình, Viên Lai Lai nằm trong ngực Hình Diễn xem tivi ở trong phòng hần, khi thấy một mối cũng phát hiện Hình Diễn đã ngủ thiếp đi, nghĩ đến hần mấy ngày này bận rộn công việc, chỉ sợ hôm nay là hần cố ý nhún chút thời gian đi với cô?

Ngồi dậy đắp chăn cho hần, chợt nghe thấy điện thoại nhìn màn hình rồi đi ra khỏi phòng nghe điện thoại.

"A lô" tâm tình tốt nên giọng nói cũng ngọt ngào.

"Lai lai?" Giọng một người phụ nữ mang theo một ít lo lắng.

Trong lòng Viên Lai Lai đang vui về "Mẹ? Ở nhà đang làm cái gì đó?"

Người phụ nữ thở dài "Ba con bị cưỡng chế chuyển nghề, trường học của mẹ cũng tìm mẹ nói chuyện."

Trong lòng Viên Lai Lai chấn động "Tại sao?" ba làm bộ đội cả đời tuân thủ nghiêm ngặt đầy kinh nghiệm, làm sao nói cưỡng chế chuyển nghề là chuyển

nghề?

“Lai Lai” Viên mẹ thờ dài một hơi, trong giọng nói mang đầy lo lắng lẫn dò xét “Mẹ hỏi con gần đây con có đắc tội với người nào không?”

Viên Lai Lai không hiểu mình đắc tội người nào? Cô không biết có người nào quyền lực như vậy? Hơn nữa nhiều lắm là cô đùa giỡn nam học sinh, làm sao có người quyền lực như vậy “Không có, con nhớ rõ là con không hề đắc tội người nào, a đúng rồi lúc trước đến phòng ăn con cùng một dì xảy ra cãi nhau, con mua cái bánh bao rõ ràng là năm đồng con đã đưa cho dì ấy mà dì ấy bảo là con chưa đưa, sau đó chúng con liến cái nhau rất ồn ào, nhưng mà dì ấy không cần phải vì năm đồng tiền mà làm như vậy chứ.”

Viên mẹ lại thăm dò hỏi “Người này họ Hình? Gần đây người họ Hình có tìm tới nhà, nói là họ biết con, còn nói chỉ cần con đáp ứng chuyện của bọn họ, thì bọn họ coi như không có chuyện gì xảy ra bỏ qua tất cả.”

Viên Lai sợ hãi họ Hình ? trong đầu thoáng ra Bà hình với khuôn mặt lạnh như băng, làm cho cô ra tất cả nguyên nhân.

Không nghĩ tới chỉ vì quan hệ của cô lại làm cho cha mẹ mất việc, ngày hôm đó cô thật sự đáp ứng bà Hình sẽ không còn dính dáng gì với Hình Diễn nữa, nhưng mà cô không có làm được, tại sao họ có thể dùng quyền lực như vậy dọa cô chứ!

Xoay người hướng đến phòng Hình Diễn đi tới , điện thoại lại vang lên “Lai Lai, con mau trở về! Anh họ con xảy ra tai nạn xe cộ!”

Viên Lai Lai liền phòng cũng không kịp trở về, nhắc chân liền hướng cửa khách sạn chạy đi, chặn chiếc xe liền vội vàng hấp tấp hướng nhà đi.

Một tuần lễ sau Viên Lai Lai kéo thân thể mệt mỏi đi về hướng ký túc xá, vừa mới đi đến dưới lầu thì thấy bóng dáng tiểu tụy của Hình Diễn cặp mắt đỏ bừng nhìn cô không nói lời nào, không nói lời nào.

Viên Lai Lai lạnh lùng liếc hần một cái, giống như không thấy nghiêng người sang phải vào , cánh tay bị Hình Diễn kéo, "Viên Lai Lai, không giải thích được biến mất một tuần, chẳng lẽ không nên giải thích một chút sao?"

Viên Lai Lai lui về phía sau một bước, theo dõi hần mắt, "Chúng ta quan hệ thế nào, em tại sao phải giải thích với thầy?"

“Chúng ta quan hệ người yêu, em không có bất kỳ lý do gì chơi trò mất tích một tuần, chẳng lẽ tôi ngay cả hỏi lý do cũng không được?” Hình Diễn mím môi nhìn cô, giọng nói cũng từ nóng nảy trở thành lạnh như băng.

“Em nghĩ thầy đã hiểu lầm, em nói qua em thích thầy em yêu thầy . . . sao? Em tiếp cận thầy chỉ bởi vì danh ngạch đi du học mà thôi, thầy đã cho em, vậy bây giờ em thành thật cảm ơn thầy, tạm biệt thầy, em không muốn gặp lại thầy.” Muốn đi tới cánh tay lại càng bị Hình Diễn nắm chặt.

“Vậy những gì lúc trước chúng ta làm cùng nhau một khoảng thời gian đều không là cái gì sao?” Giọng nói Hình Diễn vẫn lạnh lùng khiến lòng Viên Lai Lai đau đớn.

"Đều là thầy tự mình đa tình thôi." Viên Lai Lai đọc ác mở miệng nói.

"Viên Lai Lai một tuần lễ này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Hình Diễn trực giác cảm thấy không đúng, khẳng định chuyện gì xảy ra Viên Lai Lai mới có thể nói lời như vậy.

"Chuyện gì xảy ra?" Viên Lai Lai đưa ngón tay chỉ cách đó không xa một thân áo đen, "Thầy không, bạn trai thanh mai trúc mã của em trở lại, đây chính là một tuần này chuyện đã xảy ra."

Hình Diễn con người kịch liệt co rút lại một chút, "Chính là vì anh ta?"

"Dạ" Viên Lai Lai hướng người thanh niên lộ ra nụ cười, thu hồi mắt nhìn Hình Diễn thời điểm nụ cười cũng đã biến mất, "Chính là anh ấy, em thích anh ấy nhiều năm rồi, Giáo sư coi như giữa chúng ta không có chuyện gì xảy ra đi."

Hai người thẳng tắp nhìn nhau, có năm phút đồng hồ lâu như vậy, Hình Diễn một câu cũng không nói xoay người lên xe, Viên Lai Lai cũng lập tức vào túc xá , đứng ở túc xá trên ban công nhìn hần, ước chừng nửa giờ mới lái đi.

Thu thập một ít đồ đơn giản rồi xuống lầu, Viên Lộc trở lại nhiều ngày như vậy cũng chưa cùng hần ăn cơm, trong nhà xảy ra nhiều chuyện như vậy cũng toàn nhờ hần chiếu cố, bất luận như thế nào cũng nên cảm ơn hần.

Trong quán ăn hai người luôn im lặng có vẻ như lúng túng.

Không khí im lặng không giống như tiệc tẩy trần, lại càng giống tang lễ, Viên Lộc không nói lời nào, Viên Lai Lai cũng không nói lời nào. Hai người ngồi vị trí gần cửa sổ, thỉnh thoảng Viên Lai Lai vẫn hướng mắt ra ngoài cửa sổ, nhưng cũng không có tiêu điểm không biết là đang nhìn cái gì.

Viên Lộc lắc đầu một cái, thờ dài vỗ vỗ đầu của cô, "Chính là người đàn ông vừa rồi?"

Viên Lai Lai chậm chạp ngẩng đầu lên, "Cái gì?"

"Người đàn ông em thích." Viên Lộc cũng trực tiếp nói biết cô nhiều năm như vậy không lẽ hần không hiểu trong đầu cô đang nghĩ gì.

“Em không có thích anh ta.” Viên Lai Lai cúi đầu nhỏ giọng nói.

“Không có thích anh ta mà đứng ở ban công khóc nửa tiếng cũng chưa chịu xuống? Không có thích anh ta mà mỗi đêm cầm điện thoại suy nghĩ có nên gọi điện thoại cho anh ta hay không?” Viên Lộc gấp thức ăn đến trong chén cô “Thân thể của mình, có bệnh anh ta cũng không nhìn thấy ăn nhiều một chút.”

“Đúng em chính là thích anh ta, thích đùa giỡn anh ta, nhưng mà anh ta là người có quyền có thế, em thì có cái gì, tại sao lại muốn yêu em, thích đồ mới mẻ nhất thời, chỉ vì cái yêu thích này làm ba mẹ em mất việc, anh họ xảy ra tai nạn xe cộ, bọn họ dựa vào cái gì!” Nói xong không thể ức chế được tâm trạng, trong mắt nước mắt đảo quanh liên châu xuống.

Viên Lộc đau lòng, ngồi vào bên cạnh cô ôm cô vào trong ngực, "Muốn khóc thì khóc đi, về sau có anh ở đây bên cạnh em, em không cần sợ."

Viên Lai Lai cảm thấy bất lực tay đưa lên ôm cổ của Viên Lộc khóc ầm lên không có chú ý đến chiếc xe màu đen ngoài cửa sổ có một cặp mắt lạnh như băng.

Khóc mệt, Viên Lai Lai lau nước mắt hít sâu một hơi, "Chúng ta đi uống rượu."

"Không cho phép đi."

Viên Lai Lai tội nghiệp nhìn xem hắn, "đây là lần thứ nhất, bảo đảm về sau cũng không uống một hớp, để cho em cần rời lần này, huống chi không phải là anh vẫn ở bên cạnh em sao?"

Viên Lộc suy nghĩ trăm ngàn lý do cự tuyệt của cô, nhưng là chứng kiến tới ánh mắt của cô toàn bộ bị hóa thành tro bụi "Chỉ lần thứ nhất thôi." Dứt lời cánh tay khoác lên trên vai cô đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Thú Nam Và Tiểu Bạch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Trong PUB lớn nhất thành phố, Viên Lộc không uống một giọt rượu, chỉ nhìn xem Viên Lai Lai uống. . . trước đây biết là cô có thể uống nhưng không nghĩ đến Whisky pha bia mà cô có thể uống hơn mười ly, cô cũng không có chuyện gì.

Cũng không khuyên cô, uống say, uống tỉnh tốt nhất.

Chuông điện thoại vang lên, Viên Lộc cúi đầu nhìn, lại nhìn Viên Lai Lai “Lai Lai, anh đi nhận điện thoại, em ngồi đây không cần đi đâu, nghe không?”

Viên Lai Lai cười đùa “Là con gái gọi điện thoại đúng không? Còn muốn đi phòng vệ sinh nghe? Anh hãy thành thật khai báo!”

Viên Lộc đứng lên sờ sờ đầu cô “Ngoan, ở đây chờ anh.”

Viên Lai Lai thu lại nụ cười, nằm trên quầy bar nhìn màu sắc khác nhau của rượu, sờ sờ ly rượu lạnh như băng thật là thoải mái.

“Cô uống say?” Giọng nói trên choker của người pha chế rượu vang lên.

Viên Lai Lai ngẩng đầu nhìn hắn, tâm tính đùa giỡn biểu lộ “Uống say thì như thế nào, bây giờ anh cũng không đi được.”

Người pha chế rượu thả rượu trên tay sát bên tai cô nói “Nếu như em cần tôi có thể xin nghỉ đi cùng em.”

“Không cần.” Một giọng nói của người đàn ông cắt đứt lời nói của người pha chế rượu, khuôn mặt Hình Diễn lạnh như băng ngàn năm xuất hiện trước mặt của Viên Lai Lai.

Viên Lai Lai đưa tay sờ mặt hắn “Thật sự là thầy sao, Giáo sư!” Nói xong đứng lên chào hắn, ai ngờ cô căn bản là không đứng vững, lập tức ngã vào ngực của Hình Diễn.

Hình Diễn ôm eo cô “Học ai mà uống rượu nhiều như thế? Anh ta trở về cao hứng như vậy sao? Còn uống rượu say?” Trong giọng nói mang theo sự không vui.

“Cao hứng dĩ nhiên cao hứng.” Viên Lai Lai vừa nói vừa che miệng, sau một khắc liền ói ra ngoài, buổi tối đã ăn những gì đều ói trên quần áo tây trang của Hình Diễn.

Hình Diễn giống như bị điện giật đẩy cô ra, lại bị cô bám chặt gao ở trên người, ánh mắt ghét bỏ nhìn cô một cái, lại liếc nhìn thấy Viên Lộc mới từ nhà vệ sinh ra, không chút do dự ôm lấy Viên Lai Lai đi ra khỏi quầy rượu.

Sau đó ở She ra ton bên cạnh PUB thuê phòng, phân phó người mang quần áo đến liền ôm Viên Lai Lai đi vào phòng tắm, mở ra vòi nước mang cô đến bồn tắm lớn, còn hẳn thì cởi quần áo đổi áo choàng tắm, sau đó vứt bỏ những quần áo của hẳn vào sọt rác, hẳn thề cả đời này không muốn nhìn thấy bộ quần áo này nữa.

Dọn dẹp tất cả, mới nghĩ đến Viên Lai Lai còn ở trong bồn tắm, vọt đến phòng tắm thì thấy Viên lai Lai đang bị uống một ngum nước kêu “Cứu mạng!”

Lôi kéo nhắc cô lên, cầm vòi phun từ đầu đến chân cô, Viên Lai Lai đưa tay lấy , giống như đứa bé chết chìm, luôn miệng gọi “ Không cần, khó chịu!”

Hình Diễn hừ lạnh một tiếng “ Bây giờ mới thấy khó chịu sao? Vậy tại sao lại uống rượu nhiều như vậy?”

Viên Lai Lai lật ra khỏi bồn tắm “Khó chịu, khó chịu. . .

Hình Diễn ôm cô đi ra ngoài, không chút do dự cởi bỏ tất cả quần áo trên người cô, lại dùng áo choàng tắm bao cô lại, đem cô đặt lên giường, đầu tựa vào mép giường dùng máy sấy tóc cho cô.

Làm xong tất cả vừa ngẩng lên thì thấy Viên Lai Lai đang mở hai mắt tròn xoe nhìn hẳn , hẳn hừ lạnh một tiếng “Viên Lai Lai, học cái gì không học, lại đi học sà vào lòng đàn ông khác khóc. Nói đi , tới cùng là xảy ra chuyện gì?”

Không ngờ Viên Lai Lai đột nhiên ngồi dậy nhìn thẳng hẳn mấy giây, sau đó nhào lên người hẳn, hung hăng nhìn hẳn “Hình Diễn em chính là đứa giốn anh thì như thế nào! Em còn muốn ăn anh!” Nói xong cởi áo choàng tắm của Hình Diễn.

Hình Diễn đầu tiên là ngẩn ngơ sau đó cười nhìn cô, mặc cho cô giở trò, trong nháy mắt hai người liền đoàn như hình tròn “Lai Lai, nói cho anh biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Viên Lai Lai hung tợn nói, "Không cho mở miệng! Không cho hỏi! Bây giờ em liền muốn ăn anh!"

Cởi hết quần áo Hình Diễn Viên Lai Lai giở trò với hẳn , Hình Diễn còn muốn nói nhưng khi nhìn thấy ánh mắt hung dữ của Viên Lai Lai liền ngừng lại, khóe miệng nhếch lên cười “ Lai Lai đừng lộn xộn nếu không đừng trách anh.”

“Em chính là muốn lộn xộn, chính là muốn lộn xộn!” Nói xong không chịu yên nhích tới nhích lui trên người hẳn, không để ý thấy mắt Hình Diễn nổi lên ngọn lửa dục vọng.

Viên Lai Lai cởi hết quần áo của hẳn, lại tự động lột hết quần áo của mình “ Tại sao! Tại sao lại đối với em như vậy! Tại sao!”

Trong nội tâm Hình Diễn khẽ động lật người đè cô xuống, cô lại dùng tay chân gãi gao ôm trên người hẳn, làm hai người trượt ở trên giường Hình Diễn yêu thương hỏi cô “ Người em nói tới cùng là ai? Mẹ anh?”

"Không có, không có người nào, chúng ta vốn cũng không thích hợp, không thích hợp. . . . ." Nói xong, Viên Lai Lai thề nhưng khóc lớn lên.

Hình Diễn hôn lên nước mắt của cô một chút xiu hôn đi, "Lai Lai, gả cho anh, được không?"

“Không được không được bây giờ em chỉ muốn ăn anh, ăn anh!” Lật người lại đem hẳn đè xuống, sau đó mắt rung rung dừng ở đó, bởi vì là lần đầu tiên thật sự không biết làm như thế nào, không thể làm gì khác hơn là bắt chước những bộ phim xem lúc trước, cúi đầu hôn lên môi hẳn, đầu tiên là khẽ cắn, sau đó thử duỗi lưỡi đi vào, người phía dưới phát ra tiếng rên rĩ, Viên Lai Lai lại hôn nhiên không biết, tay nhỏ bé sờ loạn lung tung trên người hẳn. Đau đó rõ ràng cảm thấy được một vật thô sấp chia vào mình, cô tò mò định lấy tay đi sờ, lại bị Hình Diễn dùng lực kéo ra, sau đó xoay người đè lên người cô ngậm hồng quả trước ngực cô “Lai Lai trở thành người phụ nữ của anh, thì nhất định phải gả cho anh, biết không?”

“Ừ. . . .ừ. . .” Viên Lai Lai đáp ứng lung tung.

"Lai Lai, nói em yêu anh."

“Em. . . .” Viên Lai Lai không biết nên trả lời như thế nào, chỉ biết là cả người nóng lên, rất khó chịu không ngừng cọ xát lên người hẳn “Anh. . . .tránh ra. . .”

“Lai Lai, anh yêu em, chúng ta kết hôn đi.” Biểu tình Hình Diễn càng thêm dịu dàng, cẩn thận kéo chân của cô mở rộng vòng lên hông hẳn, dùng ngón tay thăm dò vào từng chút, cho đến cảm thấy cô đã được mới hẳn tâm lao xuống, chỉ nghe thấy Viên Lai Lai thét lên một tiếng , động tác của hẳn cũng dịu dàng lại.

“Đau! Đau! Cái tên khốn kiếp này!” Viên Lai Lai kêu to giãy giụa.

Hình Diễn làm cho vững chắc tay chân cô đau lòng nói “ Ngoan, lập tức sẽ không đau.” Nhưng cũng không bởi vậy mà dừng lại, tiến tiến xuất xuất càng lúc càng nhanh chỉ trong chớp lát sau tiếng kêu to là tiếng rên rì.

Màn đêm càng ngày càng xuống Hình Diễn nhìn người đang một mỗi ngắt đi trong ngực, trên trán cô hôn một cái.

Viên Lai Lai phát ra một tiếng “Uhm”, chỉ thấy Hình Diễn giống như có một dòng điện chạy qua, hẳn rủa một tiếng hôn lên môi cô.

Cái tiêu yêu tinh này!

Nửa đêm ba bốn giờ, Viên Lai Lai nhìn Hình Diễn ngủ say, suy nghĩ ước chừng mười phút.

Vì vậy, thế nhưng, rốt cuộc, cuối cùng, nàng đem hán ăn rồi.

Cúi đầu chiếc những vững chắc trên ngón tay, Viên Lai Lai im lặng

.....

Một giấc chiêm bao 4~5 năm, cho đến đồng hồ báo thức vang lên mười lần, Viên Lai Lai mới vén chăn lên cảm lên đồng hồ báo thức, híp mắt liếc mắt nhìn, sau đó quay đầu nhìn ngoài cửa sổ, mẹ nó! Làm cái gì a, nàng mới ngủ một lát mà thôi, thế nào mặt trời lại lớn như vậy?

Mặt trời?

Có làm hay không! Nhanh chóng nắm lên đồng hồ báo thức liếc mắt nhìn, mười giờ! Trời ạ, cô cảm thấy tiền chuyên cần của cô đã bay rồi, bây giờ cô chỉ muốn ngất đi, lúc này chuông cửa vang lên, chạy ra mở cửa, lúc nhìn thấy Hình Diễn đứng đó làm cô ngây ngẩn cả người.

"Viên Lai Lai, đã mười giờ, còn không đi làm, là chuẩn bị chạy án sao?" Hình Diễn vừa nói xong nghiêng người vào cửa, quan sát bên trong gian phòng đơn giản, khắp nơi bày đầy món đồ chơi, thật ra khiến hán sùng sốt, cô thích những thứ đồ này?

"Giáo sư thầy tân tân khổ khổ vun trồng em, người xem em giống như là cái loại học sinh có tư cách thấp sao?" Xem ra hán sáng sớm là muốn gây với cô, Viên Lai Lai há là chịu thua thiệt, nhún tằm công kích trở lại "Coi như là, đó cũng là Giáo sư thầy dạy tốt!"

"Cả lớp nhiều học sinh như vậy, anh cũng không nhớ đã dạy em khóa học nào làm người không chịu trách nhiệm. Tư cách thấp, da mặt dày, còn có đi học trễ, cái này không cần dạy em cũng biết, nhớ lúc trường học mỗi lần lên lớp cũng trễ, đó là bản tính mà thôi." Hình Diễn ngồi lên ghế sa lon cảm lên những bức hình, là Viên Lai Lai ôm chén ăn nhiều, vừa ăn vừa cười nụ cười tràn đầy đầy mắt, làm cho hán không vui, chuyện gì làm cho cô vui vẻ đến như vậy?

Viên Lai Lai bị hán làm tức giận đến phát run, đứng ở trước mắt hán gằm nhẹ "Hình Diễn, đây là nhà của em!"

Hình Diễn ngẩng đầu nhìn cô, vẽ ra nụ cười vô hại "Thế nào, nhà của em không cho người có tư cách cao như anh hả?"

.....

Tại sao lúc trước cô không phát hiện Hình Diễn mắc bệnh tự luyến, da mặt dày như vậy "Hình Diễn, em nghiêm túc cảnh cáo anh. . ."

Lời còn chưa nói dứt, ánh mắt sắc bén của Hình Diễn càn quét trên người cô "Em xác định trong lúc cả đồ lót cũng không mặc, trong tình huống chỉ mặc một đôi dép cảnh cáo anh, có cần anh giúp em đem đến đồn cảnh xác làm chứng cứ?"

Đầu óc Viên Lai Lai "Oanh" một tiếng nổ tung, cúi đầu nhìn mình, áo ngủ của cô là trên dưới tách ra, buổi tối để cho tiện liền cởi quần ngủ, buổi sáng cũng không nhớ đến phải mặc quần bỏ chạy đi mở cửa, vẫn còn tình huống như vậy cùng Hình Diễn giằng co lâu như vậy! !

Quát to một tiếng vọt vào phòng vệ sinh, chứng kiến tới trong gương mình này tóc đuôi gà thời điểm hán không được cấn lưỡi tự sát thôi, tại sao chỉ cần hán vừa xuất hiện, cô không ngừng mất mặt! Không để ý cùng hán cãi vã, cô nhanh chóng lấy ra trong ngăn kéo áo ngủ mặc vào.

Hình Diễn thanh âm tại bên ngoài phòng tắm vang lên, "Viên Lai Lai, đã nhiều năm như vậy, còn là A?"

.....

Sắc lang!"Cái gì gọi là còn là A? Người nào nói cho anh biết em là A! Em vẫn luôn là B!" Ít nhất trong lúc mặc quần áo rồi là B nha, nói ra không tự hào nhưng ít nhất không bị người khác khi dễ.

Ngoài cửa Hình Diễn cười nhạo một tiếng, cảm áo lót của cô giắt bên ngoài cửa phòng tắm vuốt vuốt, "Anh nhớ là đêm đó em uống say, mà không phải anh uống say."

Viên Lai Lai "Cạch" kéo ra cửa phòng tắm nhìn chằm chằm hán: "Cánh tối lửa tắt đèn anh xác định cái kia rõ ràng sao?" Lừa gạt quỷ a!

Hình Diễn đem áo lót đưa tới trước mắt cô "Dấu tay so thấy thật hơn thực, chỉ là không có lớn như vậy dạ dày, ăn nhiều như vậy cũng sẽ không thoải mái, sau này vẫn còn là mua A thì tốt hơn."

Bạn đang đọc truyện *Thú Nam Và Tiểu Bạch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13

Ads Khuôn mặt Viên Lai Lai đỏ bừng, đoạt lấy chiếc áo lót trong tay hắn liền vứt vào thùng rác, "Em thực sự thích sạch sẽ, không thích người khác chạm qua những đồ của mình!"

Hình Diễn nhìn cô một cái như không có chuyện gì xảy ra gật đầu một cái, "Ồ lại đây đi, tí anh sẽ dẫn em đi mua đồ số A."

"Đi chết đi!", "Rầm" một tiếng, Viên Lai Lai đã phóng nhanh vào phòng ngủ.

Năm phút sau, Viên Lai Lai đã dọn dẹp sạch sẽ thỏa đáng, xách những thứ không cần thiết ra cửa, cũng không thèm để ý tới Hình Diễn một cái, đi thẳng tới cửa thay đôi giày khác chuẩn bị ra cửa thì liền bị anh gọi lại.

"Viên Lai Lai, anh với em hãy làm một cuộc giao dịch đi." Hình Diễn dựa vào ghế sofa tức giận trừng mắt nhìn Viên Lai Lai, tự nhu bị "tức tiểu tức phụ"

"Không làm!" Viên Lai Lai cũng không thèm liếc nhìn hắn một cái liền thẳng thừng cự tuyệt lời yêu cầu đó.

"Cung cấp xe cao cấp Ferrari cho em, không cần em phải bồi thường, tiền lương tăng gấp ba lần, mỗi tháng đi trễ ba lần cũng không bị kỉ luật, công ty sẽ cung cấp phòng nghỉ cho em, có thể giúp em mua một căn nhà khác tốt hơn, nhìn sơ qua nơi này quả thật quá đơn sơ." Hình Diễn anh vĩnh viễn nhớ rõ những điểm yếu của cô, thật dễ dàng có thể làm cô động lòng, thay đổi quyết định.

Quả nhiên, Viên Lai Lai ngay lập tức dừng động tác thay giày dưới chân, nhìn lại mình bây giờ, hiện tại chắc hẳn rằng tiền thưởng chuyên cần tháng hằng định sẽ không có, nhưng là những lời của hắn nói chẳng khác nào công ty đang cần tuyển ban lãnh đạo cấp cao nha, "Hình Thị dưới sự quản lý của anh có phải hay không đang gặp khó khăn? Anh như thế này phải hay không đang tuyển em làm nhân sự cấp cao cho anh?"

Hình Diễn nháy mắt ý bảo cô mau ngồi xuống, "Ăn sáng đi."

Viên Lai Lai lúc anyf mới phát hiện ra anh thế nhưng đã bê bữa sáng tới, nghi ngờ nhìn anh, "Anh xác định hôm nay sẽ không trừ tiền lương của em, sẽ không trừ toàn bộ tiền thưởng chuyên cần của em chứ?"

Hình Diễn nhủ mày, "Bộ dạng anh như thế này sẽ không bao giờ giống với một loại người nói mà không bao giờ giữ lời." Rõ ràng là có nhiều thâm ý nha.

Viên Lai Lai đứng hình khi vừa nhìn thấy những thức ăn trong hộp mà anh vừa mang tới, "cháo Vân Trung Hải? Cháo thượng hạng hai ngàn nhân dân tệ đây sao?" Cô hít thở một ngụm khí, người có tiền chính là sống như vậy qua ngày hay sao? Bọn họ có hay không suy nghĩ cảm giác của những bọn tiểu dân thấp hèn như cô qua những thứ này?

Hình Diễn sững sờ một chút, "Em không phải là rất thích hay sao?"

Viên Lai Lai đem tô cháo đẩy tới trước mặt hắn, "Anh có thể trực tiếp đổi thành tiền mặt cho em không?" Từng giọt máu trong lòng cô đang từng giọt từng giọt rỉ ra nha, nghĩ đến đây không phải là dùng tiền của chính mình chi trả, cô nhanh chóng đoạt lấy tô cháo lại từ trong tay Hình Diễn, múc hai ba muỗng chớp nhoáng liền sử sạch hết những thức ăn sáng mà anh mang tới lúc này, vừa lau miệng vừa nhìn Hình Diễn, "Trước tiên hãy nói một chút về cuộc giao dịch của anh đi."

"Hãy làm thư ký của anh." Hình Diễn nhìn bộ dáng của cô chém món điểm tâm Vân Trung Hải như hồ háo đói, dịu dàng sùng nịnh nhìn rồi đưa cô ly nước.

Viên Lai Lai dời lực chú ý của mình sang Hình Diễn, "Tất cả những ai làm thư ký cho anh đều có đãi ngộ tốt như vậy sao?"

"Chỉ có một mình em." Hình Diễn ngược lại không e dè mà thẳng thừng đáp.

"Em có thể từ chối không?" Cô thừa nhận rằng cô đủ thông nhưng vô luận như thế nào cũng không đầu lại hắn, không chừng ngày lại đó cô không còn tác dụng sẽ bán cô đi lấy tiền lại ngay lập tức.

"Không có khả năng." Hình Diễn đưa tay lau đi vết chocolate còn dính lại trên khóe miệng cô, "Em biết anh có tính thích sạch sẽ, mà em là người con gái duy nhất khiến anh cảm giác thoải mái sau khi tiếp xúc, như vậy có thể giúp anh thoát khỏi rất nhiều phiền toái ngoài kia."

Aaaa, hóa ra là như vậy nha.

Nhưng mà Hình Diễn căn bản không cho cô đủ thời gian để kịp những điều hắn vừa nói, thuận tay liền đem cô kéo lên xe mà thẳng tiến hướng tới công ty, trực tiếp đẩy cô vào thang máy VIP chuyên dụng của mình mà lên thẳng tầng lầu trên cùng.

"Kể từ giờ trở đi, đây chính là phòng làm việc của em, mỗi ngày ở trước mặt, trước khi tan sở anh đều phải nhìn thấy em," dùng một chút, lại nói, "Văng mặt một lần, trừ một phần ba tiền lương của em cuối tháng"

Nói đến chuyện tiền lương của mình, Viên Lai Lai cũng nhanh chóng phản bác lại, "Lúc ở nhà ai đã nói rằng mỗi tháng cho em ba lần đi trễ?"

Hình Diễn khóe mắt liếc qua sự tò mò của mọi người, "Mỗi lần em muốn đi trễ, em liền có thể nộp bằng báo cáo cho anh trước ba ngày, anh liền phê chuẩn em đi trễ."

.....

"Xe của em đâu?" Viên Lai Lai cảm giác càng ngày có gì đó không đúng như những gì cô nghĩ rồi.

"Ở tiệm"

"Phòng đâu?"

"Đang tu sửa lại"

"Còn tiền thưởng đâu?"

"Xem xét biểu hiện của em."

Mẹ nó! Cô lên phải thuyền giặc rồi! Cô đang muốn bốc hỏa thì bóng dáng Hình Diễn chớp mắt liên biến mất không tung tích trước mắt cô, một giây kế tiếp một người phụ nữ tóc lên cần thận, gọn gàng, tỉ mỉ, nghiêm nghị như một bà cô già đã xuất hiện trước mặt cô thuyết giáo, "Đã đến làm thư ký Tổng Giám Đốc, cô nên có những tư cách mà một thư ký Tổng Giám Đốc nên có, ở công ty không được thảo luận những chuyện đời tư của cấp trên, không được mang dép, không thể không trang điểm khi đi làm, không được mặc những trang phục bình thường, lưng phải luôn thẳng, tóc luôn gọn gàng, không được.....cười đùa!" (editor: *khụ khụ* công ty quái quỷ gì đây , nhiều luật thế nì

Viên Lai Lai nội tâm cảm động, tình yêu như vậy thật sự khiến cô cảm động cùng một ít ghen tuông nha.

Viên Lai Lai rõ ràng thấy Vệ Thần nắm chặt chiếc điện thoại, khóe mắt lơ đãng tức giận, tức giận tức giận nha..... Hình Diễn chỉ liền cùng những nữ nhân khác ăn một bữa cơm, hân hân như thế tức giận nha, cô đây thật thông cảm, cảm thông cho người trước mắt đây.

Bạn đang đọc truyện *Thú Nam Và Tiểu Bạch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Vệ Thần cho xe dừng lại, chọt xoay người cùng bà vai Viên Lai Lai lại, dịu dàng nói: "Lai Lai, em muốn ăn gì?"

Viên Lai Lai sừng sốt, hân này giờ không phải vẫn đang nói chuyện điện thoại sao? "Dù sao hôm nay anh mời, anh muốn ăn cái gì cũng được."

"Yên tâm, anh đương nhiên vẫn muốn mời em bữa này, nhưng mà anh vẫn muốn biết em muốn ăn cái gì."

"Tôi muốn ăn tôm tươi, bào ngư, còn có xoài, nghe nói gần đây mới ra một món mới, Thất Tinh yêu được làm bởi bánh mì , hôm nay chúng ta nhất định phải thử món đó!!!!" Nếu hân có thành ý muốn mời cô như vậy, cô tuyệt nhiên không cần khách sáo tiết kiệm tiền giúp hân nữa.

"Được, em muốn ăn cái gì, chúng ta liền ăn cái đó." Vệ Thần có tình nhấn mạnh hai chữ "chúng ta", như cố tình nói cho người nào đó xung quanh nghe. "Nhưng mà chẳng phải Thất Tinh yêu không phải chỉ dành cho những cặp tình nhân cùng đi ăn sao? Chúng ta....."

Chưa nói dứt câu, hai người đều bị hù dọa bởi giọng nói truyền trong điện thoại truyền ra, Vệ Thần nhú mày, "Chúng ta bây giờ đang chuẩn bị đi ăn." - Trong lời nói không khỏi kèm theo một tia giảo hoạt.

Hai người vừa ngồi vào chỗ chưa được 10 phút, điện thoại của Viên Lai Lai liên reo, cô nhân tiện nhắc lên, liền nghe được giọng nói tức giận của Hình Diễn, "Viên Lai Lai, hiện tại bây giờ đã mấy giờ rồi? Tại sao vẫn chưa trở lại đi làm?"

Viên Lai Lai giật mình, liền liếc nhìn chiếc đồng hồ nhỏ nhắn xinh xắn trên cổ tay mình, "Hiện tại bây giờ mới 12:40pm nha, chẳng phải 2:00pm mới trở lại làm việc sao?"

"Nội quy đã thay đổi!!! Từ bây giờ, một giờ phải quay trở lại làm!!!"

"Oáp, em sao lại không biết điều đó? Bị thay đổi lúc nào thế?" Một khi muốn thay đổi điều gì đó, công ty nên thông báo trước nha, tại sao chính cô đây chẳng nhận được bất kì thông tin nào là sao =."

"Mới được thay đổi ngay lúc này!!!" Hình Diễn nửa uy hiếp nói, "Hiện tại cách giờ làm việc còn 20 phút, hy vọng em vẫn có khả năng trở về đúng giờ."

Viên Lai Lai ngẩng ngốc nhìn điện thoại của mình, liếc nhìn lại đồng hồ trên tay mình, không tới một giây sau liền bật dậy chạy như bay về hướng cửa, thật không may cánh tay lại bị Vệ Thần giữ lại, "Em cứ như vậy mà chạy về hay sao?"

Viên Lai Lai cố gắng rút cánh tay mình ra khỏi Vệ Thần, "không còn thời gian nữa, anh hãy mau buông tay ra!!!!!"

Lúc này, Viên Lai Lai và Vệ Thần liền trở thành hai diễn viên chính trước mặt nhiều người, phục vụ bất ngờ liền ba chân bốn cẳng chạy tới chào tạm biệt, "Rất xin lỗi đã để hai vị đợi lâu, xin đi thông thả." Lời cô phục vụ chưa dứt liền không thấy bóng dáng hai vị khách "thân yêu" đâu cả.

Hai người vội vã cầm đầu cầm cổ chạy tới phòng làm việc, đang đi ra thang máy, Viên Lai Lai đứng lúc giờ tay lên nhìn đồng hồ, "ahaha, mới 12 giờ 58 phút thôi!" Nói xong liền cùng Vệ Thần hướng bàn làm việc của cô mà thẳng tiến.

Vừa đặt mông xuống chiếc ghế thân yêu của mình đồng thời lời phản cảm đang ăn dở lúc nãy thì cửa phòng bất ngờ bị mở toang. Viên Lai Lai tò mò ngược lên liền bắt gặp ánh mắt lạnh như băng của Hình Diễn lạnh lùng liếc nhìn Vệ Thần, sau đó di chuyển ánh mắt đó lên người Viên Lai Lai, "Viên Lai Lai, vào phòng tôi một lát!"

Viên Lai Lai vừa nhẫn vừa nhỏ lẻ lết thân mình vào văn phòng, liền thấy Hình Diễn lạnh mặt đứng ở một bên, theo bản năng, cô liền xoay người như muốn chạy trốn. Bất chợt, chiếc eo thon thả của cô bị Hình Diễn nhẹ nhàng ôm lại, cánh cửa liền một cú đá mạnh mà đóng lại. Sau một lúc, thân thể cô liền an toạ trên ghế sa-lon, tìm đập thành thịch lo sợ, đôi tay như bản năng nhanh chóng che ở ngực rồi bất giác lên tiếng, "Anh muốn làm gì?"

Hình Diễn khoé mắt như rút gân, tức giận nói, "Yên tâm, anh đối với Thái Bình công chúa không có hứng thú."

Viên Lai Lai sùng sốt, liền phát hiện mình bị hắt xem thường, "Anh cũng yên tâm, tôi đối dạng nam nhân như anh cũng không cảm thấy có hứng thú gì!"

Hình Diễn đột nhiên giương mắt nhìn cô, ánh mắt cực kì phức tạp, hồi lâu mới lên tiếng, "Em thích Vệ Thần?"

Viên Lai Lai vung tay một cái, "Làm sao có thể như thế!!! Thầy cứ yên tâm, em làm sao dám giành nam nhân của thầy giáo mình cơ chứ .v.

Ánh mắt Hình Diễn càng trở nên phức tạp, anh cuối xuống lấy hộp đựng "Thất Tinh Yêu" đẩy về phía cô, "Ăn đi"

Liếc nhìn một cái, Viên Lai Lai bây giờ mới phát hiện ra nguyên một hộp lớn đựng "Thất Tinh Yêu" ở trước mặt mình, miệng kinh ngạc mở to đến nỗi cảm sắp đựng xuống sàn nhà (editor: =.=), mấy đồ này là từ đâu ra nha? Sẽ không phải là do vị hôn thê của hân mang tới chứ? Ngay sau đó, trong lòng cô liền có cảm giác thông cảm cùng tiếc rẻ cho Tư Ninh, "Thầy Hình, Tư tiểu thư thật sự yêu thầy nhiều nha."

Nhìn nhìn qua món ăn trên bàn, nhìn lại biểu tình của Viên Lai Lai, Hình Diễn liền nhìn ra trong lòng cô đang nghĩ gì, liền nói, "Đem những thứ này về ăn hết đi, không ăn hết sẽ bị trừ lương!!!" (editor: chết chị Lai Lai =))))) nhieu thế này thì chị ăn đến sáng mai cũng không hết *ôm bụng cười*..... Viên Lai Lai: *liếc*... *cầm dế*..... Editor: *tái mặt* hi hi chị bớt giận... em quay trở lại liền *đzot*)

"Tôi....." Có làm hay không nha!!!! Nguyên đồng này ít nhất là 20 hộp Thất Tinh Yêu, mà mỗi hộp lại có tận hai cái, cô một mình làm sao có thể sử lí hết nguyên đồng này đây!!! Nhưng mặt khác, cô cũng tuyệt đối tin tưởng, một khi Hình Diễn nói là sẽ làm được. Do đó, cô liền cười cười miễn cưỡng nói, "Thầy Hình, mới vừa rồi em đã mua đồ ăn bên ngoài rồi, em như vậy làm sao có thể lấy đồ vợ thầy chuẩn bị cho thầy chứ."

Sắc mặt Hình Viễn liền xám xịt, lạnh lùng, nhàn nhạt giương mắt nhìn cô, "Em có thể lựa chọn trừ tiền lương, cũng có thể lựa chọn mua đồ ăn bên ngoài mang về."

"Em....." Cái người đó ăn cái gì mà tính tình lại thích ép buộc người như vậy chứ!!!!

"Em ăn hết, tiền lương sẽ tăng một phần ba." Hình Diễn mặt không biến sắc lại nói.

Viên Lai Lai vốn là đang xót xa cái dạ dày nhỏ bé của mình, nhưng khi nghe Hình Diễn nói như thế, tâm tình đang xuống dốc đột nhiên hào hứng hẳn, cũng vuốt vuốt cái bao tử mình, "Được, em ăn!"

Há miệng thật to rồi ngoap một miếng thật lớn vào bánh Thất Tinh Yêu, chỉ trong vòng mấy phút mà cô đã ngốn liền hết ba bốn cái vào bụng, loại bánh này vừa ngọt lại vừa ngan ngán, nếu chỉ ăn vài miếng là được rồi, còn ăn nhiều như thế này sẽ rất buồn nôn, nhưng trong lòng cô lại nghĩ, nếu hy sinh dạ dày của mình mà ăn hết đồng này thì sẽ có một cọc tiền thật dày đang đợi cô phía trước, cho dù là buồn nôn, cô đây cũng ráng chịu đựng. Ăn vừa nhanh lại nghiêm túc, ăn đến cái thứ mười, cô thật sự không nuốt nổi nữa, toàn bộ bị ngán lại trong cái miệng bé nhỏ của mình, đau thương liếc nhìn Hình Diễn một cái, giống như thấy hoa hoa xanh biếc của tờ tiền nhân dân tệ trong tay mình từng tờ từng tờ một biến mất.

Hình Diễn đưa cô ly nước, "Ăn không vô nữa cũng không cần cố gắng tiếp tục."

Viên Lai Lai với cái miệng đầy áp thức ăn, với lấy ly nước Hình Diễn đưa cho vội vàng uống, thật vất vả lắm mới đem được hết mấy miếng bánh đó nuốt xuống được, rồi ho khan hai tiếng, "Không được, buổi sáng anh nói tiền lương của em tăng gấp ba, lời như vậy em đây một tháng có thể được ít nhất là năm con số trở lên, ăn những thứ này có thể lại được tăng thêm một phần ba, có ít nhất ba bốn ngàn!"

Hình Diễn không vui, "Em cần nhiều thế lắm sao? Nếu không đủ, có thể hỏi rồi lấy của anh mà dùng."

Viên Lai Lai kỳ quái liếc hân một cái, lấy thêm một cái bánh bỏ vô miệng mình, "Em đây chỉ là học sinh của anh, như thế nào có thể lấy tiền của anh mà dùng?"

Hình Diễn cười nhạo một tiếng, "Em gặp qua thầy giáo nào mà cùng học sinh của mình lên giường hay chưa?"

Viên Lai Lai không chồn dung thân, năm đó là do cô uống say, cũng không phải là cố ý vô lễ với hắn, hắn còn dựa vào đó mà bám lấy cô không tha, thật là oan uổng quá nha. Nghĩ đến hắn đây kể tiếp nhất định sẽ yêu cầu muốn cô có trách nhiệm với hắn, cô như thế liền im lặng cuối đầu không nói một lời, ép mình không được nghe lời của cái người trước mặt nói.

Trầm mặt một hồi, Hình Diễn bắt được cánh tay cô đang cầm Thất Tinh Yêu, "Đủ rồi, đừng ăn nữa"

Nghiêm túc ngẩng đầu lên nhìn anh, "Là thầy nói không muốn em ăn đấy nhé, mới vừa rồi thầy nói sẽ thêm tiền lương, lời nói đó có còn hiệu lực không?"

Hình Diễn liền đem những miếng còn lại bỏ vào túi xách rồi đưa cho cô,

"Mang về nhà ăn đi."

..... Như vậy còn tốt hơn là để cô ăn ngấu ăn nghiêng tại nơi này, cô Viên Lai Lai cũng thề trong lòng rằng, trong vòng một tháng cũng không muốn đụng ăn thứ bánh này lần nào nữa, Hình Diễn nhìn thấy vẻ mặt cô đang nghiêng răng nghiêng lợi oán thù anh thì tặng cô thêm một câu, "Nhớ lục lại video đó."

Mặt của Viên Lai Lai hoàn toàn mất sức sống, sụp đổ không thương tiếc, "Nếu sư mẫu mà biết thầy đối xử như vậy với em, sư mẫu sẽ càng thêm đau lòng."

"Nói thêm một câu nữa là ăn thêm một hộp"

.....

Viên Lai Lai yên lặng xách hết toàn bộ hộp Thất Tinh Yêu còn dư lại trở lại bàn làm việc của mình. Cô còn chưa an toàn xuống chỗ yêu quý của mình, "bà cô già" liền ôm một chồng "Nhất Đại" văn kiện quăng thẳng lên bàn cô một cái "Rầm", chỉnh lại mắt kiếng, sắc mặt cao ngạo nói, "Hãy kiểm tra đối chiếu lại những văn kiện này xong vào buổi chiều nay, từng bản văn kiện này là hơn ngàn vạn hóa đơn, cô nhất định không định phải kiểm tra tất cả lại không còn lỗi nào, nghe rõ chưa?"

Viên Lai Lai theo bản năng gật đầu, mù quáng nhìn chồng văn kiện trên bàn mình, những thứ đồ này, cô thật sự không biết ý nghĩa của những từ ngữ đang dùng trong những văn kiện này.

Chỉ phần đầu tiên trong tờ văn kiện đầu đã chiếm cô hai giờ đồng hồ để nhìn, lúc bốn giờ, bất chợt điện thoại vang lên tiếng gà gáy, theo thói quen cầm điện thoại lên nhìn, là một tin nhắn từ một số nào đó lạ hoắc mà cô không biết.

"Cô đang làm gì?"

Một câu nhắn tin rất đơn giản, nhưng Viên Lai Lai nhìn mã số, cô vô cùng xác định rằng cô không biết chủ nhân số điện thoại này là ai, nên cô cứ nghĩ rằng người đó nhầm số nên cũng phớt lờ làm ngơ cũng không nhắn hồi âm lại.

Nhưng chỉ trong một thời ngắn sau, chiếc đế yêu của cô lại vang lên, lần này lại là trực tiếp gọi vào máy cô, "Cô đang làm gì thế?"

"Anh là ai? Tại sao lại gọi tin nhắn rồi gọi điện thoại, tôi với anh biết nhau sao? So với thịt bò bít tết còn thân hơn sao?"

Người bên kia điện thoại khẽ cười một tiếng, "Buổi trưa còn ăn cơm của anh, buổi chiều đã không nhận nợ rồi hả?"

Viên Lai Lai sững sốt, là Vệ Thần? Ngay sau đó lại nghĩ đến đồ ăn hắn mua về bị Hình Diễn nhấn tâm một không hai lời liền quăng ngay vô sọt rác, cô lập tức cảm thấy chột dạ lên tiếng, "Haha, hôm nào tôi mời anh lại, nhất định nhất định."

"Ngày nào đó?" Vệ Thần không chút khách khí nào hỏi ngược lại Viên Lai Lai.

.....Làm một thư ký đã quá mệt mỏi rồi, còn phải đóng tiền mướn phòng, con vay xe của người ta nữa, cô liền một cái nổi giận, buồn bực không nói lời nào.

Vệ Thần cũng lơ đãng, giọng nói trầm trầm mà khàn khàn, giọng nói từ ống nói bên kia truyền tới, "Có phải hay không làm thư ký của Tổng Tài rất rảnh rồi nhàn hạ?"

Viên Lai Lai sững sốt, "Làm sao anh biết?"

"Đơn giản thôi, dùng logic để đoán một chút suy nghĩ của em, đồng thời kết hợp với trí thông minh của anh, nên đã kết luận như vậy"

"Lời này của anh nghe thế nào cũng giống như đang châm chọc tôi thế hả?"

"Bởi ý tứ của nó vốn chính là đang châm chọc nha"

.....

"Hình Diễn cho em làm gì?" Vệ Thần lại hỏi.

"Liên quan gì tới anh!" Viên Lai Lai có chút tức giận, cô có chỗ nào ngốc đâu, cô chính là bị những người này bảo cô ngốc thôi.

"Cái gì cơ?" Vệ Thần nghe ra được cô có chút tức giận, "Anh vốn chỉ muốn hỏi em có cần anh giúp một tay hay không thôi, xem ra anh chính là tự chính mình đa tình rồi."

"Đừng...đừng...đừng.." Viên Lai Lai cố điều chỉnh lại giọng nói của mình cùng tặng kèm thêm nụ cười, "Tôi đã xem những văn kiện này đã hai giờ đồng hồ liền rồi mà xem vẫn không hiểu gì cả, anh có thể giúp thôi ngay giờ không? Nó rất khẩn cấp nha."

"Thế em sẽ cảm ơn anh như thế nào?"

Viên Lai Lai tức giận, cái người này thế nào mà cứ hề động tí là muốn cô cảm ơn? "Bán rẻ tiếng cười không bán thân, anh nói đi, anh muốn gì?"

"Mời anh ăn cơm, " lại ăn cơm!!!! Lai Lai trong lòng tức giận mắng hần, bên ngoài lại nói, "Nếu anh có thể giúp, tôi sẽ phụ trách mua thức ăn xem như là cảm tạ anh, như thế nào?"

Hần thật sự giúp cô sao? Giờ phút này Viên Lai Lai cũng không kịp truy xét những điều này nữa, "Cứ quyết định như vậy đi, tôi hiện tại sẽ đem những chồng tài liệu này đưa xuống cho anh, mà anh ở lầu mấy?"

"Lầu 38." Vệ thần cũng không quên nhắc nhở, "Nhớ rằng hãy đưa một nửa văn kiện trước, làm xong rồi anh sẽ gọi, em xuống lấy, đồng thời mang một nửa kia xuống, nếu không sẽ bị người khác phát hiện."

Viên Lai Lai trầm mặt nói, "Tôi mà ngốc như vậy sao?"

Thời gian rảnh rỗi còn lại Viên Lai Lai liền chơi đánh bài offline trên máy tính, thời gian liền trôi qua rất nhanh. Vệ Thần quả nhiên không chịu để cô yên tĩnh, không đến một canh giờ sau (Editor: 1 canh giờ ta nghĩ tương đương khoảng 2 tiếng đồng hồ) liền đem toàn bộ đồng văn kiện kia giải quyết hết, thời điểm cô lết thân cô xuống tầng 38 để mang đồng văn kiện đó lên, anh ta cũng không quên nhắc nhở cô nhớ mời anh ta bữa cơm tối nay, con người này thật đáng ghét mà, gia cảnh giàu có như thế mà cũng keo kiệt tính từng ly từng tí với cô.

Trước giờ tan làm, Vệ Thần đứng lúc tới phòng làm việc đón cô trong ánh mắt hâm mộ của mọi người.

Vì vậy, danh tiếng Viên Lai Lai nhất thời trong công ty nhanh chóng liền bị gắn cái danh hiệu không đâu, nào là "bình hoa bảm lấy đàn ông", "dựa vào quan hệ với Vệ Thần thuận lợi thăng quan tiến chức, cái gì cũng không biết làm, con người chỉ biết rảnh rỗi ngồi đó mà chờ lãnh lương!!!!"

Bạn đang đọc truyện *Thú Nam Và Tiểu Bạch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15

Hai người cùng nhau đi mua nguyên liệu cho bữa tối, vừa về đến nhà, Viên Lai Lai liền nhanh chóng chiếm lấy phòng bếp, hai tiếng đồng hồ sau cô miễn cưỡng lăm mới dám bung như đĩa thức ăn đó đặt lên bàn. Vậy mà Vệ Thần liền chỉ liếc mắt một cái, cầm chiếc đũa gấp một miếng nhỏ ném thử, bắt chọt điện thoại vang lên, liền không nói một câu mà rời đi. Viên Lai Lai căn bản không kịp giữ anh ta lại, nhìn sắc mặt của hần có vẻ có gì đó không đúng, cô cũng không tiện hỏi hần có chuyện gì, nhưng Vệ Thần vừa mới rời đi, cô liền thấy bóng dáng Hình Diễn ngay lập tức xuất hiện ngay cửa.

Sau đó liền thấy anh ta đang cầm thứ gì đó trong tay, Viên Lai Lai bất ngờ, lập tức muốn đóng cửa lại, thật không ngờ động tác cùng phản ứng của Hình Diễn nhanh hơn cô nhiều, liền lấy đôi tay rắn chắc của hần đẩy nhẹ cánh cửa ra mà tự nhiên bước vào như nhà mình. Anh ngênh ngang ngồi thẳng xuống bàn ăn, liếc nhìn một bàn đầy thức ăn mà hỏi cô, "Viên Lai Lai, em vừa cùng với ai ăn cơm chung?"

Không rõ ràng quan hệ giữa anh ta và Vệ Thần như thế nào, nhưng nếu cô thành thật mà khai báo, vậy chẳng phải để cho anh ta tìm được lí do để trừ tiền lương của cô hay sao? "Một người hàng xóm, nhưng người đó vừa bận việc nên đã rời đi rồi."

Hình Diễn cầm điện thoại ở trên bàn lên, "Điện thoại của người hàng xóm này của em rất khác biệt, thế nhưng sao có thể lại giống y như đúc với cái Vệ Thần đang dùng?"

Viên Lai Lai vừa quét mắt tới chiếc điện thoại nho nhỏ trong tay Hình Diễn, khuôn mặt cùng đôi vai lập tức rũ xuống mất hết sức sống. Sao cô lại có thể xui xẻo như thế chứ???? Vệ Thần, cái đàn ông nhà người, hần rốt cuộc là đang giúp cô hay lại hại cô chết thâm đay trời? Như thế nào mà hần có thể đem bảo bối của hần để quên ở nhà cô cơ chứ.

Giọng nói Hình Diễn lại vang lên, "Em là làm cơm cho hần ăn?"

"Thật tình là anh ta buổi trưa mời em ăn cơm, em bất luận như thế nào cũng phải cảm ơn hần một cái, hơn nữa, anh ta còn giúp em làm những việc khác nữa, ách, chỉ là những chuyện nhỏ thôi." Viên Lai Lai có chút chột nhà nhìn Hình Diễn một cái.

Hình Diễn lạnh lùng nhìn chăm chăm vào Viên Lai Lai đang luống cuống tay chân, "Những văn kiện buổi chiều cũng chính là hẩn giúp em làm?"

Viên Lai Lai càng thêm chột da, "Vâng", liếc nhìn trộm hẩn một cái, "Nhưng mà thầy như thế nào mà biết được vậy?"

Hình Diễn là lạ nhìn cô một cái, trong đầu Viên Lai Lai đang cảnh giác hành động của Hình Diễn, quả nhiên sau một lúc, cô liền nghe được Hình Diễn dùng giọng điệu lạnh lùng nói với cô, "Dùng suy luận bình thường, bài tập anh giao cho em, em bình thường cũng không làm, thật không dám tin tưởng rằng em có thể đọc hiểu hết những đồng văn kiện đó."

Viên Lai Lai bỗng dưng có chút tức giận, "Cho dù em sẽ không do chính em làm những công việc đó, nhưng thầy vẫn đồng ý trả lương cao cho em, như vậy cũng đủ chứng minh giá trị của em rất cao, thầy không thể cứ tùy tiện lấy những lời chê bai em làm câu cửa miệng, ngược đãi tinh thần nhân viên, Tổng Tài như thầy thật đáng xấu hổ!!"

Hình Diễn cười lạnh, "Em hãy nói thử xem em có cái gì đáng giá nào?"

Viên Lai Lai hoàn toàn bị chọc giận, giọng nói cô rít rít như tiếng muỗi kêu, "Tạm thời chưa nhìn ra."

Hình Diễn không muốn cùng cô dây dưa vấn đề này nữa, đồng thời tiện tay ném "Thất Tinh Yêu" lúc trưa lên bàn ăn đối diện, "Ngồi đi."

Viên Lai Lai uất ức bức tức nhìn hẩn một cái, hẩn cũng không có bất kì hành động mờ ám gì, thái độ vẫn như cũ bá đạo, cô không thể làm gì khác hơn là tự mình ngồi vào chiếc ghế đối diện hẩn, cầm chiếc bánh "Thất Tinh Yêu" lên, chưa từng trải qua giờ khắc như bây giờ, bình thường cảm thấy vị chiếc bánh này rất ngon, nhưng sao giờ cảm thấy mùi vị nó khó ăn quá, mà Hình Diễn cũng tự động nhắc đôi đũa lên mà thưởng thức những thức ăn cô nấu.

Ăn xong hai cái, cô thật sự không thể nào nhồi nhét nó thêm được nữa, "Có thể hay không để lại ngày mai tôi ăn tiếp?"

Hình Diễn không ngẩng đầu lên, Viên Lai Lai khóc ròng ở trong lòng, cá kho tàu, cô muốn ăn cá kho tàu huhu.

"Ngày mai còn muốn ăn sao?"

"Có thể, nhất định có thể! Cho dù không thể ăn nổi nữa, nhưng em vẫn sẽ cố tiếp tục ăn hết đồng "Thất Tinh Yêu" đó", Viên Lai Lai nói giọng chắc nịch.

Hình Diễn cũng không nói gì thêm nữa mà ngược lại dùng tốc độ nhanh nhất xử lý hết những thức ăn trên bàn, xong xuôi, đẩy đẩy chiếc chén nhỏ xinh xinh sang Viên Lai Lai, "Đi rửa chén."

Viên Lai Lai vốn muốn nói chờ đến tối lúc gần đi ngủ cô sẽ rửa, nhưng lời còn chưa nói ra liền thấy Hình Diễn xách chén đi vào nhà bếp. Khoan đã, nơi này có còn là nhà của cô không vậy? Tại sao Hình Diễn anh ta so với cô lại cho thể tùy tiện mà sai bảo cơ chứ?

Lúc cô rửa chén xong đi ra thì phát hiện đồng "Thất Tinh Yêu" còn dư lại không cánh mà bay vào thùng rác, cảm giác vừa mừng vừa sợ, lại nhìn sang nam nhân Hình Diễn đang thoải mái ngồi trên ghế sa-lon của cô chăm chú xem ti-vi thoải mái như anh chính là chủ nhân của ngôi nhà này vậy. Viên Lai Lai cẩn thận bước từng bước tới bên cạnh hẩn, "Thầy Hình, những lời thầy nói buổi sáng thầy vẫn giữ lời chứ?"

Hình Diễn miễn cưỡng liếc nhìn cô một cái, "Câu nào? 'Khi tan làm, tôi phải nhìn thấy em đang làm việc' có phải hay không chính là câu này?"

Viên Lai Lai gạt mình liền đem chuyện này quên đi, không nên nhắc tới nữa.

"Thầy, thật ra thầy không cần dùng ánh mắt này nhìn em, em sẽ không mang chuyện xảy ra năm đó cũng như chuyện tình bí ẩn của thầy và Vệ Thần nói cho người khác biết, quan hệ thầy trò chúng ta đã lâu như vậy, thầy nên tin tưởng em mới đúng." Nhìn thấy ánh mắt Hình Diễn càng ngày trở càng lạnh lùng như băng, Viên Lai Lai không nhịn được mà run lên một cái.

"Viên Lai Lai..." Giọng nói Hình Diễn gằn lên một tiếng, "Tôi không thích em cùng Vệ Thần quá thân thiết"

"Em biết rõ là thầy cùng anh ta là có một quan hệ kia, nhưng mà em cũng còn có quyền lợi cùng bằng hữu kết giao chứ, suy cho cùng, em cùng với anh ta cũng chỉ là bằng hữu mà thôi, thầy không có quyền ép buộc hay quản thúc em như vậy." Viên Lai Lai dù nói rất nhỏ nhẹ nhưng cũng rất kiên định.

Hình Diễn tức giận, "Vậy là em nhất định sẽ làm bạn bè với anh ta?"

"Vâng"

Không khí giữa hai người càng thêm xuống thấp đến cực độ, Viên Lai Lai liếc trộm Hình Diễn, liền bắt gặp ánh mắt lạnh lùng của hẩn đang nhìn cô, trong nhất thời không biết làm gì, lại không dám hé môi nói bậy với ông chủ kiêm thầy giáo của mình. Viên Lai Lai len lén móc chiếc điện thoại đi động trong túi ra liền đổi tên người nào đó thành 'Hình mặt than'

Trầm lặng một hồi, Hình Diễn đang chuẩn bị kéo tay Viên Lai Lai lại gần mình, không ngờ hành động đó lại khiến Viên Lai Lai giật mình mà lùi về sau một bước. Sự tức giận đang được kìm nén liền được bộc lộ rõ trên khuôn mặt điển trai Hình Diễn. Tim Lai Lai liền lạc nhịp vì sợ hãi, tay chân cô bắt giác và tư thế muốn chạy trốn. Thật may, điện thoại của Hình Diễn reo lên khiến động tác của hẩn cũng chậm lại vài phần, đồng thời khiến tinh thần cô cũng thả lỏng.

Ánh mắt lạnh lùng tức giận nhìn Viên Lai Lai rút cuộc cũng từ từ bỏ xuống, Hình Diễn khôi phục lại sự ưu nhã bình tĩnh vốn có của mình, móc chiếc điện

thoại ra rồi hướng ban công đi tới.

Không chần chờ một giây, Viên Lai Lai liền nhanh chóng vọt vào trong nhà khóa trái cửa lại, cô hiểu rất rõ về tính tình Hình Diễn, một khi hắn nói chuyện điện thoại xong sẽ sẵn sàng hạ thủ trên người cô.

Lỗi tai dính sát trên cửa, cô không phải là không tò mò mà bởi vì cô hình như bắt chợt bắt gặp được vẻ mặt diu dằng hiềm gặp của Hình Diễn, là ai gọi điện cho hắn vậy?

"Ninh ninh? Thế nào?"

Viên Lai Lai ở trong lòng oán thầm, quả nhiên là phụ nữ, hơn nữa còn là vị hôn thê. Cô nắm chặt quả đấm trong tay, người phụ nữ này như thế nào mà không biết tự lượng sức mình, chẳng lẽ cô ta không biết Hình Diễn đã có người yêu hay sao?

"Cái gì? Em ở đây chờ anh, anh lập tức tới đón em."

"Ừ không cần đi đâu xa."

Chỉ nghe một tiếng "Phanh, Hình Diễn đã cầm áo khoác rồi sập cửa lại đi ra ngoài, Viên Lai Lai vẫn như cũ chỉ biết ngây ngốc đứng một chỗ.

Viên Lai Lai nghe tiếng hắn rồi đi, mở cửa đi ra phòng khác, lại nhìn lại phía ban công một chút, một thoáng hoảng hốt, trời lúc nào lại đổ mưa rồi?

Nhớ lại một năm trước khi cô rời khỏi Trung Quốc, đó cũng là một ngày mưa rùng rã như hôm nay.....

Sáng thứ hai, Viên Lai Lai cố gắng dậy thật sớm với lòng quyết tâm nhất định phải đến công ty trước khi Hình Diễn xuất hiện, đây cũng là vì cô muốn bảo vệ tiền lương của mình.

Vậy mà cô vừa mới bước xuống lầu liền thấy chiếc xe "Ngân Bạch Sắc" quen thuộc xuất hiện. Cửa sổ xe được quay xuống hơn nửa, Vệ Thần với bộ dáng anh tuấn dần dần tiến về phía Viên Lai Lai khiến cô sợ giật nảy mình, "Làm sao anh lại xuất hiện ở đây?"

Vệ Thần ngăn khoe miệng cười lên, "Chẳng phải anh đã nói với em rồi sao, anh cũng như em ở nơi bình thường này rồi sao?"

Viên Lai Lai sùng sốt, "Làm sao có thể như vậy". Ở trong ấn tượng của cô, mấy chàng công tử như hắn chẳng phải nên ở trong những khu biệt thự cao sang, quyền uy và lộng lẫy hay sao?

Vệ Thần từ từ bước xuống xe lại thay cô mở cửa rồi từ từ ấn thân thể nhỏ nhắn của cô vào chiếc xe của mình, "Có cái gì trên đời này lại không thể xảy ra nào? Chẳng lẽ em cho rằng anh ngay cả căn phòng nhỏ của mình cũng không mua nổi sao?"

Viên Lai Lai nhìn hắn với ánh mắt đầy xin lỗi, "Không... không, tôi vẫn cho rằng những người trong giới thượng lưu như anh sẽ nên ở trong những biệt thự cao cấp lộng lẫy kia, bỗng nhiên anh xuất hiện ở nơi chung cư nhỏ này nên khiến tôi không thích ứng nổi." Cô cũng không dại mà hỏi tiếp, thật sự cô không nên nhìn bề ngoài của con người mà đánh giá mọi mặt của người đó.

Vệ Thần lại tựa hồ như cũng không để mắt lắm, cười khỏ một tiếng, vừa khởi động xe vừa nói, "Em cho rằng anh cũng giống như Diễn có gia cảnh tốt, lái xe hàng triệu, lại ở trong khu chung cư cao cấp sao?" Nói qua sơ gia cảnh của chính mình, bất giác Vệ Thần tự giễu cười bản thân một tiếng, "Gia cảnh anh rất bình thường, lúc trước khi vào Tập Đoàn của Diễn, anh vẫn còn sống ở khu dân cư nghèo này, chỉ ngay sau đó, sau khi vào Hình Thi rồi mới phát lên một chút. Chỉ là cha mẹ anh lần lượt bị bệnh nặng, tốn tiền chữa trị, nên mới dời đến nơi này."

Viên Lai Lai từ trước đến nay không thường dò hỏi chuyện riêng tư người khác. Mặc dù Vệ Thần là tự mình nói ra gia cảnh của anh, cô lại như cũ không biết nên nói cái gì cho phải, nhìn cột đèn đỏ trước mặt không xa, cô giả bộ như một người bình thường rồi việc mà nhắc nhớ, "Phía trước có cảnh sát giao thông, anh hãy cài dây thắt an toàn vào đi."

Không ai ngờ rằng, những lời này của cô vừa dứt, Vệ Thần không nhanh không chậm liền thắng xe lại ngay lập tức, nhìn chăm chăm cô như gặp quỷ. Viên Lai Lai xoa xoa cái trán ửng đỏ bị đụng của mình mà bất mãn lên tiếng, "Này, anh có biết lái xe không vậy?"

Vệ Thần khước mắt dần dần ra, lập lại lời nói của cô..."Cài dây an toàn trong lúc lái xe tựa hồ rất quan trọng." Nói xong, anh thuận tay kéo dây chéo qua người mình mà cài lại.

Viên Lai Lai ngẫm nghĩ lại hồi lâu mới phát hiện ra lời nói của mình lúc này rất mờ ám, rất nhanh chóng phát hiện vấn đề, O.M.G!!!!!!!

Càng nghĩ càng cảm thấy mất mặt, hận hiện tại cô không thể nhảy khỏi xe mà tự vẫn chết ngay lập tức mà thôi.

Vệ Thần phá tan không khí ngột ngạt, "Dù sao chúng ta cũng ở chung một tiểu khu, em có thể tiết kiệm khoản phương tiện về sau, xe đưa xe đón, cảm thấy như thế nào?"

Điểm xấu hổ trong lòng Viên Lai Lai chỉ vì lời nói này mà bị đánh tan mất, chia ánh mắt sắc nhọn phóng thẳng vào Vệ Thần, "Chuyện anh nói này là thật?"

Vệ Thần nhú mày, "Chẳng qua là anh cũng không phải là người muốn làm không công."

Viên Lai Lai lập tức sinh lòng cảnh giác, "Tôi bán nghệ không bán thân."

Khóe mắt Vệ Thần một lần nữa cong lên, lơ đãng như không khinh thường nhìn sang Viên Lai Lai, "Yên tâm, anh đôi với dạng con gái như em không có gì gọi là hứng thú."

Viên Lai Lai cũng không chú ý tới ý tứ trong câu nói của anh ta đang ám chỉ mình, ngượng ngùng nói, "Tôi lại quên anh là thích con trai."

Vệ Thần nắm thật chặt vô-lãng, anh giờ phút này thật mong muốn được gặp gỡ cha mẹ của cô gái Viên Lai Lai này, làm sao họ có thể sinh ra một cô con gái đầu óc không phát triển như vậy chứ, nếu hẳn thật không biết cô, còn cho rằng sẽ bị cô bức đến chết.

Viên Lai Lai quay đầu lại nhìn Vệ Thần, cẩn thận hỏi, "Vậy trước khi đi, anh nên nói cho tôi biết điều kiện của anh một chút, tôi là muốn một cái chết, cũng muốn có tiền."

Vệ Thần hoàn toàn cứng đờ, hồi lâu mới mở miệng được, "Nấu cơm cùng chuẩn bị bữa tối trang hoàng, điều kiện này có thể chứ?"

Viên Lai Lai lập tức tiếp lời, "Thức ăn cùng nguyên liệu do anh mua.

....."Được"

Viên Lai Lai cao hứng trở lại, hôm nay thật sự là ngày may mắn của cô, vừa ra cửa liền được gặp quý nhân nha.... "Được lắm tôi với anh cứ quyết định như vậy, không ai được đổi ý. À không được, tốt nhất vẫn là lập một bản hợp đồng ràng buộc, ngộ nhờ anh đột nhiên đổi ý....."

Vệ Thần không chịu nổi tính tình này của cô nàng ngồi bên cạnh liền ban tặng cô một cái liếc "thân thiện", "Em nghĩ anh là loại người không giữ lời cùng uy tín của mình với người khác à?"

Viên Lai Lai không khách khí cũng không để ý ánh mắt nổi lửa của anh ta liền quét mắt trở về, "Lòng người khó lường, giấy trắng mực đen vẫn là an toàn nhất."

Vệ Thần lấy ví tiền trong bộ áo vét ra liền đưa cô một xấp tiền, "Cầm đồng này đi, tiền mua thức ăn, không đủ có thể hỏi anh đưa thêm, như thế đã được chưa?"

Viên Lai Lai nhìn thấy xấp tiền nhân dân tệ trong tay mình mắt liền sáng lên, nhanh chóng nhận lấy xấp tiền ấy, còn chưa cầm ấm xấp tiền đó liền nghe Vệ Thần nói, "Nhớ ký sổ, không cho xài bất kì khoản khác ngoài mua thức ăn cho anh."

"Đã hiểu..đã hiểu!!!" Viên Lai Lai vừa nói vrad đếm đếm tiền như kẻ thiếu tiền trăm trọng, thật không ngờ nhà toàn bộ là tờ giấy 1000....Một khoản lớn nha!!!

Bạn đang đọc truyện *Thú Nam Và Tiểu Bạch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16

Cô không yên tâm nên đếm đi đếm lại ba lần, đúng lúc đó di động vang lên, cô nhìn thấy ba chữ “Hình mặt than” hiển thị trên màn hình liền lơ đãng nhận điện thoại, "Alo, ai đấy?"

Giọng Hình Diễn vẫn trầm ổn như trước, mang chút ra lệnh: "Mở cửa."

Viên Lai Lai cười trộm, may là mình có tầm nhìn xa, "A, thầy bận rộn như vậy lại còn tới đón em, thật là làm phiền thầy."

Trong giọng nói Hình Diễn rõ rệt có chút tức giận: "Mở cửa! Bây giờ!"

Viên Lai Lai im lặng, ở trong lòng oán thầm: mở em gái anh em gái anh! Ngày hôm qua để cho cô ăn nhiều Thất Tinh Luyến, hại cô nôn mửa suốt buổi tối! Mở lời nhưng lại không thể không khách sáo: "Nhưng mà làm sao bây giờ, thầy ơi, em đang ở ngoài đường, lập tức đến công ty."

Điện thoại bên kia im lặng hồi lâu, "Minh em?"

"Đương nhiên là mình em." Viên Lai Lai nói dối không chớp mắt.

"Lai Lai, cô nói chúng ta buổi tối ăn cái gì?" Ngay thời khắc mấu chốt Vệ Thần chết tử tế không xong lại nói ra một câu như vậy.

Viên Lai Lai trợn mắt nhìn Vệ Thần một cái, vội vàng muốn giải thích, ai ngờ điện thoại bên kia đã truyền đến âm thanh tút tút, thì ra là Hình Diễn đã cúp máy, cô nhìn chằm chằm màn hình điện thoại đôi tay run rẩy cố kìm lại, thần à, đừng trừ tiền lương tôi mà!

Vệ Thần nhìn thấy Viên Lai Lai rầu rĩ không vui, "Sao vậy?"

Viên Lai Lai không nói lời nào, chỉ giục hần, "Nhanh nhanh nhanh, chúng ta phải đến công ty trước Hình Diễn!"

"Gấp như vậy làm gì?"

"Nói anh cũng không hiểu!" Viên Lai Lai không chút khách khí.

Vệ Thần co giật lần nữa, chẳng lẽ cô cho rằng còn có người còn ngốc hơn cô? Nhưng lại lái nhanh hơn, xe lướt qua các con ngõ như trên không trung, trong chốc lát liền đến cao ốc Hình Thị.

Viên Lai Lai chẳng nói một lời liền xông ra ngoài, Vệ Thần nhìn bóng lưng cô không khỏi buồn cười.

Đến phòng làm việc, Viên Lai Lai cuối cùng thở phào nhẹ nhõm, may là hần còn chưa tới, nếu không lại muốn trừ tiền lương mình, hưởng chi vừa rồi mình hình như đã chọc giận hần.

Các nhân viên lần lượt đến, An Lệ ngồi ở bên cạnh cô thuận tay đưa cái cốc cho cô, "À này. . . ." Nói xong hai chữ chợt dừng lại, xoay người chăm chú nhìn Viên Lai Lai, "Cô tên gì ấy nhỉ?"

Viên Lai Lai khinh bỉ hai lần trong lòng, sau đó mở miệng cười: "Viên Lai Lai."

"Đúng, chính là cô, về sau công việc bùng trà rót nước trong phòng đều do cô làm." Dứt lời liền đặt cái cốc trong tay vào trong tay Viên Lai Lai.

Viên Lai Lai đầu tiên là sững sốt, sau đó liền hiểu, chung quy người mới là phải làm những chuyện như thế này, trái lại cô cũng không trách Vô Hối, đứng lên lấy cốc của mọi người rồi đi đến phòng trà.

Chức năng của máy đun nước tự động một lần chỉ có thể đun được một ít, cho nên khi đã làm nước nóng lên hết Viên Lai Lai liền đứng tại chỗ chờ nước sôi lên, trong lòng cầu nguyện Hình Diễn mau đi làm sau đó đi vào phòng làm việc và ở luôn trong đó!

Thật không biết mình rốt cuộc tốt số hay xấu số, Viên Lai Lai thờ dãi một hơi, "Tại sao người khác đi làm cũng không có cái nguyên tắc ba không cho phép năm không được làm..." Lời của cô còn chưa nói xong thì một cái tay đã choàng qua vai cô, cô sợ tới mức ra sức nhún vai thật mạnh, nước trong cốc liền đổ ra ngoài, sau đó cô lại nhảy cẫng tung, Mẹ nó, đau quá!

Hình Diễn nhú mồm nhìn thấy trên mu bàn tay cô xuất hiện một mảng đỏ, không nói lời nào liền kéo lên xem: "Bỏ rồi, vào phòng làm việc của tôi bôi thuốc."

Viên Lai Lai giật mình lần nữa, hôm qua mới dây dưa mờ ám với Vệ Thần, nếu hôm nay lại gây ra vụ tai tiếng với Hình Diễn, về sau cô không thể ở lại công ty nữa, nghĩ xong liền cười nói nịnh nọt: "Không đau không đau, thầy tới lấy nước ư? Em sẽ không làm phiền thầy nữa." Nói xong xoay người muốn rời đi thì lại bị Hình Diễn nắm lấy cánh tay.

"Em chọn bị tôi kéo vào phòng làm việc hay đi theo tôi vào phòng làm việc?" Hình Diễn không chừa cho cô một con đường sống.

Khỏe mất Viên Lai Lai co giật, lời này nghe thế nào cũng như là muốn cưỡng đoạt con gái nhà lành sau đó chiếm làm của riêng? "Em còn chọn lựa thứ ba không?"

Hình Diễn nhếch miệng, "Chẳng lẽ em muốn tôi ẵm em vào?"

Viên Lai Lai đỏ mặt hời hợt, quả nhiên không biết xấu hổ, lại càng không biết xấu hổ, im lặng lau mồ hôi lạnh: "Thầy vào trước đi, em đưa nước cho mọi người xong sẽ vào ngay, được không thầy?" Hình Diễn cúi đầu nhìn đồng cốc trên bàn: "Em không phải là lao công, không cần phải giúp các cô ấy làm những việc này." Từ trước đến giờ hần vốn biết ở chỗ làm thường có thói quen bắt nạt người mới một chút, có điều trước đây hần đều ngoảnh mặt làm ngơ với luật lệ này, ra lệnh hay can thiệp kết quả đều sẽ làm cho người mới không thể ở lại, nhưng khi nhìn thấy Viên Lai Lai làm những việc này, hần không hiểu tại sao trong lòng lại cảm thấy không vui.

Viên Lai Lai đương nhiên hiểu được suy nghĩ của hần: "Như em, loại người không có thân không có phận nếu như chống lại mấy cô ấy, đảm bảo chưa đến ngày mai đã bị giết chết, nói đi nói lại vẫn nên trách thầy, nếu không phải là thầy nhất định bắt em đến đây làm, em có thể biến thành người lao công sao, bây giờ thầy nhìn lại chắc thấy em ngày càng thích hợp với vị trí lúc đầu? Hay hôm nay để em về đi?" Cô cố ý khiêu khích hần, bây giờ cô chẳng qua chỉ là một người trông coi, sắp xếp tài liệu mỗi ngày nghỉ ngơi nhàn rỗi, người tài giỏi mà cuối cùng lại đi làm thư ký! Nghĩ tới đây cô càng thêm oán hận.

Hình Diễn nhìn cô suy nghĩ hồi lâu, rồi bỏ lại một câu: "Đưa hết mấy cái cốc rồi đến phòng làm việc của tôi." Dứt lời liền xoay người rời đi.

Viên Lai Lai không biết nói gì hơn, ngừng lại đi! Muốn chết hả! Cô nắm chặt tay cực kì oán hận, nếu như có móng vuốt nhất định phải cào chết hần, đáng tiếc lúc này móng vuốt chỉ có thể làm cho mình không chết cũng bị thương.

Chậm chạp đưa cốc nước cho mọi người xong, Viên Lai Lai miễn cưỡng đi về phòng làm việc của Hình Diễn, đứng ở cửa phòng do dự hết lần này đến lần khác đến khi định gõ cửa, ai ngờ lúc tay mới đưa ra cửa liền tự động mở, cô sững sốt, ngay sau đó cả người đều bị kéo vào trong.

Hình Diễn ấn cô vào cánh cửa chăm chú nhìn cô, ním chặt môi không nói câu nào.

Viên Lai Lai bị hấn nhìn đến mức sợ hãi, khóe miệng run rẩy: "Thầy em sai rồi! Em thật sự biết sai rồi!"

Hình Diễn nheo nheo mắt: "Em sai ở chỗ nào?"

"Em không nên đi làm cùng Vệ Thần!" Viên Lai Lai biết điều mở miệng.

Hình Diễn miệng thoáng nở nụ cười hài lòng, nâng cằm cô lên: "Sau này còn dám nữa không?"

Viên Lai Lai lại có chút khó xử, nếu nói không đi làm cùng Vệ Thần, mình chẳng lẽ lại muốn tốn thêm tiền đi xe?

Nhìn Viên Lai Lai do dự, Hình Diễn thu lại nụ cười, "Xem ra chúng ta thật sự phải đem chuyện năm đó ra nói lại lần nữa."

Cả người Viên Lai Lai run lên, "Thầy, em và Vệ Thần ở gần nhau, đi nhờ xe cũng là chuyện thường tình mà, thầy không cần vì việc này mà ghen tỵ với em."

"Ghen tỵ em?" Hình Diễn nhủ mảy.

"Em thật sự hiểu thầy, em bảo đảm sẽ không chiếm lời của Vệ Thần, em thề với trời, thầy hãy yên tâm." Dứt lời quả nhiên giờ lên ba đầu ngón tay muốn thề, nhưng lại bị Hình Diễn kéo tay xuống.

Bàn tay to của hấn phủ lấy bàn tay nhỏ bé của cô không có ý muốn buông ra, Viên Lai Lai chột dạ một lúc, trong lòng Viên Lai Lai ngứa ngáy, tay thật muốn sờ một cái, nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt u ám của Hình Diễn thì cô hoàn toàn bỏ qua cái suy nghĩ đó. Mẹ nó, thật ra năm đó cô không có cường bức hấn, nhưng mà năm đó không phải cô đã lầm tưởng họ là người yêu sao, ai biết hấn là GAY chứ! Nhưng hấn cố tình vì chuyện này mà không chịu buông tha cô, thờ dài một hơi trong lòng, thần linh ơi hãy phù hộ cho cô đi, cô khề cần rằng mở miệng: "Nếu thầy để ý chuyện năm đó như vậy, hay là thầy ngủ lại đi?" Cô nói ra điều mà mình cho rằng là một yêu cầu rất công bằng, dù sao ngủ lần thứ nhất cũng là ngủ, ngủ lần thứ hai cũng là ngủ, cho dù thấy thế nào, ngủ thế nào, đều có vẻ như mình là người chiếm tiện nghi. . . .

Quả nhiên Viên Lai Lai vừa nói dứt lời, mặt Hình Diễn đã tối sầm, nhìn cô một lúc lâu cuối cùng kéo tay cô đi đến giữa phòng.

Viên Lai Lai kinh hãi, "Thầy, chúng ta bây giờ . . . ?" Không phải chứ, Hình Diễn nhanh như vậy đã luyện thành cơ thể không hư? Có thể tìm được cách đối phó dưới thế công của cô?

Hình Diễn chợt dừng lại, Viên Lai Lai sợ ý một chút liền đứng phải ngực hấn, Hình Diễn thuận thế ôm lấy cô, trầm mặt nói: "Không phải em muốn tôi đi ngủ sao?"

Viên Lai Lai nuốt nước bọt, khó khăn mở miệng, "Thật ra thì thầy không cần miễn cưỡng mình như vậy, dù sao cấu tạo của đàn ông và đàn bà vẫn có sự khác biệt, dùng tự nhiên sẽ cảm thấy không như nhau, nếu thầy không thích ứng được, về sau bị bắt lực hay gì đó, em chẳng phải là có tội rất lớn." Cộng thêm, nhìn thế nào thì hấn ta cũng là "công", không thể nào bị rách thể công được.

Hình Diễn dường như không nghe thấy lời cô nói, trực tiếp ôm cô đến chiếc giường bên trong, ra lệnh: "Bắt đầu đi."

Viên Lai Lai đen mặt, quy tắc ngầm thật vô cùng gian ác! Nhà tư bản cực kỳ độc ác! Không phải là ngủ với hấn một lần sao! Sao lại đến mức này! Vũ trụ nhỏ trong lòng Viên Lai Lai bộc phát, cô thật muốn thẳng lưng sau đó vùng mạnh quả đấm về phía Hình Diễn, đánh không hả giận lại mạnh mẽ đạp hấn mấy cái, dĩ nhiên những thứ này chỉ là suy nghĩ trong đầu mà thôi, ngay sau đó cô liền cười nịnh nọt mở miệng, "Thầy muốn bắt đầu từ đâu?"

"Cởi thôi." Hình Diễn khoanh tay đứng đó nhìn cô như là đang xem kịch, khóe miệng chứa đựng nụ cười không rõ.

Cởi. . . . . Cởi? !"Em tự cởi? !" Có hay không một chút tình thú hả Lão sư!

Hình Diễn nhủ mảy, "Chẳng lẽ em lại muốn tôi giúp em cởi? Nếu như tôi làm thì đã có thể không chỉ là áo khoác."

Cởi áo khoác? Viên Lai Lai nhìn Hình Diễn đầy khó hiểu, trong hồ lô của hấn rốt cuộc là có cái gì?

Hình Diễn hơi có vẻ không kiên nhẫn mở miệng: "Nước sôi đã làm bỏng cánh tay em, không cởi sao mà bôi thuốc?"

. . . . . Lần này không còn chút mặt mũi, khi nãy chính hấn nói muốn ngủ lại, vào lúc này còn nói bôi thuốc cho cô, rõ ràng đùa bỡn cô mà! Cô có chút tức giận, "Bôi thuốc phải tới phòng trong sao? Bên ngoài rõ ràng cũng có thể!" Rõ ràng chính hấn cố ý dẫn dụ cô phạm sai lầm!

Hình Diễn ôm hộp thuốc nhân nhật mở miệng, "Hộp thuốc nằm ở trong này"

Viên Lai Lai nghiêng chặt rằng, nhưng lại không tìm được câu phản bác, nhìn hấn nửa quỳ nửa ngồi trước mặt mình thận trọng bôi thuốc cho mình, trên mặt không còn sự lạnh nhạt thường ngày, lại có thêm chút dịu dàng, động tác tay cũng rất nhẹ nhàng, dường như sợ làm cho cô đau, trong một thoáng tim cô loạn nhịp, con người rú xuống giấu mọi tâm sự vào trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Thú Nam Và Tiểu Bạch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Từ lúc ra khỏi phòng làm việc của Hình Diễn cho đến khi tan làm, đầu óc Viên Lai Lai có chút không tập trung, trong đầu vẫn tái diễn về mặt của Hình Diễn lúc hắn bôi thuốc cho mình, nhìn thời gian vừa đúng giờ tan làm cô liền xách túi xông ra ngoài, lúc này cô đã không để ý đến cái quy định thối tha trước khi Hình Diễn tan ca phải nhìn thấy cô.

Ra khỏi công ty cô đi dạo thư thả trên đường, trong lòng luôn tự nhủ Hình Diễn chính là loại người không thể suy nghĩ nhiều, không thể suy nghĩ nhiều, nhưng sau đó không tự chủ được lại nhớ đến khi sáng hắn bôi thuốc cho mình về mặt lúc đó của hắn thật là dịu dàng. Nhìn lầm rồi, đúng, nhất định là nhìn lầm rồi. Cái mặt than đó sao có thể có nét dịu dàng được chứ!

"Nhận? Hay không nhận? Anh nói nhận, chúng ta liền nhận, anh nói không nhận chúng ta sẽ không nhận, nhưng mà nói cho cùng là nhận hay không nhận? Rốt cuộc là nhận hay không nhận đây? Nhận anh cũng muốn. . . . ." Viên Lai Lai nghe tiếng chuông điện thoại quen thuộc vang lên, thuận tay cầm lấy điện thoại.

"Alo?"

"Sao đi mà không đợi tôi vậy?" Vệ Thần ở bên kia đầu điện thoại oán trách.

Viên Lai Lai vừa nghe thấy giọng nói của Vệ Thần, mọi băn khoăn khi nãy liền biến mất, "Tôi cách công ty hai con đường, anh mau đến đón tôi." Thật tốt, lại tiết kiệm thêm một khoản tiền nữa.

Nghĩ xong, cô lặng lẽ khinh bỉ chính mình trong lòng, 2 đồng rưỡi đối với mình cũng là một khoản lớn.

"Cô là heo sao! Không biết chỗ này ngược đường với nhà chúng ta hay sao?"

Giọng điệu của Viên Lai Lai cũng không dễ chịu, "Anh không thích đón tôi, tôi cũng không thích ngồi xe anh! Anh về trước tự mua thức ăn đi!"

"Nhiều chuyện, đứng ven đường chờ tôi." Vệ Thần nói xong câu đó không nói thêm lời nào liền cúp máy.

Viên Lai Lai nhìn màn hình lăm bắm một câu, "Các nhà tư bản đều thích cúp máy ngang như vậy sao? Dù sao cũng phải để người ta nói xong chứ." Cắt xong điện thoại thì xe đã dừng ngay bên cạnh.

Viên Lai Lai sững sốt, sao nhanh quá vậy? Nhưng cũng không nghĩ ngợi nhiều liền mở cửa rồi chui vào, "Anh không phải đã nói còn ở công ty sao? Sao mới vừa cúp máy mà đã đến nhanh vậy?"

"Tôi nói tôi ở công ty hồi nào?" Giọng nói của Hình Diễn chợt truyền đến tai cô.

Viên Lai Lai đột ngột quay người lại nhìn hắn, y như là nhìn thấy quỷ dữ, mở miệng liền hỏi: "Xe của thầy. . . . . Thầy có lấy tiền xe không?"

Hình Diễn nghiêm mặt nhìn thẳng phía trước rồi khởi động xe: "Em muốn thế nào tôi cũng không có ý kiến."

Oh, vậy thì tốt, nói vậy là không cần trả tiền xe, "Vậy thầy. . . . . Có trừ lương em không?"

Hình Diễn nghiêng đầu nguy hiểm nhìn cô: "Chẳng lẽ em rất muốn bị trừ tiền lương?"

"Dĩ nhiên là không! Chi là em đang chờ người, theo em biết em hình như không cùng đường với thầy, sang bên đường thầy cho em xuống là được rồi." Nếu không trừ tiền lương lại không lấy tiền xe, cô thấy không có lý do nào mà không ngồi xe của hắn!

Hình Diễn không có ý chạy chậm lại, ngược lại chạy nhanh hơn, "Tôi đói bụng."

Ách. . . . . Sau đó thì sao?

"Tôi đưa em về, em mời tôi ăn cơm."

"Vậy em nên trả tiền xe cho thầy." Dừng lại đi! Tiền xe có 2 đồng rưỡi, hắn không biết một bữa ăn ở nhà hàng cao cấp rất đắt sao!

Hình Diễn nắm chặt tay lái, thần nhiên mở miệng đề nghị: "Về nhà ăn."

Thức ăn cũng rất đắt có được không! Viên Lai Lai nghĩ thầm trong bụng, sau đó kiên quyết mở miệng: "Em thấy hay là cứ trả tiền cho thầy như thế có vẻ tiện hơn!"

Hình Diễn nghĩ ngợi hồi lâu mới mở miệng: "Tùy em."

Khoan đã, khoan đã, Viên Lai Lai cảm thấy như thế nào cũng là mình bị thiệt, đáng ra về đến nhà cũng không tốn một xu, thế nào đến cuối cùng mình

phải trả tiền xe? Nghĩ tới đây cô cũng không còn tâm trạng để mà chống đối lại Hình Diễn, trong lòng lặng lẽ thương tiếc 2 đồng rưỡi sắp bị mất đi.

"Nhận? Hay không nhận? Anh nói. . . . ." Tiếng điện thoại vang lên lần nữa, Viên Lai Lai mới lấy điện thoại ra liền bị Hình Diễn giành lấy.

Bên kia giọng nói cực kỳ tức giận của Vệ Thần liền vang lên, "Viên Lai Lai! Cô chết ở nơi nào! Tôi đã đi tìm khắp con đường rồi đó!"

Không hề hay biết bên này ánh mắt Viên Lai Lai đã thành hình viên đạn chứa đầy sự căm phẫn, Hình Diễn lạnh nhạt mở miệng: "Đang ở trên xe mình, không phiền cậu đón nữa."

Bên kia Vệ Thần im lặng hồi lâu, sau đó nói một câu kinh thiên động địa: "Vậy mình yên tâm rồi, nhớ nhắc cô ấy về vụ áo mưa an toàn, lúc sáng mình không cẩn thận đã quên mang còn bị cô ấy mắng cho một trận."

Viên Lai Lai gần như lập tức cảm thấy ánh mắt giết người của Hình Diễn quét tới, trái tim nhỏ bé chợt run lên, cô đã đắc tội với ai vậy? Hơn nữa trong điện thoại Vệ Thần rốt cuộc đang nói cái gì mà có thể khiến Hình Diễn tức giận đến thế?

Chỉ thấy Hình Diễn cắn răng nói: "Không cần cậu bận tâm." Sau đó cúp máy cái rụp.

Dọc đường đi Hình Diễn không nói thêm lời nào, xe chạy nhanh như bay, nhịp tim Viên Lai Lai đập ngày càng mạnh, "À này. . . ." Cô định nói chút gì đó, lại phát hiện thấy Hình Diễn đã ngừng xe, muốn mở cửa đi ra, cô vội vàng nghiêng người kéo tay áo hấn lại, "Thầy làm gì thế."

Ánh mắt Hình Diễn như dao găm đang quét khắp người cô, "Đến nhà em rồi, em không muốn xuống?"

"Nếu đến nhà em, em xuống là được rồi, thầy xuống làm chi?" Cô cũng không phải là kẻ ngu! Bây giờ xuống xe còn có thể ngồi lại xe lần nữa sao?

Hình Diễn cúi đầu nhìn vào tay Viên Lai Lai đang kéo tay áo mình hờ hững nhắc nhở, "Vừa rồi trong điện thoại Vệ Thần nhắc nhở tôi nhớ mua dù 'áo mưa an toàn', tôi lên nhà em lấy áo mưa an toàn nữa."

. . . . . Chết tiệt Vệ Thần! Chết từ tế không xong nói cái gì không nói, cứ muốn nói cái này! Hơn nữa nhà cô là chỗ bán 'áo mưa an toàn' sao! Muốn 'áo mưa an toàn' sao phải lên nhà cô lấy chứ!

"Nhà em không có 'áo mưa an toàn', nếu như hai người thật sự cần thì em sẽ đi siêu thị mua với thầy!" Viên Lai Lai chửi rủa Vệ Thần ở trong lòng, cái bọn gay chết tiệt, để cho hấn cả đời bất lực! Để cho hấn cả đời phải gánh chịu!

Hình Diễn ngồi vào chỗ của mình, lạnh lùng nhìn Viên Lai Lai, giọng nói có thể làm Viên Lai Lai đông thành nước đá, "Viên Lai Lai, em tốt nhất nên giải thích cho tôi việc lúc sáng Vệ Thần nói mang áo mưa an toàn an toàn thật sự là như thế nào."

Ách. . . . . ? Buổi sáng? Áo mưa an toàn an toàn? Viên Lai Lai giờ mới hiểu được tại sao Vệ Thần lại nói áo mưa an toàn an toàn rồi, trong lòng cô đổ mồ hôi lạnh, sao mình không nghĩ tới việc này chứ, đúng rồi chính là sự ghen tuông giữa những người yêu nhau.

Hắng giọng, Viên Lai Lai mở miệng: "Thầy hiểu lầm Vệ Thần rồi, giữa em và hấn thật sự trong sạch, lúc sáng em đi nhờ xe hấn, sau đó hấn không cài dây an toàn, em tốt bụng nhắc nhở hấn, nhưng đã nói sai một từ, dây an toàn đã nói thành. . . . ." Giọng cô càng ngày càng nhỏ, đến cuối cùng hoàn toàn im bặt.

Hình Diễn cau mày, hồi lâu mới mở miệng: "Trong đầu em toàn là đậu hủ sao!"

"Em. . . ." Viên Lai Lai có chút tức giận, ai có thể làm nhà tư bản chính là ông chủ của mình! Lẽ ra đã mắng chửi hấn nhưng lời vừa đến miệng lại nuốt trở vào, có chút tức giận nói: "Thầy, em đến nhà rồi!" Dứt lời liền bắt đầu lục lọi túi xách.

Hình Diễn nhìn hành động của cô, liền biết cô nhóc này định làm gì, nhưng lại phối hợp không nói lời nào.

Viên Lai Lai cảm vì tiền rồi lật qua lật lại tìm kiếm, lúc đầu chỉ thấy một đồng, sau đó liền thấy năm đồng, có chút do dự, cuối cùng vẫn do do dự dự lấy năm đồng đưa ra ngoài, "Thầy có 2 đồng rưỡi thôi cho em không?"

Hình Diễn cũng không khách sáo, nhận lấy tiền rồi cất vào túi, "Còn dư lại 2 đồng rưỡi coi như là tiền xe của sáng mai."

"Nhưng mà. . . . ." Nhưng ngay cả 2 đồng rưỡi cô cũng không muốn xài! Nếu đi nhờ xe Vệ Thần một xu cô cũng không tốn! Chỉ tiếc lời còn chưa nói ra liền chỉ nhìn thấy đuôi xe của Hình Diễn.

Chết tiệt, thật là chết tiệt!

Đứng ngăn người suốt mười phút ở dưới lầu, Viên Lai Lai thu lại ánh mắt gởi cho Hình Diễn một tin nhắn: Thầy, về tiền xe còn lại thì thầy không cần phải đến đón em vào sáng mai, nếu có thể hãy để cho em kêu thầy một lần thầy liền đến đón như thế là tốt nhất.

Nhưng điều cô không nghĩ tới chính là, sáng ngày thứ hai cô rụt rè lên xe Vệ Thần sau đó chẳng những không nhìn thấy bóng dáng của chiếc xe Hình Diễn đi, thậm chí ngay cả điện thoại của hấn cũng không nhận được!

Cô quan sát suốt cả một ngày cũng không thấy bóng dáng của Hình Diễn trong phòng làm việc, sắp đến giờ tan làm mới nghe xử nữ Trương nói Hình Diễn đi Pháp công tác rồi, tâm trạng cô như rơi xuống vực sâu lại có chút buồn rầu.

Buổi tối Vệ Thần đến nhà cô ăn cơm, cô nấu cơm cũng không tập trung, lúc thái đồ ăn lại cắt vào tay, nhìn máu chảy xuống tấm thớt mới giật mình kêu lên một tiếng, ngay sau đó liền nghe thấy một tiếng cười nhạo ngay cửa bếp .

Viên Lai Lai quay đầu lại nhìn, chẳng biết từ lúc nào Vệ Thần đã đứng ở cửa bếp, cô cực kỳ tức giận, trợn mắt nhìn hắn: "Nhìn cái gì vậy!"(Nhìn cái gì mà nhìn)

Vệ Thần nhún nhún vai, "Đi bôi thuốc thôi." Nói xong kéo cô đến phòng khách tìm kiếm thuốc rồi băng bó cẩn thận cho cô.

Viên Lai Lai nhìn Vệ Thần đang cúi đầu băng bó cho cô, vốn là đường nét cứng rắn lạnh lùng nhưng dưới ánh đèn càn lộ ra vẻ dịu dàng, có người nói lúc đàn ông lúc nghiêm túc nhất dễ khiến cho người ta say mê yêu thích, nhưng Vệ Thần chính là loại đàn ông cho dù có làm chuyện xấu cũng có thể khiến cho người ta yêu mến.

Vệ Thần ngẩng đầu nhìn cô, chạm ngay ánh nhìn của cô, nhú mày nói: "Vừa rồi đang suy nghĩ về đàn ông đúng không? Lúc này nhân dịp tôi đang rảnh rồi hay là chúng ta quây quần một chút?"

Viên Lai Lai tức giận, đá hắn một đá: "Toàn bộ đàn ông trên thế giới này có chết hết tôi cũng sẽ không tìm một thằng GAY!"

Đổi lại chỉ là việc Vệ Thần cười ha ha.

Ngày thứ hai cô vẫn không nhìn thấy Hình Diễn, nếu là đi nước ngoài công tác, thì một hai ngày nhất định là không về được, vậy mà đến buổi chiều các người đẹp trong phòng chợt ồn ào xì xào bàn tán, một nhóm người vây quanh trước màn hình máy tính của Molly chỉ chỉ trỏ trỏ.

Viên Lai Lai vĩnh viễn tai nghe được mấy từ then chốt "Hình tổng" "Vị hôn thê" "Thật là xinh đẹp" "Thật lãng mạn" "Kết hôn" , cô không kìm chế được đứng dậy đi về phía máy tính của Molly, con chuột đang ở bức ảnh trên websites, từng bức một, tất cả đều là ảnh của Hình Diễn và Tư Ninh, Hình Diễn thân hình cao lớn, mặc dù Tư Ninh cũng không thấp nhưng đứng bên cạnh hắn có cảm giác như là con chim nhỏ nép vào người, cô ấy ôm lấy cánh tay hắn thật chặt, Hình Diễn một tay thay cô ấy chặn đám ký giả đang vây quanh trước mặt, cẩn thận từng li từng tí, giống như là báu vật mà hắn trân trọng nhất, lòng của cô nặng trĩu, cầm điện thoại đi về phía nhà vệ sinh.

Bên này giọng Vệ Thần lười biếng vang lên trong điện thoại: "Sao vậy thân ái?"

Viên Lai Lai không rảnh so đo với hắn về ba chữ "Thân ái" là từ đâu mà đến, nói thẳng: "Vệ Thần, anh bị ra rìa rồi. . . . . Tôi nói rồi mà, hắn làm sao có thể là người đồng tính luyến ái, năm đó tôi cùng hắn. . . . ." Chợt ý thức được mình lỡ lời, cô ho một tiếng, "Tóm lại đàn ông hai mặt thì không đáng tin cậy, anh ngàn vạn lần cũng đừng quá đau lòng. . . . ."

Bạn đang đọc truyện *Thú Nam Và Tiểu Bạch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18

Vệ Thần hiển nhiên nắm được trọng tâm của câu nói trên : "Cho nên nhân dịp này hai ta thử quen nhau xem sao? Cô thấy được không?"

Viên Lai Lai ngây ra một chút, trong đầu chợt nhớ tới tấm ảnh Hình Diễn chụp cùng Tư Ninh, giọng nói có chút say mê: "Thật ra tôi biết hai anh không phải là đồng tính luyến ái, nhưng mà rốt cuộc anh tiếp cận tôi là vì cái gì?"

Vệ Thần suy nghĩ hồi lâu rồi mới trả lời: "Tối qua tôi đã nói rồi, lúc này lại nói thêm một lần nữa, tại sao cô lúc nào cũng không thèm nhớ đến lời tôi nói vậy?"

"Anh có . . . ." Cô có chút kinh ngạc.

Vậy mà bên kia Vệ Thần đã ngắt điện thoại, Viên Lai Lai sững sờ ngay sau đó liền nghe thấy "Tôi thật sự nghiêm túc đó."

Viên Lai Lai kinh ngạc nhìn Vệ Thần, chưa bao giờ thấy qua vẻ mặt nghiêm túc như bây giờ của hắn, tạm thời chưa thích ứng kịp cô không kìm chế được hỏi một câu: "Anh vào toilet nữ để làm gì?" Sau khi nói xong câu đó cô liền muốn cắn đứt lưỡi mình.

Vệ Thần khoé mắt co giật: "Nếu không phải vì sợ cái người ngu ngốc nào đó trốn trong một góc đau khổ một mình thì tôi hà cớ gì phải tự bôi nhọ bản thân mình như vậy!" Hắn nói ra câu này rõ ràng đã nhìn thấu hết mọi suy nghĩ trong lòng Viên Lai Lai, rõ ràng người cần an ủi nhất chính là mình vậy mà lại núp trong toilet giả vờ an ủi hắn.

Viên Lai Lai định nói gì đó, nhưng đúng lúc này lại truyền đến tiếng gõ cửa nhà vệ sinh, "Cốc cốc cốc", từng tiếng dội vào lòng Viên Lai Lai.

"Cô làm sao vậy?" Vệ Thần cau mày nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của Viên Lai Lai liền kéo cô đi về phía cửa, cô nhất thời không muốn đi chuyển, cũng không thể đoán ra cái gì đã khiến hấn hành động như thế này, còn cô thì lại dám dựa sát vào cánh cửa phòng vệ sinh nữ.

Viên Lai Lai bị hấn lôi kéo vừa không nhúc nhích lại vừa tức vừa giận, "Anh mau vào đi, nếu không sẽ bị người khác nhìn thấy đấy!"

Vệ Thần không nói hai lời vòng qua cô trực tiếp mở cửa phòng vệ sinh, đứng ngoài cửa mấy người đồng nghiệp vốn đang nói đang cười, bỗng nhìn thấy Vệ Thần liền im bất rồi giương mắt ra mà nhìn hấn sau đó lại nhìn thấy khuôn mặt như bị táo bón của Viên Lai Lai ở sau lưng hấn, Liễu Nhiên liền rít rít tránh ra nhường đường cho Vệ Thần.

Vệ Thần đi hai bước, bỗng nhiên dừng lại, xoay người che chắn giúp Viên Lai Lai đi ra ngoài, mọi người đưa mắt nhìn theo bóng lưng của hai người, hăm mộ có, ghen tỵ có, thù địch cũng có, cửa phòng vệ sinh đóng lại lần nữa che khuất đi mấy bà tám nơi công sở.

Vệ Thần đưa cô đến chỗ ngồi rồi bảo cô không được suy nghĩ lung tung sau đó liền rời khỏi, đến khi gần hết giờ làm việc, cô liền ra khỏi công ty sớm một chút, không hề chờ Vệ Thần, bây giờ cô cần phải làm cho mình bình tĩnh trở lại suy nghĩ thật kỹ về tình huống này, việc này không ai có thể giúp cô được.

Tối về đến nhà mãi cho đến khi cô rửa mặt xong, Vệ Thần cũng không gọi điện, Viên Lai Lai cũng không có ý chờ điện thoại của hấn, nhưng mà cho đến bây giờ hấn là người mà cô thân quen nhất ở cái thành phố này, cũng có thể bây giờ điều mà cô cần chỉ là một người bạn mà thôi.

"Nhận? Hay không nhận? Anh nói nhận, chúng ta liền nhận, anh nói không nhận chúng ta sẽ không nhận, nhưng mà nói cho cùng là nhận hay không nhận? Rốt cuộc là nhận hay không nhận đây?" Tiếng chuông điện thoại vang lên, Viên Lai Lai nhìn chăm chăm vào ba chữ "Hình mặt than" không ngừng nhấp nháy trên màn hình, nhưng cuối cùng cô cũng không nhận. Điện thoại đổ chuông liên tục khoảng mười phút rồi tắt hấn, Viên Lai Lai nhắm mắt lại chuẩn bị đi ngủ.

Ai ngờ vừa mới nằm xuống giường thì điện thoại lại bắt đầu reo lên, năm phút sau, cô cuối cùng cũng phải ngồi dậy lấy điện thoại, giọng nói có chút lo lắng của Hình Diễn vang lên: "Lai Lai hả?"

"Dạ phải" Viên Lai Lai đáp lại hấn một câu.

Hình Diễn im lặng hồi lâu rồi dịu dàng nói: "Đi đâu vậy, sao không nghe điện thoại?"

"Mới vừa tắm xong." Viên Lai Lai cũng không nói nhiều, Hình Diễn cũng cảm thấy hấn nhả nhận hơn so với ngày thường.

"Không vui sao?" Thường ngày Viên Lai Lai chính là người có đầu óc đơn giản, lúc này lại im lặng khiến cho hấn cảm thấy lạ lẫm.

"Không phải."

"Hôm nay em đã làm gì?" Không thấy được vẻ mặt của cô Hình Diễn không thể nào đoán được rốt cuộc cô đang suy nghĩ gì, nhưng mà nếu cô trở về bên cạnh hấn lần nữa, hấn sẽ không bao giờ để cho cô lén trốn đi, dù hấn phải dùng mọi cách gì đi chăng nữa.

"Đi làm."

"Không còn gì nữa sao?"

"Dạ "

"Rốt cuộc em bị làm sao vậy?" Hình Diễn cuối cùng cũng không nhịn được liền hỏi.

"Em đi ngủ đây, thầy ngủ ngon." Không đợi Hình Diễn trả lời, cô liền cúp máy, trèo nhanh lên giường, lấy gối bịt kín đầu, nhưng mà lúc này điện thoại lại đổ chuông.

Sau khi đã nằm trên giường, di động lại đổ chuông, chuông reo khoảng 20' sau, cuối cùng cũng tắt hấn, im lặng hồi lâu sau đó di động lại vang lên lần nữa, là âm báo có tin nhắn.

Viên Lai Lai mở ra xem.

“Về tin đồn trên mạng, sau khi trở về tôi sẽ giải thích với em”

Viên Lai Lai nhìn thoáng qua một cái rồi sau đó bấm nút tắt nguồn.

Ngày thứ hai lúc nhìn thấy Hình Diễn thì đã là buổi chiều lúc sắp tan làm, cô đang định đi ra ngoài ăn cơm, hai ngày nay không có tin tức gì về Vệ Thần, cô cũng không chủ động liên lạc với hấn, nhưng mà mới đi đến cửa thang máy liền nhìn thấy Đồng Phi trợ lý của Hình Diễn từ trong thang máy đi ra, sau đó là về mặt đầy mặt cười của Hình Diễn, Viên Lai Lai ngây ra một chút, nhìn xuống đồng hành lý trên tay Đồng Phi, ngẩng đầu lên nhìn Hình Diễn: "Sao thầy về nhanh quá vậy?"

Hình Diễn chăm chú nhìn Viên Lai Lai trên mặt hiện ý cười, nụ cười giống mọi khi, không có bất kỳ sơ hở nào, hấn thản nhiên "Ừ" một tiếng, vòng qua cô rồi đi về phòng làm việc của hấn.

Viên Lai Lai sững sờ một chút, khoanh hai tay lại, Molly đứng trong thang máy dành cho nhân viên hơi mất kiên nhẫn kêu cô: "Viên Lai Lai cô không đi thang máy sao?"

Viên Lai Lai bước thêm hai bước liền thấy tất cả mọi người trong thang máy đều đang đợi mình, liền vội vàng đi vào thang máy, thang máy liền đóng lại, một đám bà tám ngay lập tức bắt đầu thảo luận về Hình Diễn.

"Không phải Hình tổng đang nghỉ phép cùng vị hôn thê sao? Sao tự nhiên lại quay về?"

"Chẳng lẽ giữa bọn họ đã xảy ra chuyện gì rồi hả ?"

"Này, Viên Lai Lai, không phải cô là học trò của Hình tổng sao? Biết đã xảy ra chuyện gì không?" Có người chọt vào cánh tay của Viên Lai Lai .

Viên Lai Lai tròn tròn mắt, "Thật ra, thầy đã có bạn gái, nhưng đối với đàn ông lại vô cùng nhiệt tình. . . . ." Cô nghi ngờ chỉ ra.

Trong thang máy liền trầm xuống, mọi người im lặng chờ cho thang máy đến lầu một, sau đó xếp hàng đi ra, không ai nói thêm một lời nào, mặt Viên Lai Lai thấp thoáng một nụ cười, chỉ như vậy mà đã không chịu được rồi sao?

Nhưng mà còn chưa đi tới cửa đã bị một đôi tay mạnh mẽ chặn ngay đường đi, không nói một lời liền lôi cô đến giữa cầu thang, cô cười như không cười nhìn Hình Diễn: "Thầy, người như thế này là đang quấy rối nhân viên nữ đó? Như thế này cũng không hay, vợ và cha mẹ thầy mà biết được sẽ rất tức giận."

Hình Diễn mỉm cười nhìn thấy cô cười vô tư như vậy, "Ngày hôm qua rốt cuộc là như thế nào?"

"Việc gì vậy thầy?" Viên Lai Lai giả bộ không hiểu.

"Ngày hôm qua, điện thoại." Hình Diễn nhắc lại.

Viên Lai Lai đưa mắt nhìn quanh cầu thang một vòng rồi mới chợt hiểu ra nói: "Ý thầy là ngày hôm qua lúc thầy gọi điện cho em, lúc đó em đang bị táo bón nên tâm trạng không vui, phải không thầy?"

Hình Diễn cau mày, trong lòng biết cô không chịu nói thật, dừng một lát mới nói: "Sắp tới Ninh Ninh có một bộ phim sắp chiếu, cần tuyên truyền."

Viên Lai Lai gãi gãi đầu, chuyện này có vẻ như không liên quan gì đến cô, nhưng nhìn vẻ mặt Hình Diễn nghiêm túc như vậy cô có chút không chịu được: "Thật là tốt, em biết bộ phim đó, 《 Kim Lăng Tần Hoài 》 chứ gì, gần đây khắp nơi đều giới thiệu quảng bá rầm rộ, em thật sự vui mừng cho cô ấy."

Ánh mắt Hình Diễn sâu thẳm, "Lai Lai, rốt cuộc là em thật sự không hiểu hay giả vờ không hiểu?"

Viên Lai Lai nhìn quanh, "Thầy muốn em hiểu cái gì?"

"Em biết rõ tôi thích con gái, lúc ấy em nói không phải như thế, tôi cũng không phản bác lại em, em nói sao cũng được, tôi chỉ muốn em ở lại, không bao giờ rời khỏi tôi nữa." Hình Diễn nói rõ lòng mình, cứ tiếp tục như vậy nữa, hẳn sợ mình lại mất cô lần nữa, nhưng khi nhìn vẻ mặt không quan tâm của cô, tim của hắn lại đau nhói .

Viên Lai Lai phục hồi lại cái đầu óc như trước, nếu là cô nhớ không lầm, ngày hôm qua Vệ Thần cũng phủ nhận cái chuyện GAY này, hai người thật sự rất ăn ý, lần đầu tiên có vẻ mặt nghiêm túc trước mặt hắn : "Thầy à, chuyện này đã qua năm năm rồi, chúng ta gặp lại nhau cũng là ngoài ý muốn, em chỉ muốn tìm một chức vụ lớn như một quản lý cấp trung, cũng đúng lúc em vào Hình Thị, nhưng mà việc này cũng không nói lên được điều gì."

Hình Diễn nắm cánh tay cô thật chặt, hừ lạnh một tiếng, "Em cho rằng trong một đời người có thể có bao nhiêu lần trùng hợp?"

Ánh mắt Viên Lai Lai lẩn tránh, ngay sau đó liền nghe thấy câu nói của Hình Diễn, "Nói không chừng đây có lẽ cũng là duyên phận."

Viên Lai Lai giống như bị điện giật chợt rút tay ra, lắp bắp nói: "Em . . . . Em . . . . ." Nói từ em nửa ngày cũng không nói được lời phản bác cô đành xoay người chạy trốn chết.

Tay Hình Diễn từ từ buông xuống rồi co thành nắm đấm, nhìn bóng lưng của Viên Lai Lai ánh mắt thoáng buồn, có phải đã làm cô sợ rồi không? Đúng ra hắn nên cho cô thêm một chút thời gian.

Lấy điều thuốc trong túi ra rồi châm điều thuốc, là ảo tưởng của hắn sao, tại sao hắn lại có cảm giác là cô đang trốn tránh hắn?

Chuông điện thoại vang lên, hắn lấy ra nhìn thoáng qua một cái, ánh mắt có chút sầu muộn, bất giác: "Ninh Ninh."

"Đã trễ đến thế này, tối nay anh không định về nhà sao?" Bên kia điện thoại giọng nói của Tư Ninh dịu dàng pha chút lo lắng.

"Ninh Ninh, em đã tuyên truyền xong rồi, công ty có việc, anh đã trở về rồi."

Bên kia điện thoại truyền đến giọng nói không chắc chắn lắm: "Ý của anh là anh đã về nước?"

"Ừ"

Im lặng.

"Diễn, mặc dù chúng ta không chính thức cử hành lễ đính hôn, nhưng mà mọi người ai cũng đều biết quan hệ của chúng ta, anh cứ đi như vậy có suy nghĩ cho em không?" Giọng Tư Ninh có chút tổn thương.

"Khi nào em về nước anh sẽ đi đón em." Hình Diễn thỏa hiệp.

"Em không muốn anh tỏ thái độ như vậy, " bên kia Tư Ninh rút cuộc cũng mất bình tĩnh, "Anh rút cuộc có hiểu hay không, em không quan tâm người ta nhìn em như thế nào, nhưng mà em lại quan tâm thái độ của anh, em yêu anh, em cũng hi vọng anh có thể yêu em."

Hình Diễn lặng thinh.

"Nếu như anh không yêu em, chúng ta qua lại với nhau nhiều năm như vậy rốt cuộc nên coi là cái gì?" Tư Ninh lại hỏi.

"Chúng ta chia tay đi." Giọng nói của Hình Diễn lạnh nhạt.

"Em gọi cuộc điện thoại này không phải để nghe anh nói chuyện này, muộn như vậy mà anh chưa về, em lo lắng anh gặp chuyện không may, em lo lắng sẽ mất đi anh, năm năm trước anh nói muốn chia tay, em liền chấp nhận, sau đó lại là anh trở lại tìm em, bây giờ anh còn nói chia tay, anh coi em là cái gì? Thúi cung sao? Gọi là tới phẩy tay là đi, Diễn, quan hệ giữa chúng ta là chuyện của hai người, không thể do một mình anh quyết định là được."

Mặt Hình Diễn đầy u sầu, đoán rằng cô đã cúi đầu xuống khóc nức nở, cuối cùng cũng nhận lỗi: "Xin lỗi em, về sau anh sẽ không nói như thế nữa."

Tư Ninh im lặng hồi lâu, nói với giọng đầy thống khổ: "Diễn, em yêu anh."

"Bên đó không còn sớm nữa, em nên đi ngủ sớm một chút." Nói xong không đợi Tư Ninh trả lời liền cúp máy, lặng lẽ hút thêm một điếu nữa sau đó mới đi ra khỏi cầu thang.

Bạn đang đọc truyện *Thú Nam Và Tiểu Bạch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19

Suốt một tuần sau đó, nếu Viên Lai Lai và Hình Diễn có gặp thoáng qua nhau thì cũng xem nhau như người lạ, Hình Diễn cũng không gọi Viên Lai Lai vào phòng làm việc, càng không chủ động đến tìm cô, giống như cô không hề tồn tại.

Ngoại trừ cảm giác may mắn ra Viên Lai Lai lại có thêm một loại cảm xúc thật phức tạp khó mà hiểu được, còn Vệ Thần cũng biến mất từ ngày đó đến tận ba ngày sau cũng không thấy tăm hơi đâu, thế rồi hần lại giống như cũ cười đùa cợt nhả đến nhà Viên Lai Lai ăn chực, chủ động đưa cô đi làm, hần không nói đã đi đâu, Viên Lai Lai cũng không chủ động hỏi.

Nhưng cô lại xem được một tin tức không biết là tốt hay xấu trên bản tin thời sự, lúc Tư Ninh trở về nước có rất nhiều phóng viên đến săn tin, Hình Diễn đến sân bay đón cô đã tạo ra không ít sự ồn ào, nhưng Viên Lai Lai tình mắt nhìn một cái liền nhìn thấy Vệ Thần, đeo kính đen ở sau lưng mọi người, đang dẫn đi ra cửa, suốt chặng đường Vệ Thần không hề nhìn Tư Ninh một cái, nhưng trực giác nói cho cô biết giữa hai người đó không đơn giản như cô nhìn thấy.

Sáng sớm lúc lái xe Vệ Thần cố ý dẫn dò cô sau khi tan làm không được chạy trốn, còn nghiêm túc nói buổi tối có việc cần cô giúp, hần không nói nên Viên Lai Lai cũng không biết rõ là chuyện gì, chắc là vì bữa tiệc tối nay, Tư Ninh sẽ có mặt trong bữa tiệc mừng ra mắt bộ phim《Kim Lăng Tàn Hoài》cùng với người bạn trai Hình Diễn, Vệ Thần thật sự muốn tham dự sự kiện náo nhiệt này, đơn giản là vì có Tư Ninh.

Chưa hết giờ làm việc thì Viên Lai Lai đã nhìn thấy Hình Diễn sai bước đi ra khỏi công ty, sau lưng là Đồng Phi đang cầm cặp tài liệu cho hần. Mắt Viên Lai Lai tối lại, tiếp tục công việc mình đang làm, cái thứ khó hiểu đó lại là Vệ Thần mang đến cho cô làm việc cô làm nhiều nhất chính là tìm và sửa lỗi chính tả trên hợp đồng, công việc ấy vốn là một công việc nhàn hạ.

Vừa đúng năm giờ Vệ Thần đã vội vàng tới đón cô, y như thường ngày không hề nể mặt cô một chút nào, lời cô đi, cô bực bội nói: "Dù gì ở công ty tôi cũng là bạn gái trên danh nghĩa của anh, sao anh không thể dịu dàng hơn một chút vậy? Tôi cũng không phải là con chó chết, để cho anh kéo tới kéo lui như vậy." Nói đến đây cô không kiềm chế được mà phàn nàn liên tục.

Vệ Thần xoay người nhìn cô, cười nói: "Ngoại trừ việc cô vẫn còn thờ ơ thì cô và con chó chết có khác gì nhau." Thang máy vừa đóng lại hần liền liếc nhìn cô bằng nửa con mắt: "Cô xem bộ dạng cô bây giờ lúc nào cũng giống như người sắp chết, có phải là vì Hình Diễn không quan tâm đến cô nên cô trở nên thế này không?"

Viên Lai Lai giật mình, thu lại về mặt cười đùa, "Anh đang nói gì vậy?"

Vệ Thần dùng sức nâng cằm cô lên: "Cô hãy nhìn mình đi, tất cả suy nghĩ đều hiện rõ trên mặt, tôi sao có thể nói rằng mình không biết được."

Viên Lai Lai cau mày, "Tôi có như vậy sao?"

Vệ Thần chạm vào lông mày, mắt rồi đến mũi cô, "Chỗ này, chỗ này và cả chỗ này nữa!"

"Anh đi chết đi, buông tôi ra!" Viên Lai Lai không thèm tranh luận với hắn nữa.

Vệ Thần cố tình sờ sờ mặt cô, "Cô không biết rằng có đôi khi tôi rất thích bộ dạng tức giận như thế này của cô, thật giống như cái bánh bao nhỏ."

"Anh mới là bánh bao! Cả nhà anh đều là bánh bao!" Viên Lai Lai âm ức nói.

"Hai người tán tỉnh nhau đủ chưa?" Bỗng nhiên truyền đến một giọng nói, Viên Lai Lai chấn động trong lòng, "Người khác còn đang chờ đi thang máy."

Vệ Thần buông Viên Lai Lai ra rồi nắm lấy tay cô, nhìn về phía Hình Diễn đang đứng bên ngoài thang máy: "Chúng ta đi chung đi."

Viên Lai Lai cúi thấp đầu ngay cả khi không nhìn Hình Diễn, nhưng cũng cảm nhận được rất rõ cặp mắt nóng như lửa đang chiếu lên người cô như muốn thiêu rụi cô, làm cho cô không tự chủ được bước nhanh hơn.

Ở trong thang máy Hình Diễn nhìn thấy Viên Lai Lai như muốn chạy đi, không tự chủ nắm chặt tay lại. Đồng Phi nhìn sắc mặt khó chịu của hắn, mở miệng nói: "Hình Tổng đứng đây chờ một chút, tôi đi lên trên lấy văn kiện?" Mới vừa rồi nhận được tin Dịch Hân cũng tham dự bữa tiệc, hai người bọn họ liền trở về lấy bản dự án của Dịch Hân chuẩn bị tối nay sẽ ký hợp đồng với nhau, nhưng lại không nghĩ tới sẽ chạm mặt Viên Lai Lai. Đúng là Hình Diễn có thang máy riêng nhưng khi thấy Viên Lai Lai lại đi thang máy dành cho nhân viên.

Hình Diễn nghiêm mặt nói: "Không cần." Dứt lời đưa tay nhấn số tầng.

Ở một chỗ khác, Viên Lai Lai và Vệ Thần nắm tay nhau đi đến bãi đậu xe, lúc lên xe Viên Lai Lai mới phản ứng lại hất tay Vệ Thần ra, "Này, đừng có ăn đậu hủ của tôi."

Vệ Thần nhìn cô từ trên xuống dưới một cách khinh bỉ: "Tôi thật sự không có hứng thú với loại A ."

Mặt Viên Lai Lai đỏ bừng, lên đá Vệ Thần một cái, "Ngày đó ai nói với tôi hắn thật sự nghiêm túc? Tôi là A thì sao? Ngực tôi có thể nào tôi cũng tự hào, tôi vì quốc gia mà tiết kiệm vải vóc."

Vệ Thần dở khóc dở cười, "Về cái chuyện nghiêm túc đó, cô nghe rồi để ngoài tai thôi, chẳng lẽ cô lại cho là thật sao?"

"Đi chết đi!" Mặt Viên Lai Lai đánh lại, dù cô và Tư Ninh có khác nhau một trời một vực đi chăng nữa thì cô cũng không rộng lượng đến mức cho phép người khác nói thẳng tuột ra như vậy.

Đi thẳng đến thẩm mỹ viện, Vệ Thần dặn dò với nhà thiết kế làm tóc cho Viên Lai Lai, sẵn tiện đưa cho nhân viên chuyên nghiệp giày và quần áo mà ngày hôm qua hắn đã cố tình mua cho cô, còn hắn thì ra ban công hút một điếu thuốc, sau đó ngồi trên ghế sofa xem tạp chí.

Một giờ sau ánh mắt đang cúi nhìn của hắn bỗng nhìn thấy một đôi giày cao gót tinh xảo, sau đó ngẩng đầu nhìn, con ngươi chợt lóe sáng, neho mắt lại, chế nhạo cô: "Quả nhiên người đẹp vì lụa Phật đẹp vì được dát vàng nha!"

Viên Lai Lai liền nhắc chân đạp hắn một cái, về hẳn thực đoan trang khi này đã hoàn toàn biến mất, "Đi chết đi!"

Vệ Thần cười ha ha, đứng lên đưa tay vòng qua thắt lưng cô rồi đi ra ngoài, "Đi thôi, ngày hôm nay tôi sẽ giúp cô chọc tức Hình Diễn." Sau đó cúi đầu nhìn xuống ngực cô: "Độn rồi hả ?"

Ban đầu Viên Lai Lai không hiểu hắn đang nói gì, rồi lại nhìn thấy ánh mắt hắn đang chiếu thẳng vào ngực mình liền dùng bàn tay run rẩy của mình chỉ chỉ vào hắn: "Tôi. . . . ." Cô nghiêng răng nghiêng lợi, "Miệng chó không mọc được ngà voi"

Nhưng chỉ làm cho Vệ Thần cười to hơn.

Đến cửa tiệm rượu, không biết là trùng hợp hay cố ý, Viên Lai Lai né tránh mọi ánh mắt nhưng vẫn cảm nhận được cái nhìn đầy sát khí, họ một lần nữa lại gặp Hình Diễn và Tư Ninh, hai người họ cũng mới vừa xuống xe, Tư Ninh đang ôm lấy tay Hình Diễn nhìn họ y như là một đôi kim đồng ngọc nữ, bên cạnh còn có đám ký giả đang chụp hình, Hình Diễn không thèm đếm xỉa tới đám ký giả kéo Tư Ninh đi về phía hai người bọn họ.

Vệ Thần xuống xe đưa chìa khóa trong tay cho người giữ xe đem đến bãi đậu xe, rồi lịch sự mở cửa xe giúp Viên Lai Lai, Viên Lai Lai cũng vịn vào tay Vệ Thần xuống xe., Vệ Thần cảm áo choàng lên cẩn thận khoát lên vai cô, hết như một người bạn trai mẫu mực.

Tư Ninh nhìn thấy hai người thân mật liền cười nói: "Từ trước đến giờ chưa từng thấy anh đối xử với ai ân cần như vậy, bạn gái sao?" Tư Ninh hoàn toàn không nhớ mình đã gặp Viên Lai Lai rồi.

Viên Lai Lai khinh bỉ trong lòng, oh oh cái gì chứ! Bản thân mình cũng có chút bé nhỏ! Nhưng mà cô tới hình thị cũng là loại nhân viên có trình độ, không

thể nào một chút ấn tượng đối với cô cũng không có chứ! Cô thậm chí đã ăn qua món ăn mà cô ấy đã đem tới. . . . .

"Ừ." Vệ Thần cũng không định giải thích, thậm chí còn làm như vô tình đặt tay lên hông Viên Lai Lai.

"Đây chính là lần đầu tiên anh thừa nhận có bạn gái, khi nào thì mang về nhà ra mắt bác gái, bác ấy nhất định sẽ rất vui mừng." Tư Ninh nhìn Viên Lai Lai từ trên xuống dưới, trong mắt không hề có sự khinh bỉ, thậm chí còn có ý cười, đưa tay ra, "Xin chào, tôi là Tư Ninh."

Viên Lai Lai cũng đưa tay ra: "Viên Lai Lai." Cô tự giới thiệu.

Ánh mắt Tư Ninh gọn lên chút lo lắng, cô tình kéo kéo cánh tay Hình Diễn, cười với Viên Lai Lai rồi nhẹ nhàng giới thiệu: "Đây là bạn trai tôi, Hình Diễn."

Tìm Viên Lai Lai đau nhói, cười đưa tay ra: "Hình tổng."

Hình Diễn nắm lấy bàn tay đang đưa ra của cô, lạnh nhạt "Ừ" một tiếng, nhưng cũng không buông tay cô ra, ngược lại càng siết chặt hơn, rất muốn kéo cô về phía mình, Vệ Thần cố ý độ sức cùng với hắn, nắm chặt lấy hông của Viên Lai Lai, hai người cứ như thế khiến cho cô không thể dịch chuyển dù chỉ là một chút.

Con ngươi của Hình Diễn thoáng hiện lên một tia lạnh lùng nhưng nhìn thấy vẻ mặt đau đớn của Viên Lai Lai cuối cùng cũng buông tay cô ra.

Tư Ninh sao lại không nhìn thấy được cuộc độ sức này, cười một cách cứng nhắc: "Đi thôi, nếu tôi không vào trong thì sẽ bị đạo diễn mắng."

Hình Diễn không nhìn Viên Lai Lai nữa, dìu Tư Ninh đi về phía thang máy, Vệ Thần và Viên Lai Lai cũng nói gót theo họ.

Buồng thang máy được trang trí bởi những tấm kính thủy tinh trong suốt, Viên Lai Lai vô tình nhìn thẳng vào mắt Hình Diễn hắn chăm chú nhìn cô, vẻ mặt giống như con thú săn phát hiện ra con mồi, lòng Viên Lai Lai run lên, nhìn về phía Vệ Thần rồi nhích lại gần, lòng không khỏi sợ hãi, hắn nhìn cô như thể cô là tên tội phạm đang lộng hành ở bên ngoài, trên thực tế là hắn muốn xuất hiện liền xuất hiện muốn biến mất liền biến mất thì sao!

Khóe miệng Hình Diễn vạch ra một nụ cười lạnh, giọng Tư Ninh vang lên, không lớn cũng không nhỏ, vừa đủ bốn người nghe: "Diễn, anh nói chúng ta có nên nhân cơ hội này thông báo với mọi người tin chúng ta đính hôn không?"

Hình Diễn nhú mày, "Chỉ sợ Đạo diễn sẽ không đồng ý thôi, hôm nay giới truyền thông tới rất nhiều, không thể làm chìm bộ phim được."

Tư Ninh nở một nụ cười, đôi tay vòng qua thắt lưng hắn: "Vậy chúng ta chọn ngày khác nha."

Viên Lai Lai cảm thấy Vệ Thần cứng đờ, cô rù mi mắt xuống, mở miệng nói: "Thầy sắp kết hôn sao? Thật sự chúc mừng thầy."

Hình Diễn im lặng hồi lâu rồi mới lạnh nhạt mở miệng: "Cám ơn em." Giọng nói không bộc lộ chút tâm trạng nào của hắn, nhưng vẻ mặt hắn dường như còn lạnh hơn vừa rồi gấp mấy lần.

Tư Ninh nắm được trọng tâm trong lời nói của Viên Lai Lai: "Thầy? Diễn, cô ấy là học trò của anh sao?" Nhưng trong lòng đã biết rõ đáp án.

"Đã từng là."

Đúng lúc này cửa thang máy liền mở ra, Tư Ninh nhìn Viên Lai Lai và Vệ Thần: "Lát nữa tôi có thể sẽ rất bận nên không thể tiếp đón hai người, hai người cứ tự nhiên nhé."

Vệ Thần nhận lấy lời của cô: "Cám ơn." Hoàn toàn không có ý cười đùa như thường ngày, giờ phút này cả người hắn mang theo một tảng băng to đùng, khiến Viên Lai Lai có chút không thoải mái.

Đợi cho hai người kia đi khỏi, Vệ Thần mới lời Viên Lai Lai đi về phía phòng tiệc trong khu nghỉ dưỡng, Viên Lai Lai không quen đi giày cao gót, bước đi khập khiễng, mặc dù cô đã cố gắng khắc phục, nhưng từ lúc mang vào đến giờ thật sự không khá hơn là bao, lúc này chân cô đã bắt đầu sưng lên.

Bạn đang đọc truyện *Thú Nam Và Tiểu Bạch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20

"Mới dọn đến nơi này đã không lễ phép rồi chứ?" Viên Lai Lai cứ tiếp tục đi theo hắn những cũng không biết anh ta muốn làm gì.

Nhấn thân thể cô xuống chiếc ghế sa-lon, Vệ Thần một chân quỳ xuống trước mặt cô, Viên Lai Lai sợ hết hồn, mặc dù cô vừa chứng kiến cảnh Hình Diễn cùng Tư Ninh thân mật nhưng cũng không đến nỗi khiến tâm tình cô xuống cực độ, nhưng cô cũng không vì thế muốn dùng nửa đời sau này sống

chung với người tên Vệ Thần này. Ôm lấy đôi tay trước ngực phòng vệ mà dõi theo hắn, "Này, tôi sẽ không chấp nhận."

Vệ Thần đầu tiên là sững sốt, sau lại nhíu mày nói, "Em không phải sẽ cho rằng anh đang muốn cầu hôn chứ?"

Vệ Thần nâng đôi chân của nàng lên rồi đem chiếc giày cao gót kia cởi ra, Viên Lai Lai cảm thấy không được tự nhiên liền di động thân thể của mình. Thật không có ít người đang nhìn về phía cô cũng như ký giả được dịp chứng kiến cảnh hay liền dơ máy lên bấm liên tục. Vậy mà Vệ Thần không có hành động nào như để ý tới những tay săn ảnh cùng ánh mắt của những người xung quanh, tự nhiên nhẹ nhàng giúp cô xoa xoa mắt cá chân đang sưng tấy lên, "Lần đầu tiên mang loại giày cao gót này xác thật rất mệt cùng khó chịu, về nhớ em nhớ ngâm chân mình với nước nóng."

Viên Lai Lai muốn đem đôi chân mình rút về, nhưng dù cố gắng cỡ nào cũng không thoát khỏi sức lực đàn ông của Vệ Thần, cô giương đôi mắt giùng giàng nhìn Vệ Thần, lại một lần nữa chống lại ánh mắt chăm chăm của Hình Diễn hướng về mình. Ánh mắt anh ta thẳng thắn, tức giận mà trầm ổn, Tư Ninh cũng vừa vận di chuyển ánh mắt sang hướng cô mà xem xét. Viên Lai Lai cuống quýt dời chân đi, "Được rồi, được rồi mà, tôi biết anh tức giận vì thấy cảnh hai người đó thân mật, ít nhất anh nên tới mà hỏi thẳng Hình Diễn, đừng ở lại đây mà lãng phí hơi sức trên đôi chân này của tôi."

Vệ Thần thay đôi giày khác cho Viên Lai Lai đồng thời đặt thân hình anh ta xuống cạnh chỗ ngồi của cô, thuận thế ôm chặt cô cùng cô thì thầm, "Em nhìn xem cái ánh mắt của cái người đằng kia đang muốn xé xác chúng ta ra ngàn mảnh xem, như thể anh ta hận không thể đem chúng ta chặt ra từng khúc, thật chẳng hiểu anh ta vì sao lại quý trọng cái hạng con gái như cô ta."

Viên Lai Lai thật muốn đá cái người con trai này mấy cái, hắn cần gì mà phải giữ chặt tay cô ở đầu gối thế kia, còn cả người cô lại bị hắn khống chế rất chặt, căn bản là không thể nào di chuyển cái chân yêu quý của chính mình được, chỉ đành phải oán hận mà lên tiếng, "Dù anh là mặt chó thân người cũng không khiến tiểu thư Tư kia ban tặng anh một cái liếc."

Vệ Thần nhíu mày, cúi đầu nhìn cô, cơ hồ gần như dán sát mặt của anh với cô, "Anh thật không ngờ đầu óc em lại xấu xa như vậy nha, em quả thật cái gì cũng am hiểu rõ, chẳng qua quả thật thiếu chút nữa anh đã bị em qua mặt."

Viên Lai Lai tức giận nhìn cái người trước mặt này, "Anh còn không phải đã viết mọi thứ lên mặt của chính mình rồi sao? Chẳng qua tôi như thế lại có thể nhìn thấy rõ một chút thành quả, anh khiến tiểu thư Tư nhà người ta lãnh cái rắm của anh, tức nhiên người ta sẽ không cảm thấy được thoải mái rồi."

Vệ Thần nhìn Viên Lai Lai cười cười xem chừng lại còn muốn nhảy dựng lên mấy cái, rốt cuộc chỉ là phong độ không đủ trình độ để làm vậy, "Em muốn chúng ta làm một cuộc giao dịch thỏa thuận không?"

Ánh mắt Viên Lai Lai thoáng chốc lóe sáng lên, "Bao nhiêu tiền?"

Về mặt Vệ Thần trong nháy mắt liền xụ xuống như quả bóng bị xì hơi, cắn răng nghiêng lợi nói, "Tình cảm thiêng liêng như thế, em đừng có làm nó trở nên đen tối, trở thành cuộc giao dịch giữa hai người được không?"

Viên Lai Lai đưa ngón tay chỉ chỉ cách đó không xa nơi Hình Diễn và Tư Ninh đang bị bao quanh bởi ký giả mà thờ dài nói, "Chẳng lẽ anh không phải cho rằng bọn họ là vì tình yêu lại càng thần thánh hơn sao?"

Động tác Vệ Thần không nhanh không chậm liền tự mình rút ra tờ chi phiếu trong túi ra, tiện tay kéo xuống lấy bút ra ký tên rồi đưa cho Viên Lai Lai, "Như vậy đã đủ rồi chứ?"

Viên Lai Lai vốn là tâm tình trầm muộn đều bị quét sạch đi bởi tờ chi phiếu này. Hai mắt tỏa sáng nhìn tờ chi phiếu trong tay, "Okay, đồng ý, chẳng qua là tôi không thể đảm bảo kết quả sẽ đạt như mong muốn." Vô luận như thế nào, cô nên chừa một đường lui cho chính mình.

Vệ Thần khoe mắt giật giật, nhưng cũng không thể không nhắc nhở cô gái trước mặt này, "Hình Diễn đối với em xác thật rất khác biệt so với đối với những cô gái ở xung quanh hắn, nhưng là em đừng quên Hình Diễn cùng Tư Ninh là đôi bạn thanh mai trúc mã, hắn hiện tại không phải là thương hại cô ta."

Tối nay xem chừng hai người đã nói hết những gì mà giấu kín trong lòng bấy lâu nay, Viên Lai Lai là vì Hình Diễn mà Vệ Thần lại vì Tư Ninh, chỉ là do ngày thường hai người đùa đùa giỡn giỡn nên không nói, nếu biết được tâm ý đối phương, hai bên sẽ liền nói mục đích của nhau lúc ban đầu. Nhưng những điều này cũng không ảnh hưởng chút xíu nào tới quan hệ giữa hai người cùng vai diễn hòa thuận đến kì lạ.

Viên Lai Lai mỉm cười đem tờ chi phiếu bỏ vào túi, chống cằm nhìn anh, "Vậy làm sao bây giờ, nhưng tôi đã thu chi phiếu rồi, đầu tiên tôi nói chính là tôi sẽ không phải giờ hoàn trả lại hàng đã thu."

Vệ Thần thấy rõ ràng là cô nàng đang cố tình ăn vạ, hung hăng gõ mạnh vào cái trán của cô, "Em dám qua cầu rút ván? Em đã quên ngày thường ai đã đưa đi đón em về à? Quên là người nào đã giúp em kiểm tra văn kiện à? Ai là người giúo em mua thức ăn rửa rau phụ em à? Quên....."

Viên Lai Lai chịu không nổi liền chấp tay cầu xin tha thứ, "Đã biết đã biết, anh thật dài dòng nha."

"Còn dám nói anh dài dòng?" Dứt lời liền lôi cô đi một mạch, "Tối nay em đừng mong có thời gian nghỉ ngơi, hãy cùng anh đi xã giao"

Viên Lai Lai miễn cưỡng đi theo anh, khi anh còn chưa đèn gần liền thấy người quen biết liền xông lên, "Tôn hun vi" (Vy: cái này ta không hiểu, ai giúp ta với!!)

Vệ Thần lôi cô trở lại, "Không cho phép em đi lên đó xin chữ ký."

Chú ý của Viên Lai Lai cũng chỉ là muốn làm hấn bị bề mặt trước đám đông mà thôi, thật không may lại bị hấn đoán được ý định đó, cô nhất định phải giả bộ trở thành con chim sẻ nhỏ nẻo vào ngực hấn mà nói ngọt nói nhẹ với hấn. Đến cuối cùng lại không nhìn rõ mình đang đối đầu với ai, thật hận là không thể thoát ra khỏi đây cũng không được về nhà ngủ.

Thật cố gắng lắm mới có thể chịu đựng đến khi bữa tiệc kết thúc, hai người liền đón xe về nhà. Vừa dừng dưới lầu, Viên Lai Lai không chùng chờ một giây nào liền nhảy xuống xe hướng chân cầu thang mà chạy tới, liền nghe tiếng rầm rầm của xe đang lao vút rời đi. Cô dậm chân một cái, SHIT!!!!!! Thật là nhà bị đột mà còn gặp mưa, nhà ở tầng cao mà thang máy thế nào mà lại bị hư ngay lúc này.

Đưa tay vào túi xách lục lọi vòng vòng để tìm chiếc điện thoại của mình, thú thật, đồ đạc của cô trước giờ rất lộn xộn, lục tung túi xách cả nửa ngày mới tìm được chiếc điện thoại di động của mình. Viên Lai Lai chưa kịp hô reo mừng rỡ thì bất chợt miệng cô một khắc bị che lại bởi một bàn tay to lớn. Sau một lúc, thân thể cô nhẹ nhàng rơi vào ngực của người nào đó cũng cảm giác được một hơi thở nóng hổi bao quanh cô. Viên Lai Lai đầu tiên kinh hãi, sau đó lại kịch liệt giãy giụa, nhưng đôi bàn tay kia vẫn không hề có bất kì động tác nào như muốn rời khỏi cái miệng xinh xắn của mình. Bất giác trong lòng Lai Lai dâng lên một nỗi bất an cùng lo sợ, bắt đầu mất đi ý thức liền bất tỉnh trong lòng ngực đó.

Lúc sau, cô dường như nghe được tiếng gọi của ai đó lo lắng gọi mình: Lai Lai, Lai Lai.

Tỉnh dậy, cô lại bị một làn khói lan tỏa làm cho hoảng sợ, mở mắt ra liền nhìn thấy nhiều tàn thuốc đã cạn rơi đầy ở phía bên giường, neho mắt lại, cô rõ ràng thấy người đàn ông ngồi ngay chỗ đó chính là Hình Diễn.

"Thầy?" Giọng nói cô khàn khàn gọi người đàn ông đó, một mình ngồi đây, trêu chọc nói, "Thầy tới thật là đúng lúc, vừa đúng lúc em đụng trúng một tên lưu manh, không có thầy em sẽ không thể ngồi ở chỗ này nhìn thầy ung dung hút thuốc rồi."

Hình Diễn không nói lời nào liền hướng công tắc mở đèn, một lần nữa trở lại vị trí ngồi của mình lúc này. Viên Lai Lai lúc này mới phát hiện ra anh ta tựa hồ là có chút men say rồi, cô dè chừng liền nhìn thấy ánh mắt muốn đoạt lấy cùng chứa đầy dục vọng của Hình Diễn đang nhìn mình.

Nghiêng đầu một cái, Viên Lai Lai ở trong này liền sững sờ, trên đất thì toàn là những mảnh tàn thuốc đã bị hút cạn, trên bàn thì duy nhất tờ chi phiếu với bút viết của Vệ Thần trên đó, sắc mặt cô bất giác trầm lắng, đang muốn với tay lấy tờ chi phiếu đó cất đi liền bị động tác nhanh lẹ của Hình Diễn nhấn tâm đem tấm chi phiếu đó xé nát thành những mảnh vụn nhỏ.

"Thầy....." Viên Lai Lai tức giận, đó là tiền của cô nha!!!! "Thầy, thầy là đang tức giận cái gì chứ, không phải là thầy muốn cùng hôn thê của thầy kết hôn sao? Thế sao lại còn lưu luyến tới chỗ nhỏ bé này của em làm gì?"

Hình Diễn dùng tay vuốt ve khuôn mặt mềm mại của cô, mắt sáng như làn khói của điếu thuốc, "Có phải hay không anh quá dung túng em? Em thật đúng là xấu xa, dám cùng người con trai khác thân thiết như vậy trước mặt anh?"

Viên Lai Lai cuối cùng nổi tiết lên, "Em có làm chuyện gì, cùng ai thân mật thì đối với thầy có quan hệ gì sao? Thầy cho rằng thầy là ai của em cơ chứ? Thầy....." Lời nói còn chưa nói tuôn ra hết khỏi miệng liền bị Hình Diễn hung hãn hôn lấy, không có bất kì sự dè dặt nào, chỉ có điên cuồng hôn lên cùng chiếm đoạt. Viên Lai Lai cố gắng cắn thật chặt hàm răng của mình không để cho anh ta đạt được ý nguyện của mình, thế nhưng không ngờ anh ta lại càng thêm hung ác tàn bạo mà hôn lấy đôi môi nhỏ của cô.

Hồi lâu, Hình Diễn mới chịu buông cô ra, cố gắng hít thở lên xuống để xoa dịu cơn giận trong mình, lòng bàn tay không chịu được liền đặt lên môi cô nhẹ nhàng xoa xoa nơi vừa mới chiếm đóng của mình, trong đôi mắt kia mang theo chút xót xa, dịu dàng ôm lấy cô, "Mời vừa ngồi huyết áp em bị thuật, uống một ly trà giải nhiệt chịu không, chờ anh đi nấu cơm cho em."

Viên Lai Lai sững sốt, người đàn ông trước mặt cô đây sao có thể thay đổi nhanh như vậy chứ?

Đôi chân không chịu ở yên liền đi tới ngồi xuống trước bàn ăn mà vừa nhìn bóng dáng bận rộn của Hình Diễn trong phòng bếp, Viên Lai Lai vừa ngáp một cái, "Thật không nhìn ra thầy còn là một người chồng đảm đang ở nhà, có phải hay không thầy cũng thường hay nấu cho người vợ tương lai như vậy?"

Hình Diễn chỉ lạnh nhạt "ừ" một tiếng, âm thanh nham hiểm mà trả lời, "Về sau sẽ thường nấu cho lão bà ăn."

Viên Lai Lai nghe được lời đó bất giác chân không tự chủ được mà nhảy xuống chiếc ghế đang ngồi mà đi tới bên cạnh anh, "Chẳng lẽ thầy chưa bao giờ nấu cho người con gái khác sao?"

Hình Diễn nhíu mày, "Làm sao mà có thể gọi là không có."

Viên Lai Lai bữu môi xoay người muốn rời đi, nhưng bất giác thân hình mỏng manh cô lại bị Hình Diễn chặn ngang ôm lên bệ cô ra ngoài phòng bếp, lại cầm dếp mang ở nhà lại cho cô, đặt cạnh chân cô mà nhẹ giọng dạy bảo, "Về sau không cho phép mang chân không đi khắp nơi trong nhà."

Viên Lai Lai không đáp lại mà chỉ trừng mắt liếc người đàn ông trước mặt này.

Hình Diễn thở dài một hơi, "Trước kia là du học ở nước ngoài, bạn học tổ chức party liên ho

an đều phải tự mình nấu món mà mang tới. Hơn nữa, bên đó thường ăn những món ăn tây không hợp khẩu vị của bản thân nên đã từ từ học cách tự nấu ăn cho bản thân mình."

"Ồ....." Viên Lai Lai lại mở to đôi mắt mà nhìn anh, tặc lưỡi, thật muốn hỏi anh nhiều thứ nhưng lại những câu hỏi đó lại bị chặn giữa ngay cổ họng mình

không tài nào hỏi ra được.

"Từ em ra thì không có bất kì người phụ nào khác vinh hạnh được thưởng thức tay nghề nấu ăn của anh, đừng có mà đoán mò suy nghĩ bậy bạ." Anh xoa xoa cô rồi trở lại gian phòng bếp đầy mùi dầu mỡ cùng nóng nực kia.

Khỏe miệng Viên Lai Lai bắt giác nở một nụ cười hạnh phúc cùng mãn nguyện, nhưng lại nghĩ đến anh đã có vị hôn thê, nụ cười trên miệng bắt giác biến mất, chỉ cho đến khi Hình Diễn mang từng đĩa thức ăn đã nấu xong bày lên bàn khuôn mặt cô vẫn thoáng hiện vẻ buồn không thể nào vui vẻ nổi của mình.

"Có đói bụng không? Ở bữa tiệc không nhìn thấy em ăn bất kì thứ gì cả." Nói xong lại giúp cô gấp thức ăn để vào chén, "Ăn nhiều một chút, chẳng phải anh đã để sẵn một thanh chocolate trong túi em rồi hay sao? Anh để sẵn trong đó để em có thể lấy ăn khi đói bụng, lại để anh bắt gặp em hôm nay phát bệnh, em sẽ ra sao nếu như anh không đến đây tìm em?"

Viên Lai Lai rót cuộc không thể nhìn được nữa liền lớn tiếng nói, "Em là bị thầy hù dọa đến ngất cũng không được mà chết cũng không xong đó. Trời tối om như vậy bỗng dưng thầy xuất hiện ở đây còn bịt miệng câu em, thật là muốn mưu sát người khác nha"

Hình Diễn sững sốt một chút, khỏe mặt giật giật, không có tức giận với cô, chỉ tiếp tục công việc gấp thức ăn để vào chén cho cô, "Ăn nhanh đi."

Viên Lai Lai cuối đầu bới cơm, có chút giật mình, một người đàn ông như thế làm sao có thể nấu cơm ngon như vậy? Không thường nấu cho người phụ nữ xung quanh anh ta là thật? Cô dùng ánh mắt hoài nghi liếc nhìn về phía anh.

Hình Diễn tựa như đoán được cô đang suy nghĩ những gì trong đầu mình liền nhún mày nói, "Hiện tại có phải cảm thấy anh thật hoàn hảo?"

Viên Lai Lai "bịch" một tiếng liền đoạt lấy miếng thịt bò mà hân đang gấp bỏ vào miệng mình, đây chính là do cô dùng tiền của chính mình mua thịt bò này về. Làm sao có thể cứ như vậy để anh ta ăn chứ.

Hình Diễn không để ý tí tình tình trẻ con của cô, cũng không giành ăn với cô, đem từng miếng thịt bò trong đĩa gấp cho cô, "Ăn nhiều một chút, em là quá gầy đi."

Viên Lai Lai cuối đầu chỉ lo há miệng to thật to mà nuốt từng miếng cơm để vào miệng, anh ta làm sao nấu cơm ngon hơn cô gấp trăm lần rồi, nếu lấy một Hậu Thiên Thiên Đô như vậy về nấu cơm cho cô mỗi ngày thì quả thật là quá tốt. Đợi đến khi cô ăn đến căng cả bụng, vỗ vỗ bụng mình không thương tiếc nhìn Hình Diễn, "Em đã ăn no." Ngụ ý chính của cô chính là "Thầy à, ăn em cũng đã ăn rồi, thầy cũng đã có thể rồi đi nha."

"Ừ." Hình Diễn nhàn nhạt đáp lại.

Hả? Tiếng 'Ừ' này là có ý tứ gì chứ? "Đã trễ thế này rồi, có phải hay không thầy nên....."

"Ăn no xong xuôi chúng ta cùng nhau nói chuyện một chút," Hình Diễn ngắt lời cô, cảm giác có chút gì đó không vui khi nhìn thấy bộ dáng cô thận trọng như tụi chó săn ngoài kia, anh cũng đã sớm đoán được cô rốt cuộc là muốn làm gì.

"Nói... nói chuyện gì cơ?" Trong đầu bất chợt hiện ra hình ảnh của tám chi phiếu ban nãy. Bọn họ có chuyện gì để mà nói cùng nhau chứ, nghĩ đến điều đó, sắc mặt Viên Lai Lai thay đổi cùng giọng nói nghiêm lại nói, "Thầy à, thầy vừa rồi vừa xé mất tám chi phiếu của em, em và thầy nếu thảo luận chút xíu về chuyện thầy nên bồi thường lại tám chi phiếu đó cho em bằng cách nào nha."

Hình Diễn cau mày, cười quỷ dị, "Vậy trước tiên chúng ta nên nói rõ với nhau trước, em cầm chi phiếu của anh để làm gì?"

"Em và anh ta, một người tình nguyện đưa, một người tình nguyện cầm, chẳng phải mọi người lúc này đang đồng tâm hiệp lực giúp chính phủ quốc gia kiếm tiền sao? Chỉ là lúc trước ở trường học em nghe một chút cũng không hiểu thầy đang nói về trước về cái gì, chỉ riêng về khoản này thì em hiểu, có phải hay không thầy nên khen thưởng trí thông minh của em?" Viên Lai Lai nói thật nhiều, hết tất cả điều mà cô có thể nghĩ trong đầu ngay lúc này.

"Đừng có vòng vo, chẳng phải là anh ta cầu xin em giúp anh ta làm chuyện gì đó sao?" Hình Diễn không nhiều lời mà nói trúng ngay tim đen của cô.

"Đó tất là điều đương nhiên, vô công bất thụ lộc*, anh ta để cho em....." Viên Lai Lai chợt ngậm miệng, người đàn ông này quá nham hiểm rồi, lợi dụng chiến thuật đánh động vào trọng tâm sự việc để mà đối phó với cô rồi, anh ta chỉ mới nói khích mấy câu đã khiến cô thiếu chút nữa đã đem mọi chuyện nói thật ra, cái này thật không thể chịu được mà, thật là quá nham hiểm.

* vô công bất thụ lộc: Có làm mới có ăn,

Bạn đang đọc truyện *Thú Nam Và Tiểu Bạch* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

"Để cho em làm cái gì?" Hình Diễn từng bước từng bước tiến lại ép sát vào thân thể cô.

"Để cho em..... Để cho em....giúp anh ta nấu com..đúng vậy, nấu com." Lý do này thật khiến bản thân Viên Lai Lai cảm thấy nó ngu xuẩn, khó ai mà tin được, trên đời này có ai đòi lại chịu trả một trăm vạn để nhờ một người nấu com cho mình chứ, đây chỉ là ý nghĩ bất chợt nhảy ra trong đầu nên cô mới nói bậy mà thôi.

Hình Diễn nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô gái trước mặt mình đang nhú lại, bất giác bật cười nói, "Em không muốn nói thật với anh thì thôi vậy, anh cũng không miễn cưỡng ép em phải nói ra. Nhưng là về sau em nên cẩn thận biết nghe lời một chút, nếu không là anh rất sẽ dễ tức giận." Vừa nói vừa dơ tay xoa xoa đầu Viên Lai Lai.

Viên Lai Lai không biến sắc bất giác lui về phía sau, cô đây không phải là thú cưng của thầy nha.

Hình Diễn thấy cô hồi hận, liền kéo cánh tay thân thể cô về phía mình, "Đừng lộn xộn nữa, có phải hay không hôm nay em cố ý thân thiết với Vệ Thần là muốn chọc tức anh?"

Đôi mắt Viên Lai Lai nhìn xung quanh, "Nói như thế cũng có lý."

Hình Diễn không để ý đến chữ "cũng" trong câu nói ấy, vẫn một mặt vui vẻ đáp, "Anh sẽ giải quyết chuyện tình cảm giữa anh và Tư Ninh, sau này em không cần phải che giấu tình cảm của mình nữa."

".....Xử lý?" Hai chữ này nghe sao cũng có cảm giác rất bình tĩnh, lạnh lùng?

Hình Diễn gật đầu một cái, "Về sau, anh không cho phép em đi cùng Vệ Thần quá gần, hãy an tâm ở bên cạnh anh là được."

"Không được!!!!!" Viên Lai Lai đẩy mạnh anh ra, vẻ mặt kiên quyết, nhưng nhìn thấy khuôn mặt Hình Diễn lập tức thay đổi từ đen thành trắng rồi lại xám, cô nhận ra ngay chuyện gì đang xảy ra liền dùng khuôn mặt nhỏ nhắn của mình mà cười cầu hòa, đối với loại tính tình đàn áp này của anh cô đã quen, nên bất giác trong lòng cảm thấy vui mừng, đặc biệt với đại BOSS của mình cũng không khiến cô thỏa mãn, "Em chính là đang nói, anh không thể cứ tùy tiện như vậy mà liền đem người ta giải quyết, cô ta cũng không phải là thứ đồ bỏ nha." Nói xong, còn giả cười hai tiếng.

Hình Diễn nghe cô gái thể sắc mặt lập tức tối sầm như mây đen bao phủ, "Vậy là em hy vọng anh và cô ta ở cùng một chỗ? Nếu em thật muốn như thế, cứ nói ra, anh nhất định sẽ làm theo những gì em muốn."

"Dĩ nhiên là không phải như thế!!!!" Viên Lai Lai nhảy dựng lên, quơ tay múa chân bộ dáng kích động, đương nhiên anh tuyệt đối không thể cùng Tư Ninh đó ở cùng một chỗ. Hai người bọn họ nếu như vẫn như hiện tại ở cùng một chỗ với nhau, vậy cô liền....liền..... Bộ dạng như kiên quyết đã có quyết định, cô nửa ngồi ở trước đầu gối Hình Diễn, ngược lên nhìn anh, "Anh và cô ấy.....se giải trừ hôn ước chứ?"

Trong lòng Hình Diễn trước nay chưa có dạng tình cảm này bao giờ, kéo cô đứng lên rồi ôm ở trên đùi của mình, "Đương nhiên là có thể rồi, em có thể quên sao? Năm năm trước, chẳng phải anh đã từng cầu hôn với em sao?"

"Nhưng là....." Viên Lai Lai vẫn có cảm giác có gì đó không phải, nhưng rồi lại không nói ra, Hình Diễn vui đầu trong cổ nàng mà nhẹ nhàng hôn, làm cho cô vừa nhột vừa lại khó chịu.

"Nếu lời nói của anh không thể làm em yên tâm, vậy lấy hộ khẩu cùng thể căn cước của em đưa cho anh, chúng ta ngày mai liền đi đăng ký kết hôn, có được hay không?" Hình Diễn ngẩng đầu lên, trong ánh mắt có chứa một chút ý tứ nào đó nhưng lại không nhìn ra được là anh đang nghĩ gì.

Viên Lai Lai bước bình làm khó anh, "Cái này.....Em cảm thấy chúng ta vẫn nên là yêu đương một thời gian trước đã, kết hôn là chuyện lớn nhất của một con người, không thể nào qua loa như thế được, em nói có phải không?"

Hình Diễn thờ dãi một hồi, giọng nói có chút xù xuống, "Nghe lời em vậy." Nói xong nâng mặt cô lên liền hôn thật mạnh xuống môi cô một cái, nụ hôn nhẹ nhàng dần dần trở nên thô bạo hơn như muốn chiếm lĩnh, thật giống như anh đã chờ thời cơ này đã lâu lắm rồi, chỉ cho đến khi một lúc sau, anh mới nhẹ nhàng nhắc môi mình ra khỏi môi cô, ánh mắt yêu thương nhìn cô, "Có thể không?"

Viên Lai Lai bị anh hôn gần như mất hết lý trí, nghe được câu hỏi đó từ miệng anh liền nhất thời bưng bình, có thể không? Loại chuyện này anh muốn cô phải trả lời như thế nào chứ? Có thể, hoan nghênh anh tới ăn em? Cái này thật không được, da mặt cô rất mỏng nha, đương nhiên làm sao có thể trả lời thẳng một câu hỏi như vậy chứ? Nhưng khi nhìn vào đôi mắt anh hùng hực lửa dục vọng, cô tắt vớ miệng mình cũng không thể nào nói ra được câu trả lời của mình.

Hình Diễn nhắm mắt lại, hít sâu hồi lâu mới từ từ thả cô ra, đặt thân thể cô lại trên ghế sofa, xoa xoa đầu cô, "Trễ rồi, anh phải đi về trước."

"Hả?" Viên Lai Lai sững sờ liếc nhìn người đàn ông đó, tình huống này là như thế nào đây?

Hình Diễn khẽ nguyên rửa một câu, SHIT!!! "Đừng có dùng ánh mắt câu dẫn đó nhìn anh," quả thật một trai một gái ở chung một phòng, cô lại còn dùng ánh mắt hấp dẫn như vậy nhìn anh, chẳng phải là đang dụ dỗ anh phạm tội hay sao?

Viên Lai Lai ngu ngơ vô tội, cô đã làm cái gì nha? Anh làm gì mà nhìn như tức giận dữ vậy?

Hình Diễn một lúc sau mới dùng ngón tay mon trón đôi môi mềm mại của cô, "Hãy chờ anh đem chuyện tình cảm của Tư Ninh giải quyết xong, nếu không, như vậy đối với em thật không công bằng."

Viên Lai Lai đầu óc lúc này mới tỉnh táo, có chút không vui về đáp, "Được."

Hình diễn lần nữa đặt môi mình lên đôi môi cô hôn một cái rồi mới rời đi, mãi cho đến khi anh đã ra khỏi cửa một lúc sau, Viên Lai Lai vẫn còn một mình suy nghĩ không thể nào giải thích được cảm giác trong lòng mình là như thế nào, trong đầu liên thoáng hiện ra một xấp tờ tiền số lớn, rốt cuộc cuối cùng không nhận được liền cười lớn ba tiếng.

Mộng đẹp của Lai Lai giờ mới bắt đầu vậy mà liền bị Hình Diễn đánh chết ngay lập tức.

Ngày thứ hai, cô còn chưa rời giường liền bị Hình Diễn đập cửa rầm rầm mà phá tan giấc mộng, cô mơ mơ màng màng liền nhìn đồng hồ, thời gian anh rời khỏi nhà cô đến hiện tại vẫn chưa tới hai tiếng!!!!

Mắt nhắm mắt mở đi mở cửa, giọng nói cô cũng không tránh khỏi bức tức, liền nghiêm mặt nhìn cái người trước mặt, "Làm gì ở đây?"

"Đi công tác" tâm tình Hình Diễn tựa hồ như rất tốt, lách người sang bước vào phòng.

"Anh đi công tác thì cứ đi, không cần phải nói với em, dù sao chúng ta cũng chỉ mới....." về sau "không có quan hệ" còn chưa nói ra ngoài liền bị mất ánh sắc bén Hình Diễn liếc nhìn, cô chỉ biết cười hắc hắc, nhanh chóng sửa lại lời nói, "Mới vừa xác nhận quan hệ"

Hình Diễn nhủ mảy, "Cũng là bởi vì mới xác nhận quan hệ nên mới chịu nói cho em biết, về sau anh đi tới địa phương nào cũng sẽ nói cho em biết, còn nữa, hôm nay không phải chỉ một mình anh đi công tác, mà là chúng ta cùng đi công tác."

"Cái gì?????????" Viên Lai Lai cực kì hoài nghi mình đang nghe nhầm, cô chỉ mới đến phòng thư ký tổng giám đốc làm việc mấy ngày, dĩ nhiên làm sao có thể cùng Boss lớn đi công tác chứ? Đây lại là đãi ngộ đặc biệt gì đây? Hơn nữa, loại chuyện đi công tác này cũng không phải là đi hẹn hò, cũng không cần thiết phải kéo cô đi cùng chưa? Đợi đến khi nhìn thấy sự bất mãn của cô gái này, Hình Diễn mới mở miệng nói, "Cho em thêm tiền thưởng, như thế nào?"

Viên Lai Lai vốn đang nhăn nhó khó chịu nghe vậy hồn liền tan thành mây khói, nhanh tay nhanh chân kéo tay áo của anh, "Thêm được bao nhiêu?"

"Cái này.... xem biểu hiện của em như thế nào." Hình Diễn hài lòng ngó chừng cô đáp lại, "Nhanh đi rửa mặt chuẩn bị đi, hai giờ sau sẽ bay."

Mãi cho đến khi đã an tọa trên máy bay, Viên Lai Lai nhìn ngoài cửa bất chợt nhớ tới một chuyện cực kì quan trọng, quay đầu lại nhìn Hình Diễn, "Chúng ta đi công tác ở đâu?"

..... Rốt cuộc cũng nhớ tới chuyện này rồi sao? "Thái Lan."

!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

"Tại sao?" Viên Lai Lai hoảng sợ kêu lên một tiếng, câu dẫn nhiều ánh mắt tò mò xung quanh, cô đỏ mặt ngượng ngùng che mặt lại, thật là quá mất mặt, quá mất mặt mà.

"Bởi vì có một hạng mục ở Thái Lan" Hình Diễn cứ bình thường như không có chuyện gì lạ xảy ra đáp trả.

"Nhưng là....." Viên Lai Lai tức giận, nếu biết sớm là đi Thái Lan, dù anh cho cô nhiều tiền thưởng tới đâu cô cũng sẽ nhất quyết không đi theo cùng.

Hình Diễn vuốt cánh tay đem thân thể cô ôm vào lòng, "Thái Lan là nổi tiếng thịnh hành phim kinh dị, giống như nước ta thịnh hành nhiều thức ăn nổi tiếng, chỉ là một loại văn hóa mà thôi, người Thái cũng không có hung tợn như trong những phim kinh dị kia."

"Làm sao có thể chứ!!!! Hai ngày trước, em mới đọc một bản tin, còn có hình ảnh nói rằng Thái Lan có một ngôi miếu chứa mấy ngàn thi thể người già cùng trẻ em, bốc mùi hôi thối, trời ơi, anh gạt em, em muốn trở về, em không muốn đi Thái Lan." Viên lai Lai quơ tay múa chân, một phần vì ảnh hưởng bởi bài viết về Thái Lan hai hôm trước cộng thêm sự ám ảnh bởi phim kinh dị mà cô và bạn cùng phòng thường xem lúc còn ở kí túc xá, cô đã từng thề rằng cô đời này kiếp này cũng không muốn nhìn thấy mặt người Thái Lan bất luận là hạng người nào đi nữa cũng không muốn nhìn thấy cùng tiếp xúc với họ.

Hình Diễn dường như cảm nhận được hành động vừa rồi của bọn họ càng câu dẫn ánh mắt mọi người xung quanh hơn, Viên Lai Lai lại cứ tiếp tục ở chỗ này vừa quơ tay múa chân mà giãy giụa, bất đắc dĩ liền nâng khuôn mặt của cô lên mà hôn thật mạnh, cho đến khi cô không còn sức để giãy giụa nữa mới buông cô ra mà cảnh cáo, "Không cho phép nói nữa, chỉ cần em nói thêm một tiếng nữa, sẽ trừ vào tiền lương của em tháng này."

Viên Lai Lai im lặng làm thủ tục nhưng trong lòng lại ủy khuất mà thầm mắng chửi người nào đó, thật sự có cần hay không mỗi lần đều sử dụng chiêu này với cô?

Sự tức giận của cô vẫn kéo dài khi người phi hành đoàn mang thức ăn cùng nước đến, nữ tiếp viên xinh đẹp nhìn chăm chăm cô, "Tiểu thư có cần chút thức ăn hay nước uống nào không?"

Viên Lai Lai ngửi được hương thơm cả phê, đôi mắt gian tà linh động hướng các loại thức uống mà chiêm ngắm, chính là vẫn không đáp lại câu hỏi của

cô tiếp viên đó. Tiền thưởng oaoaoaa, không thể nào vì câu nói nhất thời đó mà tao mất đi mày nha....

"Xin hỏi, cô muốn uống loại nào?" Cô gái tiếp viên hàng không không lặp lại câu hỏi.

Viên Lai Lai đưa mắt nhìn một xe đầy đủ mọi nước uống, ánh mắt tội nghiệp liếc nhìn Hình Diễn, vừa chống lại ánh mắt mỉa mai của Hình Diễn, khóe miệng khẽ động, có chút tức giận, không thể nào mở miệng nói rằng mình muốn uống nước.

Hình Diễn không thèm chọc cô nữa, "Cho cô ấy nước trái cây, còn tôi muốn cà phê."

"Tôi cũng muốn cà phê," Viên Lai Lai không nhịn được nữa liền mở miệng, liền nhận được ánh mắt đen tối xấu xa của Hình Diễn, cô liền hối hận, "Em đây là trong tình thế bắt buộc, không trả lời người ta thì thật là không lịch sự."

Hình Diễn gật đầu một cái, nhận lấy hai ly cà phê, "Thật không nhìn ra em lại biết lễ phép như vậy."

Viên Lai Lai trở mắt nhìn hai chiếc ly cà phê trong tay anh, "Đưa cho em một ly."

"Em bị tuột huyết áp, không thể uống cà phê," Hình Diễn uống xong một ly liền trực tiếp cầm lên chiếc ly còn lại mà bắt đầu thưởng thức.

Viên Lai Lai thấy không còn hy vọng nào, dứt khoát tuyệt đối không thèm để ý đến anh ta nữa, hai người vẫn giận dỗi trẻ con đến khi ông chủ địa phương mời ăn cơm tối hôm đó.

Viên lai lai mặc một bộ quần trắng, tương đối bảo thủ, ngay thời điểm Hình Diễn thấy cô từ trong phòng khác sạn bước ra liền đơ mắt.

Cô chán chường đi theo sau lưng Hình Diễn, nghe anh đang cùng với những người đó quang quác nói cái thứ tiếng gì đó, có người lại còn đem ánh mắt tò mò dò xét đặt trên người cô khiến cô vội vàng lấy tay che trước ngực như phòng vệ, "Tất Ngõa Dịch Tạp"

Những người đó cũng rối rít đáp lại, "Tất ngõa dịch tạp"

Coi như là nghi thức chào hỏi đã kết thúc.

Đến một căn phòng, Viên Lai Lai vốn có ý định ngồi cách xa Hình Diễn một chút, nhưng cô còn chưa kịp hành động liền bị Hình Diễn kéo cô ngồi lại bên cạnh mình, Viên Lai Lai chỉ biết im lặng nhưng lại không thể không ngồi xuống.

Trong bữa tiệc, bọn họ nói toàn cái thứ tiếng mà Viên Lai Lai cô một câu cũng không hiểu nên cũng chẳng thể nào vui vẻ mà bắt chuyện được, cúi đầu nhìn lại những chiếc chén bát trên bàn lại ngược nhìn xung quanh, lại càng không tiếc nuối e lệ gì đứng lên gấp thức ăn bỏ vào chén mình, một lần lại một lần liền bị mọi người liếc nhìn với ánh mắt ghét bỏ cùng khinh bỉ, đáng tiếc người nào đó lại không màng tới vẫn hồn nhiên mà gấp thức ăn vào chén của mình.

Món ăn Thái có vị chua cay, rất đúng khẩu vị của cô, lúc trước luôn có người canh chừng mình, không để cô có thể ăn thật ngon, lần này đi theo Hình Diễn cũng thật là coi như có lộc ăn, nhưng là đang định ăn thật vui sướng, trước mặt còn nhiều món điểm tâm ngọt cùng trái cây mà cô yêu thích, nào ngờ những món đó lại không cánh mà bay đi, thay vào thành những món ăn cho vị mặn mặn lại từ từ được đưa đến trước mặt, "Tuột huyết áp không thể ăn những món ăn kích thích như chua cay, em hãy ăn những thức ăn này, tốt cho sức khỏe của em hơn."

....

Thầy, anh quản lý quá lớn nha, "Bọn họ người Thái là địa chủ ở đây, vẫn chưa lên tiếng, anh tại sao lại tới đây quản cơ chứ...?" Đây chẳng phải là đang ép cô đốt cháy cái vũ trụ nhỏ bé này sao.

"Không thể phản kháng, ngoan, ăn nhiều trái cây một chút." Nói xong không hề để ý đến cô nữa liền cùng bọn người Thái kia đi trò chuyện.

Viên Lai Lai cắn một món điểm tâm ngọt vô vị, này thì tiền thưởng, quả nhiên không phải dễ dàng kiếm được!!!! Nhà tư bản chủ nghĩa chính là bá đạo ở chỗ này nha.

Viên Lai Lai đang say sưa cắn từng miếng từng miếng cái trái cây vào miệng, một khoảng nào đó liền có một cây đao phóng tới trước mặt cô, cô hốt hoảng, Viên Nguyệt Loan Đao này ..... không phải rất quý dị sao.

Sau đó từ từ ngẩng đầu đối, trước mặt cô là một người đàn ông Thái ước chừng khoảng ba mươi tuổi, chỉ thấy hân hướng ánh mắt về phía cô liếc nhìn một hồi, Viên Lai Lai khóe mắt co lại, rồi lại mở to hai mắt ra nhìn xem hân ta là ai, hân ta lại lặp lại một lần, ánh mắt Viên Lai Lai càng trừng càng ngày càng lớn hơn.

Anh trai này, cô đây chính là nghe không hiểu ý tứ gì rồi, anh thật sự không cần phải nói đến lần thứ ba nha.

Vốn định cầu hướng Hình Diễn cầu cứu, nhưng là nghĩ đến mình tựa hồ còn đang tức giận vì sự việc lúc này, cô liền quyết định hướng về phía người đàn ông nào đó nói một câu tiếng Thái duy nhất mà cô biết, "Tất ngỗa dịch tạp".

Chương 22

Mọi người trầm mặc một hồi lâu.

"Em có thể dùng dao, loại trái cây này không nên cắn."

Đầu óc Viên Lai Lai tạm thời không hoạt động, nhìn anh rồi lại nói một câu, "Tát ngổa địch tạp." (Tát Ngổa Địch Tạp là phiên âm của tiếng Thái, nếu mà nói khi gặp mặt thì có nghĩa là chào bạn, bạn có khỏe không, còn nếu nói khi tạm biệt thì có nghĩa là hẹn gặp lại, tạm biệt...-cám ơn chị Quỳnh nhiều)

"Ách. . . . . Anh nói là, em có thể dùng dao cắt trái cây ra." Về mặt của người đàn ông ngồi đối diện đã tối sầm lại, ngũ quan vẫn đang co giật một cách kỳ lạ.

"Tát. . . . . Ngổa. . . . . Địch. . . . . Ủa? Anh biết nói tiếng Trung?" Viên Lai Lai thốt lên, nếu biết nói tiếng Trung thì mấy người này đâu cần phải nói chuyện với nhau bằng tiếng Thái ?

Mặt người đàn ông kia mặt ngày càng đen, ngồi bên cạnh Viên Lai Lai Hình Diễn nhìn không được bật cười, "Em thật đúng là một báu vật hiếm có, người ta đã nói vài câu tiếng Trung rồi, em còn ở đó mà "tát ngổa địch tạp", rốt cuộc trong đầu em có bao nhiêu chất xám?"

Mặt Viên Lai Lai lúc đỏ lúc tái, quay về phía người đàn ông kia lại nói thêm một câu, "Tát ngổa địch tạp."

Kết quả mọi người đều nở nụ cười, Viên Lai Lai chỉ muốn tìm cái lỗ chui xuống, mọi người nói cái gì đó bằng tiếng Thái, cười khoảng hai phút mới ngừng lại được, Viên Lai Lai âm thầm thở phào nhẹ nhõm, thấy không liên quan đến mình mới tiếp tục lấy loại quả hồi nãy ăn tiếp, nhưng sao lại cắn không ra?

Ăn com tới Viên Lai Lai dẫn đầu đi ra tiệm com, bởi vì đi bộ, hơn nữa còn là một con đường rộng rãi thoáng mát, lúc về Viên Lai Lai vẫn còn hờn dỗi, cổ tình đi trước không đợi Hình Diễn.

Hình Diễn bỏ hai tay trong túi thoải mái đi theo sau cô, bởi vì chân dài nên chiếm ưu thế, dù thế nào Viên Lai Lai cũng đi thật nhanh, anh vẫn chậm rãi đi theo sau cô, giống như tản bộ bình thường.

"Nghe nói nơi này lúc tối cũng không an ninh, cướp giật rất nhiều, em là con gái đi nhanh như vậy, lỡ như anh không theo kịp em, em cũng đừng tiếp xúc với kẻ xấu."

Viên Lai Lai nghe thấy lời này của anh quả nhiên bước chậm hơn vừa rồi một chút.

"Còn nữa em xem mấy cái phim kinh dị, thật ra thì phần lớn dựa vào những câu chuyện người thật việc thật rồi sửa đổi lại cho hấp dẫn hơn, em có biết đây là một đất nước tin Phật mà ở trong Phật giáo thì chuyện gì cũng có." Hình Diễn tiếp tục hù dọa cô.

Dường như mọi phản ứng của Viên Lai Lai đều nằm trong dự đoán của anh, chỉ thấy cô nghiêm mặt đứng đó nhìn anh, "Anh nói dối!"

"Anh chưa bao giờ nói dối, hơn hết anh là một người theo chủ nghĩa duy vật, những chuyện kia anh cũng chỉ nghe người ta nói thôi." Đi tới bên cạnh cô, xoa nhẹ mái cô, "Còn giận sao? Hãy uống cái này đi." Nói xong liền biểu diễn loại ảo thuật đơn giản nhất, từ phía sau lưng lấy ra một ly nước dừa, "Anh kêu ông chủ cho thêm chocolate, em nếm thử đi, xem như là đền bù lúc trên máy bay không cho em uống cà phê."

Viên Lai Lai quả nhiên bị đồ uống trong tay anh hấp dẫn, cầm lấy uống một ngụm, uhm, ngon, "Anh mua lúc nào vậy?"

"Mới vừa rồi trên đường đi." Về mặt nhìn cô đầy thỏa mãn, giọng anh dịu dàng hơn, "Uống ngon không?"

Viên Lai Lai gật đầu thẹn thùng, bị một ly đồ uống mua chuộc, nói ra thật là mất mặt, "Sao em không biết anh mua vào lúc nào vậy?"

"Em đi thẳng một mạch không hề quay đầu lại, đương nhiên không biết, anh đã đi một lát, lúc về lại thấy có người đi theo sau em đấy."

Viên Lai Lai bị sặc, ho khan, Hình Diễn vỗ nhẹ lưng cô, "Lúc ở chỗ này phải nhớ đi bên cạnh anh, nếu không anh phải bồi thường cho em biết bao nhiêu là tiền bồi thường tai nạn lao động."

Viên Lai Lai càng ho dữ dội hơn. Đây không phải là đùa bỡn cô sao!

Mặc dù lời nói của Hình Diễn phần nhiều là hù dọa cô, Viên Lai Lai cũng nên tin anh, dù sao ở nơi xa lạ này mình chỉ có thể dựa vào anh mà thôi, mấy ngày kể tiếp cô đều như hình với bóng đi theo sau anh, chỉ còn thiếu việc đi theo anh về phòng ngủ nữa thôi.

Dù có phòng thủ chặt chẽ cũng không thể không có chỗ sơ hở, một ngày nọ Hình Diễn đưa cô đi giám hộ công trình, đứng chỉ vào mảnh đất lớn trước mặt ở ngoại ô thành phố nói: "Xây một khu vui chơi giải trí ở chỗ này thì như thế nào? Lấy tên em, coi như là món quà anh dành tặng cho em, em thấy

sao?"

Mặt Viên Lai Lai thoáng đanh lại, có chút khó xử, "Mỗi lần em đi khu vui chơi đều bị nôn mửa. . . ." Nếu lời nói xây một khu vui chơi là thật, trước không nói đến việc mình có chơi được hay không, dù là muốn chơi thử, cũng phải suy nghĩ qua một chút, tiền đi lại tiền ăn tiền thuê phòng đều phải tự lo liệu, nói như vậy, mình chẳng phải là rất thiệt thòi hay sao?

Khỏe miệng Hình Diễn co giật, thu lại động tác vốn định ôm lấy cô, cô luôn như thế này, phá hỏng mọi bầu không khí lãng mạn.

Sau đó không đợi anh mở miệng, Viên Lai Lai lại cau mày nói: "Nếu chia cho em một nửa số tiền thu được em sẽ suy nghĩ lại."

.....

"Em đứng đây chờ, anh đi cùng với họ xuống kiểm tra một chút." Nói xong bỏ Viên Lai Lai ở lại một mình rồi đi xuống cầu thang cùng nhân viên của Thái Phương, đi được hai bậc thang lại không yên tâm quay đầu lại nhìn Viên Lai Lai, "Không được đi lung tung."

Viên Lai Lai nhìn ngắm vùng đồng bằng mênh mông bát ngát có chút say mê, bắt đầu mơ giấc mộng đẹp, vùng đất ở trước mặt dường như trong nháy mắt đã dựng lên đủ loại máy móc thiết bị trò chơi, tiền liên tục chảy vào trong tay cô, cô cười to vài tiếng, còn chưa cười xong đã cảm thấy một lực rất mạnh đánh vào người, sau đó cô đã ngã trên mặt đất, chờ đến lúc cô phản ứng kịp thì túi xách trong tay đã bị người ta giật lấy, cô chỉ thấy được bóng lưng của người đó.

Chết tiệt, lại bị Hình Diễn nói trúng! Quả nhiên bị cướp rồi!

Ví tiền của cô! Điện thoại của cô! Thẻ ngân hàng của cô! Thẻ căn cước của cô! Chìa khóa của cô!

Nghĩ tới những thứ này, cô nhanh chóng bò dậy đuổi theo tên cướp, vừa đuổi theo vừa la lên: "Mày đứng lại cho tao! Trả lại cho tao!"

Cô càng đuổi theo, tên cướp chạy càng nhanh, vốn đang nói giao khu, hai người chạy chạy đã đến nhiều người địa phương, tên cướp chỉ chạy vào ngõ hẻm, Viên Lai Lai dường như tìm được sự hứng thú, theo sát phía sau tên cướp, cứ thế bỏ qua lời nói của Hình Diễn.

Cuối cùng đã chạy đến ngõ cụt, tên cướp đứng đó thở hổn hển, hai tay vịn đầu gối nhìn Viên Lai Lai một cách hung tợn.

Viên Lai Lai cũng thở hổn hển nhìn anh, trong cùng một tư thế nếu so với cô thì chỉ có thể thua!

Đợi đến khi hai người đã nghỉ đủ rồi, Viên Lai Lai bước tới, "Trả lại túi cho tao."

Ai ngờ tên cướp nhanh chóng lấy từ bên hông ra một con dao không nói một lời liền nhắm vào tay Viên Lai Lai mà chém, Viên Lai Lai né theo bản năng, lưỡi dao lướt qua cổ tay, máu tươi khiến Viên Lai Lai ngây ra tại chỗ.

Lúc cô còn đang ngây người, tên cướp liền xoay người bỏ chạy, nhưng không nghĩ rằng anh sẽ bị Hình Diễn chặn lại, Hình Diễn ánh mắt lạnh lùng nhìn tên cướp, rồi nhìn lại cổ tay đang chảy máu của Viên Lai Lai, liền nổi giận, tên cướp thấy không thoát được, cầm dao liều mạng cùng Hình Diễn, nhưng anh đâu phải là đối thủ Hình Diễn, Hình Diễn đã là cao thủ Taekwondo từ lâu, chỉ hai ba cú đấm đã làm tên cướp ngã gục trên mặt đất, dùng chân đạp thật mạnh lên người anh hai cái, dường như vẫn chưa hả giận, nhắm vào cổ tay của tên cướp hung hăng đạp xuống, chỉ nghe tên cướp thét lên hai tiếng, ngay sau đó liền bị cảnh sát kéo lên, Hình Diễn không quan tâm đến anh, đi tới nắm lấy tay Viên Lai Lai.

Cau mày thật chặt, "Đau không?"

Viên Lai Lai lắc đầu rồi lại gật đầu.

Hình Diễn nắm lấy vạt áo sơ mi của cô xé ra rồi buộc vào cổ tay cô, "Đi, đi bệnh viện thôi." Nói xong liền nắm lấy cánh tay không bị thương của cô.

Viên Lai Lai nhìn tay mình rồi lại nhìn anh, "Vết thương nhỏ thôi mà." Chỉ là so với việc rách da thì hơi nghiêm trọng một chút, không cần đi bệnh viện chứ? Cô lại quan tâm chuyện khác hơn, vùng vẩy khỏi tay anh rồi nhặt túi xách lên khỏi mặt đất.

Hình Diễn lạnh lùng nhìn cô, "Chính là vì cái đồ chẳng đáng bao nhiêu tiền mà đuổi theo người khác xa như vậy?"

Viên Lai Lai vô tội nhìn anh, "Cũng không hoàn toàn là vậy, chỉ là chưa từng gặp qua người có thể chạy nhanh hơn em, nhất thời không dừng lại được mà thôi." Lúc còn đi học mặc dù kết quả học tập không thuộc dạng rất tốt, nhờ may mắn nên đậu vào trường đại học tốt, nhưng các môn thể dục thể thao nhất định rất có triển vọng, ở trường nếu cô tự nhận mình đứng thứ hai thì không ai dám đánh hạ nhất, tên cướp đó chạy nhanh như vậy, chắc chắn đã kích thích sự hiếu thắng của cô.

Mặt Hình Diễn càng lạnh hơn, còn chưa kịp nổi giận thì cảnh sát đã chặn họ lại, Viên Lai Lai để cho bọn họ nói chuyện, thế nhưng rất nhanh đã có một nhóm người của Thái Phương đến thương lượng cùng cảnh sát, Hình Diễn kéo Viên Lai Lai đi, nhưng chẳng có ai ngăn bọn họ.

Ra tới đường lớn, hai người đi đến bệnh viện gần nhất, trên đường đi mặt Hình Diễn lúc nào cũng hầm hầm, hoàn toàn không quan tâm tới Viên Lai Lai.

Viên Lai Lai thì lúc nào cũng dán mắt vào mặt anh, thấy anh tức giận như vậy, dè dặt nắm lấy tay anh nhưng lại bị anh đẩy ra, cô đau đớn rít lên một tiếng, Hình Diễn căng thẳng nhìn tay cô, lại có máu tươi rỉ ra, kéo tay cô đặt trong lòng bàn tay mình, giọng nói có chút bất đắc dĩ: "Đau không?"

Viên Lai Lai thuận theo chiều gió, đáng thương gật đầu. trong lòng lại cười nghiêng ngả, giả bộ lạnh lùng cay nghiệt lắm chi! Không phải là anh không quan tâm đến người ta sao?

Dường như biết rõ sự xảo quyết của cô, Hình Diễn cau mày, "Đừng có tính nghịch đùa giỡn, tí nữa đến bệnh viện sẽ đau thiệt đó."

Lời nói của Hình Diễn cũng không phải là sai, mười phút sau chợt nghe thấy tiếng thét như chọc tiết heo của Viên Lai Lai vang lên trong bệnh viện, cứ ra sức nắm lấy Hình Diễn kêu "Cứu em với!"

Hình Diễn không quan tâm đến ai đó, chỉ thờ ơ nhìn cô, "Đây chính là bài học dành cho em, lần sau còn dám chạy theo không?"

"Không, không mà." Hai mắt Viên Lai Lai rung rung, tựa vào người Hình Diễn, Hình Diễn cuối cùng cũng mềm lòng, đôi tay ôm chặt cô, "Chịu thêm một chút nữa sẽ xong ngay thôi."

Viên Lai Lai bảo đảm tuyệt đối sẽ không làm như thế nữa.

Mãi cho đến tối, Hình Diễn mới hiểu được tại sao cô lại liều mạng đuổi theo tên cướp như vậy.

Lúc chiều đưa Viên Lai Lai về khách sạn, cô liền ngủ thiếp đi, đến tối lúc kêu cô dậy ăn cơm, sợ làm cô thức giấc nên anh cầm thẻ tự mở cửa phòng, sau đó liền nhìn thấy Viên Lai Lai đang nằm trên giường đang đùa nghịch thứ gì đó trong tay, túi xách đang mở ra để ở trên người, thấy Hình Diễn lập tức nhét tay vào trong chăn.

Hình Diễn cau mày, thứ gì mà mờ ám vậy?

Nhìn anh nhưng chỉ thấy anh nhìn mình mà không nói lời nào, Viên Lai Lai can đảm nghiêm mặt kiên quyết nói: "Không thể. . . ." Còn chưa nói hết liền bị Hình Diễn trợn mắt đáp trả, lập tức không dừng khí như ban đầu nói: "Ý em là, đồ của đàn bà con gái nên không tiện cho anh xem"

"Anh muốn xem, lấy ra đi." Hình Diễn ngồi xuống mép giường cô, nệm lập tức lún xuống, Viên Lai Lai không bị anh tiến lại gần khống chế, anh đưa tay kéo cô vào ngực mình.

"Anh. . . . . Anh. . . . . Anh." Viên Lai Lai 'anh..anh' cả nửa ngày, khẽ cắn răng nói ra một câu, "Anh trừ tiền thưởng của em đi."

"Tiền thưởng dĩ nhiên phải trừ, chỉ có điều là anh cũng muốn xem." Nếu anh nhìn không lầm, là một cái gì đó có vẻ lấp lánh giống như kim cương.

Viên Lai Lai chỉ nghe, không làm, "Có người hèn mạt đáng kinh như anh sao? Đồ của em tại sao phải. . . ." Do cô vừa nghe đến trừ tiền thưởng liền quá kích động, hươ tay múa chân, kết quả một câu đầy đủ còn chưa nói xong thì đồ trong tay đã bị Hình Diễn cướp mất.

Hình Diễn hất mạnh móng vuốt sói của Viên Lai Lai, đứng lên dựa vào cái bàn, ngắm nghía chiếc nhẫn trong tay, dường như có chút suy tư nhìn Viên Lai Lai, "Chính là vì cái này nên mới đuổi theo tên cướp phải không?"

Viên Lai Lai đỏ bừng mặt, cô đang quỳ trên giường liền vươn tay muốn đoạt lại, không cẩn thận nên xem chút nữa là té xuống giường, Hình Diễn nhanh tay lẹ mắt giữ lấy cô rồi ôm vào trong ngực, mị hoặc hỏi: "Hử?"

Bạn đang đọc truyện *Thú Nam Và Tiểu Bạch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

Viên Lai Lai ngậy người nhìn, Về mặt này! Giọng điệu này! Là đang quyến rũ cô sao! Cô không kiềm chế được liền hỏi, "Hử cái gì?"

Khóe miệng Hình Diễn run run, thờ dài một hơi, thả cô ra rồi chăm chú nhìn cô, "Chiếc nhẫn này quan trọng lắm sao?"

Viên Lai Lai nhìn anh rồi nhìn lại chiếc nhẫn "Cũng khá là quan trọng."

Nét mặt lạnh lùng của Hình Diễn dần dần thả lỏng, giọng nói cũng dịu dàng hơn, "Không nghĩ tới em còn giữ nó."

Lúc này Viên Lai Lai đang nghĩ anh có cảm động đến mức chảy nước mắt nước mũi rồi cho cô thêm tiền lương, tiền thưởng v.v.... hay không, mặt Hình Diễn chợt lạnh xuống, "Anh tịch thu chiếc nhẫn này trước."

Viên Lai Lai cười lớn! Ai có thể nói cho cô biết tình huống này là tình huống gì vậy? Mà cái phán quyết này là từ chỗ nào mà ra vậy?

Mặc dù trong lòng cô ngàn lần cũng không phục nhưng vẫn thận trọng nhìn anh, "Em nhớ chiếc nhẫn này là của em mà?"

"Ừ, nhưng mà em không nhớ là anh đưa cho em sao?" Hình Diễn phản bác.

.....

"Anh có nhiều tiền như vậy, đầu đến nỗi tặng thứ gì cho em rồi sau đó lại lấy lại chứ?" Là kim cương đó, bán sẽ thu được rất là nhiều tiền! Lòng Viên Lai Lai đang rỉ máu, cả lúc cô khó khăn nhất cũng không muốn bán đi, sớm biết như vậy thì đã bán lấy tiền cho cha đi khám bệnh rồi!

Đã vậy anh còn xé vụn tờ chi phiếu mà Vệ Thần đã cho cô, cô càng rầu rĩ không vui.

Đến nỗi Hình Diễn phải uy hiếp cô, cô mới cùng đi ăn cơm, không khí nhẹ nhàng ảm áp, còn có hai người kéo đàn vi-ô-lông bên cạnh nhưng cô không thể gạt những suy nghĩ trong đầu ra, hướng về phía anh gằm nhẹ, "Anh trả tiền cho em!"

Tay đang gấp đồ ăn của Hình Diễn cứng ngắc, sau đó vô cùng thoải mái móc trong ví tiền ra một cái thẻ, "Mật mã là sinh nhật em."

Viên Lai Lai hơi sững sốt một chút, gần như giật lấy thẻ, ôi tiền của cô! Nhìn chiếc thẻ vàng trong tay, "Trong này có bao nhiêu?"

"Vô hạn." Hình Diễn tiếp tục ăn cơm, suy nghĩ một chút lại nói thêm một câu, "Sau này em không được phép mượn tiền của bất kỳ người đàn ông nào khác."

"Vậy không được." Viên Lai Lai vừa cất kỹ tấm thẻ vừa cự tuyệt lời nói đó của anh, tâm trạng rất tốt, gần đây tài vận của mình rất tốt nha, chỉ có tâm tình của người ngồi đối diện cô thì không tốt như vậy, nghe thấy lời cô liền tối sầm mặt. Cô vội vã giải thích, "Tiền của cha em dù sao em cũng phải xài một tí nếu không sẽ thất lễ."

Lúc này nét mặt Hình Diễn mới bình thường trở lại, thu lại ánh mắt và không nói thêm gì nữa.

Viên Lai Lai thở phào nhẹ nhõm, mở miệng thăm dò, "Em không phải chi tiền dưới mọi tình huống nhưng mượn chút tiền của người khác cũng không sao chứ?"

Về mặt của Hình Diễn y như là đang nhìn thấy người ngoài hành tinh, sờ sờ cái trán của cô, Viên Lai Lai gạt tay anh, "Em đâu có sốt! Tùy tiện nói ra thôi, mau ăn cơm thôi mau ăn cơm thôi."

"Ngày mai dẫn em đi chùa, chúng ta đi cầu nguyện." Hình Diễn lúc này đã thu dọn đồ ăn, nhìn thấy Viên Lai Lai ăn ngấu ăn nghiến.

Viên Lai Lai ăn nói không rõ ràng hỏi, "Đi cầu nguyện chuyện gì vậy? Sao anh còn tin việc này?" Nói xong lại nghĩ đến một chuyện quan trọng hơn, "Cầu nguyện có cần phải bỏ tiền ra không?"

Khóe miệng Hình Diễn giật giật, "Ăn mau đi."

Viên Lai Lai nghe vậy không hề suy tính chuyện đi chùa nữa, tiếp tục ăn như hùm như hổ, ăn xong rồi mới nhớ hỏi Hình Diễn, "Việc buôn bán của anh đã xong chưa?"

"Là thư ký mà em không biết sao?"

.....

"Đã xong rồi, hợp đồng đã ký từ lâu rồi, lần này chỉ là tới khảo sát một chút, chúng ta ở đây chơi hai ngày rồi hãy về." Hình Diễn sờ trán, "Em nói xem thả em ra ngoài xã hội làm sao mà người ta yên tâm được?"

Viên Lai Lai vỗ như không nghe thấy, nhìn cảnh đêm bên ngoài cửa sổ, ngáp một cái, "A, nên đi về ngủ thôi."

"Em vừa mới ngủ dậy." Hình Diễn nhắc nhở, "Ăn tối xong phải để thức ăn tiêu hóa, chúng ta ra ngoài đi dạo một chút."

Vốn nghe được câu này Viên Lai Lai rất vui vẻ, nhưng đến lúc tính tiền, cặp mắt của Hình Diễn nhìn thẳng cô, Viên Lai Lai nắm chặt túi xách, lờm lờm anh, có nhầm không, muốn cô trả tiền sao?

Hình Diễn ho nhẹ hai tiếng, "Không phải anh vừa đưa thẻ cho em rồi sao? Chỉ có tấm thẻ kia là VISA."

Có nhầm không, cho cô rồi thì là của cô, hơn nữa đây là số tiền mà anh trả cho cô, bây giờ đã không còn là tiền của anh! Anh dựa vào cái gì mà không chế ép buộc cô! "Vậy thì sao?" Cô đề phòng nhìn anh, cô dĩ nhiên hiểu được hàm ý của anh, ở Thái Lan chỉ có thẻ VISA là được dùng phổ biến, nhưng vậy thì sao chứ?

Hình Diễn nhìn về mặt của cô một hồi lâu đành cam chịu, "Trở về anh sẽ trả cho em gấp đôi."

Viên Lai Lai thở phào nhẹ nhõm, "Việc này không còn sai biệt nhiều lắm." Lúc đưa thẻ cho nhân viên phục vụ, cô vẫn không quên nhắc nhở Hình Diễn, "Không cho đổi ý nha."

Hai người ra khỏi khách sạn, Hình Diễn kéo cô chạy thẳng tới cửa hàng bách hóa, trong lòng Viên Lai Lai chợt rung lên hồi chuông cảnh báo, "Anh định làm gì?"

"Không có quần áo để thay, đi mua hai bộ quần áo " nói xong liếc nhìn Viên Lai Lai một cách quái dị, "Bộ đồ này của em mấy ngày rồi chưa thay phải không?"

Viên Lai Lai ngượng ngùng một hồi lâu, "Anh không cần thúc giục em, có thúc giục em cũng không đi vào cửa hàng với anh, nếu anh có tiền thì tự mình mua đi, em ở đây chờ anh." Lại muốn xài tiền của cô, không có cửa đâu! Cửa sổ cũng không có!

Hình Diễn nhìn về mặt đề phòng của cô rồi phá lên cười, "Người nào mà cười em về sau này khỏi phải bận khoăn lo lắng, có một người vợ vất vả cõ chày ra nước trông nom nhà cửa, còn ai dám đến chiếm lời chúng ta được?"

"Đúng đó." Viên Lai Lai đáp lại ngay tức thì, sau khi nói xong cảm thấy có chỗ không đúng, "Ai là vợ của anh!"

"Em đó." Hình Diễn trả lời không chút do dự.

"Không đúng!" Viên Lai Lai chu mỏ, "Chúng ta là quan hệ thầy trò! Thầy trò!"

"Bây giờ có thể đi mua quần áo chưa?" Hình Diễn bất đồng với suy nghĩ của cô, sau này trong nhà có một kẻ hài hước như thế sẽ không thấy cô đơn lạnh lẽo.

Viên Lai Lai kéo anh đến một máy ATM bên cạnh, vừa lấy tiền vừa nói, "Ôi chao, dù sao ở Thái Lan cũng không ai biết chúng ta, tha hồ mà mặc thử, lúc mới đến đây em thấy chỗ đó có một chợ đêm, chúng ta lấy hai trăm baht Thái mua hai chiếc áo T-shirt là đủ rồi."

"Hai trăm baht Thái khoảng bốn mươi nhân dân tệ, em cảm thấy bốn mươi nhân dân tệ có thể mua được gì? Em đánh giá quá cao đồng tiền nước mình hay là quá coi thường đồng tiền của nước Thái?" Hình Diễn trực tiếp nhấn phím 5000, Viên Lai Lai sau khi đếm đồng tiền lẻ rồi tiếc rẻ một hồi, không cam lòng nói lên một câu: "Lúc về trả em gấp đôi đó!"

Hình Diễn 'è hèm' một câu, không đồng ý cũng không cự tuyệt.

Hai người đến chợ đêm, Viên Lai Lai phản kích đồng nhìn một chút tây sò một chút, nhưng cũng chỉ giới hạn trong việc xem một chút sò một chút, cũng không tính mua, ở chợ đêm có rất nhiều đồ vật có liên quan đến Phật giáo, chẳng hạn như chuỗi hạt các loại..., Viên Lai Lai suy nghĩ dù sao ngày mai còn phải đi chùa nên không mua chúng, mà lôi kéo Hình Diễn đến thẳng gian hàng bán áo sơ mi.

Hình Diễn thấy cô hưng phấn như vậy, không lên tiếng ngăn cản cô, nhìn cô đang lựa tới lựa lui trong một đồng áo sơ mi màu trắng, sau đó cầm một cái ướm thử lên người anh khoa tay múa chân một hồi lại cầm một cái khác ướm thử lên người mình rồi lại khoa tay múa chân một hồi, "Chọn hai cái này, anh cứ để bà chủ này trả giá cho, một cái 20 nhân dân tệ, hai cái hai trăm baht Thái."

Hình Diễn rút cái áo nhỏ hơn trong tay cô ra, rồi đưa cho cô một cái khác, "Dường như em thích hợp với cái này hơn."

Viên Lai Lai lật qua lật lại cái áo, cũng không nhìn nhận thấy hai cái áo khác nhau chỗ nào, "Chỉ có dòng chữ là không giống nhau thôi, trên cái áo này viết gì thế?"

Khóe miệng Hình Diễn giật giật, "Viết, tôi là tình anh."

Viên Lai Lai liền vui vẻ lên, thì ra trong suy nghĩ của Hình Diễn cô vẫn luôn là tình anh! Nghĩ tới đây lưng cô không còn mỏi nữa, chân cũng không còn đau, hào phóng vỗ vỗ cánh tay anh, "Được! Chọn cái này!"

Hình Diễn cũng vui vẻ lên, đi theo bà chủ trả giá cả buổi, sau đó để cho Viên Lai Lai đi trả tiền, hai người cùng đi về thật vui vẻ.

Trên đường đi Viên Lai Lai chọn cho mình thêm một cái nữa, rồi lại lục lọi chọn cho Hình Diễn thêm một cái, "Chết, dòng chữ trên áo của hai chúng ta không giống nhau, áo của anh viết cái gì trên đó vậy?"

Hình Diễn tiếp tục ngang ngược, "Cũng viết là tôi là tình anh."

"Sao hai dòng chữ này lại không giống nhau?" Viên Lai Lai không hiểu, tiếng Thái có thể Thiên Biến Vạn Hóa như thế này sao?

"Trong tiếng Thái người nam và người nữ phát âm khác nhau." Anh không lừa gạt cô, thật sự là như thế.

Viên Lai Lai chợt hiểu ra, "Hoá ra là như vậy." Mặc dù cô không hiểu rõ lắm, nhưng cô dường như đã hiểu một phần, cầm áo bỏ vào trong túi, "Lúc về em phải chép lại mấy chữ trên chiếc áo này mới được."

Hình Diễn chớp chớp mắt, không nói gì.

Hai người đi được 20', Viên Lai Lai hỏi, "Chúng ta vẫn chưa tới nơi sao?"

"Sắp đến rồi."

Thêm mười phút nữa.

"Vẫn chưa tới sao?"

"Sắp tới rồi."

"Tại sao chúng ta phải đi bộ?"

"Tân bộ tốt cho cơ thể."

Thêm mười phút nữa.

"Đường về còn xa lắm, hay là chúng ta bắt xe đi."

. . . . .

Trở về khách sạn Viên Lai Lai mặc áo sơ mi rồi ngắm nghía mình trong gương, hài lòng nhìn dòng chữ trước ngực mình, tôi là tình anh? Dĩ nhiên tôi là tình anh! Bên trong cô trả lời như vậy.

Cốc cốc cốc.

Khỏe miệng Viên Lai Lai thoáng nở nụ cười, nhảy cẫng đi mở cửa, chưa thấy rõ khuôn mặt của Hình Diễn đã xoay hai vòng, "Nhìn xem, đẹp không? Tôi là tình anh!"

Người vừa tới bình tĩnh đứng ở cửa phòng, tròn to hai mắt nhìn cô, định nói gì đó nhưng lại thôi.

Viên Lai Lai thấy Hình Diễn không lên tiếng, liền đứng lại, quay đầu lại nhìn, sau đó ngẩng quan liền thay đổi, khuôn mặt méo xệch thành chữ 囧, lại quên mất lúc về đã nhờ Hình Diễn kêu nhân viên phục vụ đổi dép cho mình . . . . .

"À. . . . . Cảm ơn cảm ơn." Cô vội vàng nhận lấy dép, sau đó liền thấy được khuôn mặt tối sầm của Hình Diễn hiện ra ngay sau lưng người phục vụ. . . .

Hình Diễn đưa tiền bo cho người phục vụ, đặt cái gì đó trong tay lên trên bàn rồi sờ cằm nhìn Viên Lai Lai như có điều suy nghĩ, "Rất hợp với em, xoay hai vòng nữa cho anh nhìn một chút."

Viên Lai Lai méo mếu, "Không làm nữa, vừa rồi đã đủ mất mặt."

Hình Diễn cũng không ép cô, hất cằm về đồ vật đang đặt trên bàn, "Của em đó."

Mắt Viên Lai Lai sáng lên, "Vật gì thế? Anh mua khi nào vậy? Sao em lại không biết?" Vui vẻ nhận quà, cô hỏi không ngừng về nhiều vấn đề.

"Em nhìn rồi sẽ biết, được rồi, anh về phòng đây, ngày mai dậy sớm một chút." Nói xong Hình Diễn liền đi ra ngoài.

Viên Lai Lai nhìn cái gọi là ‘ quà tặng ’ trong tay mà mắt hết bình tĩnh, này. . . . . này. . . . . Anh đưa quần lót áo lót cho cô là có ý gì?

Con trai đưa quần áo trong cho con gái, dù thế nào thì đây chỉ có một loại ám hiệu. . . . . Chẳng lẽ. . . . . ? Nhưng mà, không phải anh nói phải dàn xếp với Tư Ninh xong sau đó mới như thế sao?

Chẳng lẽ đã hối hận rồi sao?

Bạn đang đọc truyện *Thú Nam Và Tiểu Bạch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24

Cô đã suy nghĩ suốt đêm về việc đó, kết quả ngày hôm sau Hình Diễn liền thấy được một đôi mắt gấu trúc thật to 0.0.

"Ngủ không ngon sao?"

"Chính xác là không ngủ." Viên Lai Lai chỉnh lại.

"Uhm, tại sao vậy?" Khỏe miệng anh vẽ ra một nụ cười, anh đã đoán ra được.

"Anh. . . . .Anh. . . . .Anh. . . . . " Viên Lai Lai đỏ bừng mặt không nói được câu nào.

"Anh làm sao?" Hình Diễn bị vẻ mặt ngượng ngùng của cô chọc cười, trong lòng thấy rất vui.

"Anh đưa cho em . . . . . Cái đó để làm cái gì?" Dùng một đầu ngón tay chỉ vào quần áo lót vẫn còn nằm yên ở trên bàn, đôi mắt Viên Lai Lai như muốn phun ra lửa.

"Đưa cho em tức nhiên là muốn em mặc nó." Hình Diễn nâng cằm cô lên, "Nếu không thì em cho rằng anh có ý định gì?"

"Em . . . . . Em . . . . ."

Hình Diễn lắc đầu một cái, "Lúc đến đây không thấy em đem theo đồ lót, em định mặc một cái quần lót trong mấy ngày sao? Khi nào em mới không ở dơ như vậy?"

. . . . . !!!

Sấm sét giữa trời quang! Là con gái mà lại bị một người đàn ông quở trách như thế ngay trước mặt, thật sự nhục nhã! Nhục nhã chết đi được! "Mỗi ngày em đều giặt sạch rồi dùng máy sấy hong khô để ngày hôm sau có thể mặc đây! Anh vu oan cho em!"

"Hả?" Giọng Hình Diễn mang chút thích thú, "Tức là mỗi tối em đều ngủ mà không mặc quần áo?"

"Dĩ nhiên!" Viên Lai Lai không ý thức được nguy hiểm, chỉ muốn chứng minh sự trong sạch của mình, lời nói là một sự khẳng định và xác định chắc chắn.

Hình Diễn gật đầu một cái, "Nói cho anh biết em toàn ngủ trần truồng, em có ý đồ gì phải không?"

Viên Lai Lai giật bắn người, thấy con người của anh ngày càng tối lại, cô lại càng hoảng sợ, "Em em em, chúng ta sắp đi chùa rồi! Em đi rửa mặt, anh đợi em một chút nhé." Nói xong đẩy anh ra rồi chạy nhanh vào phòng tắm.

Trong phòng tắm ngăn ngor đứng một giờ, cho đến khi Hình Diễn gõ cửa cô mới chăm chạp mở cửa ra, lúc này sắc mặt của Hình Diễn đã giống như thường ngày, Hình Diễn điềm nhiên như không có việc gì xảy ra giúp cô lấy túi xách rồi kéo cô ra ngoài, hôm nay anh cũng mặc áo sơ mi trắng giống Viên Lai Lai, trên đường đi anh nhiều lần quay đầu lại nhìn dòng chữ trước ngực Viên Lai Lai, cười cười làm Viên Lai Lai ngây ngô không hiểu chuyện gì.

Cuối cùng, Viên Lai Lai dứt khoát che ngực nghiêm mặt nói: "Không được nhìn!"

Khóe miệng Hình Diễn giật giật, im lặng không nói gì.

Hai người ăn xong bữa sáng rồi đến bệnh viện thay băng, Hình Diễn đi đóng tiền còn Viên Lai Lai ngồi thừ trên ghế vô cùng buồn chán, không thể không chơi đùa với mặt đất bằng một đôi giày đá bóng rơi vào tầm nhìn của cô.

Nếu Viên Lai Lai không biết dòng chữ trên áo mình có nghĩa là gì thì có lẽ cô sẽ lo lắng thấp thòm mà đi theo Hình Diễn cả ngày, tiếc là bây giờ cô đã gặp được quý nhân.

Cô ngẩng đầu liếc nhìn 'quý nhân' một cách không kiên nhẫn, nhìn chăm chăm vào cô để làm gì?

Dường như là muốn so sánh xem mắt của ai lớn hơn, người đó nhìn chăm chăm vào cô một hồi lâu, sau đó chỉ về phía ngực cô nói quang quác một câu.

Viên Lai Lai ôm lấy ngực theo bản năng, làm một động tác phòng vệ, "Anh định làm gì?" Nói xong người sẽ không gặp kẻ biến thái như trong phim ảnh đây chứ? Cô dùng ánh mắt hạ cô chăm chú nhìn hấn, không phải trong tiểu thuyết đều viết thời khắc mẫu chốt nam chính sẽ xuất hiện ngay sao? Con mẹ nó vào lúc này đừng nói đến chuyện nhìn thấy bóng dáng của Hình Diễn, ngay cả linh hồn nhỏ bé cũng không nhìn thấy!

"Cô là người Trung Quốc sao?" Vẻ mặt thanh tú của hấn có chút kinh ngạc, sau đó liền cười phá lên, gỡ gỡ mái tóc húi cua, nét mặt có vẻ trẻ trung, thấy thế Viên Lai Lai như mở cờ trong bụng, sau đó gạt mạnh đầu, kích động giữ lấy tay anh đẹp trai, "Anh cũng là người Trung Quốc? vậy chúng ta là đồng hương của nhau, thật sự cảm động quá, tên anh là? Điện thoại? Địa chỉ? QQ? Microblogging?"

Anh chàng đẹp trai bị hỏi đến nổi ngượng ngùng, "Tôi tên là La Tấn, người thành phố Z." Sau đó chỉ chỉ dòng chữ trước ngực Viên Lai Lai, "Chiếc áo rất cá tính."

Viên Lai Lai nghe hấn nói như thế, càng thêm vui vẻ, gạt đi ngón tay của hấn, "Đương nhiên rồi, anh nhìn mấy chữ này xem, Tôi! Là! Tinh! Anh! Cá tính chứ?"

La Tấn vốn đang trợn to mắt, sau đó khóe miệng co giật liên hồi, nụ cười gượng ép cứng ngắc hiện trên mặt, không biết có nên nhắc nhở cô hay không, "Cô biết tiếng Thái sao?"

"Dĩ nhiên là không biết, chỉ có bạn của tôi biết." Sao lại hỏi chuyện này? Nói một chút về điện thoại, QQ, Microblogging ... Phương thức liên lạc đi anh trai!

"Bạn của cô nói cho cô biết mấy chữ này là, uhm, tôi là tinh anh sao?" Hấn nói một cách không được tự nhiên.

"Đúng vậy, có vấn đề gì sao?" Trong sự hiểu biết của cô thì Hình Diễn là người học sâu biết rộng trên thông thiên văn dưới tường địa lý, sẽ không nhìn nhầm mấy chữ này chứ? Lúc này cô vốn không nghĩ tới vụ việc này.

"Bạn của cô. . . . . Có thể đã nhìn lầm." La Tấn cố gắng nói một cách khéo léo.

Viên Lai Lai cau mày, "Sao có thể?"

"Mấy chữ này có nghĩa là. . . . . đại khái là. . . . ." Hắn cân nhắc dùng từ, suy nghĩ hồi lâu cũng không nói ra được lời giải thích.

Viên Lai Lai chờ đợi câu trả lời của hắn một cách hăng hái, lần này Hình Diễn sắp bị mất mặt sao? Nhận lầm chữ ư? Nghĩ tới đây cô liền không khỏi vui mừng, nhưng không đợi cô vui mừng xong, liền nghe thấy La Tấn nói, "Đại khái giống như từ hai hàng trong tiếng Trung Quốc."

Mặt Viên Lai Lai vốn đang phấn khởi liền cứng đờ cả khuôn mặt, cười cũng không nổi, xụ mặt xuống cũng không được, cúi đầu lạng lẹ nhìn dòng chữ trên ngực mình hồi lâu, cô đã nói cho dù là phát âm của hai nam nữ có chút sự khác biệt, viết ra cũng không đến mức khác nhau một trời một vực như vậy! Hình Diễn rõ ràng khi dễ cô dốt đặc cán mai!

La Tấn đẩy đẩy bả vai cô, "Này, cô không sao chứ?"

Viên Lai Lai khẽ gật đầu, nói cũng không nói nổi.

"Đầu năm nay có dùng khí thừa nhận chính mình. . . . ." La Tấn đang muốn an ủi cô, cánh tay liền bị người nào đó đẩy ra, hắn kinh ngạc nhìn sang người đàn ông lạnh lùng bên cạnh, khí chất nổi bật, khí thế đàn áp người, "Anh. . . . ."

Hình Diễn phớt lờ hắn, chỉ hỏi Viên Lai Lai, "Em biết anh ta?"

Trong lòng Viên Lai Lai đã sớm nghĩ ra đối sách, hắn khiến cho cô rơi lệ, cô sẽ khiến cho hắn chảy máu! Nghĩ như vậy, cô liền ngẩng đầu lên nhìn Hình Diễn nói cười một cách duyên dáng, dứt khoát phủ nhận: "Không biết!" Nói xong còn không quên quay đầu lại nhìn La Tấn như đang cảnh cáo hắn.

La Tấn gật đầu xác nhận, có lẽ đây chính là người bạn mà cô ấy đã nhắc đến, "Tôi chỉ tới hỏi đường, vừa rồi cô ấy đã chỉ đường cho tôi rồi, cảm ơn nhé, hẹn gặp lại." Trước khi xoay người rời đi vẫn không quên nhìn về phía Viên Lai Lai nháy mắt vài cái.

Hành động ấy hiển nhiên không thoát khỏi đôi mắt thần của Hình Diễn, anh không vui cau mày, "Anh không biết em cũng rành đường ở đây đấy?"

"Oh, anh sao lại đứng ngây ra thế, anh đi ra cửa Tam Đại Bảo, mon-ey, po-lice, taxi đi, em chỉ hỏi hắn có tiền hay không, có tiền thì ra cửa quẹo trái đi thuê xe là được." Nói xong chủ động kéo tay Hình Diễn, "Đi thay băng nhé?"

Hình Diễn gật đầu một cái, dẫn cô vào phòng khám của bác sĩ khoa ngoại, bác sĩ tháo bỏ băng gạc của ngày hôm qua ra, do thời tiết nên gạc che vết thương có dính một chút mù, bác sĩ cầm bông băng khử trùng cho Viên Lai Lai, đụng trúng vết thương sẽ khó tránh khỏi đau đớn, Hình Diễn nhíu mày dù chưa nhìn động tác của bác sĩ, không nhịn được nói: "Làm ơn nhẹ tay một chút."

Mãi cho đến khi sắp bôi thuốc xong, anh mới nhận ra hôm nay Viên Lai Lai không kêu la dù chỉ là một tiếng, hắn nghiêng đầu nhìn Viên Lai Lai, chỉ thấy cô đang suy nghĩ cái gì đó rất nghiêm túc, anh lấy tay sờ sờ đầu cô, dịu dàng nói: "Đau không?"

Viên Lai Lai kéo suy nghĩ về, ngẩng đầu nhìn hắn một cách nghiêm túc, "Anh còn tiền mặt không?"

Hình Diễn nhíu mày, "Em định làm gì? Không cho nếu việc làm đó có ác ý." Trong đầu cô nàng này lại đang nghĩ ra chủ kiến xấu xa gì đây?

"Anh không có tiền thì làm sao đi chùa cầu nguyện được?" Cô cũng không ngốc, ở nước mình nghe nói thấp một nén nhang tốt hơn là đi thật nhiều tiền, huống chi đây là một đất nước rất sùng bái đạo Phật.

"Không có tiền mặt, nếu cần thì anh rút tiền đưa cho em." Nói xong anh lại nhắc lại lời nói của ngày hôm qua một lần nữa, "Chiếc thẻ ấy chứa rất nhiều tiền trong đó, muốn mua gì cứ cầm thẻ đi lấy là được." Ý chính trong câu nói này là số tiền nằm trong thẻ chứ không phải khoản tiền trả lại cho cô.

Tiếc là người nào đó nghe không hiểu, chỉ nghe được trên người anh không có tiền!

Để xem cô báo thù anh như thế nào, được, không có tiền, để xem cô có bán cơ thể không có xu nào của anh tại Thái Lan không!

Nhưng mà suy nghĩ đó cứ để trong lòng là được rồi, ngoài mặt cô vẫn cười hi hi, "Vậy có phải khi về anh sẽ trả em gấp đôi không?"

Lúc này bác sĩ đã giúp cô xử lý xong vết thương, Hình Diễn kéo tay cô lại, "Viên Lai Lai, em có biết mình có một tật xấu hay không?"

Hả? Viên Lai Lai tròn to mắt.

"Rõ ràng mới 27, nhưng lại nhai mãi khiến cho người ta có cảm giác như là em đã 67, hơn nữa câu trả lời anh đã nói cho em rồi."

Mặt Viên Lai Lai lập tức biến thành cái bộ dáng này: 囧.

Ra khỏi bệnh viện, sự tức giận trong lòng Viên Lai Lai đã lắng xuống một chút nhưng cô lại bắt đầu đau lòng, nếu đi một ngôi chùa lớn thì phải tốn hết

bao nhiêu tiền để có thể cầu nguyện đây?

Huống hồ nói thế nào thì mình cũng đã đến Thái Lan một chuyến, dù sao lúc về cũng phải mua một cái gì đó cho Tàn Miếu và Vệ Thần.

Cô đang nhẩm tính bảng cửu chương trong đầu, vừa định ngẩng lên thì đã nảy ra một sáng kiến, đi một ngôi chùa lớn chi! Đằng kia có một ngôi chùa nhỏ hơn mà!

Mặc dù nói nó nhỏ nhưng nó vẫn lớn hơn cái cửa hàng bánh ngọt mà cô mới đi qua, nhưng mà nói thế nào thì nó cũng là chùa!

Chính nơi đó!

Cô sẽ tiết kiệm được tiền!

Cô hằng hải kéo kéo Hình Diễn, "Chúng ta cầu nguyện ở nơi này tốt lắm, ở trong chùa có rất nhiều người, Bồ Tát không thể chú ý hết được, anh xem nơi này, buồn bán vắng vẻ như thế, Bồ Tát nhìn thấy chúng ta không muốn biết rất cao hứng!" Nói xong không nói thêm lời nào liền kéo Hình Diễn đi ra cửa.

Sao Hình Diễn lại không biết tâm tư của cô, "Ừ, đúng lúc Bồ Tát rảnh rỗi, dừng lại nghỉ ngơi, em nên kể hết những suy nghĩ xấu xa trong lòng mình với Bồ Tát, cầu xin Bồ Tát tha thứ."

Viên Lai Lai lại méo xệch 𠂇, "Vừa rồi em suy nghĩ cái gì nào?"

Hình Diễn không trả lời cô, vượt qua cô, hừ lạnh một tiếng, "Nói dối với Bồ Tát thì mũi sẽ dài ngoẵng ra đấy."

Viên Lai Lai vô thức sờ sờ mũi mình, không phải chứ?

Đứng trước cửa nên khó thể thấy được khung cảnh bên trong, nhưng khi tiến vào rồi cô vẫn rất ngạc nhiên khi bên trong có một khoảng sân rộng, với lại hai người không mua vé mà lại đi thẳng vào trong, trong chùa có mấy chú tiểu đang quét sân, có một chú tiểu khoảng 12 tuổi cười với họ rồi chạy tới nói một câu tiếng Thái, Hình Diễn nói lại cái gì đó, Viên Lai Lai nghe không hiểu, nhưng rất nhanh sau đó cô liền nghe được chú tiểu đó nói: "Thì ra hai vị là khách du lịch từ Trung Quốc tới, chào mừng các vị đến đây tham quan."

Viên Lai Lai ngẩn ra, "Oh, không nghĩ đến việc bây giờ ngay cả thầy chùa cũng quốc tế hóa rồi, ngay cả ngoại ngữ mà cũng hiểu được."

Chú tiểu gãi gãi đầu thẹn thùng, dáng vẻ khoẻ mạnh kháu khỉnh trông thật đáng yêu, "Cha em là người Trung Quốc nên em cũng biết nói một chút tiếng Trung."

"Tụi chị muốn cầu nguyện, Bồ Tát ở đâu?" Viên Lai Lai quay đầu nhìn xung quanh.

"Hai vị muốn ước nguyện về chuyện gì?" Chú tiểu đó vừa dẫn hai người đến sảnh lớn vừa hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Thú Nam Và Tiểu Bạch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25

Viên Lai Lai quay đầu lại nhìn Hình Diễn, đôi môi mòng của Hình Diễn khẽ hé mở, hết sức đẹp mắt, "Việc này nói ra sẽ không linh nghiệm, cứ dẫn tụi anh đi lạy Quan Âm Bồ Tát thôi."

"Đúng đó, để cho anh ấy cầu nguyện với Bồ Tát." Viên Lai Lai thêm vào.

Chú tiểu đưa hai người đến điện thờ Quan Âm, Viên Lai Lai nhìn quanh đông nhìn một chút tây xem một chút, không biết Hình Diễn đã đứng bên cạnh cô từ lúc nào, ần mạnh lên vai cô, cô không để ý liền ngã xuống tấm đệm, nửa quỳ nhìn Hình Diễn, "Anh làm gì thế?"

"Cầu nguyện." Hình Diễn nhấn mạnh câu nói.

Viên Lai Lai không hiểu, "Anh muốn cầu nguyện sao không tự mình quỳ lạy Bồ Tát, em quỳ thì có thể hiệu nghiệm sao?"

"Ước nguyện của anh cũng chính là ước nguyện của em, em quỳ nhiều một chút tự nhiên Bồ Tát sẽ hiểu được tấm lòng của chúng ta."

. . . . . Cái gì gọi là ước nguyện của anh chính là ước nguyện của em? Ước nguyện duy nhất của cô là phát tài, chẳng lẽ anh cũng như vậy sao? Không nhận ra anh cũng ngẩn ngẩn như vậy, nhưng mà anh đã có nhiều tiền như vậy, còn muốn thêm nhiều tiền để làm gì? Nói là nói như vậy, nhưng Viên Lai Lai vì muốn phát tài nên thành tâm thành ý quỳ gối cầu nguyện, nhắm mắt lại chấp tay cầu nguyện, thì thào: "Quan Thế Âm Bồ Tát cứu khổ cứu nạn, làm

cho con phát tài đi Bồ Tát! Làm cho con phát tài đi Bồ Tát!"

Hai người bên cạnh đều không chịu được mà co rút cả người, Bồ Tát mà chịu khổ chịu cực sao?

Lúc cô đọc được 20 lần chuẩn bị đứng dậy, bất ngờ nhìn thấy Hình Diễn đang nhắm mắt lại chấp tay trước ngực thành tâm cầu nguyện ở đó, cô chưa từng thấy vẻ mặt này của anh, sững sờ một lúc, thì ra vì tiền mà tất cả mọi người đều có thể thành kính như vậy ư! Hình Diễn mở mắt liền bắt gặp ánh mắt dò xét của Viên Lai Lai, ho nhẹ một tiếng, "Em hỏi cái cùng với Bồ Tát sao rồi?"

Hỏi cái? "Em không có làm chuyện gì sai trái à nha."

Ánh mắt Hình Diễn lạnh lùng liếc nhìn cô, nói đều đều: "Vậy sao." Nói xong cũng không hề nhắc lại chuyện ăn năn hối cái đó.

Viên Lai Lai thấy Hình Diễn không chú ý cô nữa liền phấn khởi kéo chú tiểu, "Chỗ của em có gì đặc biệt thế? Vòng Phật bùa hộ mệnh hay là cái gì?"

Cậu bé cười rất tươi, "Chỗ em có một đôi Cổ Ngọc, có ba trăm năm lịch sử, anh chị thật là có duyên, có câu nói nam đeo Quan Âm nữ đeo Phật, hai vị xin mời đi theo em."

Chú tiểu ấy dẫn hai người vào một gian phòng, lấy ra một cái hộp, đưa cho Viên Lai Lai, "Đây là ngọc Phi Thúy là vật cất giữ riêng của sư cụ, đã được làm phép, hai vị mang theo nhất định sẽ ước nguyện sẽ thành sự thật."

Viên Lai Lai đưa tượng Phật Quan Âm cho Hình Diễn, còn mình thì giữ lấy tượng Phật Di Lặc trên lòng bàn tay, thật sự là đồ tốt, toàn thân xanh biếc, không có một chút tạp chất, nhưng mà, ba trăm năm vậy khoảng bao nhiêu tiền nhỉ?

Trong lòng cô làm một bài toán nhỏ, dù sao tốn bao nhiêu cũng có thể mua được, nhưng mà không có một chút tặng phẩm thì thật sự có lỗi với chính mình quá? "Chỗ em còn bảo bối gì, có thể làm quà tặng người khác thì đem ra cho chị xem để khi về nước có thể tặng cho bạn bè."

"Có Phật châu thủy tinh Liên Hoa, mình có thể giữ làm kỷ niệm hoặc tặng cho người khác cũng được." Nói xong cậu bé làm ảo thuật lấy ra từ trong tay áo một viên Phật châu trong suốt.

Viên Lai Lai đoạt lấy, "Chính cái này, chính cái này, cho chị 20 viên!" Oh Tặng phẩm!

Cậu nhóc không tỏ thái độ gì ngoài việc thu xếp cho hai người ngồi lên một bên ghế, "Anh chị ngồi chờ một lát, em sẽ nhờ sư huynh đi lấy."

Kết quả, đã mười phút trôi qua.

"Còn chưa có sao?"

"Nhanh, nhanh lên nào."

Thêm mười phút nữa.

"Phải chờ bao lâu nữa?"

"Nửa tiếng nữa."

.....

Nửa giờ trôi qua, Viên Lai Lai không còn đủ kiên nhẫn để chờ nữa, tựa vào người Hình Diễn thiếu chút nữa là ngủ thiếp đi, nhìn chú tiểu uể oải nói: "Mời thầy của em tới đây, chị muốn thương lượng một chút với ông ấy."

Về mặt cậu nhóc bối rối, "Việc này. . . . ."

"Có vấn đề gì sao?" Giọng Viên Lai Lai có chút nghiêm nghị, giờ phút này nhất định phải làm cho mình trông không giống quả hồng mềm, dùng một chút mới mặc cả tổ được.

"Không phải. . . . ." Chú tiểu bối rối hơn nữa, nhiều lần nhìn ra ngoài cửa.

Trong đầu Viên Lai Lai lóe lên một ý nghĩ, "Thầy của em không có ở đây sao?"

Tiểu Sa Di chấp tay trước ngực, "Thí chủ đoán như thần."

Như thần cái rắm! Ngôi chùa vắng vẻ như thế, hàng tích trữ chắc sẽ không nhiều lắm, hơn nữa nhìn vẻ mặt khản trương của cậu bé, cô liền dò hỏi, "Thầy của em đi đâu?"

"Mưa . . . . . Mưa hàng rồi. . . . . A di Đà Phật, người xuất gia không nói càn nói bậy."

Viên Lai Lai bị choáng một hồi, dù đã nghĩ đến, thế nhưng. . . . . ! Chính cô cũng có thể đi chợ đêm mưa, cần gì phải vào trong chùa mua giá cao hơn chứ! Tặng phẩm, nhất định phải là tặng phẩm!

Đến khi đến vị sư già trở lại, Viên Lai Lai vẫn đang tính toán phải nói như thế nào với ông ấy, đầu tiên cô thử mở miệng thăm dò, "Cái này với Phi Thúy bao nhiêu tiền?"

Chú tiểu giọng lên 4 ngón tay.

"400? Cái này mà đòi 400? Ở mấy quầy bách hóa tổng hợp chỉ có giá hơn một 100 đồng!" Viên Lai Lai hô to gọi nhỏ, mưu đồ thả khói mù làm đối phương mê muội, sau đó thừa dịp đối phương choáng váng đầu óc mới bắt đầu ra tay.

Sư thầy nói một câu "A di đà Phật" xong chú tiểu lập tức nói: "Thí chủ, chị nghĩ sai rồi, là 4 vạn baht Thái, Phi Thúy ba trăm năm, như vậy là đã rẻ lắm rồi."

4 vạn. . . . . ! Đó không phải là 8000 nhân dân tệ sao? Muốn ăn thịt người ta luôn hay sao! Cô khê cần rằng "Một vạn baht Thái!" Cao nhất rồi!

Chú Tiểu mỉm cười sắp lấy lại chiếc hộp trong tay Viên Lai Lai, "Xem ra. . . . ."

Viên Lai Lai đoạt lại, "Hai vạn!"

Tiểu Sa Di lắc đầu một cái.

Trong lòng Viên Lai Lai cực kỳ tức giận, nể mặt Bồ tát cũng có thể bớt 50% mà! "Không mua nữa!"

"Em muốn mà, sao lại không mua." Lúc này Hình Diễn đã nhìn đủ mọi nét mặt của Viên Lai Lai cuối cùng cũng thốt lên, "Được 4 vạn."

"Không được!" Viên Lai Lai cự tuyệt thẳng thừng rút cuộc anh có hiểu niềm vui sướng khi mua đồ của phụ nữ là gì không? Phụ nữ đi mua đồ không phải chỉ vì mua được đồ mà vì cô kè mặc cả được thì họ mới mua.

"Nói nữa trừ tiền lương!"

Viên Lai Lai uất ức, cô là vì tiết kiệm tiền cho anh có được không? Nhưng mà nếu anh nói như vậy thì có tiêu xài gì thì đó cũng không phải là tiền của mình, mua thì mua, ai sợ ai! "Trên người chúng tôi không có nhiều tiền mặt như vậy!"

Chú Tiểu mỉm cười, "Chỗ em cũng thanh toán bằng thẻ."

.....!!!!

Mãi cho đến khi ra khỏi cửa chùa, Viên Lai Lai vẫn có cảm giác hư ảo như không có thật, cô nhớ đến lúc trước đi du lịch ở Vân Nam, trước khi đi vào miếu thờ hướng dẫn viên du lịch có nhắc nhở nhiều lần là: sau khi đi vào trong không nên thắp nhang tùy tiện, nhiều khi dâng hương cũng bị quét thẻ đấy! Thì ra chuyện như thế là có thật!

Mặt dù cuối cùng cô cũng đoạt lại túi ngọc từ tay sư thầy già đó, nhưng mà lòng cô vẫn như đang rỉ máu. . . . .

Hình Diễn thấy cô bước càng ngày càng chậm, cuối cùng dứt khoát quay đầu lại, anh kéo cô, "Em định làm gì thế?"

"Trở về xin Bồ Tát hoàn lại hóa đơn ấy mà!" Chuyện này sao có thể bỏ được chứ?

Hình Diễn không nhịn được cười, ngăn cô lại rồi ôm cô vào trong ngực, "Thật là báu vật trong các loại báu vật, bây giờ chúng ta đi ăn cơm, buổi chiều đi dạo thêm một lần nữa rồi ngày mai chuẩn bị trở về nước."

Viên Lai Lai vừa nghe được về nước lập tức đem những buồn bực mới phát sinh khi này quăng lên chín tầng mây, nhưng mà cũng không đúng lắm, đúng là cô muốn về nước, nhưng lại không muốn đi cùng anh!

Tối hôm đó hai người vừa về đến khách sạn Viên Lai Lai liền rình mò trên cửa bắt đầu thăm dò tình hình, cho đến khi trên hành lang không còn chút động tĩnh gì, cô mới nhanh chóng xách theo hành lý chạy ra khỏi khách sạn, trước khi đi vẫn không quên viết lại lời nhắn lên giấy: Anh mới là hai hàng, phía sau vẫn không viết thêm ba dấu chấm than rồi dán lên cửa phòng Hình Diễn.

Cho anh dám gạt em! Cho anh dám trêu chọc em! Để xem anh một đại BOSS sẽ như thế nào khi đưa tay hỏi mượn tiền người khác để trở về nước. . . .
. . Nghĩ đến đáng về phải cầu khẩn van nài hỏi mượn tiền người khác của Hình Diễn, trong lòng Viên Lai Lai vui không thể tả, chẳng lẽ đây chính là tâm trạng của kẻ làm tôi tớ bị đàn áp lâu ngày sao? Hừ hừ! Anh mới là tôi tớ!

Đến sảnh khách sạn Viên Lai Lai vẫy một chiếc xe taxi, khoe khoang về hải lòng đắc ý của mình lên Bách Độ Thượng dịch hai chữ ‘ sân bay ’ trong tiếng Thái, tài xế lại hỏi cái gì đó, cô nghe không hiểu, chỉ nhắc lại hai chữ ‘ sân bay ’.

Thế mà cô lại quên mất mình là người nước ngoài, không biết một người nào trên đường hết, khi lần đầu tiên thấy tấm bảng hiệu thật to của một cửa hàng bán kim cương cô hâm mộ một chút, lần thứ hai cô kinh ngạc một chút, lần thứ ba cô có chút buồn bực, một cửa hàng bán kim cương cũng mở nhiều chi nhánh đến vậy sao?

Thì ra người Thái cũng rất giàu có.

Đến sân bay cô vô cùng phấn khởi lấy tiền trả cho tài xế, tài xế cười một cách kỳ lạ, Viên Lai Lai đi thẳng đến chỗ bán vé cũng không phát hiện ra chuyện gì bất thường, nhưng khi cô bắt đầu lục tìm hộ chiếu trong hành lý cuối cùng cũng nhận ra chỗ bất thường.

Mẹ kiếp, lão hồ ly Hình Diễn nói sẽ làm hộ chiếu cho cô, trước giờ cô cũng chưa nhìn thấy hộ chiếu của mình!

"Nếu cô không mua vé thì cô thế né qua một bên, được không? Còn có rất nhiều người đang đợi." Một giọng nam lạnh lùng vang lên sau lưng cô.

Viên Lai Lai bất đắc dĩ mếu mếu môi, "À. . . . ." Nói xong chợt nhận thấy giọng nói này sao lại quen tai thế? Người này không phải Hình Diễn thì là ai nữa? !

Cô như thấy được cứu tinh kéo kéo tay Hình Diễn, "Thầy! Thầy cũng tới rồi! Thầy đang giữ hộ chiếu của em nên tiện thể giúp em mua vé luôn nha." Sau đó nghĩ đến việc mình bỏ lại Hình Diễn, chắc anh đã ghi hận trong lòng, nghiêng răng một cái, "Em trả tiền!" Nói xong lấy từ trong bóp tiền ra một xấp tiền mà cô đã chuẩn bị.

Hình Diễn chậm rãi lấy tiền với hộ chiếu ra khỏi bóp tiền, sau đó nhàn nhai nhìn cô, "Sao lại không biết ngược mà để cho học trò mình trả tiền chứ, không cần."

Trong lòng Viên Lai Lai cảm động một phen, tốt nhất nên như thế, chỉ là. . . . ."Thầy, thầy lấy tiền ở đâu ra thế?"

"Mượn, người nào đó vừa không để lại tiền cho tôi, còn muốn tôi lưu lạc đầu đường xó chợ ở đất khách quê người, tôi đương nhiên phải lo liệu cho mình." Nói xong Hình Diễn lấy tiền đưa cho người bán vé rồi nói gì đó với người đó, người bán vé đánh răng rắc một hồi lên máy tính.

Viên Lai Lai cực kỳ xấu hổ, nghĩ thầm đúng là lòng dạ mình quá nhỏ nhen, nhưng khi nhìn thấy người bán vé chỉ đưa cho Hình Diễn một tấm vé, cảm giác đó trong cô chợt tan thành mây khói, cô ôm lấy cánh tay của Hình Diễn trong sự ngạc nhiên, "Thầy, sao chỉ có một tấm vé thế?"

"Vốn chỉ có một tấm vé thôi." Hình Diễn nhún nhún vai.

"Vậy. . . . . của em đâu?" Chuyện gì đang xảy ra vậy!

"Em không mua dĩ nhiên không có." Hình Diễn đẩy tay cô ra, "Chẳng phải em thường nói ở chung một chỗ với tôi sẽ làm tổn hại đến thanh danh của tôi sao? Bây giờ tôi giúp em toại nguyện, buông tay đi."

"Không được!" Giọng Viên Lai Lai lớn mà kiên quyết đã khiến cho không ít người chú ý đến họ.

Bạn đang đọc truyện *Thú Nam Và Tiểu Bạch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26

Hình Diễn im lặng không nói gì chỉ nhìn Viên Lai Lai một cách hài hước, Viên Lai Lai biết mình đã đuối lý, uất ức nói, "Uhm nếu không thì anh đưa hộ chiếu cho em cũng được."

"Tôi chỉ là thầy là ông chủ của em, sao có thể biết hộ chiếu của em chứ, em xem, muốn không gò bó, em vội vàng buông tay thì bây giờ cũng dừng trì hoãn thời gian của tôi." Hình Diễn nhìn thấy vẻ mặt càng ngày càng lo lắng của cô, tâm trạng càng ngày càng tốt.

"Nhưng mà rõ ràng tới lúc anh mua vé, không có hộ chiếu thì sao anh mua được? Với lại đây là đi công tác, anh phải mua vé cho em" Viên Lai Lai cuống lên, dứt khoát chặn trước mặt anh hai tay ôm chặt lấy anh, lo sợ anh sẽ biến mất, nếu vậy thì mình sẽ bị bỏ lại ở nơi đây.

Hình Diễn cúi đầu nhìn thấy Viên Lai Lai ôm mình thật chặt, khóe miệng thoáng nở nụ cười, vỗ nhẹ lên mặt cô, "Không phải tôi đã nói lúc về sẽ trả lại cho em sao, em tự đi mua đi, ngoan nào, mau buông tay tôi ra." Tuy nói thế nhưng thực tế lại rất thích cô ôm mình như vậy, không hề có ý đẩy cô ra.

"Vậy anh đưa hộ chiếu cho em đi."

"Tôi sắp đi qua cửa kiểm tra rồi, và lại tôi không có hộ chiếu của em, mau buông tay nào." Anh lần nữa giục.

Viên Lai Lai như sắp khóc, "Em sai rồi, em sai rồi như vậy vẫn còn chưa được ư, anh phải dẫn em đi, em không quen sống ở đây, Thầy! Ông chủ! BOSS! Xin ngài hãy cứu em!"

Lúc này Hình Diễn mới chịu ban ân huệ cho cô, "Nếu em biết sai rồi, vậy thì chúng ta hãy ngồi xuống nói chuyện một chút."

Ách . . . . . Sao lúc này anh lại không vội đi kiểm tra nữa? Hình Diễn ngồi xuống chiếc ghế trên đại sảnh, Viên Lai Lai vốn dĩ cũng muốn ngồi xuống bên cạnh anh, nhưng lại bị ánh mắt của anh ngăn lại, đành nắm chặt hai tay lại với nhau, cung kính đứng trước Hình Diễn lắng nghe lời giảng dạy của Thái Thượng Hoàng.

"Trước tiên chúng ta nói chuyện một chút, em đã sai chỗ nào." Hình Diễn dựa vào lưng ghế, gác chân lên nhau rồi lười biếng nhìn Viên Lai Lai.

"Em . . . . . Em không nên bỏ lại thầy mà đi."

"Còn gì nữa không?"

"Em không nên ác ý suy đoán trên người thầy không có tiền, không nên khiến thầy phải đi mượn tiền người khác."

"Gì nữa?"

"Không nên dán giấy lên cửa phòng thầy."

"Trên đó viết cái gì?" Hình Diễn rút cuộc cũng thay đổi câu hỏi.

"Viết . . . . . thầy là hai hàng." Giọng nói của Viên Lai Lai ngày càng nhỏ, càng nhỏ, ngay cả âm cuối cùng cũng mất đi.

"Ai là hai hàng?" Hình Diễn nhíu mày, anh đi qua đi lại trước cửa cũng đâu có thấy tờ giấy kia.

"Thầy. . . . . Ách. . . . . Em. . . . ." Đây thật sự là áp bức mà, áp bức một cách trắng trợn!

"Lặp lại lần nữa." Hình Diễn giận tái mặt, cô muốn tạo phản sao?

"Em . . . . . Em. . . . ."

"Em không nói thì tôi đi." Hình Diễn làm ra vẻ như muốn đứng lên.

"Em là hai hàng!" Viên Lai Lai trong lòng cái đó hận a! Nói thầm trong lòng, Hình Diễn là hai hàng! Hình Diễn là hai hàng! Hình Diễn mới là hai hàng! !

"Sau này còn dám bỏ tôi lại một mình nữa không?"

"Không dám!"

"Thề đi." Hình Diễn nắm lấy tay cô rồi kéo cô xuống, làm cho cô quỳ một chân xuống đất, "Nhìn lên trời mà thề rằng sau này nếu em còn bỏ rơi tôi thì cả đời này sẽ không ai thêm lấy em."

Mẹ nó! Việc này thật là quá ác độc? Cô quỳ ở đó mãi không chịu mở miệng, sao lại có hạng người như thế chứ? Suy đi nghĩ lại, cô mở miệng, "Nếu không ai muốn lấy em thì em sẽ gả cho thầy, em nhất định sẽ gả cho thầy!"

"Tốt." Hình Diễn gần như lập tức nhận lời cô, kéo cô đứng dậy, "Nhớ kỹ lời nói của em, đi thôi, nếu không qua cánh cửa kiểm tra thì sẽ muộn thật đấy."

Ách . . . . . há??? "Em còn chưa mua vé." Tình huống gì vậy?

Hình Diễn giờ hai tấm vé lên, đón lấy hành lý của cô, "Em đi trước đi." Ngay cả đi bộ cũng đi chậm rì, cái tính chậm chạp này phải thay đổi!

Viên Lai Lai vừa đi chậm rì vừa nói, "Anh mua vé khi nào vậy?"

"Lúc đi từ trong chùa ra, gọi điện báo thư ký đặt."

"Vậy vừa rồi anh. . . . ."

"Im lặng nào."

"Há. . . . ."? Sao lại có cảm giác như mình vừa mắc bẫy?

"Sao anh biết em đã tới phi trường?" Không hiểu thật sự không hiểu.

"Bởi vì trong đầu em toàn là đậu hủ." Ban ngày để cho cô đi theo Bồ Tát sám hối, lúc đưa ra lời đề nghị đã rất rõ ràng, không biết hàng ngày cái đầu heo này đang suy nghĩ cái gì?

Do hai ngày một đêm cũng không chớp mắt, Viên Lai Lai vừa lên máy bay liền nghiêng người qua phía Hình Diễn ngủ thiếp đi, Hình Diễn bảo nữ tiếp viên hàng không đem mềm tới rồi đắp cho cô, nhưng mà chết từ từ cũng không xong, Viên Lai Lai lại bắt đầu ngáy lên.

Nửa giờ sau, rốt cuộc cũng có người không chịu nổi, vỗ nhẹ Hình Diễn, "Phiền anh nói cô ấy giảm âm lượng xuống một chút được không?"

Hình Diễn tỏ vẻ cây ngay không sợ chết đứng, vẻ mặt không có chút thay đổi, nói "Tôi không biết cô ấy."

Người kia liền trợn to hai mắt, hai người này rõ ràng đi cùng với nhau, với lại vừa rồi rõ ràng hắn có nhìn thấy anh đắp mềm cho cô ấy! Lúc này cô ấy lại đang nằm trên người anh!

"Vậy tôi phải kêu thôi." Anh không thừa nhận vậy thì hắn cũng không còn cách nào.

Nhưng Hình Diễn lại chặn tay hắn lại, "Như vậy không được lịch sự thì phải? Cô ấy đang ngủ."

"Nhưng mà. . . . ." Hết nói nổi người đàn ông này Hình Diễn chỉ chỗ ngồi phía trước màn ảnh, "Anh có thể đeo tai nghe trong lúc xem tivi."

"Có phải anh không biết cô ấy không?" Người đàn ông ngờ vực hỏi.

"Đúng, không biết. . . . ." Nói xong giúp Viên Lai Lai điều chỉnh tư thế.

Khỏe mặt người đàn ông đó co giật, chỉ có thể nhận lấy xui xẻo, gặp phải một đôi cực phẩm như vậy.

Song Hình Diễn cũng có chút ghét bỏ tính ngáy ngủ của Viên Lai Lai, vừa rồi không gọi cô dậy bởi vì lâu rồi cô chưa được ngủ đủ giấc, cung chiều cô, nhưng mà cô ngáy càng lúc càng lớn, anh rốt cuộc không chịu được nữa lắc người cô hai cái.

"Ừm. . . . ." Viên Lai Lai lật người lại, không để ý tới người nào đó.

"Lai Lai, thức dậy đi."

Không có tác dụng gì.

Hình Diễn nâng cằm cô lên, hôn cô, quả nhiên không còn ồn ào như ban nãy nhưng mà cho dù là như vậy thì Viên Lai Lai cũng không tỉnh, trái lại người đàn ông khi này kinh ngạc nhìn hai người, vẻ mặt đầy kinh hãi. . . . .

Hai ngày sau đến công ty, Viên Lai Lai lén lén lút lút vào phòng làm việc, có chút chột dạ, hi vọng không bị các đồng nghiệp nhìn thấy nhưng mà mỗi người dường như có con mắt thứ ba, cô còn chưa ngồi vào ghế đã bị mọi người vây quanh.

"Nghe nói cô đã đi công tác cùng với BOSS hả?" Viên Lai Lai gật đầu.

"Chỉ có hai người?" Gật đầu.

"Hai người có xảy ra chuyện gì không?" Là giọng điệu đầy oán hận.

Viên Lai Lai gật đầu rồi lại vội vàng lắc đầu, "Không có không có, hoàn toàn không có."

"Tại sao cô lại đi công tác với BOSS? Phòng thư ký chỉ riêng thư ký và trợ lý thì đã có đến mười mấy người, cô giỏi về cái gì?"

"Không giỏi, không giỏi, cái gì tôi cũng không giỏi. . . . ."

"Vậy tại sao lại cho cô đi cùng?"

"Việc này. . . ." Viên Lai Lai bối rối, chẳng lẽ nói hai người bọn họ có gian tình hay sao? "Chắc là vì BOSS nhìn thấy tôi có vẻ quen thuộc, cô có biết là suy cho cùng thì Thái Lan cũng là một đất nước tôn thờ phật, coi trọng duyên phận chẳng hạn, Bồ Tát thấy người tốt sẽ chiều cô nhiều hơn một chút thôi mà."

"À mà hôm qua BOSS cũng đi làm rồi, sao lại còn đặc biệt dặn dò để cho cô nghỉ thêm vài ngày?" Một người nữ nào đó không cam lòng lại hỏi.

"À, vậy có lẽ là vì lúc ở Thái Lan tôi đi theo làm tùy tùng hầu hạ tốt cho BOSS nên được khen thưởng thôi."

"Đi theo làm tùy tùng? Thế cô hầu hạ bằng cách gì?" Viên Lai Lai lo lắng trong lòng, mấy người này định truy hỏi đến cùng sao? Ai tới cứu giúp cô đi, cô vô thức sờ lên chiếc vòng ngọc bích đeo trên cổ, nhưng sau đó lại linh nghiệm thật.

"Viên Lai Lai, vào phòng làm việc của tôi một chút." Là giọng nói của Hình Diễn.

Viên Lai Lai vội vàng thoát ra khỏi tầng tầng lớp lớp bà tám, lớn tiếng đáp:"Dạ dạ dạ!"

Khi đã vào trong phòng làm việc của Hình Diễn, cô giương mắt nhìn anh, "Có chuyện gì thế?" Hôm đó cô thật sự không biết mình đã về nhà bằng cách nào, khi tỉnh lại đã là chiều ngày hôm sau, trong tủ lạnh lại có thức ăn nhưng lại không thấy bóng dáng của Hình Diễn, sau đó cô liền nhận được cuộc gọi báo rằng cô được nghỉ thêm hai ngày nữa, cô định hỏi xem có phải tất cả mọi người cũng được nghỉ hay không thì bên kia đã cúp máy.

"Không có gì hết." Hình Diễn đang ngồi trên ghế sa lon đáp lời cô, "Tôi đây ngồi."

Viên Lai Lai không hiểu mô-tơ gì, "Không có gì sao anh lại kêu em làm chi?"

"Cứu em thôi, ngốc quá." Không tìm được người có thể ngốc hơn cô, "Tối đây ăn điểm tâm."

Viên Lai Lai chỉ chỉ bữa sáng trên bàn, lại thấy túi đồ đó có chút quen thuộc, "Nếu em đoán không lầm thì đây chính là túi đồ ăn mà cô vừa mới đưa cho thầy?"

Hình Diễn nhú mày, "Không muốn ăn sao?" sùi cảo tôm, trà sữa, thoát nhìn cũng rất là hấp dẫn!

Viên Lai Lai nuốt nước bọt, tay đã đưa về phía trước, "Việc này hình như không phải lắm?"

"Có gì mà không tiện, ăn nhanh rồi ra ngoài làm việc tiếp."

"À!" Viên Lai Lai thoải mái đồng ý, sợ Hình Diễn cướp của mình, liền lấy hai ba viên sùi cảo tôm nhét vào trong miệng, uống xong hai ly trà sữa liền đứng lên khoát khoát tay, "Em ăn no rồi."

Hình Diễn phát tay một cái, "Đi đi." Viên Lai Lai xoay người rồi đi nhưng lại bị Hình Diễn gọi lại, "Lúc tan làm chờ anh, anh đưa em về."

"Việc đó không tiện lắm đâu?" Gần công ty như vậy, lỡ bị người khác nhìn thấy thì nào? Bị Vệ Thần nhìn thấy thì sao?

Hình Diễn lờ câu hỏi của cô, "Đi ra ngoài đi."

Vì buổi sáng ăn sùi cảo quá nhanh nên Viên Lai Lai cảm thấy dạ dày có chút khó chịu, lại không muốn làm việc, ngồi yên trên ghế giả làm từ thi, không lâu sau điện thoại lại vang lên "Lai Lai, tôi là Từ Ninh."

Mặt Viên Lai Lai méo xệch 囧, sao cô ấy lại tự mình gọi điện thoại cho cô, nhanh chóng đi vào phòng trà, cô thận trọng hỏi, "Cô gọi điện cho em sao?"

"Trưa cùng nhau đi ăn cơm có được không?" Giọng Từ Ninh dịu dàng hấp dẫn khiến cho Viên Lai Lai không khỏi động lòng.

"Cô tìm em có việc sao?" Cô thận trọng hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Thú Nam Và Tiểu Bạch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

"Không có việc gì thì không thể mời em đi ăn cơm sao? Dù sao em cũng là học trò của A Diễn, chúng ta cũng nên quen biết nhau một chút."

Là vì thầy sao? "Vậy em đi hỏi xem trưa nay thầy có rảnh không, chúng ta cùng đi ăn."

"Không cần!" Giọng Từ Ninh khô khốc, nhận ra mình đã mất bình tĩnh, cười gượng hai cái để che giấu lúng túng, "Cô chỉ

muốn quen biết em thôi, A Diễn sẽ không có ý kiến gì đâu, phía dưới công ty em

rẽ trái khoảng 500m sẽ có một tiệm cà phê Mạch Thượng, em đi đến đó chờ cô."

"Dạ. . . . ." Đường như không thể nào chối từ được rồi.

Từ Ninh cúp điện thoại trước, cả buổi sáng Viên Lai Lai đều chăm chú nhìn chăm chăm vào cửa phòng làm việc của Hình Diễn, có nên nói cho anh hay không? Với lại, Từ Ninh tìm mình là vì chuyện gì? Ra oai sao? Cô hoàn toàn không có độc chiếm tình cảm thầy mà.

Haizz . . . . . Thật là khổ não!

Buồn phiền mãi cho đến trưa, Viên Lai Lai cũng không quyết định được rốt cuộc có nên nói cho Hình Diễn biết hay không, kết quả là Hình Diễn họp xong liền đi ăn cùng khách hàng. . . . .

Lúc cô đến Mạch Thượng, Từ Ninh đã chờ ở trong phòng, thấy cô nồng nhiệt tiến đến nắm lấy tay cô, "Lai Lai cô đã đến rồi, mau tới đây ngồi đi."

Viên Lai Lai thấp thỏm lo âu ngồi xuống, "Cô tìm em có chuyện gì?"

"Không có việc gì, chỉ là nghe A Diễn nói em là người rất thú vị nên muốn tiếp xúc qua một chút, em muốn ăn gì?" Cô ấy đem thực đơn đưa cho Viên Lai Lai.

Viên Lai Lai chọn đại vài món, rồi đưa lại thực đơn, Tư Ninh chỉ vài món rồi kêu người phục vụ cầm lấy thực đơn, nói nhỏ với người phục vụ vài câu, người phục vụ gật đầu một cái rồi rời đi.

Tư Ninh quay trở lại bắt đầu thăm hỏi Viên Lai Lai, "Năm năm trước quả thật A Diễn có ở trường Ngai Qua một thời gian, khi đó quan hệ của hai người cũng rất tốt sao? Sao lúc đó cô không thấy A Diễn nói đến?"

Lên giường. . . . . Coi là quan hệ tốt sao? Viên Lai Lai cứng người.

"Lúc ấy, có thể không nhận ra." Cô bắt đầu nói hươu nói vượn, "Khi đó có rất nhiều người thích thầy, em chỉ là một người tầm thường."

"Vậy em cũng thích anh ấy sao?" Tay Tư Ninh cứng đờ.

Cuối cùng cũng đi vào vấn đề chính rồi sao? "Em. . . . . cũng khá cũng khá thích thầy."

"Sau này hai người gặp lại nhau như thế nào?" Tư Ninh cười vỗ vỗ tay cô.

"Sau này em nộp CV đến công ty, kết quả là được trúng tuyển, có lẽ thầy nhìn thấy lý lịch của em khá quen thôi, tiện thể giúp em đi cửa sau đưa tới thẳng phòng thư ký." Việc này là làm cho cô chưa đánh mà đã khai rồi sao?

"À, vậy quan hệ của hai người xem ra thân thiết hơn so với người ngoài, anh ấy còn cùng em ra nước ngoài." Tư Ninh tổng kết.

"Có lẽ vì thầy muốn đề bạt em thôi." Viên Lai Lai càng nói càng rối rắm, bữa cơm này quả nhiên không thể ăn ngon.

"Xem ra sau này ở Hình thị em sẽ thăng tiến rất nhanh, thật sự chúc mừng em."

Lúc này thức ăn đã được đem lên, Tư Ninh giúp Viên Lai Lai đặt đồ ăn lên bàn, còn đem vài món ăn đặt bên cạnh chỗ ngồi của cô, sau đó chỉ vào một đĩa tôm, "A Diễn thích ăn cái này nhất, em cũng ăn thử xem." Ách. . . . . Hình Diễn thích ăn tôm sao? Cô lại không chú ý đến, nói như thế, hình như mỗi lần hai người ăn cơm anh đều chọn món ăn có tôm trong đó.

"Nhớ trước kia có một lần bọn cô ra nước ngoài ở khách sạn Kỳ Hạ của Hình thị ăn cơm, anh ấy chọn món trứng tôm, kết quả vì quá muộn, phòng bếp nói là không còn, anh ấy vì thế mà cáu tiết một trận."

Viên Lai Lai tiếp tục 囧, anh có thể vì không ăn được tôm mà nổi giận sao? Sao cô lại không biết?

"Lai Lai à, em thích ăn cái gì?" Tư Ninh dường như không nhận biết tình huống gượng gạo không tự nhiên của Viên Lai Lai, ngẩng đầu cẩn thận quan sát vẻ mặt Viên Lai Lai.

Viên Lai Lai nở nụ cười, gấp đồ ăn ăn thử một miếng, vừa nhai vừa nhìn Tư Ninh, "Em rất dễ nuôi, ăn cái gì cũng được."

"À ra là thế, ai mà cưới được em thì sẽ rất hạnh phúc, sau này cô cùng A Diễn kết hôn em nhất định phải tới tham dự đó." Nói ba câu nào cũng Hình Diễn Hình Diễn, Viên Lai Lai bắt đầu cảm thấy ăn không ngon rồi.

"Chắc chắn rồi."

"Lai Lai em có bạn trai chưa?" Tư Ninh tiếp tục đặt câu hỏi.

"Có rồi có rồi." Bạn trai sao, có nhiều nữa là đằng khác!

"Hả? Vậy sao?" Mắt Tư Ninh lóe lên tia vui mừng, "Lúc nào thì giới thiệu với mọi người rồi chúng ta cùng nhau ăn bữa cơm?"

"Dạ được."

"Vậy khi nào em rảnh? Cuối tuần này được không? Cô mời hai em ăn cơm." Tư Ninh dồn ép cô vào chân tường, "Tiện thể có ba người chúng ta, cô vừa mới ra mắt Đế Sắt, chưa có dịp đi qua đấy."

Viên Lai Lai khinh bỉ trong lòng, nếu không làm thì đây chính là đang ép cô vạch rõ ranh giới với Hình Diễn sao! Nhưng mà cô có thể nói, này, người đẹp, tôi và vị hôn phu của cô đang lén phét với nhau đó, hơn nữa anh ấy còn nói anh ấy muốn xử lý cô nữa kia. Nhưng mà cô không thể, này Viên Lộc, tôi lại muốn xin lỗi cậu rồi. . . . .

Ngay sau đó cô thay sự kinh ngạc bằng vẻ mặt hưng phấn, "Chính là Đế Sắt mà hội viên nào cũng có giá trị hàng tỷ sao? Em thật sự có thể đi sao?"

Tư Ninh thăm thò phào nhẹ nhõm, "Đúng vậy, chính là Sắt đế đó, hay lắm, Chủ nhật không gặp không về."

"Dạ dạ." Viên Lai Lai lén lau mồ hôi lạnh, dù sao thân phận của cô bây giờ không về vang lấm, mục đích cũng có chút xấu xa, cũng không thể công khai khiêu khích Tư Ninh được.

"Nhận? Hay không nhận? Anh nói nhận, chúng ta liền nhận, anh nói không nhận chúng ta sẽ không nhận, nhưng mà nói cho cùng là nhận hay không nhận?"

Rốt cuộc là nhận hay không nhận đây? Nhận anh cũng muốn. . . . ."

Khỏe mắt Viên Lai Lai giật giật, là thầy ư, sao lúc này thầy lại gọi điện chứ? Cô khổ sở liếc nhìn Tư Ninh, Tư Ninh cười cười, "Không sao, em nghe đi."

"Alo?" Cô thận trọng nhận.

"Em đang ở đâu?" Quả nhiên là Hình Diễn.

"Ăn com." Lúc này ngoại trừ ăn com ra thì có thể làm gì chứ?

"Cùng ai?"

Quản lý chặt quá sao? "Một người bạn, ách. . . . . À, em sẽ làm com tối cho anh ăn, em cúp máy trước. . . . ."

"Không được cúp máy, em đang ở đâu?"

"Cà phê Mạch Thượng. . . . . Bạn em vẫn đang chờ em, nếu không. . . . ." Mau cúp máy đi thầy ơi, cứ như vậy sẽ bị bắt quả tang á!

"Trong vòng mười phút nữa mà chưa trở về em sẽ biết hậu quả."

Ách. . . . . Vợ chồng các người hợp sức trừ tiền lương của cô sao? Viên Lai Lai uất ức. Đúng vào lúc này, có món mới được bung lên, Tư Ninh kêu cô, "Lai Lai, em nếm thử cái này xem"

"Em đang ở cùng Tư Ninh sao?" Hình Diễn trầm mặc một chút, giọng nói có chút kinh ngạc.

Cuối cùng cũng cảm thấy có chỗ không đúng rồi sao? Còn muốn trừ lương của cô nữa không 'thầy yêu'? "Là..uhm..là..uhm, em ăn com, tạm biệt thầy." Nói xong cô vội cúp máy, cúp máy xong vẫn có chút không yên tâm, nên lại gửi cho Hình Diễn một tin nhắn.

-Thầy sẽ trừ tiền lương em sao?-

Hình Diễn nhấn lại rất ngắn gọn, không dư không thừa một chữ, giống y chang con người của anh.

- Không trừ.-

Viên Lai Lai thở phào nhẹ nhõm, nhìn một bàn lớn thức ăn, trong lòng oán thán, không ăn cũng uống và tại sao phải áy náy, nghĩ tới đây cô cúi đầu ăn một cách rất nhiệt tình.

"Vừa rồi bạn trai gọi điện sao? Người trẻ tuổi bây giờ chính là như vậy, nói yêu một cái là dính dính dán dán, đâu có giống tụi cô, cô từ nhỏ lớn lên cùng A Diễn, bây giờ nắm tay nhau giống như là tay trái nắm lấy tay phải của chính mình, không có cảm giác nhưng cũng không thể thiếu hụt, ha ha."

"Dạ dạ, tình cảm giữa Thầy và cô thật tốt." Viên Lai Lai vui đầu ăn com, nói cho có lệ.

"Bạn trai em là mẫu người gì?"

"Thư sinh nho nhã." Tiếp tục ăn.

"So với A Diễn thì ai đẹp trai hơn?"

"Đẹp trai như nhau." vẫn tiếp tục ăn như cũ.

"Em thích ai nhiều hơn?"

"Bạn trai."

Điện thoại Tư Ninh đổ chuông cắt ngang hàng tá câu hỏi của Tư Ninh, cô đứng lên nhìn xuống Viên Lai Lai, "Hi, trợ lý nhắc nhở cô đã đến giờ làm việc, cô phải đi trước, em từ từ ăn rồi ghi nợ cho cô, nhớ cuộc hẹn vào Chủ nhật đó."

Viên Lai Lai liền thả lỏng người, đứng lên nhìn Tư Ninh cảm động đến rơi nước mắt, "Cô đi đường cẩn thận." Thuận buồm xuôi gió.

"Hẹn gặp lại."

"Hẹn gặp lại." Không gặp lại là tốt nhất!

Sau khi Tư Ninh đi, một mình Viên Lai Lai ăn khoảng 30ph, nghỉ ngơi mười phút, lại ăn khoảng nửa tiếng, mới đi khỏi tiệm cà phê Mạch Thượng, sau đó chậm rãi đi về công ty, chưa ngồi được bao lâu thì bị điện thoại nội bộ của phòng Hình Diễn gọi tới.

Hình Diễn ấn cô ngồi xuống ghế sofa, chăm chú nhìn cô, "Cô ấy đã nói gì với em?"

Viên Lai Lai lắc đầu một cái, cố suy nghĩ một hồi, dường như ngoại trừ việc khoe khoang tình cảm của bọn họ rất bền chặt thì không còn gì khác, vì vậy cô trả lời thành thật, "Không nói gì hết."

Hình Diễn nhìn cô hơi nhú mày đáng vẻ như đang cố gắng suy xét cho thật kỹ, "Không nói gì thật sao?"

"Thật."

"Vậy nói lại những câu mà hai người đã nói với nhau đi." Anh có chút lo lắng Tư Ninh có thể nói vài chuyện khiến Viên Lai Lai bị ảnh hưởng, mặc dù Viên Lai Lai thoát nhìn ngây ngốc vô tư không suy nghĩ lo lắng chuyện gì, thế nhưng ngay thời khắc mấu chốt cô luôn luôn có phản ứng ngoài dự đoán đối với lời nói của người khác, nếu như cô không hiểu lời nói, cứ dứt khoát để cho sự việc thuận theo tự nhiên, dù kết quả có như thế nào đi chăng nữa.

Ách . . . . Viên Lai Lai bối rối, "Em đâu thể nhớ hết mọi câu nói, chắc là nói một chút về tình cảm thanh mai trúc mã của hai người rất tốt ..., chỉ là. . . .". Cô lén liếc nhìn Hình Diễn, "Nhìn nét mặt cô ấy dường như rất hạnh phúc."

Hình Diễn mím thật chặt môi, hồi lâu mới vỗ nhẹ đầu cô, "Em tin tôi không?"

Viên Lai Lai ngạc nhiên, những lời này từ đâu mà ra vậy? Mặc dù cô không quá thông minh, nhưng vẫn ngoan ngoãn gật đầu.

"Cô ấy nói gì em cũng đừng tin, chỉ tin tôi thôi, biết không?" Hình Diễn nói thì nói như thế, sắc mặt cũng không tốt lắm.

Viên Lai Lai lo lắng nhìn anh, "Anh định làm thế nào?"

"Tư gia với Hình gia có on nghĩa, muốn từ hôn, phải có đầy đủ lý do, hoặc là đầy đủ ích lợi, sau này cô ấy tìm em dù cô ấy có nói gì em cũng làm như không nghe thấy, anh sẽ mau chóng thu xếp." Thấy Viên Lai Lai ngờ ngác nhìn anh, anh cười thành tiếng, "Sao hả?"

"uhm" Viên Lai Lai ngoan ngoãn gật đầu, sau đó hỏi một câu, "Anh thích ăn tôm?"

"Cuối cùng em cũng phát hiện?" Hình Diễn nhú mày, tâm trạng rất tốt.

"Em nghe cô nói thế."

Lời này vừa nói ra thì mặt của ai đó lập tức trở nên u ám, "Ra ngoài chuẩn bị một chút đi, chiều có cuộc họp với nhân viên, nhớ cài huy hiệu lên ngực."

Nửa giờ sau, Viên Lai Lai vẫn không có phản ứng với lời nói của Tư Ninh và Hình Diễn, cho tới phòng bí thư người của kết bạn muốn đi mở đại hội thời điểm, Viên Lai Lai ở phía sau kêu một câu, "Mọi người nhớ mang nịt ngực nhé! Nếu không muốn trừ tiền."

Mọi người nhao nhao rồi dùng ánh mắt quái dị nhìn Viên Lai Lai, sau đó cười sặc sụa, mặt Viên Lai Lai đỏ bừng, chết tiệt Hình Diễn! Anh tại sao phải nhắc mình cài huy hiệu! Làm cho cô vì một lần gấp gáp mà nói bậy nói bạ!

Bạn đang đọc truyện *Thú Nam Và Tiểu Bạch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

Tất cả mọi người đều đang cười ngoại trừ Xữ nữ Trương, "Viên Lai Lai, trong lúc làm việc lại nói chuyện thô tục với các nữ đồng nghiệp, trừ hai trăm."

"Tôi . . . . Thô tục? !" Hah, từ này mà. . . . . Đợi mọi người đi khỏi, cô lặng lẽ đi theo sau mọi người, lấy điện thoại ra gửi cho Hình Diễn một tin nhắn.

-Thầy! Thầy trả em hai trăm đồng-

Hình Diễn trả lời lại rất nhanh: -Là sao?- Viên Lai Lai: -nếu như anh không nhắc em mang huy hiệu thì sao em có thể nói với mấy đồng nghiệp là nhớ đeo nịt ngực, Xữ nữ Trương nói em thô tục với các nhân viên nữ, trừ em hai trăm đồng.

Hình Diễn: -Anh không nhắc em, em cũng bị trừ hai trăm, vậy huê.

Viên Lai Lai: . . . . . Chúng ta thương lượng đi!

Hình Diễn không trả lời lại khiến cả buổi chiều Viên Lai Lai đều cảm thấy không vui.

Đại hội nhân viên là cơ hội để mọi người tranh nhau thể hiện mình làm cho cấp trên chú ý đến mình thêm nữa, nếu như được lãnh đạo cấp cao nhớ đến thì rất dễ thăng quan tiến chức, tất cả mọi người đều muốn ngồi hàng ghế đầu ngay dưới khán đài, chỉ có Viên Lai Lai lặng lẽ núp ở hàng ghế cuối cùng.

Trong chốc lát, bên cạnh xuất hiện thêm một người, Viên Lai Lai nghiêng đầu nhìn, "Sao anh cũng ngồi ở đây?" Là Vệ Thần.

"Sao tôi lại không thể ngồi ở đây?" Vệ Thần nhú mày, "Nghe nói lúc trưa cô đi ăn cơm cùng Ninh Ninh phải không?"

Viên Lai Lai thở dài một hơi, để hai tay lên chiếc ghế trước mặt, không còn hơi sức nói: "Sao anh biết vậy?"

"Tôi gọi điện cho Ninh Ninh, cô ấy nói cho tôi biết, chiến quả như thế nào rồi?" dường như Vệ Thần không thể chờ đợi được, thiếu chút nữa thì đã nhào người đến trước mặt Viên Lai Lai.

"Chiến quả? Không có chiến cũng không có quả . . . . . Đoạn đường đến đó còn rất dài." Mà còn không thuê được xe nữa chứ, Haizz.

"A Diễn nói gì?" Vệ Thần lại hỏi.

"Còn có thể nói gì, anh ấy chỉ nói sẽ xử lý."

"Vậy bây giờ cô định làm gì?"

"Sao tôi biết được!" Viên Lai Lai vỗ thành ghế một cái, rống lên một tiếng, cô không thể kiểm soát tình huống hiện tại! Quyền chủ động cũng không thuộc về cô, cô có thể làm sao đây?

Cả hội trường yên ắng khoảng ba giây, mọi người đều quay đầu lại nhìn cô, Tim Viên Lai Lai như muốn ngừng đập, ngồi đó cúi gằm mặt xuống mãi không chịu ngẩng đầu.

"Nếu cô đã phát biểu như thế thì mời cô lên đây đi." Giọng nói của một người đàn ông trung niên từ trong micro truyền đến, Viên Lai Lai run lên, nhéo chân Vệ Thần.

Vệ Thần bị đau, nhìn cô một cách dữ tợn, "Cô nghĩ giọng nói của tôi giống giọng nữ sao? Còn không mau đi lên đó?"

Viên Lai Lai bất đắc dĩ đứng lên, dưới ánh mắt soi mói chăm chú của mọi người, chậm chạp đi lên khán đài, sau đó dùng ánh mắt cầu xin giúp đỡ nhìn về phía Hình Diễn đang ngồi ở trước mặt trên bàn hội nghị, thấy anh không có bất kỳ phản ứng nào, trong lòng cực kỳ khinh bỉ nhìn anh một hồi lâu.

"Trước tiên tự giới thiệu một chút đi." Người đàn ông vừa rồi đã sầm mặt uy nghiêm nhìn Viên Lai Lai.

Trong lòng Viên Lai Lai lăm lăm đại thúc, ông có nghiêm túc quá không vậy đại thúc? "Ồ. . . . . Tôi là Viên Lai Lai." Tiêu rồi.

Mọi người cười ầm lên.

"Nói một chút về thành tích tháng trước đi." Đại thúc lại nói.

"Dò . . . . . Dò lỗi, à, trên hợp đồng." Đây mà là thành tích sao? Nếu được lúc này Viên Lai Lai chỉ muốn ngửa mặt lên trời rít dài.

Mọi người cười ầm ầm.

"Không phải!" Viên Lai Lai rống lên một tiếng, hoàn toàn kinh hãi, sau đó vang lên giọng nói nhỏ đến mức không thể nhỏ hơn nữa, "Tôi còn đi công tác với tổng giám đốc, thảo luận. . . . . thảo luận về hạng mục khu giải trí ở Thái Lan."

Mọi người đều biết, công ty đến Thái Lan để xây nhà.

"Hả, công ty muốn mở khu vui chơi ở Thái Lan từ khi nào vậy? Không làm địa sản nữa sao?" hội trường vang lên những câu hỏi, ánh mắt mong chờ của mọi người nhìn về phía Viên Lai Lai.

Viên Lai Lai im lặng, nhìn Hình Diễn, không phải anh nói mở khu vui chơi sao! ! Anh đang hại cô sao!

Hình Diễn mỉm cười nhìn Viên Lai Lai, lúc này mới thông thả ung dung mở miệng: "Thật sự có một hạng mục khu vui chơi, nhưng không mở trên danh nghĩa của Hình thị mà là lấy danh nghĩa cá nhân, tặng cho bà xã tương lai của tôi."

Tất cả mọi người đều kinh ngạc, BOSS sắp kết hôn sao? Cuối cùng cũng kết hôn sao? Tim của các thiếu nữ đã vỡ vụn trên mặt đất, nhân viên nam thì lại tán tưng hết lời, cuối cùng Boss cũng sắp kết hôn rồi!

Viên Lai Lai cũng thầm thở phào nhẹ nhõm, nhưng sao đó đầu óc lại căng thẳng, bà xã tương lai? Không phải anh nói tặng cho cô sao? !

"Cô Viên về chỗ đi, lần sau đừng lớn tiếng như thế, tập trung nghe phân tích." Hình Diễn lại nói thêm một câu lắt léo giọng nói của mọi người.

Viên Lai Lai rầu rĩ đi xuống đài trở lại vị trí của mình, vừa mới ngồi xuống liền bị Vệ Thần kéo một cái, "Khu vui chơi gì đó?"

"Sao tôi biết được. . . . ." Viên Lai Lai trợn mắt, sau đó lấy điện thoại gửi tin nhắn cho Hình Diễn.

Không phải anh nói sẽ tặng cho em sao? Sao mới đó mà đã thay đổi nhanh như vậy?

Lúc đó Hình Diễn đang diễn thuyết, năm phút sau mới trả lời lại: Thì tặng cho bà xã tương lai của anh.

Viên Lai Lai: Nhưng anh đã nói sẽ tặng cho em mà! Còn nói sẽ chia cho em một nửa số tiền thu được!

Hình Diễn: . . . . . Em muốn làm bà xã của anh không?

Viên Lai Lai: Anh chia cho em một nửa số tiền thu được em sẽ cân nhắc thử xem sao.

Hình Diễn không quan tâm đến cô nữa, Viên Lai Lai ngồi rầu rĩ suốt buổi chiều, sao lại có cảm giác như con vịt đã bị lược chín bỗng dưng bay đi mất. Lúc tan họp cô và Vệ Thần bảo Hình Diễn đưa cô về nhà, ánh mắt Vệ Thần lóe sáng, không nói gì.

Tan việc Viên Lai Lai rời khỏi công ty sớm nhất, Hình Diễn gọi điện thoại cho cô.

"Đang ở đâu? Không phải đã bảo em tan làm chờ anh sao?"

"Em đang đợi anh, anh ra khỏi công ty quẹo trái, quẹo trái, rồi quẹo trái thêm lần nữa, tới ngay đầu đường sẽ nhìn thấy em ngay." Viên Lai Lai cố tình nói sai.

Hình Diễn cúp máy, ra khỏi bãi đậu xe trực tiếp quẹo phải, hai phút sau liền nhìn thấy Viên Lai Lai.

Viên Lai Lai lên xe, nhìn gương mặt tuấn tú của anh chật vật một hồi mới quyết định, "Nếu không tặng khu vui chơi cho em, vậy thì anh bồi thường cho em một bữa cơm đi."

Hình Diễn khởi động xe, "Ai nói không tặng cho em hả?"

Ánh mắt Viên Lai Lai sáng lên, kéo lấy cánh tay Hình Diễn, "Vẫn tặng cho em sao?"

"Em đồng ý làm bà xã tương lai của anh thì anh sẽ tặng cho em, lợi nhuận cũng đưa hết cho em."

Lần này Viên Lai Lai trầm mặc, chỉ sợ đến lúc đó cô muốn gả cho anh nhưng anh không chịu cưới thôi! "Chúng ta ăn gì?"

"Không đồng ý sao?" Hình Diễn chạy chậm lại, quay đầu nhìn Viên Lai Lai, thấy vẻ mặt lo lắng của cô, anh mím môi không hỏi lại nữa, đầu thoáng nhớ đến sập tài liệu mới điều tra được đặt trên bàn làm việc của mình lúc trưa.

"Có cái đó cũng không thể ăn. . . . ." Viên Lai Lai vẫn còn đang ở trong suy nghĩ của mình, hoàn toàn không phát hiện mình đã nói ra một câu như vậy, cho đến khi nghe thấy tiếng cười của Hình Diễn mới phản ứng lại, có chút thẹn quá hóa giận, "Sao anh lại khờ khiếp như vậy! Lúc chiều cũng không giải vây dùm em! Làm cho mọi người xem em như là trò cười!"

"Đó không phải là trò cười, đùa giỡn một chút thôi, một người vui không bằng tất cả mọi người đều vui." Hình Diễn nhìn thấy vẻ mặt đầy bất mãn của cô càng thêm vui vẻ.

Viên Lai Lai tức giận, phần nộ nói: "Chúng ta về nhà ăn cơm, phạt anh nấu cơm!"

"Sẵn sàng phục vụ." Giọng Hình Diễn càng thêm thoải mái.

Xe lao nhanh như mũi tên, che giấu mọi tiếng nói cười vui vẻ bên trong xe, nhưng lại không nhìn thấy cách đó không xa có một ống kính nhòm âm thầm quan sát họ.

Cơm nước xong xuôi rời khỏi nhà Viên Lai Lai, ngồi lên xe Hình Diễn âm thầm rút ra một điều thuốc, lấy điện thoại ra.

"Diễn? Ở lại nhà Lai Lai trễ đến vậy sao?" Giọng nói trêu chọc của Vệ Thần truyền đến từ đầu dây bên kia.

Hình Diễn dập tắt điều thuốc, hỏi hần, "Chúng ta quen nhau đã bao lâu rồi?"

"Ít nhất hai mươi năm, sao đột nhiên lại hỏi chuyện này?"

"Chúng ta làm anh em nhiều năm như vậy, cậu muốn gì, nói một tiếng tôi sẽ đưa cho cậu, nhưng tôi hi vọng sau này cậu cách xa Lai Lai ra một chút." Giọng anh không tự chủ có chút nghiêm nghị.

Bên kia Vệ Thần nhú mày, "Cậu cũng biết rồi hả?"

Ngón tay Hình Diễn gõ gõ lên vô lăng, "Cậu để lại nhiều manh mối như vậy, không phải chính là muốn cho tôi biết sao?"

"Ha ha, vậy giờ cậu muốn nói gì với tôi?"

"Nếu được tôi không ngại cậu theo đuổi Tư Ninh, dĩ nhiên, điều kiện tiên quyết là Lai Lai không bị bất cứ tổn thương nào, với lại cậu tốt nhất nên coi

trọng cô ấy, đừng làm cho Lai Lai xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn."

"Cậu với Ninh Ninh ở cùng một chỗ lâu như vậy, đối với cô ấy cũng không có một chút tình cảm sao?"

Hình Diễn lờ đi câu nói đó, "Tôi đã nói đến đây, về sau cậu cách xa Lai Lai ra một chút, nếu không. . . . ."

"Nếu không cậu cũng không nể tình anh em?" Vệ Thần thờ dãi một hơi, "Cậu thật là tuyệt tình."

"Tôi không cho phép Lai Lai rời xa tôi dù có xảy ra chuyện gì đi chăng nữa, cô ấy chính là người con gái mà cuộc đời này đã sắp đặt dành riêng cho tôi, tôi muốn cậu có thể hiểu." Nói xong anh liền cúp máy, lúc đầu anh nói trên đời không có nhiều sự trùng hợp như vậy, đúng là một lời tiên tri.

Khởi động xe rồi chậm rãi lái đi, ánh mắt anh sâu thẳm mà kiên định, dù cô trở lại vì cái gì thì lần này cũng không được tùy ý rời đi!

Chú nhật lúc mặt trời đã lên cao, Viên Lai Lai bị tiếng chuông điện thoại đánh thức.

"Viên Lai Lai! Là mình!" Tần Miểu hô to gọi nhỏ bên kia điện thoại.

Viên Lai Lai đột nhiên bừng tỉnh, "Cậu chết ở đâu? Sao lâu rồi không gặp được cậu?"

"Mình phải đi trốn nợ đây, thật sự không còn nơi nào để đi, cậu cho mình một chỗ, mình phải đến chỗ cậu lánh nạn."

"À, nhà vệ sinh của mình đúng lúc không có người ở, cậu tới đi." Viên Lai Lai đứng dậy đi đến nhà vệ sinh đánh răng.

"Đi chết đi! Buổi tối mình sẽ qua đó, bây giờ nói trước với cậu một tiếng, nhớ dọn dẹp sạch ở trên giường chờ mình."

"Được rồi, biết rồi biết rồi, tối nhớ khai báo với mình, cậu đang trốn tránh ai đó."

"Cứ vậy đi, không nói nữa, bái bai."

Nhìn điện thoại đã cúp, Viên Lai Lai cau mày, lẩm bẩm: "Đã lớn như vậy, làm việc còn hấp tấp như vậy. . . . ." Cô hoàn toàn không ý thức được mình chỉ có hơn chứ không kém.

Đến khi cô rửa mặt xong, điện thoại lại vang lên lần nữa, cô bắt máy ngay không chút suy nghĩ, "Lại gì nữa?"

Bên kia im lặng hồi lâu, truyền đến giọng nữ dễ nghe, "Lai Lai đang chờ điện thoại của ai sao?"

Động tác đang lau mặt của Viên Lai Lai dừng lại một chút, "Cô?" Sao cô ấy lại tìm đến cửa?

"Lai Lai quên cuộc hẹn của chúng ta rồi sao?"

Ách. . . . . Đường như là như vậy.

"Sáu giờ tối nay, có cần cô đón em không?"

"Không cần không cần, tự em có thể đi được." Viên Lai Lai toát mồ hôi, cô ấy đến đón mình? Vậy phải dẫn bao nhiêu con chó đến?

"Nhớ dẫn bạn trai theo nhé."

Cúp điện thoại Viên Lai Lai ngồi trên bồn cầu bắt đầu phiền não, bạn trai? Trời ơi. . . . .

Mười phút sau cô cuối cùng cũng quyết định gọi điện thoại cho Viên Lộc, Giọng nói rất lớn rất có khí thế rất vui mừng: "Bạn hiền! Bạn đang làm gì đó!"

"Tăng ca, cậu thì sao?" Giọng Viên Lộc dịu dàng.

Bạn đang đọc truyện *Thú Nam Và Tiểu Bạch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29

"Đi 'ấy'." Tăng ca sao? Vậy cô phải nói sao đây, nói thẳng ý đồ ra ư?

Bên kia im lặng khoảng 30 giây, "Hiếm khi thấy cậu nhớ đến tôi, sao nào?"

"Cầu xin cậu chuyện này, hết sức khẩn cấp đó, cậu phải cứu mình đó!" Viên Lai Lai lấy hết can đảm còn sót lại, người ta đều nói trong cơ thể con người đều có một mặt tích cực luôn muốn tiến về phía trước và một mặt khác luôn muốn ngăn bạn lại lúc bạn do dự thì hai mặt đó sẽ đấu tranh với nhau. Lúc đầu mặt tích cực luôn luôn chiếm được ưu thế, sau đó sẽ bấp bênh thắng bại, về sau thì mặt tiêu cực luôn muốn cản mình lại bỗng chuyển bại thành thắng. Sau đó thì không còn đấu tranh nữa, mẹ kiếp, phần tích cực đó bị chìm chết mất rồi. Nhưng Viên Lai Lai là ai chứ, cô là Tiểu Cường đánh mãi cũng không chết, vũ trụ nhỏ hãy bộc phát đi, không thể thua được!

"Nói tôi nghe trước đã." Viên Lộc 'è hèm' một tiếng.

"Tôi nay bạn tớ mời tớ với bạn trai cùng nhau đi ăn cơm, tình trạng của tớ cậu cũng biết đó, bạn hiền, cậu phải giúp tớ, chúng ta là thanh mai trúc mã, tuy rằng cuối cùng không trở thành vợ chồng, nhưng nói cho cùng chúng ta cũng là bạn bè thân thiết của nhau, cậu không thể thấy chết mà không cứu! Bạn hiền, tớ biết tớ đã có lỗi với cậu, nhưng mà. . . . ."

"Máy giờ, ở đâu." Viên Lộc nâng trán, nếu hắn không ngăn Viên Lai Lai lại, thật không biết cô ấy sẽ nói ra những chuyện kinh thiên động địa gì nữa, đối với khả năng tổ hợp lại các thành ngữ Trung Quốc của cô hắn luôn luôn cảm thấy khâm phục sâu sắc.

Viên Lai Lai không nghĩ hắn đồng ý nhanh như vậy, vui vẻ đứng dậy, lúc này mới phát hiện ra mình vẫn đang đi vệ sinh, mặt méo xệch 囧 một chút, lại ngồi xuống, "Đề sát, sáu giờ tối, cậu tự đi hay là tớ đến đón cậu?"

Viên Lộc lại im lặng, "Tôi lái xe đến đón cậu."

"Được được, cảm ơn cậu nhiều!"

"Vậy trước tiên cứ như thế, mình còn có việc."

Cúp điện thoại Viên Lai Lai bắt đầu suy nghĩ xem mình nên mặc gì, nói thế nào Tư Ninh cũng là siêu sao, dù cô trang điểm lên cũng không so bì được, nhưng mà cũng không thể quá thua kém được? Màu hồng? Màu xanh lá? Hay màu hồng Phấn? Muôn màu muôn vẻ?

Mãi cho đến chiều Viên Lộc đến đón cô, cô vẫn chưa chọn được quần áo, Viên Lộc bắt đắc dĩ đưa cái túi đang cầm trong tay ra, "Cầm lấy."

Mất Viên Lai Lai bừng sáng, "wow, bạn hiền, sao hôm nay cậu lại đại khai sát giới vậy?" Nói xong liền đi vào phòng ngủ thử quần áo, hoàn toàn quên mất chuyện Tần Miêu sẽ đến.

Cô có nên nói hắn tiêu xài phung phí không?

Đến trước cửa, Viên Lai Lai nói tên Tư Ninh, phục vụ lễ phép dẫn hai người vào trong, Viên Lai Lai căng thẳng kéo kéo trang phục đang mặc trên người, ở trước mặt Viên Lộc xoay một vòng, "Đẹp không, đẹp không?"

Viên Lộc vỗ vỗ đầu cô "Đừng chạy nhảy, coi chừng trật chân đó"

Viên Lai Lai không vui vẻ nổi, Viên Lộc đúng là rất đẹp trai..., lại có công việc tốt, nhưng mà so với Hình Diễn, cũng có cảm giác khác nhau một trời một vực, ở lại chắc sẽ bị Tư Ninh chê cười, nghĩ tới đây cô không biết làm sao.

"Viên Lai Lai?" Cách đó không xa ai đó đang kêu tên Viên Lai Lai.

Viên Lai Lai sùng sốt một chút, giọng nói rất quen thuộc! Đúng là cuộc đời nào có không gặp lại! Cô nghiêng đầu cười một cách miễn cưỡng, "Chào Thầy." Sau đó liền thấy ngơ ngác, chỉ thấy Tư Ninh đứng đó đang khoác lên tay anh, nhưng Hình Diễn nhanh chóng đẩy tay Tư Ninh ra rồi đi về phía hai người.

Tư Ninh cũng đuổi theo kịp, tươi cười, "Lai Lai đến rồi sao? Đây chính là bạn trai của em ư?"

Viên Lai Lai thấy mặt của Hình Diễn đanh lại, cô càng khó cất lời "Phải. . . . ."

Hình Diễn mím chặt môi nhìn cô, nói từng chữ một: "Bạn trai ư?"

Viên Lai Lai càng không có sức để nói, nhưng ngay thời khắc mấu chốt luôn có người cứu cô, Viên Lộc đưa tay ra, "Xin chào, tôi là Viên Lộc, bạn trai của Lai Lai."

Hình Diễn đưa tay bắt tay hắn cho có lệ, từ đầu đến cuối ánh mắt cũng không rời khỏi Viên Lai Lai.

Tư Ninh ở một bên chào hỏi: "Nếu mọi người đến đủ rồi, chúng ta vào thôi, còn đứng ở đây thì còn ra gì nữa."

Mọi người đều không phản đối, một nhóm bốn người đi vào gian phòng, đây là một khách sạn đặc sắc, màu sắc của các vật trang trí chỉ có hai màu, trắng và xanh da trời, có cảm giác như Điện Viên Phong, sạch sẽ ngăn nắp mà thoải mái. Vật dụng trong phòng được bố trí đơn giản tự nhiên, có cảm giác như ở nhà, là một nơi thích hợp để nghỉ lại.

Tư Ninh cởi áo khoác đi đến quầy rượu nhỏ bên cạnh rót rượu cho mọi người, vừa nói, "Laffey năm 92, mọi người sẽ thích."

Ba người không ai nói gì.

Viên Lộc mở lời đầu tiên, có ý rất khiêu khích, "Hai người trai tài gái sắc, sắp kết hôn rồi phải không?"

Trong lòng Viên Lai Lai 囍, nhưng thật ra cũng có chút mong đợi câu trả lời của Hình Diễn.

Tư Ninh nâng ly lên, mỗi người lấy một ly, Hình Diễn cúi xuống lấy ly rượu trong tay Viên Lai Lai, bảo Tư Ninh, "Cho cô ấy một ly đồ uống khác."

Tư Ninh bỗng cứng người, vẫn cười nói, "Thì ra Lai Lai không uống rượu, chờ cô đãi cho em."

Viên Lộc sao lại không biết Hình Diễn chính là người đàn ông năm đó, nhưng tình huống này là tình huống gì vậy? Muốn trình diễn lại chuyện tình 5 năm trước sao? "Hai người kết hôn, chúng tôi nhất định sẽ tham dự."

Cuối cùng Hình Diễn cũng nhìn thẳng Viên Lộc, chấp nhận khiêu khích của hắn, "Đến lúc đó anh nhất định phải tới, dù sao cũng là chỗ quen biết." Lúc nói lời này anh ý tứ nhìn về phía Viên Lai Lai.

Viên Lộc đưa tay kéo Viên Lai Lai vào trong ngực mình, thấy khuôn mặt Hình Diễn hiện lên vẻ tức giận, người đàn ông thường xuất hiện trên tạp chí kinh tế này làm việc khiêm tốn mà thần bí, trong giới kinh doanh luôn có danh tiếng tốt, nhưng cũng là người khó nắm bắt, rất tự chủ, làm việc có bản lĩnh, nhưng không nghĩ đến chỉ một động tác của mình cũng có thể khiến anh ta tức giận.

Viên Lai Lai có chút đứng ngồi không yên, hai người kia rõ ràng đối chọi nhau gay gắt, sao cô lại không nhìn ra kia chứ, cô quay lại nói với Tư Ninh, "Cô ơi, cũng không có vấn đề gì, rượu cũng được."

Tư Ninh nắm chặt ly rượu, khớp xương hiện rõ lên, nhưng trên mặt lại nở nụ cười xinh đẹp, "Có đồ uống khác rồi."

Tư Ninh đem sữa tươi đưa cho Viên Lai Lai, nhìn Hình Diễn, "A Diễn, không nhận ra, anh vô cùng quan tâm học trò của mình nha."

Hình Diễn im lặng không nói gì, Tư Ninh nhất thời lúng túng không tìm được đường lui.

Viên Lộc phá vỡ tình huống căng thẳng, "Tư tiểu thư xinh đẹp y như mấy diễn viên nữ trên ti vi vậy."

Tư Ninh ngồi xuống bên cạnh Hình Diễn, "Cám ơn anh đã khen, anh cũng giống như trong tưởng tượng của tôi, đi cùng Lai Lai quả nhiên là trời sinh một đôi, quan hệ hai người xem ra rất thân mật, tính chuyện tốt chưa?"

"Chúng tôi đợi đến lúc sự nghiệp ổn định thì mới suy nghĩ đến chuyện kết hôn." Viên Lộc sử dụng kế bính đến tướng chẵn, trả lời thuận theo ý cô (Tư Ninh), ánh mắt khóa chặt khuôn mặt cô, rõ ràng không vui, tại sao phải giả vờ vui vẻ?

"Vậy sao? Vậy anh Viên làm nghề gì?"

"Marketing, thật ra chúng ta đã hợp tác với nhau, chỉ là cô không nhớ thôi." Viên Lộc ý tứ nhìn chằm chằm Tư Ninh, dường như muốn giúp cô nhớ lại.

"Hả?" Tư Ninh kinh ngạc, "Lúc nào vậy?"

"Cô đại diện cho công ty chúng tôi phát ngôn về một loại thức uống, lúc ấy tôi là người đại diện bàn bạc cùng với Tư tiểu thư." Lúc ấy hắn còn nói với cô mấy câu, nhưng người nào đó hiển nhiên là quý nhân nên hay quên.

"Thế sao? Vậy lần sau nếu như có hợp tác, anh có thể trực tiếp tìm tôi." Nói xong liền đưa danh thiếp cho Viên Lộc, Viên Lộc lịch sự nhận lấy, vốn là cuộc trò chuyện của bốn người, thoáng chốc biến thành của hai người.

Viên Lai Lai ngoan ngoãn cầm ly sữa tươi uống, cô biết hiện tại bản thân cô đang ở kho mìn, bất cứ câu nói nào cũng có thể khiến mình nổ tan xác, nhưng mà cho dù không bị mìn nổ chết thì cô cũng tin mình nhất định sẽ chết dưới ánh mắt sắc nhọn của Hình Diễn, thầy à, thầy cho rằng con mắt của thầy là bọ cánh cam sao? Thầy định làm mũi khoan khoan chết em sao?

Cúi đầu, nhìn qua chỗ khác, giả vờ như không thấy!

Cốc cốc cốc.

Viên Lai Lai thờ phào nhẹ nhõm, đứng dậy đi mở cửa, ai ngờ Hình Diễn cũng đi theo, trước cửa là người phục vụ đưa đồ ăn lên, Hình Diễn đứng sau lưng Viên Lai Lai không hề có ý định tránh ra, Viên Lai Lai im lặng, đành phải nghiêng người né qua một bên, Hình Diễn cũng nghiêng người sang, phục vụ đẩy xe thức ăn vào, Hình Diễn đưa tay ra nắm lấy cánh tay Viên Lai Lai, mím chặt môi nhìn cô, Viên Lai Lai khản trương nhìn vào bên trong, đúng lúc được phục vụ che chắn khỏi tầm mắt, cô nhỏ giọng nói, "Mau buông tay ra đi."

Hình Diễn cười lạnh, cũng không buông ra, cúi xuống nói nhỏ bên tai cô: "Hắn là bạn trai của em sao?"

"Anh hàng xóm á!" Viên Lai Lai không biết nên trả lời như thế nào, lại không dám nói quá lớn, sợ làm cho người bên trong chú ý.

"Hắn là bạn trai của em?" Hình Diễn lại hỏi.

Viên Lai Lai vô tội: "Anh Anh Anh Anh Anh đó!"

"Ai chứ?" Hình Diễn không cam lòng.

"Hình Diễn!" Giọng cô đột nhiên lớn lên, làm cho ba người bên trong chú ý đến, lúng túng hồi lâu.

Hình Diễn hài lòng thu tay lại, giọng vừa đủ nghe, "Không biết lớn nhỏ, gọi thầy đi."

"Dạ! BOSS!" Hèn hạ! Hăm hại cô!

Hai người một trước một sau trở về chỗ ngồi, Tư Ninh đưa đĩa cho hai người, "Trước đây A Diễn cũng chưa từng tới đây đúng không? Chỗ này lúc nào cũng gọi được thức ăn nhưng nhà bếp thích làm cái gì thì làm cái đó, phục vụ bung tới cho anh cái gì anh cũng chỉ có thể ăn cái đó, em cũng tới đây lần đầu tiên."

"Vậy sao?" Hình Diễn không nhiệt tình lắm, lạnh nhạt đáp lại.

"Sau này chúng ta có thể thường xuyên đến đây ăn, đợi chờ món ăn mà mình không biết đó sẽ là món gì cũng là việc thú vị." Tư Ninh vừa nói vừa gấp thức ăn cho Hình Diễn.

Hình Diễn cau mày, "Em biết anh không ăn thức ăn mà người khác gấp cho mình."

Ách . . . . . lòng Viên Lai Lai bỗng chốc [囧], ở Thái Lan cô nhớ lúc ăn cơm, mỗi bữa cơm cô đều gấp thức ăn cho anh, lúc ấy anh rất thông khổ sao?

Trong nháy mắt sắc mặt của Tư Ninh biến đổi, ngay sau đó lại nở nụ cười, "Anh xem bây giờ trí nhớ của em có vậy mà cũng quên, chén cơm này em còn chưa đụng đến, chúng ta đổi nhé."

Hình Diễn đẩy chén cô ra, "Không cần, anh đổi với cô ấy." Anh nhìn Viên Lai Lai.

Viên Lai Lai há hốc miệng đang chuẩn bị bỏ thức ăn vào trong miệng, nghe được câu này, ngẩng đầu nhìn hai người, vẻ mặt đều rất quái dị . . . . . Cô đã làm gì sai?

Hình Diễn lấy chén cơm của Viên Lai Lai, rồi đưa cho cô chén của mình.

Viên Lai Lai há hốc miệng, cũng không nói nên lời, chén cơm đó cô đã ăn một miếng rồi đó, Thầy! Chỉ là sau năm năm hai người lại gặp nhau đã xảy ra biết bao nhiêu là chuyện, anh có bệnh thích sạch sẽ hình như không có nghiêm trọng đến mức như thế rồi, dưới tình huống này cô lại không tiện nhắc nhở anh, anh ăn xong sẽ không phát bệnh chứ?

Mọi người đều có suy nghĩ riêng, một bữa cơm mọi người chỉ ăn mà không nói chuyện gì, Viên Lai Lai kể chuyện cười để điều hòa không khí kết quả nhận được là những nụ cười lạnh không cam xúc, ăn cơm xong Tư Ninh đề nghị mọi người đi SPA, Viên Lai Lai lấy cớ bận việc nên từ chối.

Hình Diễn cũng nói có việc, đưa thẻ cho Viên Lai Lai, "Đi tính tiền, mật mã em biết."

Ách . . . . . Sao lại muốn cô đi tính tiền? Còn nữa, mật mã cô biết chuyện này có thể nói trước mặt mọi người sao? Quan trọng nhất là. . . . . Cô thật sự không biết!

Cô liều mạng nhìn chăm chăm Hình Diễn, ông chủ, cho chút gợi ý đi! Mật mã rút cuộc là cái gì? Nhìn thấy ánh mắt của cô càng ngày càng trừng lớn, mặt Hình Diễn càng ngày càng đen.

"841212." Anh vừa nói ra, Viên Lộc lập tức nhìn anh chăm chăm, trong mắt có chút khiếp sợ, một người đàn ông lấy ngày sinh của một người con gái làm mật mã thì tin dụng như vậy là có ý gì?

Viên Lai Lai hấp tấp chạy đi tính tiền, Tư Ninh muốn nắm lấy tay Hình Diễn lại bị anh khéo léo tránh đi, việc đó cũng không thoát khỏi mắt Viên Lộc, hần quay đầu làm như không nhìn thấy.

Ra khỏi khách sạn, Viên Lai Lai trả lại thẻ cho Hình Diễn, Hình Diễn nhéo tay cô, "Đứng dịp chúng ta cùng đường, tôi đưa em về." Sau đó lại quay đầu nhìn Tư Ninh, "Tài xế mà em kêu đến rồi, anh sẽ không tiễn em."

Mặt Tư Ninh biến sắc, cô không hề kêu người đến đón mình, nói cách khác chính là người mà Hình Diễn kêu đến đón cô? Anh ấy đâu cần phải thể hiện rõ ràng như thế chứ? Mặc dù rất tức giận, nhưng cô không thể vạch trần lời nói dối của anh.

"Vâng, vậy anh nhất định phải đưa Lai Lai về nhà an toàn, sau đó về nhớ gọi cho em." Nói xong cô liền đi về phía chiếc xe đang đợi, đôi chân mang giày cao gót khẽ run.

Hình Diễn im lặng đồng ý.

Viên Lộc vẫn diễn tròn vai, Tư Ninh thì sơ hở thể hiện rõ mọi thứ, nhưng lại không chịu buông tay, xem ra cô ấy thật sự rất yêu Hình Diễn.

Hình Diễn vội vã nói mấy câu với Viên Lộc rồi kéo Viên Lai Lai lên xe, Viên Lai Lai bắt mắt, "Em còn chưa chào hỏi Viên Lộc!"

Hình Diễn khóa cửa xe lại, hừ lạnh một tiếng, "Quan hệ của em với thanh mai trúc mã của mình rất tốt sao."

Viên Lai Lai tự giác ngậm miệng, cô tốt nhất không nên chọc giận anh.

Ài ngờ Hình Diễn lại không chịu buông tha cô, không lâu sau đó lại hỏi: "Anh ta chính là "anh" của em năm năm trước à?"

Cái gì gọi là "anh" của em?

Nhận? hay không nhận? Anh nói nhận, chúng ta liền nhận, anh nói không nhận chúng ta liền không nhận. . . . .

Viên Lai Lai thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng có người tới cứu mình, vì tránh né cái nhìn của Hình Diễn, cô gần như nằm ép sát vào cửa xe, "Alo?"

"Cậu chết ở đâu rồi?"

"Sắp đến nhà rồi, nhanh lắm."

"Hả, mình đã đến cửa rồi, nhớ mang theo bánh sầu riêng và bánh phu thê của Anh em họ cho mình." Anh em họ là tên một cửa hàng bánh ngọt cách chỗ ở của Viên Lai Lai không xa, mỗi lần Tần Miêu tới đều muốn ăn.

"Được rồi được rồi, mình sẽ không quên. . . . ." Cô còn chưa nói xong liền cảm thấy bị kịch sắp ập rồi, vốn định kéo dài cuộc nói chuyện với Tần Miêu cho đến khi về đến nhà ài ngờ Tần Miêu không nói một lời liền cúp máy, còn khoảng thời gian dài đằng đằng sắp tới cô chẳng lẽ còn phải đối mặt với Hình Diễn qua ngày?

Cô yên lặng nhìn chòng chọc vào điện thoại khoảng 20', rốt cuộc cũng lấy được dũng khí phá vỡ im lặng, "Sao anh lại đi cùng cô ấy?"

"Định không đi nhưng cô ấy nói em cũng đi. . . . ."

"Dừng xe! Dừng xe!" Viên Lai Lai ngắt lời anh, "Anh em họ! Anh em họ!"

Hình Diễn lái xe sang bên đường rồi dừng lại, "Người thân của em?"

Viên Lai Lai nhảy xuống xe, "So với người thân của em còn thân hơn!" Ít nhất Tần Miêu thấy cửa hàng Anh em họ còn thân thiết hơn là thấy cô.

Bạn đang đọc truyện *Thú Nam Và Tiểu Bạch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30

Hình Diễn xuống xe đuổi theo cô, lúc thấy "Anh em họ" lại là tên của một cửa hàng bánh ngọt thì khóe mắt anh co giật liên hồi, còn chưa vào cửa liền nghe thấy Viên Lai Lai rống to gọi nhỏ ở bên trong, "Ông chủ, sao bánh Đại Lão Bà của các người lại biến thành bánh Tiểu Lão Bà rồi hả? Buồn bán sả sứt ế ảm ư?" Hình Diễn lặng lẽ rút chân về, đứng chờ ngoài cửa.

Ông chủ tươi cười giải thích, "Bánh Tiểu Lão Bà rất ngon, bây giờ nhiều người thích loại bánh này lắm!"

Viên Lai Lai im lặng, "Chúng ta đang bàn về kích cỡ nên lớn nhỏ cũng là khác biệt đó, lần sau làm lớn hơn một chút!"

"Được được."

"Cái này hai cái, này hai cái, cảm ơn nhé."

Lúc Hình Diễn đã suy nghĩ kỹ, liền nhìn thấy Viên Lai Lai đứng ngay trước mặt mình nở nụ cười xin xỏ, "Sao thế?"

"Em quên mang ví rồi." Viên Lai Lai thành thật khai báo.

Hình Diễn cười một cái, rút từ trong ví ra một tờ 100 rồi đưa cho cô, Viên Lai Lai nhanh chóng chạy lại trả tiền, trong bóng tối ánh mắt Hình Diễn bỗng trở nên dịu dàng.

Đưa Viên Lai Lai về đến dưới lầu, anh cũng xuống xe, chưa đi được hai bước liền bị Viên Lai Lai ngăn lại, "Tới đây là được rồi, không cần anh đưa em lên nhà."

Ánh mắt Hình Diễn sâu thẳm, lãnh đạm nói: "Lên uống tí nước cũng không được sao?"

"Được chứ được chứ!" Cô đâu phải là người nhỏ mọn như thế chứ! Chẳng qua là trong xe anh có rất nhiều chai nước được chuẩn bị sẵn đúng không, đừng tưởng cô không biết, chẳng qua cho dù cô biết, cũng không dám nói gì. . . . .

Đến cửa, Viên Lai Lai mở cửa cho Hình Diễn đi vào rồi tự mình đóng cửa lại, loay hoay khóa cửa, cô cảm thấy có một lực mạnh mẽ nắm chặt lấy hông mình, sau đó liền bị Hình Diễn cưỡng chế quay người lại rồi hôn lên môi cô, anh bỗng nhiên cảm thấy không an tâm, hôm nay anh thật sự đã cảm nhận được sự bất an này, đặc biệt là lúc Viên Lai Lai ở trước mặt Viên Lộc xoay một vòng cho hắn xem, anh tin sức mạnh của thanh mai trúc mã, những ngày mà anh không ở bên cạnh cô là nguồn gốc dẫn tới mọi sự bất an này, với lại người đàn ông đó nhìn cô với ánh mắt rất dịu dàng. Hắn không giống Vệ Thần điều đó khiến cho anh lo lắng.

Anh phải làm cho cô hoàn toàn trở thành người của mình, giữ chặt trái tim cô để cho cô không còn đường chạy trốn anh nữa.

Hôn dịu dàng từ từ biến thành cắn xé, từng món đồ trong tay Viên Lai Lai từ từ rơi xuống đất, không thể không nói đến, kỹ thuật hôn của Hình Diễn rất tốt, nhanh chóng khiến cho cô mất phương hướng lạc mất bản thân mình, quên mất trong nhà mình còn có người khác.

Đúng lúc tay Hình Diễn muốn cởi bỏ quần áo trên người Viên Lai Lai thì bị một tiếng ho khan chen ngang, anh nhanh chóng đẩy Viên Lai Lai về sau lưng rồi nhìn về chỗ phát ra âm thanh, sau đó sững sờ.

Khóe miệng Tần Miểu co giật, nhìn hai người, "Uhm nếu không thì bây giờ tôi trở về phòng ngủ chờ các người làm xong rồi trở ra?" Sau đó lại nói thêm một câu, "Ghế sa-lon chắc chắn không thoải mái, hai người đi vào trong nhà đi." Nói thì nói như thế nhưng ánh mắt của cô nàng lại nhìn về món điểm tâm ngọt ngào đang nằm trên mặt đất, đau lòng một hồi lâu.

Mặt Hình Diễn đành lại còn mặt Viên Lai Lai thì đỏ bừng bừng vô cùng ngượng ngùng, đẩy đẩy Hình Diễn, "Anh còn không về."

Hình Diễn cúi đầu nhìn cô, từ từ ổn định lại hơi thở, đành ấn lên trán cô một nụ hôn, "Sáng thứ Hai anh tới đón em."

Ách. . . . ."Chạy một vòng như thế có xa lắm không?" ? Hình Diễn lại bị cô chọc giận thêm lần nữa, bất kỳ một người con gái nào khi nghe anh nói xong những lời này cũng sẽ không phản ứng như vậy, chỉ có mình cô nếu như có phản ứng khác thì đã không gọi là Viên Lai Lai rồi, "Không, anh đi đây." Nói xong còn nhặt đồ đạc rơi trên mặt đất lên đặt vào tay Viên Lai Lai, Viên Lai Lai càng thêm 囧, mới vừa rồi đã quên mất chúng!

Lúc đã tiễn Hình Diễn xong, không có gì bất ngờ khi nghe được hai tiếng "Chặc chặc" của Tần Miểu, "Viên Lai Lai giỏi thật nha, cuối cùng cũng câu được thầy giáo rồi hả?"

Viên Lai Lai không biết trả lời thế nào, đành phải xoay mặt qua nhìn thẳng vào Tần Miểu, "Nói cái gì, rõ ràng là hắn ta câu dẫn tớ, mới vừa rồi cậu cũng thấy đó chứ?" Nói xong còn không quên đưa cho Tần Miểu hộp bánh ngọt đang cầm trong tay.

Tần Miểu đành nhận lấy, "Nếu không phải vì nhìn thấy bánh sầu riêng của tôi sắp bị hai người chà đạp, tôi sẽ không thèm lên tiếng ngăn cản đâu."

Tình cảm của cô là vì mấy chiếc bánh ngọt này mà phá hỏng chuyện tốt của cô sao!

Viên Lai Lai chăm chú nhìn Tần Miểu, "Tần Miểu, nếu như sau này tớ thật sự gả cho anh ấy, tớ đoán ngay cả cửa cậu cũng không được vào."

"Hừ, tớ mà thèm vào, nhà các người không có bánh sầu riêng thì tớ đi để làm gì?"

Viên Lai Lai im lặng nhìn trời, cô rút cuộc cũng tìm được một người so mình chỉ hơn chứ không kém, cũng khó trách cô và Tần Miểu sẽ trở thành tri kỷ của nhau, lại hiểu nhau mà không cần phải nói gì.

Viên Lai Lai ngồi phịch trên ghế sa lon nhìn Tần Miểu đang đào bới moi ra một chai Vượng Tử từ trong tủ lạnh, hỏi cô ấy, "Cậu tránh ai đấy, bạn trai cũ của cậu không phải một năm trước đã chia tay rồi sao? Chẳng lẽ lại cãi tà quy chính rồi ư?"

"Không phải như vậy, tớ đang trốn nợ đấy."

"Mẹ nó! Không phải chứ?" Viên Lai Lai nhảy dựng lên, "Chủ nợ có tìm đến tận nhà không? Có giết chúng ta không? Hay là ‘ấy’ chúng ta?" Ở trong ấn tượng của cô chủ nợ đều là cầm dao đập tung cửa của những con nợ, sau đó cứ chém đứt một cánh tay rồi bắt bạn đi làm gái.

Tần Miểu ngược mặt nhìn trần nhà, "Lúc trước tớ không hiểu tại sao Thầy Hình là con người ưu tú như vậy sao lại coi trọng cậu, ồ, bây giờ tớ đã hiểu, có cậu ở trong nhà, không khí sẽ rất vui vẻ nào nhiệt?"

"Cậu vẫn chưa trả lời câu hỏi của mình! Đừng có nói những nói cuội!"

"Cậu cũng xem nhiều phim truyền hình rồi, bây giờ không còn phổ biến kiểu đòi nợ như thế, tòa án sẽ cho gọi tớ."

Viên Lai Lai yên lòng, "Vậy thì tốt rồi."

"Tốt cái gì chứ?" Thấy cô gắp hột mà tốt sao? Tần Miểu muốn tặng cô một bạt tay!

"Cũng không đúng, tòa án cho gọi cậu thì cậu đâu cần phải trốn ở đây? Nhất định là bị đàn ông đòi nợ, đúng không?"

"Chỉ đúng một nửa thôi." ? Viên Lai Lai ngửi thấy mùi gian tình, "Thật sự có đàn ông? Thành thực khai báo!"

"Con lừa không thể cười được, hai ngày nữa chia tay rồi sẽ nói rõ ràng với cậu nhé." Tần Miểu cắn một miếng bánh sầu riêng, "Tớ mới tắm rửa sạch sẽ trong phòng tắm nhà cậu, thiếu chút nữa không quay người được, trên web nói diện tích chung có 200 mét vuông, cậu đúng là tính toán như cắt."

Viên Lai Lai rút một tờ giấy vừa đi về phía nhà tắm vừa hát, "Ban đầu là cậu muốn làm cắt, làm cắt làm cắt. . . . ."

Sự hào hứng thích thú ăn bánh sầu riêng trong lòng Tần Miểu bỗng dưng biến mất, ngửi thấy mùi sầu riêng rồi lại nghe thấy câu hát của Viên Lai Lai chợt có cảm giác muốn nôn mửa, một loại cảm giác trước nay chưa từng có. . . . .

Buổi tối hai người nằm trên giường, Tần Miểu lo lắng hỏi Viên Lai Lai, "Cậu với thầy không có chuyện gì chứ?"

"Có thể có chuyện gì chứ?" Hai người đã thật lâu không có nằm tán gẫu với nhau như thế, toàn thân Viên Lai Lai thả lỏng, tâm trạng cũng cực kỳ tốt, lúc còn ở kỳ túc xá quan hệ của hai người đã cực kỳ tốt, cho tới tận bây giờ cũng không hề giấu nhau chuyện gì.

"Cậu nghĩ xem thầy đối với cậu cũng rất tốt, nhưng mà ngộ nhờ sau này thầy ấy biết được cậu có ý tiếp cận thì. . . . ." Tần Miểu không có nói tiếp.

"Biết thì biết, cũng hơi sợ thầy ấy biết được." Viên Lai Lai thanh âm có chút cứng rắn, lộ ra lo lắng.

"Này, bình đến thì tương chặn, đừng sợ, từ đầu đến cuối tớ đều toàn tâm toàn ý ủng hộ cậu!" Tần Miểu vỗ một cái vào ngực Viên Lai Lai, Viên Lai Lai ho khò khè ba tiếng, "Cậu phải coi trọng mạng người chứ! Ngực mình vốn đã phẳng rồi, được không!"

Tần Miểu vẫy vẫy tay, "Có cậu nói, ngực không phẳng thì làm sao mà bình ổn thiên hạ! Đây là tớ đang giúp cậu!"

Viên Lai Lai rút trong bóng tối hồi lâu, chợt cảm thấy buồn, "Cậu nói xem, nếu như chúng ta giàu có thì thật là tốt, khỏi phải vì nghèo khổ mà sinh ra cái gât vô có!"

Tần Miểu hừ lạnh một tiếng, "Cậu cùng Phú Nhị Đại chắc cũng có rất nhiều điểm giống nhau."

Viên Lai Lai vừa nghe xong lập tức lấy lại tinh thần, vui vẻ ngồi dậy, "Thật ư? Giống chỗ nào? Có khí chất rất giống nhau không? Trên người của kẻ giàu có đều có một loại khí chất nhàn hạ bình nhấc, có phải như vậy không ta?"

Một lúc sau, giọng nói yếu ớt của Tần Miểu bay đến, "Hai người đều có cùng một chữ Nhị."

Bên kia, lúc Hình Diễn về đến nhà liền thấy Tư Ninh đứng ngay trước nhà anh, ánh mắt của anh lạnh lùng, "Sao em lại tới đây?"

"Em chờ anh đã lâu rồi." Tư Ninh gắng gượng nở nụ cười, "Không mời em vào nhà sao?"

Hình Diễn lặng lẽ mở cửa, cũng không mời cô vào, chỉ để cửa cho cô, Tư Ninh đi theo vào ôm anh từ phía sau, "A Diễn, anh thay đổi rồi."

Hình Diễn gỡ cánh tay cô ra, chăm chú nhìn cô, "Cô biết tôi vẫn luôn là như vậy, chưa bao giờ thay đổi."

"Anh đã thật sự yêu cô ấy?" Tư Ninh kinh ngạc nhìn anh.

"Tôi vẫn luôn yêu cô ấy." Hình Diễn mở tủ lạnh ra rót nước uống, không hề nhìn cô, giữa hai hàng lông mày thể hiện vẻ mất kiên nhẫn.

"Còn nhiều hơn so với Tư Tĩnh sao?" Tư Ninh cười lạnh hai tiếng, cô đã tự mình thấu hiểu nhiều năm như vậy, thì ra đều vì người khác mà may xiêm y!

Cơ thể Hình Diễn cứng đờ, cơ mặt khẽ run không thể diễn lại được, "Nếu như không có chuyện gì thì không tiễn."

"Đương nhiên anh phải gấp rút tiễn tôi đi, chỉ mong tôi cách xa anh càng xa càng tốt, nhưng mà anh đừng quên, chúng ta đã có hôn ước đấy! Anh đừng nghĩ bỏ rơi tôi sẽ dễ dàng như vậy!" Tư Ninh có chút cuồng loạn, "Những người đàn bà mà anh yêu đều hèn mạt như vậy, Tư Tĩnh là kẻ như thế, Viên Lai Lai cũng là loại người như vậy! Một đứa con gái riêng, một. . . . ."

"Im đi!" Hình Diễn hét lớn một tiếng, anh chưa từng mất bình tĩnh như thế này, chỉ trừ lúc Tư Tĩnh bỏ đi vào năm đó, "Nếu không phải vì sự ích kỷ của cô, Tư Tĩnh sẽ bỏ đi sao? Cô luôn tranh giành với cô ấy, cô ấy đúng là đứa con gái riêng, nhưng cô ấy cũng là con của cha cô, nhưng cô lại hại cô ấy như vậy, nếu cô không phải là em gái của cô ắt thì nhất định sẽ không nương tay với cô! Cô thật may mắn khi là người họ Tư, may mắn vì cho dù đã xảy ra những chuyện như vậy cô ấy vẫn tới cầu xin tôi bỏ qua cho cô! Nếu không phải Hình gia đã định sẵn hôn ước với Tư gia, tôi nhất định sẽ không để cho cô dùng danh tiếng của tôi nhiều năm như vậy!"

"Đau lòng ư? A Diễn, nếu không phải vì anh, em có làm ra những chuyện như vậy không? Em yêu anh không ít như cô ấy, nhưng anh từ đầu đến cuối cũng không thèm liếc nhìn em lấy một cái, cô ấy ra đi, lại đến Viên Lai Lai, rốt cuộc anh muốn như thế nào!" Trên mặt Tư Ninh đầm nước mắt, cả người run rẩy, cô cũng là phụ nữ, tại sao cho tận đến bây giờ vẫn chưa có ai đến bảo vệ cô?

Cô ở bên cạnh anh nhiều năm như vậy mà cho đến bây giờ cũng không lọt vào mắt anh, cho dù trong lòng anh không hề tha thứ cho cô dù chỉ là một chút, đây là vì cái gì?

Hình Diễn hừ lạnh, trong mắt chứa sự chán ghét, nếu sự đố kỵ có thể khiến cho một người nói điên cuồng, vậy bây giờ Tư Ninh đã trở thành một kẻ điên không hơn không kém, anh đã cho cô ta rất nhiều cơ hội, thế nhưng ngay khoảnh khắc Tư Ninh gặp chuyện, anh biết không ai có thể thay đổi được Tư Ninh, "Dù không có Viên Lai Lai, tôi cũng sẽ không yêu cô, trước kia đã không, sau này lại càng không." Nói xong anh liền bước lên cầu thang, "Nhớ khóa cửa giùm tôi, cảm ơn."

Sau lưng anh truyền đến tiếng lách ca lách cách, giữa hai hàng lông mày hiện lên sự chán ghét, nhưng cũng không quay đầu lại.

Xem ra, chuyện hủy bỏ hôn ước phải đăng lên nhật báo rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thú Nam Và Tiểu Bạch* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31

Hôm sau Viên Lai Lai vốn định đi ăn cơm cùng Tần Miểu, kết quả chết từ tế cũng không xong, cho nên lại nhận được điện thoại của Tư Ninh.

"Viên Lai Lai, hôm nay trên tàu có một buổi dạ hội, cô đi với tôi có được không?" Tư Ninh đi thẳng vào vấn đề.

Viên Lai Lai: . . . . .

"Xin cô đó, tôi thật sự rất muốn kết bạn với cô." Giọng Tư Ninh dịu dàng đến nỗi nghe có chút nũng nịu trong đó, khiến Viên Lai Lai chỉ biết chớp mắt im lặng, sao lại cảm giác như là hai người thân nhau lắm? Cô điều chỉnh cảm xúc một chút, chỉ chỉ điện thoại rồi lại trợn trắng mắt với Tần Miểu, "Cô, hôm nay không được, hôm nay em phải đi dạo phố cùng bạn rồi."

"Có bạn nữa sao? Vậy thì càng tốt, hai người cùng đi."

"Vậy. . . . ." Viên Lai Lai khó xử, "Đề em hỏi bạn em, cô chờ một chút."

"Ừ, tôi có thể cung cấp quần áo cho hai người, hai người chỉ cần đến là được."

Viên Lai Lai hạ điện thoại xuống che ống nghe, "Là Tư Ninh, mời chúng ta tham gia bữa tiệc trên tàu, còn chuẩn bị sẵn quần áo cho chúng ta, đi không?"

Tần Miểu không có hứng thú với quần áo, chỉ hỏi Viên Lai Lai, "Có ăn uống không?"

"Thừa lời quá, bữa tiệc sao có thể không ăn uống được."

Tần Miểu vỗ vỗ đầu Viên Lai Lai, "Vậy tại sao lại không đi, cậu ngốc sao!"

Hỏi thẳng về Tư Ninh, về mặt Viên Lai Lai đầy khổ não, "Cậu nói xem cuối cùng cô ấy tìm tở là có việc gì?"

"Gặp cậu chứ sao."

"Cút đi!"

Tần Miểu nói với giọng bắt cần đòi, "Chắc là cô ấy đã cảm thấy mối đe dọa, định lay chuyển cậu, cậu cũng không nguỵng nguỵng khi có ý cướp mất vị hôn phu của người ta."

"Tớ đâu có cướp. . . . . Rõ ràng là tự Hình Diễn bám lấy mình." Viên Lai Lai vô tội.

Tần Miểu chẳng muốn xen vào chuyện của cô, "Tự cậu suy nghĩ xem sau này phải làm như thế nào, đừng như con dã tràng là được, như thế lại thêm đau khổ."

"Có phải ngẫu hứng văn chương lại nổi lên rồi không?" Viên Lai Lai 囧.

"Cút đi!"

Buổi tối Tư Ninh cho xe tới đón, tài xế còn đưa hai người đi SPA chăm sóc tóc da mặt, thay quần áo rồi mới đưa hai người lên tàu, Viên Lai Lai suy nghĩ xem có nên gọi điện thoại cho Hình Diễn hay không, Tần Miểu ở bên cạnh la hét như không có hiểu biết, "wow wow wow! Thật to! Thật xa hoa long lẫy! Có siêu sao! Có trai đẹp!"

Viên Lai Lai đã bị hấp dẫn thành công. "Trai đẹp? Ở đâu?"

"Đó đó, Trần Kiến minh! đóng 《 Dòng sông giá lạnh》đó!" Tàn Miếu chảy nước miếng chỉ chỉ về một chỗ cách đó không xa, "Dáng người thật chuẩn, đi, chúng ta lại chụp với anh ta một tấm." Còn chưa nói xong liền kéo Viên Lai Lai đi về phía anh chàng đẹp trai.

Viên Lai Lai đuổi theo kịp Tàn Miếu, thấy Tàn Miếu kéo kéo Trần Kiến minh, "Anh chàng đẹp trai! Chụp một tấm ảnh có được không?"

Trần Kiến minh đầu tiên kinh ngạc một chút, sau đó nở nụ cười ấm áp, rất có phong độ của mình tinh, "Được chứ."

Tàn Miếu thò bàn tay nhỏ bé vào trong túi xách lục lục lợi lợi, cuối cùng cũng lấy được điện thoại, đưa cho Viên Lai Lai, "Chụp! Chụp cho tớ đi!"

Viên Lai Lai nhìn cái điện thoại 500 đồng đã dùng được 4 năm của cô chợt cảm thấy có chút mất mặt, nhưng vì thấy vẻ mặt say mê cuồng nhiệt lại còn hào hứng của Tàn Miếu, "Một hai ba, say cheese." Bây giờ cuối cùng cô cũng cảm nhận được sự tề nhị của Hình Diễn, mỗi một ngày anh ở bên cạnh cô, bây giờ cô cũng đã nếm trải một vài loại cảm giác mà anh đã chịu đựng

"Chụp thêm tám nữa, thêm tám nữa đi ." Tàn Miếu rất là phấn khích, kéo Trần Kiến Minh đổi tư thế khác.

Lại chụp thêm vài tấm, cho đến khi Tàn Miếu thấy một sao khác mới chịu buông tha Trần Kiến Minh, chỉ tiếc siêu sao đó nhìn thấy mặt mũi của Tàn Miếu liền quay đầu bước đi, để lại một mình Tàn Miếu oán trách với Viên Lai Lai , "Cái gì vậy! Một chút tư cách của siêu sao cũng không có."

Viên Lai Lai đang xem mấy tấm hình vừa mới chụp khi nãy, "Điện thoại di động của cậu bao nhiêu pixel thế? Sao lại mờ như vậy?"

Tàn Miếu đoạt lấy lật qua lật lại nhìn hồi lâu, "Không phải chứ, mờ đến mức nào?" Sau đó im lặng thật lâu rồi bỗng nhiên ngừng đầu nhìn trời, "Trời ạ, cậu muốn bức chết mình sao? Đó là 5 triệu đầu tiên trong cuộc đời mình, sao có thể không sắc nét được!"

Lần này Viên Lai Lai đã hiểu, thì ra năm trăm vạn lại là chỉ số pixel. . . . .

"Lai Lai, hai người đã tới." Giọng Tư Ninh truyền đến từ một chỗ gần đó, Viên Lai Lai cảm thấy cô ấy chắc chắn đã núp trong tối đã lâu, nếu Tàn Miếu không kéo cô đi chụp hình thì cô ấy đã xuất hiện rồi cơ.

Nghĩ trong lòng như vậy, nhưng trên mặt lại hiện nụ cười nịnh nọt, "Cô à, cảm ơn cô đã tặng quần áo, chúng rất đẹp, hôm nay cô cũng rất xinh đẹp."

"Ha ha, vậy sao?" Tư Ninh kéo lấy tay Viên Lai Lai một cách nồng nhiệt, "Đây chính là bạn của em sao?"

"Cô ấy là Tàn Miếu, cũng là học trò của thầy." Viên Lai Lai giới thiệu một cách chi tiết.

"Xin chào, tôi là Tư Ninh." Tư Ninh đưa tay ra.

"Dĩ nhiên em đã biết cô, cô đúng là nữ thần ở trong lòng tất cả bọn em." Tàn Miếu lập tức nắm tay Tư Ninh khen ngợi không ngớt, trước đây đã từng mắng cô ấy là hồ ly tinh lời nói đó đã bay lên chín tầng mây.

Tư Ninh cười càng ngày càng tươi, "Vậy sao?"

"Dĩ nhiên rồi!" Tàn Miếu tiếp tục vuốt mông ngựa, xem chút nữa là đã đưa tay lên trời thề thốt.

"Đi thôi, cô dẫn bọn em vào trong." Tư Ninh kéo kéo, "Ồ lại đây thêm chút nữa thì tàu đã rời bến đấy, hai em có thể ngắm nhìn biển đêm, khá lạ và đặc sắc."

Viên Lai Lai & Tàn Miếu: bọn cô là để nhui sao? Chưa từng ngồi trên tàu lần nào sao?

"Hôm nay có rất nhiều người trong Làng Giải Trí đến, nếu hai em là người trong Làng Giải Trí thì tốt rồi." Tư Ninh tiếp tục nói, trong lúc đó vẫn cười chào hỏi những người khác.

Tàn Miếu nhìn thấy mấy siêu sao ở cách đó không xa, cặp mắt sáng lên, lời miệng thốt ra, "Nghe nói mấy ngôi sao trong Làng Giải Trí đều phải ngủ với bầu show, chúng em không làm cũng được." Không để ý thấy sắc mặt của Tư Ninh trở nên đen lại, tiếp tục nói: "Em muốn có một người đàn ông thật tốt, chắc chắn, những người phụ nữ như thế thật đúng là Quốc Sắc Thiên Hương nha."

Viên Lai Lai đáp lại, "Nếu người đàn ông của cậu có đầu óc như heo, đến lúc đó cho dù cậu được gả vào nhà giàu cũng chưa chắc chịu đâu."

Nhận? Hay không nhận? Anh nói nhận, chúng ta liền nhận, anh nói không nhận chúng ta liền không nhận. . . . .

Điện thoại của Viên Lai Lai vang lên, cô ấy nãy nhìn Tư Ninh, "Cô, em đi nghe điện thoại một chút."

Khóe miệng Tư Ninh cứng đờ, cười gật đầu.

Tàn Miếu lập tức nói: "Tớ đi với cậu."

Tư Ninh kéo Tàn Miếu, "Cô giới thiệu hai người cho em biết nhé."

Viên Lai Lai liếc nhìn cô một cái rồi xoay người đi đến một góc, "Alo?"

"Em đang ở đâu? Sao ồn ào thế?" Giọng nói luôn trầm tĩnh của Hình Diễn truyền tới từ đầu dây bên kia.

"Em . . . . . Ách . . . . . đang đi dạo phố á, đi cùng với Tần Miêu." Nếu để cho Hình Diễn biết cô lại gặp Tư Ninh, anh có hại chết cô không?

"Chỗ nào? Anh đến đón bọn em."

"Không cần đâu, bọn em có thể tự đón taxi về mà." Viên Lai Lai chột dạ.

"Chột dạ rồi sao? Rốt cuộc đang ở đâu?" Giọng nói của Hình Diễn có chút lạnh lùng, có vẻ như đang chất vấn.

Viên Lai Lai càng chột dạ hơn, "Thật sự đang đi dạo phố à!"

"Viên Lai Lai, em có biết hay không, lúc em chột dạ sẽ sử dụng nhiều trợ từ đặc biệt." Hình Diễn tổng kết, chỉ cần nghe thấy giọng cô càng ngày càng nhẹ nhàng là biết cô đang nói sai sự thật, cô trốn tránh như vậy khiến cho những dự cảm xấu trong lòng anh ngày càng nhiều hơn, "Có phải em đang ở cùng Tư Ninh không?"

Huhu, sao cái gì anh cũng biết thế? Vốn định chối bỏ lời nói đó, thế nhưng cái miệng lại nhanh hơn đầu óc một bước: "Sao anh biết?"

Hình Diễn rửa thầm trong lòng, mấy năm trước tình huống cũng giống như vậy, khiến cho Tư Ninh đành phải bỏ quê hương mà đi, lần này. . . . . Anh chột hoảng sợ, "Ồ chỗ nào, cụ thể một chút, anh đến đón em."

"Không cần nhận đâu, bọn em . . . . ."

"Địa điểm!" Giọng Hình Diễn có chút mất bình tĩnh, hù dọa Viên Lai Lai.

Viên Lai Lai trợn mắt há hốc mồm, "Biển. . . . . Trên biển. . . . . Không không không, tàu còn chưa nhổ neo, đang ở trên bờ."

"Xuống tàu ngay bây giờ!" Hình Diễn đã đứng dậy chạy ra ngoài.

"Hả. . . . . Nhưng mà. . . . ." Vẫn còn chưa đi, sao lại dấn dò với Tư Ninh?

Hình Diễn bình tĩnh lại, "Lai Lai, tin tưởng anh, bây giờ xuống tàu ngay, không còn thời gian, nếu anh đoán không sai tàu bảy giờ mới nhổ neo, lúc đó anh có đến tìm em thì đã trễ, với lại sau bảy giờ trên tàu sẽ mất hết tín hiệu." Thời gian giống nhau như đúc, thủ đoạn giống y như cũ.

Viên Lai Lai nghe thấy giọng điệu của anh không khỏi hoảng sợ, cuống quýt đáp: "A, em đi tìm Tần Miêu."

"Đừng cúp điện thoại." Hình Diễn căn dặn.

Viên Lai Lai chạy nhanh vào đám đông tìm Tần Miêu, đầu người nhón nháo, không thấy bóng dáng của Tư Ninh bóng, cũng không nghe thấy giọng nói của Tần Miêu, cô lo lắng hô to một tiếng, "Tần Miêu!"

Tất cả mọi người quay đầu lại nhìn cô, nhờ giọng bàn luận, cô vội vàng nói qua điện thoại, giọng nói có chút nức nở, "Không tìm được Tần Miêu."

Ở bên kia, Hình Diễn không tự chủ nắm chặt tay lại, đã không kịp rồi, 7h đúng rồi, cho dù có tìm được Tần Miêu bọn họ cũng không rời tàu được, "Nghe này, bình tĩnh một chút tìm được Tần Miêu bọn em phải luôn ở trong đám đông, đừng uống bất kỳ đồ uống nào, đợi. . . . . Tút TUT TUT. . . . ." Tín hiệu đã bị cắt.

Trong đầu Viên Lai Lai nổ bùm một cái, như đàn bị đứt dây. Cố an ủi mình, nhiều người như vậy, Tư Ninh sẽ không làm gì họ, sẽ không. . . . .

"Viên Lai Lai!" Tần Miêu tự nhiên vỗ lưng cô một cái, "Cậu chết ở đâu thế?"

Tìm Viên Lai Lai đập dừ dội, quay đầu thì thấy Tư Ninh và Tần Miêu đều đứng ở đó, cô thờ phào nhẹ nhõm, Hình Diễn không có hù dọa cô chứ? Cô vuốt ngực nhìn Tư Ninh, "Em có chút không thoải mái, muốn về nhà, được không?"

Trong mắt Tư Ninh thoáng hiện lên tia giận dữ, nhưng trên mặt vẫn nở nụ cười, "Nhưng thuyền đã nhổ neo, ráng chịu thêm một chút nhé, hai giờ nữa tàu sẽ quay về."

Khuôn mặt Viên Lai Lai có vẻ mất mát, "Hả. . . . ."

Tư Ninh cười với cô, "Vừa rồi là bạn trai mới gọi điện sao?" Tận tay lấy đồ uống mà người phục vụ đang bung ngang qua, "Biết hai em không uống được rượu, cô đã đặc biệt dặn dò họ chuẩn bị đồ uống cho các em, đây, cầm lấy."

Tay Viên Lai Lai run rẩy cầm lấy đồ uống, nhớ đến lời nói của Hình Diễn là không được uống bất kỳ thứ gì, ánh mắt nhìn Tư Ninh có một chút hoài nghi, kéo kéo cánh tay đang cầm lấy đồ uống của Tần Miêu, "Hai đứa mình đi dạo ở đâu đó một chút là được, vừa rồi thấy có nhiều người rất muốn trò chuyện cùng cô vậy cô mau đi đi."

Tư Ninh liếc nhìn hai người đầy thâm ý, "Cũng được, các em cứ vui chơi thoải mái, có chuyện gì thì cứ đến tìm cô."

Viên Lai Lai ra sức gạt đầu, có phần vội vã thúc giục cô, "Cô đi nhanh đi!"

Tần Miểu không hiểu nổi tình huống này, vỗ vỗ đầu cô, "Cậu làm cái quái gì vậy?"

Viên Lai Lai kéo cô đến trong góc ngăn cánh tay đang nâng đồ uống của Tần Miểu, đoạt lấy cái ly của cô nàng, "Mới vừa rồi Hình Diễn gọi điện cho tớ yêu cầu chúng ta không được uống bất cứ loại đồ uống nào trên tàu."

Bạn đang đọc truyện *Thú Nam Và Tiểu Bạch* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32

"Hả?" Tần Miểu nhăn mặt lại, "Lúc này mình vừa mới uống một ly nước chanh rồi kia mà."

"Vậy bây giờ cậu có cảm giác muốn chết hay sắp chết gì không?" Viên Lai Lai nhìn khắp người cô nhưng không phát hiện ra điều gì khác thường.

Pằng!

Bàn tay Tần Miểu không chút do dự đánh lên đầu Viên Lai Lai, "Còn chưa trở thành thanh niên tốt, chết cái gì mà chết?"

Viên Lai Lai hoài nghi, "Thật sự không có gì sao?" Chẳng lẽ Hình Diễn đã nói quá lên sao?

"Dĩ nhiên là không sao."

"Hình Diễn dặn bọn mình phải ở chỗ đông người, sao mình lại cảm thấy trong câu nói của thầy ám chỉ rằng cô sẽ gây bất lợi cho chúng ta ấy nhỉ." Nói xong lại bắt an nhìn Tần Miểu, "Cậu thật sự không có cảm giác muốn chết?"

Tần Miểu sờ sờ ngực, mặt có vẻ khó chịu đáng vẽ, "Vừa nói như thế thật sự có chút. . . ."

Viên Lai Lai đờ người nhìn cô, "Cậu giả bộ ư."

"Giả bộ cái gì mà giả bộ! Lúc này chị đây thật sự không thoải mái!" Ngực nóng rùng rục, cảm giác như bị lửa thiêu đốt.

Viên Lai Lai trợn to hai mắt, "Có phải do ảnh hưởng của tâm lý không?"

"Đã từng bị người ta hại cho uống thứ thuốc X này, tớ bày tỏ một cách sâu sắc, mẹ nó tớ lại trúng thưởng rồi ! Tư Ninh cái đồ bị ồi dê tiện chết tiệt đó, vậy mà dám bỏ thuốc hại chết lão nương ta!" Ôi mẹ nó, ban đầu chỉ cảm thấy có chút không thoải mái, không phải do Viên Lai Lai nói, cô còn chưa biết được rốt cuộc là không thoải mái ở chỗ nào, lúc này thuốc đã phát huy tác dụng của nó, bắt đầu lan ra từ ngực, càng ngày càng nóng nực bứt rứt.

"Thuốc X mà cậu nói có phải là thứ thuốc "kia" không?" Không phải chứ. . . . . Tư Ninh cũng thật quá tàn nhẫn, khiến cô ấy phải đi tìm đàn ông ngay bây giờ?

"Đúng như cậu nghĩ. . . . . Ở đây một lát nữa tớ lên con có thể sẽ nhảy múa thoát y, cậu có muốn nhảy cùng với tớ không?" Ánh mắt Tần Miểu đảo khắp mọi nơi, "Diu tớ đến phòng vệ sinh."

Viên Lai Lai ngăn người ngây ngốc ngay tại đó, một lúc lâu mới phản ứng lại đỡ lấy cô, "Vậy bây giờ chúng ta phải làm gì?"

"Thầy nói thế nào?" Tần Miểu duy trì tỉnh táo, nhưng mà bây giờ cô muốn đòi nước. . . . . nước lạnh!

"Thầy nói chúng ta phải luôn ở chỗ đông người. . . . ."

"Ở chỗ đông người nhảy nhót thoát y sao?" Tần Miểu phản bác.

"Vậy. . . . . Vậy chúng ta phải làm thế nào?"

"Chết tiệt thầy sẽ không nói là không muốn tới cứu chúng ta chứ?" Tần Miểu nổi giận, trực tiếp trút giận lên người Viên Lai Lai.

Viên Lai Lai vô tội, cô cũng không biết sẽ xảy ra tình huống như thế này, vào phòng vệ sinh, cô với tay khóa cửa, "Hình như thầy ấy đã nói. . . . . thầy

nói sẽ đến đón chúng ta, như vậy có tính là đến giải cứu chúng ta. . . . ."

Tần Miểu đang rửa mặt ngay cạnh bồn rửa mặt, "Khó trách thầy thường nói trong đầu cậu toàn là đậu hủ, xem ra là phân mới đúng, có người muốn hại cậu mà cậu cũng không nhận ra, nếu không phải lão nương ta thông minh. . . . ."

"Vậy tại sao cậu lại bị hại. . . . ."

"Ách. . . . . Không được ngắt lời tớ!"

"Hử. . . . ." Viên Lai Lai bĩu môi.

"Tớ vừa nói đến đâu rồi nhỉ?"

"Chúng ta phải ở đây chờ người đến cứu sao?" Đang ở trên biển, khó tìm lắm không?

"Gọi điện thoại, cậu là heo sao! Gọi 119!" Tần Miểu không kìm chế được lại đánh vào đầu cô một cái.

Viên Lai Lai càng vô tội hơn, "119 là chữa cháy, không thể gọi được!"

Cái gì? "Bây giờ là 110 rồi! Mau gọi, mau gọi ẹ đi!"

"Ngoài vùng phủ sóng. . . . ." Đây mới chính là vấn đề, cô chưa gặp qua chuyện mất sóng mất tín hiệu khi đang ở trên tàu, chắc chắn là có người cố ý.

Tần Miểu im lặng, lại rửa mặt lần nữa, nóng quá a a a a a!

Hai người ngồi dưới đất giương mắt nhìn, Tần Miểu không biết moi từ đâu ra một hộp thuốc ngoảnh sang chỗ khác hút thuốc, Viên Lai Lai lén lút nhìn cô rất nhiều lần, Tần Miểu cũng giả vờ như không thấy.

"Cho tớ hút thử một hơi?" Viên Lai Lai đề nghị.

Tần Miểu liếc cô một cái, "Đồ con nít còn mơ ngủ."

". . . . . Tớ đã 27." Cô ấy chế giễu người khác như vậy sao?

"Suy nghĩ của cậu có hơn đứa con nít bảy tuổi không?" Tần Miểu phả khói trước mặt cô, Viên Lai Lai bị sặc, quay mặt đi ho khan hai tiếng, kết quả lại bị Tần Miểu nhìn một cách khinh bỉ, "Người còn người không được, còn muốn hút nữa không?"

Ý định ban đầu của Viên Lai Lai chỉ muốn phản bác lại cô nhưng lại bị khinh thường, "Cậu có cảm thấy khá hơn một chút nào không?" Câu nói này của cô chính là thả con tép bắt con tôm!

"Cậu cứ nói tiếp đi." Tần Miểu tiếp tục khinh thường, đứng dậy đi rửa mặt thêm lần nữa, lần này rửa khoảng chừng năm phút đồng hồ.

"Uhm. . . . . Cậu. . . . ." Cô ậm ừ hồi lâu mới nói ra vấn đề chính!"Cậu nói cậu đã từng trúng thưởng, kể một chút đi! Tại sao tớ không biết? Cậu còn giấu tớ bao nhiêu chuyện?" Cô càng nói lại càng hùng hồn.

Tần Miểu ngồi xuống tựa đầu vào tường, đập đầu vào tường một cái, ánh mắt có chút tan rã mất mát, "Ồ quán bar uống say bí tỉ không còn biết gì, bị người ta bỏ thuốc sau đó gặp nam chính làm cái chuyện 419 kia, trong tiểu thuyết không phải đều viết như vậy sao?"

"Vậy anh ta đẹp trai không? Dáng người đẹp không?" Viên Lai Lai vội hỏi.

Pằng! Lại một cái tát, "Cậu là heo sao! Chẳng lẽ lúc này cậu không lo lắng tớ có phải đã bị "ăn" rồi hay không?"

"Ách. . . . . Không phải cậu đã nói 419 đó sao, chẳng lẽ chuyện đó còn có thể giả?"

Cốc cốc cốc.

Giọng Tư Ninh dịu dàng tươi cười truyền từ ngoài vào, "Lai Lai, Tiểu Diệu? Hai em có ở trong đó không?"

Sau đó là tiếng vận nắm cửa nhưng cửa đã bị khóa trái nên không mở ra được.

Tần Miểu cười nhạo một tiếng, "Tiểu Diệu? Tớ mà thêm vào, sao cô ta có thể nhẫn tâm gọi bằng giọng như vậy?"

"Diễn kịch nữa sao, việc này mà còn có tác dụng." Viên Lai Lai nhìn dáng vẻ khó chịu của Tần Miểu, trong lòng có chút lo lắng, "Nếu không thì đi ra ngoài tớ tìm trai đẹp cho cậu? Nghe nói bên trong quán rượu có rất nhiều trai đẹp phục vụ cho việc này."

"Tớ muốn thầy, cho không?" Tần Miểu lần này dứt khoát đứng lên xả nước lên đầu.

Ngoài cửa vẫn vang lên giọng nói của Tư Ninh, "Có phải khóa cửa bị hư nên hai em không ra được? Cô gọi nhân viên phục vụ tới nhé."

Viên Lai Lai đứng lên nhìn Tần Miêu ở trong gương, "Làm sao bây giờ?"

"Hai giờ nữa tàu quay trở về, nếu đến lúc đó chúng ta vẫn không thể xuống tàu thì nguy hiểm rồi. . . . . Chặn cửa lại đi! Bắt đầu xô cửa rồi!" ? Viên Lai Lai cũng luống cuống, có chút hoang mang lo sợ, sớm biết như vậy đã nghe lời Hình Diễn, thường ngày Tư Ninh thoát nhìn điệu dáng ảm áp, sao lại làm ra chuyện quái đản như thế này? Hơn nữa giờ phút này Tần Miêu thoát nhìn. . . . . như muốn bắt đầu cởi quần áo rồi. . . . .

"Này! Cậu đừng làm thế nhé! Dừng lại đi ngộ nhờ thật sự có người xông vào thì cậu định trần truồng mà gặp người khác sao? Cậu cũng không phải là Venus cụt tay. . . . ." Vừa nói vừa kéo lại quần áo cho Tần Miêu.

Đúng vào lúc này, thân tàu bắt đầu lắc lư, cảm giác giống như là. . . . . Động đất.

Chóp đèn lắc lư qua lại, hai người nắm lấy tay nhau để không bị nghiêng hẳn về một phía, trong phòng vệ sinh không có tay vịn, hai người đành phải đi tới đi lui không ngừng giống như lên xuống dốc núi.

Ngoài cửa truyền đến tiếng thét chói tai của mọi người cùng tiếng còi báo động, trong lúc đó còn nghe được loáng thoáng, "Khoang tàu bị nước tràn vào rồi." "Mau chạy đi thôi!", Viên Lai Lai kéo Tần Miêu như muốn xông ngay ra ngoài, kết quả bất kể cô có thử mở như thế nào cũng không mở ra, lần này cô thật sự nổi giận, tay vặn nắm cửa không ngừng, thậm chí còn đập chốt cửa hai cái, Tần Miêu cũng đi lên giúp một tay, nước đã tràn lên chân hai người, thử mở khoảng chừng năm phút, vẫn không thể mở ra.

Hai người lấy tay đập vào cửa, "Có người ở đó không! Có người ở đó không, đến cứu chúng tôi đi!" ? Điều khiến hai người không nghĩ tới chính là từ ngoài cửa truyền đến giọng nói của Hình Diễn cùng với giọng của một người đàn ông xa lạ.

"Lai Lai, em không sao chứ?"

"Tần Miêu, cô không sao chứ?"

Viên Lai Lai nhìn Tần Miêu, "Có gian tình. . . . ."

Pằng! Lại một cái tát, "Lúc nào rồi mà còn nghiên cứu cái chuyện nhảm nhí này?" Sau đó hướng ra ngoài cửa kêu, "Mau thả chúng tôi ra ngoài đi!"

"Hai người lui về phía sau, bọn anh phải phá cửa rồi." ? Tiếng nói vừa dứt, Viên Lai Lai kéo Tần Miêu nhanh chóng lùi về phía sau, sau đó cánh cửa bị một lực rất mạnh đập vào khiến cửa mở ra, 2 khuôn mặt lo lắng của Hình Diễn với một người đàn ông đẹp trai nữa liền xuất hiện ngay trước mặt họ.

Hình Diễn đi tới bên cạnh Viên Lai Lai dùng ánh mắt lo lắng xem xét khắp người cô, "Có bị thương ở đâu không?"

Viên Lai Lai lắc đầu một cái, nhìn kỹ người đàn ông ôm Tần Miêu, "Cô ấy bị trúng thuốc rồi."

Hình Diễn sững sốt một chút, "Chúng ta đi mau thôi."

Bốn người đi đến boong tàu, liền thấy chiếc du thuyền xa hoa lộng lẫy kia còn cao hơn chiếc tàu này một chút, nó đã tới đậu ngay bên cạnh tàu, thang cứu hộ đã được thả xuống, người đàn ông đẹp trai ôm Tần Miêu đi ở phía trước, Viên Lai Lai đi theo sau, Hình Diễn đi sau cùng, trong lúc Viên Lai Lai vì hồi hộp mà khẽ run chân, thiếu chút nữa trượt chân, Hình Diễn nhanh tay lẹ mắt lạnh lẽo ôm lấy cô, cảm thấy cô rung mình, anh cau mày nhưng giọng nói lại dịu dàng, "Không sao rồi, sau này sẽ không xảy ra chuyện như thế này nữa."

Khi đã qua con tàu khác, những người tham gia bữa tiệc đều ở trên boong thuyền nhìn chằm chằm tò mò về bốn người bọn họ, người đàn ông đẹp trai im lặng ôm Tần Miêu đi vào trong khoang thuyền, Viên Lai Lai theo sát phía sau, đến tận cửa của một gian phòng, người đàn ông đẹp trai đột nhiên ngừng lại nhìn cô, "Cô làm gì thế?"

Viên Lai Lai ưỡn ngực nhìn hắn, "Anh định làm gì?"

Người đàn ông đẹp trai cười gian một tiếng, "Cô ấy trúng thuốc, cô nói tôi có thể làm gì?" Lòng dạ kẻ tiểu nhân nóng nảy cảm thấy lo lắng, dường như không thể nhẫn nại được nữa.

Khỏe mắt Viên Lai Lai rút gân, mặc dù hắn ta rất tuần tú, nhưng mà chuyện này lại liên quan đến sự trong trắng của Tần Miêu, "Không được! Trở về đất liền rồi đưa cô ấy vào bệnh viện."

Người đàn ông đẹp trai hiển nhiên không để tâm đến, "Cô là ai, cô nói không được là không được sao?"

"Tôi dĩ nhiên không phải ai đó, tôi chỉ quen biết cô ấy và là bạn cùng phòng của cô ấy nhiều năm rồi, anh là ai? Anh biết cô ấy được bao lâu? Anh có biết cô ấy không ăn thịt heo không? Anh có biết ba mẹ cô ấy cùng họ Tần không? Anh mau buông cô ấy ra, nếu không tôi sẽ báo cảnh sát!" Giống như sợ không đủ khí thế, cô lui về phía sau một bước còn kéo kéo Hình Diễn.

Hình Diễn bắt đầu nhìn Viên Lai Lai, "Bọn họ là bạn bè trai gái của nhau."

"Cái rắm!" Nói xong Viên Lai Lai chột hiểu ra, "Anh chính là cái người cùng cô ấy 419 sao?"

Khuôn mặt của người đàn ông đẹp trai u ám nhưng lại im lặng gật đầu.

Viên Lai Lai bối rối, "Nói như vậy, ngủ lần thứ nhất cũng là ngủ, ngủ hai lần cũng là ngủ, tìm người đàn ông khác thì lại phải tốn tiền, vậy không bằng. . ."

Phanh! Cửa đóng.

Mất lịch sự đến vậy sao? !

Bạn đang đọc truyện *Thú Nam Và Tiểu Bạch* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33

Hình Diễn nhìn thấy Viên Lai Lai vẫn đang run rẩy như trước, liền ôm cô vào lòng, trên đường đi tới đây anh sợ đến mức tay cũng run rẩy, từ trước tới giờ anh chưa từng vì chuyện gì mà sợ đến như vậy, anh dùng tốc độ nhanh nhất để chạy tới đây, không hề do dự khi ra lệnh cho thuyền trưởng dừng vào tàu, nước đã bắt đầu tràn vào khoang tàu kia, tất cả mọi người đều tháo chạy sang chiếc tàu này, nhưng anh lại khẳng khái chạy xuống chiếc thuyền đã bị nước tràn vào, tìm một lúc, tìm khắp nơi cũng không nhìn thấy cô, trong lòng anh đã suy đoán đủ thứ, nhưng vẫn không bỏ cuộc, cho đến khi nghe được giọng nói của cô, anh vẫn không thể không chế đôi tay đang run rẩy, thấy cô vẫn bình an vô sự đứng đó, lần đầu tiên anh tin Thượng Đế là có thật, ngay cả lúc này, anh cũng cảm thấy không thật, "Có sợ không?"

Viên Lai Lai vẫn còn đang đắm chìm trong suy nghĩ về người đàn ông đẹp trai không có lễ độ, gạt đầu rồi lại lắc đầu, "Vừa sợ, vừa không sợ, anh nói sẽ đến tìm em thì nhất định sẽ như vậy", nhưng mà bọn họ cứ ở ngoài đó gõ cửa liên tục, thiếu chút nữa là muốn phá cửa xông vào. Sau đó lại ngẩng đầu lên hỏi anh, "Tại sao cô lại làm như vậy?" Thật ra câu cô muốn hỏi không phải câu này, nhưng cái câu muốn hỏi kia lại cứ quanh quẩn mãi trong đầu, không biết nên hỏi như thế nào.

Hình Diễn chợt đưa tay ra ôm cô thật chặt vào lòng, nói rõ ràng bên tai cô, "Lai Lai, anh yêu em"

Cả người Viên Lai Lai chấn động, máu dồn hết lên đầu, đầu óc đã bị câu nói này của anh làm cho chấn động mất tinh táo, ngây ngốc đáp lại anh một câu, "Em cũng vậy."

Kết quả Hình Diễn càng ôm cô chặt hơn.

Đêm đó xuống tàu, Hình Diễn lái xe đưa Viên Lai Lai về nhà, đến dưới lầu anh thân nhiên xuống xe rồi nắm lấy tay cô, Viên Lai Lai không phản kháng, tất cả đều tự nhiên như thế, vào nhà Hình Diễn cúi xuống hôn cô một cách dịu dàng, Viên Lai Lai nhón chân lên đáp lại, bên ngoài cô trông bình tĩnh nhưng sau đó lại cảm thấy bất an, giống như chỉ có những nụ hôn của anh trên chiếc cổ thon dài mới là cách xử lý thỏa đáng nhất, cả người Viên Lai Lai run rẩy dữ dội, đôi tay ôm lấy vai anh lúc đó không phải cô không sợ, chỉ là cô khá tri độn, cho tới lúc này mới bộc phát, nút áo bị Hình Diễn cởi ra từng cái một, môi dùng lại trước ngực cô, hầu như là theo bản năng, bàn tay anh kéo một cái, quần áo của cô rơi hết xuống đất, tóm lấy eo cô ôm cô đi thẳng vào phòng ngủ, cẩn thận đặt cô lên giường, nghiêng người đè xuống.

Bàn tay nhỏ bé của Viên Lai Lai cời bỏ quần áo của anh, trong lòng có chút nóng vội gấp gáp, nhưng lại cời không hết, Hình Diễn khẽ cười một tiếng, tự cời bỏ quần áo rồi lại hạ người xuống, bàn tay hướng về phía cô tìm kiếm, Viên Lai Lai rên lên một tiếng, ưỡn người đáp lại anh, trong lòng Hình Diễn biết cô vẫn chưa chuẩn bị xong nhưng vẫn tiến vào cô, Viên Lai Lai hét lên một tiếng, nhưng vẫn không đẩy anh ra, mặc dù đau nhưng bọn họ cũng muốn như thế, chỉ có như thế, mới có thể an tâm, mới có thể cảm thấy có được nhau.

Một lúc sau, Viên Lai Lai chìm vào giấc ngủ, lúc tỉnh lại lợi dụng bóng đêm mờ ảo, cô nhìn thấy Hình Diễn đứng bên cửa sổ đang gọi điện, giọng nói rất thấp nhưng cô lại nghe rất rõ.

"Cầm mấy cái chứng cứ thu thập được đến Tư gia, hỏi bọn họ là muốn từ hôn hay là muốn đổi chất ở Tòa án."

"Phái người kín đáo theo dõi Tư Ninh và tất cả động thái của Tư gia, đặc biệt là Tư Hưng Kiệt, ông ấy có thể vì bảo vệ con mà làm bất kỳ chuyện gì."

"Đúng, bọn họ chỉ có một ngày, nếu như bọn họ không ra mặt nói hủy bỏ hôn ước thì tự gánh lấy hậu quả."

"Hủy bỏ hợp đồng Hà Thủy với Tư thị, hợp tác cùng với Hằng Viễn trừng phạt Tư thị, dùng mọi con đường cung ứng từ châu Âu của bọn họ, đúng, việc còn lại anh biết nên làm như thế nào."

Trong lòng Viên Lai Lai không hề toan tính, ý định ban đầu của cô không phải muốn anh làm đến mức này, nhưng mà tất cả mọi chuyện dường như phát triển vượt ra ngoài dự tính của cô, mà lần này Hình Diễn dường như không hề bận tâm đến gì nữa, quyết định quan trọng như vậy, nếu làm qua loa sơ sài nhất định sẽ ảnh hưởng đến lợi ích của hai bên và không thể khâu vá sửa chữa được sai sót, nhưng anh vẫn khư khư cố chấp.

Khi anh quay lại, Viên Lai Lai vội vàng nhắm mắt lại, không muốn làm cho anh biết mình đã tỉnh, Hình Diễn cũng không đi đến đây, mà mở cửa sổ ra hút

một liều thuốc, ngay sau đó điện thoại của anh lại vang lên.

Lần này hình như là người thân của anh, giọng nói của anh nhận hơn rất nhiều.

"Sau khi về nhà con sẽ giải thích với mọi người."

"Không được, hôm nay Tư Ninh dám làm như thế, chắc nghĩ rằng nhà họ Tư sẽ là chỗ dựa cho mình, lần sau tuyệt đối sẽ không dừng lại ở đó, trò chơi này cũng nên sớm kết thúc, mấy năm nay con cũng đã nhận nhin bọn họ rất nhiều."

"Mọi chuyện của công ty con đều nắm rõ, Tư thị mặc dù cũng không yếu, nhưng tuyệt đối không thể chống lại Hình thị, lần này hợp tác cùng với Hằng Viên nhất định sẽ nắm được Tư gia, khiến cho bọn họ không kịp trở tay. Vô cùng văn học" (非常文学)

"Không được, con đã nhận nhin năm năm, nợ ân tình cũng đã trả xong rồi, khi đó nếu không phải bận tâm đến Tình Tình con sẽ không khách sáo với họ, cha, người hiểu con, lần này bất cứ ai cũng không thể ngăn cản được con."

"Cứ như vậy."

Khi anh đi tới bên giường thấy trong bóng tối đôi mắt to của Viên Lai Lai đang nhìn chăm chăm vào anh, vẻ mặt lạnh lùng thoáng chốc trở nên dịu dàng, Viên Lai Lai vén chăn lên để cho anh nằm vào, sau đó lại dựa vào ngực anh, bàn tay nhỏ bé vuốt ve khuôn ngực ấy, đây là khoảng thời gian yên bình khó có được, anh làm vì cô, cô há lại không hề hay biết, nhưng là đến lúc đó cô phải lấy cái gì để trả đây?

"Ai là Tình Tình?" Viên Lai Lai hỏi, chẳng qua là không tìm được câu hỏi nào, cũng không biết mình đã nói trúng tim đen, chọn cách đi thẳng vào mấu chốt của vấn đề.

Bàn tay Hình Diễm đang đặt ở trên lưng Viên Lai Lai cứng đờ, sắc mặt có chút mất tự nhiên, hồi lâu mới trả lời, "Là chị của Tư Ninh, bọn anh đã lớn lên cùng nhau." Dừng một lát anh lại nói: "Khi đó tình cảm của bọn anh rất tốt, sau đó cô ấy xảy ra một ít chuyện, đã ra nước ngoài."

Đúng lúc anh đang do dự có nên nói tiếp hay không, cúi đầu nhìn thấy Viên Lai Lai đã ngủ thiếp đi, cười thờ dài, người ngọc có cái phúc của người ngọc, những lời này dùng để miêu tả về cô rất đúng. (ý là may hơn khôn, thánh nhân đãi kẻ khù khờ)

Ngày hôm sau, hai người đi làm cùng nhau, như thường lệ, dừng xe ở quảng trường cách công ty, Hình Diễm vốn không chịu, nhưng Viên Lai Lai tính đi một mình, lúc này đây danh tiếng cô trên đầu sóng tuyệt đối không phải là cách làm của người thông minh, anh liền không có miễn cưỡng cô nữa.

Đến phòng làm việc, giống như thường ngày Viên Lai Lai chịu khó giúp mọi người lau cái bàn đồ nước, lơ đãng thấy Vệ Thần đang muốn vào phòng làm việc của Hình Diễm, cô đi lên trước muốn chào hỏi anh, Vệ Thần lại nhìn cũng chưa từng nhìn cô một cái liền tiến vào, trong lòng cô buồn bực một hồi.

Đóng cửa phòng làm việc, Vệ Thần trầm ngâm một chút nhắc chân đi lên trước nhìn Hình Diễm, sắc mặt Hình Diễm lạnh lạnh, ra hiệu anh ngồi xuống.

"Không thể bỏ qua cho Tư thị sao?" Vệ Thần mở miệng, nửa là cầu xin.

"Quên ngày đó tôi nói gì với cậu à? Coi chừng Tư Ninh, đừng cho cô ta tổn thương Lai Lai, tôi đã cho cậu cơ hội." Hình Diễm mở miệng, thái độ cường ngạnh, không thể nghịch chuyển.

Vệ Thần cau mày, "Không có chuyện hoàn đường sống sao?" Đúng là anh sợ ý lo là rồi.

Hình Diễm chậm rãi lắc đầu, mắt nửa hí, tất cả đều là lạnh như băng, "Lần này, bất luận kẻ nào mà nói đều vô dụng."

Vệ Thần cắn răng, "Không phải anh muốn Trung Sơn sao? Tôi có thể giúp anh giải quyết."

Hình Diễm nhíu mày, điều kiện xác thực mê người, nhưng so với Viên Lai Lai, hiển nhiên không phải giả trao đổi, "Trong lòng tôi, chỉ có cô ấy là vô giá, tôi biết cậu có thể hiểu, coi trọng 20 năm giao tình của chúng ta, tôi sẽ không nuốt hận giết tuyệt, nhưng cậu cũng phải canh Tư Ninh đừng cho cô ta làm tiếp ra chuyện tình khác người gì, nếu không, tuyệt đối tôi sẽ không nể tình ai đâu."

Vệ Thần bật cười, thanh tĩnh lại, đứng lên nói: "Như vậy tôi sẽ không nói cái gì."

Hình Diễm gật đầu một cái, cũng không đứng dậy đưa tiễn, mà chỉ nói: "Tốt nhất đừng cho Lai Lai biết, cậu không phải đi tìm cô ấy, bởi vì tôi nói gì cô ấy đều sẽ tin, cậu nói cô ấy chưa chắc nghe vào."

Thân thể Vệ Thần đột nhiên cứng ngắc ở nơi nào, ngay cái này anh ta cũng đoán được, đối với Viên Lai Lai, anh ta quả nhiên là tỉ mỉ, "Yên tâm, tôi sẽ không."

Cho đến bóng dáng của anh ta biến mất, Hình Diễm mới thu hồi vẻ nhẹ nhõm vừa rồi, hai mắt càng thêm lạnh như băng.

Thấy Vệ Thần ra khỏi phòng làm việc, Viên Lai Lai ngênh đón, nhưng còn không đợi cô nói chuyện, Vệ Thần liền nói: "Tôi còn có chuyện phải làm, sau này hãy nói." Nói xong liền đến thang máy rời đi.

Viên Lai Lai bĩu môi, thế nào chột thay đổi như vậy! Sau đó liền nghe được một nhóm người ở nơi nào đảo tờ báo lủi rủ ồn ã nghị luận.

"Oa, BOSS quá nhiều tiền sao? Lái du thuyền hào hoa đi đừng du thuyền!"

"Du thuyền là BOSS sở hữu, nhưng không nhất định là BOSS có ý lái thuyền đi đừng! Huống chi không có hình BOSS, ký giả chỉ là tra ra là thuyền BOSS mà thôi."

"Cũng thế, nói không chừng là người khác mượn thuyền BOSS."

"Mau đến xem, mau đến xem!" Có người ở trước màn hình máy vi tính lớn tiếng kêu.

Mọi người vây quanh, "Đây không phải là BOSS sao? Một bóng lưng thật nhỏ a!"

"Đúng vậy, là bóng lưng BOSS!"

"Cô gái trong ngực anh là người nào?!"

"Không phải đâu? BOSS thật ở trên thuyền? Anh ta ở cùng ai?"

"Wow! Hâm mộ, ghen tỵ, nhưng không phải Tư Ninh cũng từ trên chiếc thuyền xuống sao? Không phải là cô ta chứ?"

"Khẳng định không phải, cô ta đi rồi!"

"Tiểu Tam? Không phải đâu, BOSS không giống như là loại người như vậy!"

Viên Lai Lai: không biết thuyền đừng có hư hay không, không biết thuyền có đất hay không. ... (Edit: hahah, cô nàng đang tiếc tiền J ta cũng thấy tiếc L)

Nửa giờ sau, Viên Lai Lai rút cuộc không nhận được lấy điện thoại ra gửi tin nhắn cho Hình Diễn: thuyền có đất không?

Hình Diễn: so với em, không mắc. (hic hic, giá mà có người nói với ta câu này, cười ngoác mồm đến chết luôn)

Viên Lai Lai lần qua lộn lại nhìn tin nhắn này hồi lâu, không chịu xóa.

Đang lúc cô mơ mộng đẹp ban ngày, một xấp tài liệu "Pằng" rơi trên bàn của cô, xử nữ Trương Nhượng mặt nghiêm túc nhìn cô, "Làm hết mấy báo cáo này, buổi chiều nộp cho tôi."

Viên Lai Lai không thể tin được, nhìn chồng tư liệu chất thật đầy, nhìn chăm chăm xử nữ Trương Nhượng, mặt rút gân, "Này. . . Nhiều như vậy?"

"Này mà nhiều?" Xử nữ trừng mắt nhìn cô xem thường, quay giày cao gót bước đi, thanh âm lạch cạch cạch cạch gõ trên đất mặt, thật chói tai.

Viên Lai Lai nhìn chăm chăm một xấp tài liệu bắt đầu im lặng, nghĩ đến Vệ Thần, không biết được anh ta đến chỗ nào rồi, cũng không biết anh ta có thể tiếp tục giúp mình làm những thứ này hay không?

Đi ra phòng làm việc đến trong hành lang tìm ra số điện thoại Vệ Thần, gọi hai lần mới được nghe.

"Tôi là Viên Lai Lai, anh ở đâu?"

"Nhà họ Tư. Có chuyện gì sao?"

"Ách. . . Bọn họ bên kia có khỏe không?" Viên Lai Lai hỏi có chút chột dạ.

"Không tốt, chỉ là cũng nên chúc mừng cô, cô thành công, tiền còn dư lại tôi sẽ gửi tới tài khoản của cô." thanh âm Vệ Thần không có thân thiết như thường ngày, hơn nữa là lạnh lùng. (haizz anh chàng này sao lại đi yêu 1 ác phụ như Tư Ninh chứ, thật háo sắc ngu muội mà...)

Viên Lai Lai có chút băn khoăn, dù sao những chuyện này là bởi vì mình, "Có gì cần giúp một tay anh cứ mở miệng."

Vệ Thần cười lạnh một tiếng, "Cô thật cho là cô có thể thay đổi quyết định của Hình Diễn?"

Viên Lai Lai cũng hơi tức giận, bọn họ chỉ là quan hệ hợp tác, chính mình cũng thật là có ý tốt, anh phải trở mặt như vậy sao?

"Như vậy tôi liền chúc anh và Tư tiểu thư trăm năm hảo hợp, hẹn gặp lại." Nói xong liền cúp điện thoại, trở lại vị trí cho tới trưa mượn hoàn toàn quên chuyện của xử nữ Trương giao phó ở sau ót.

Buổi trưa mọi người đều đi ăn cơm, Viên Lai Lai liếc thấy tài liệu trên bàn, kêu lên một tiếng, ngồi xuống nhìn từng tờ từng tờ, những thứ đồ này, bọn nó biết cô, nhưng cô không biết bọn nó! Mặc dù cô thật sự từng đến Ý du học một chút, nhưng. . . Ai. . . Nhớ tới tất cả đều là lòng chưa xót a. . .

Cốc cốc cốc!

Viên Lai Lai ngẩng đầu, thấy là Hình Diễn, càng thêm không còn hơi sức, thật là người so với người, tức chết người, đáng đáp đầu óc của anh là thế nào đây?

"Đến phòng làm việc của anh ăn cơm." Hình Diễn nhú nhú mày nhìn đáng vẻ mặt ủ mày ê của cô.

Viên Lai Lai lại nằm ở trên bàn không còn hơi sức, "Không đi."

"Thế nào?" Anh rút ra tư liệu cô để ở dưới mặt, "Không biết làm?"

Viên Lai Lai "Ừ" một tiếng, "Xử nữ Trương Nhưộng bắt em buổi chiều phải làm cho cô ấy. . ."

Hình Diễn cau mày có chút bất đắc dĩ, "Báo cáo thống kê là hai nội dung lớn! Em đến trường học được cái gì vậy?"

"Học được của trai đẹp." (aa ta chết mất với câu này của nàng ý J)

"Đi vào, anh làm giúp em." Hình Diễn im lặng triệt để, nhưng mà anh vẫn vui vẻ cưng chiều cô, cho dù cô cái gì cũng không biết cũng không sao, anh đều làm được.

Viên Lai Lai nhanh chóng bò dậy từ trên bàn, trong đôi mắt lóe ánh sáng, "Thật?"

Bàn tay Hình Diễn đặt trên tay nhỏ bé của cô, kéo cô đến phòng làm việc nhấn ở trên ghế sofa ngồi xuống, "Mau ăn đi."

Viên Lai Lai thấy là đồ ăn mua ở Vân Trung Hải đã không còn tò mò, đây tựa hồ là thủ đoạn đặc biệt mà anh cưng chiều cô, vô luận dùng biện pháp gì đều muốn cho cô ăn no, cô vừa ăn ngẫu ăn nghiêng vừa chỉ huy Hình Diễn, "Anh dùng giấy trắng viết, lát nữa em còn muốn sao chép lại, bút tích của anh quá lộ liễu rồi." Sau đó lại oán trách, "Anh nói xem đã là thời đại nào rồi, còn phải dùng tay, tại sao không trực tiếp sử dụng computer chứ?"

"Sửa sang lại bằng tay mới có thể nhìn rõ nhất thực lực một người, hơn nữa," Hình Diễn ý vị sâu xa nhìn cô một cái, "Em cũng không biết dùng Software." (1 phần mềm, rõ ràng là anh ý khinh tài trí của cô mà)

"Em. . ." Viên Lai Lai há miệng không khép lại được, không nói ra được nguyên do.

Hình Diễn cưng chiều cười, "Nhanh ăn đi."

20 phút sau, Hình Diễn đặt báo cáo đã sửa lên bàn lại, ngồi xuống bên cạnh Viên Lai Lai, anh vẫn không hiểu tại sao cô có thể ăn như vậy, tâm tình tốt thì muốn ăn, tâm tình không tốt càng thèm ăn, mà tâm tình của cô tựa hồ chỉ chia làm hai loại: tâm tình tốt, và tâm tình không tốt. (như kiểu sinh vật nhệ bàoJ)

"Buổi tối mang đồ em đến đây."

Phụt. . .

"Cái. . . Cái gì?" Viên Lai Lai phun hết cơm ra, mắt to nhìn chăm chăm Hình Diễn.

Mặc dù Hình Diễn rất ưa thích các loại biểu cảm của Viên Lai Lai, nhưng dưới mắt của cô đúng là bị dơ mà, anh cầm giấy lau hồi lâu ở trên mặt cô, cho đến Viên Lai Lai kêu "Đau" mới dừng tay, "Anh nói buổi tối em dời đến nơi anh ở."

Trên mặt Viên Lai Lai đỏ lên, "Em mới không cần ở chung phi pháp với anh!" Ngày hôm qua chỉ là tình huống ngoài ý muốn!

"Ừ. . . Em đang nhắc nhở anh, chúng ta phải hợp pháp một chút đúng không? Có mang thẻ căn cước với hộ khẩu không? Buổi chiều chúng ta phải đi hợp pháp một chút." Hình Diễn khẳng định, nhìn biểu tình cả kinh sợ hãi của Viên Lai Lai, có chút mất hứng, căn pháp phòng lớn như vậy sao?

"Không mang!" Viên Lai Lai nói có chút gấp gáp, nghe hơi có chút không muốn?

Hình Diễn nheo mắt lại nhìn cô, "Có phải em không muốn?"

"Em. . ." Dưới tình huống này, có thể nguyện ý sao!

"Em ít nhất phải nói với ba mẹ một tiếng chứ, hơn nữa ngộ nhờ ba mẹ anh không thích em thì làm thế nào?"

"Kết hôn là chuyện của chúng ta, không cần nói với ba mẹ anh, ngược lại ba mẹ em phải nói một tiếng, xế chiều hôm nay chúng ta phải đi."

"Không được!" Viên Lai Lai có chút gấp gáp rồi, thấy mặt Hình Diễn trầm xuống thì lời nói liền có chút không mạch lạc, "Qua. . . Hai ngày nữa đi, chúng ta quá nhanh. . . Chậm rãi, từ từ đi, hơn nữa, chuyện Tư Ninh không phải còn chưa nói rõ ràng sao?"

Nhìn vẻ mặt cô khẩn trương, ánh mắt Hình Diễn càng tỉnh mịch, nhưng vẫn cười nói, "Buổi chiều cô ta mở cuộc họp chiều dài ký giả tuyên bố giải trừ hôn ước, em cảm thấy quá nhanh, vậy chúng ta cứ từ từ, một tháng sau lại đi công chứng."

Lời này nghe tựa hồ là vì Viên Lai Lai, nhưng Viên Lai Lai cảm thấy chỗ nào đó có cái gì không đúng, tại sao là một tháng sau? Nhưng lại không nghĩ ra là ở chỗ nào, không thể làm gì khác hơn nói: "Được."

Khóe miệng Hình Diễn thoáng qua nụ cười không dễ phát giác, "Một tháng này em phải chuẩn bị một chút, anh đã liên lạc nhà thiết kế áo cưới Italy - Alex, cuối tuần này anh ta sẽ đến Trung Quốc."

Khóe mắt Viên Lai Lai rút gân, hóa ra là đào cái hố chờ cô nhảy!

"Không phải anh nói kết hôn là chuyện hai người chúng ta sao? Tại sao phải khiến nhiều người biết như vậy?"

"Em là phu nhân của anh, anh muốn để toàn thế giới đều biết." Hình Diễn đưa tay lau đi hạt com bên miệng cô, "Nhanh ăn đi, ăn xong em còn phải xếp lại báo cáo."

Viên Lai Lai cũng đã đứng lên, "Em ăn no rồi, đi thôi." Cầm bảng báo cáo trên bàn lên nhấc chân đi, lại bị Hình Diễn từ sau người kéo, không nói lời gì hôn lên.

Nụ hôn sâu cuối cùng kết thúc, Viên Lai Lai vỗ ngực một cái, "Miệng em sưng lên không? Anh lần sau đừng dùng lực mạnh như vậy. Bị người biết không hay."

Hình Diễn lập tức lại khoái chí, biểu tình làm nũng, môi đỏ mọng vênh cao! Anh xoa xoa đầu của cô, "Biết rồi, đi đi." Cho đến khi cửa phòng làm việc đóng, anh mới hít thở sâu một hơi tức, cô vĩnh viễn có cái loại bản lãnh này để cho anh không chế không được bản thân, chỉ là như vậy cũng tốt, cái gọi là một vật khắc một vật, cô từ nhỏ thì đã tới khắc anh.

Hơn nữa, quan trọng nhất là, anh cũng vui vẻ ở trong đó.

Bạn đang đọc truyện *Thú Nam Và Tiểu Bạch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34

Lúc xế chiều, một tin tức nặng ký nổ tung lan truyền khắp công ty, quả nhiên Tư Ninh tuyên bố hủy bỏ hôn ước đã khiến mọi người thật sự hưng phấn, giống như mùa xuân đã trở lại với tất cả nhân viên nữ.

Chỉ có điều nhìn thấy cảnh Tư Ninh vừa nói vừa rơi lệ trong clip, hình như không phải tự nguyện, quả nhiên, câu nói tiếp theo của cô ấy đã ám chỉ nguyên nhân thật sự việc hủy hôn, "Chúng tôi ở bên nhau nhiều năm như vậy, tính cách không hợp nhau, anh ấy thích người có tính cách tùy tiện cầu thả, tôi hoàn toàn không giống loại người đó...."

Lập tức có ký giả hỏi, "Như cô nói thì anh ấy có bạn gái khác sao?" Ký giả dùng từ rất cẩn thận, dùng từ bạn gái, chứ không phải Tiểu Tam.

Tư Ninh không trả lời xác nhận, mà lựa chọn im lặng.

"Tien đây có thể tiết lộ đó là ai không?"

"Bọn họ đã quen biết nhau nhiều năm, năm nay bỗng nhiên lại xuất hiện, cũng có thể từ đầu đến cuối anh ấy đều không thuộc về tôi." Tư Ninh vội vã nói hết, lau nước mắt rồi rời đi, trong tất cả ống kính của máy quay đều là hình ảnh lau nước mắt của cô, khiến người xem thổn thức khóc thút thít, nước mắt giàn giụa, hoàn toàn giống hình ảnh của một người yếu đuối, tranh thủ chiếm được sự đồng cảm của người xem, đến lúc đó Viên Lai Lai lại xuất hiện, dù cho cô ấy thật sự là người thứ ba.

Điều mà mọi người quan tâm hiển nhiên không phải chuyện này, "Biết năm năm, vừa gặp lại . . . . . Hơn nữa còn phải thường xuyên xuất hiện bên cạnh BOSS . . . . ."? Mọi người không hèn mà gấp cùng nhìn về chỗ ngồi của Viên Lai Lai, tiếc là Viên Lai Lai đã không có ở đó, ngay lúc nhìn thấy video bắt đầu chiếu người nào đó liền thu dọn đồ đạc vội vã rời đi.

"Thật sự không phải là cô ấy chứ?"

"Không đến mức đó chứ? Cô ấy so với Tư Ninh còn thua kém quá xa."

"Bỗng nhiên không thấy, chẳng lẽ chột dạ?" Có người chạy đến chỗ ngồi của cô nhìn khắp mọi nơi, sau đó liền thấy được đồng báo cáo trên bàn, tiện tay cầm lên xem, khiếp sợ há hốc miệng, những người khác cũng đi tới nhìn, sau đó chỉ có chung một vẻ mặt, khiếp sợ, không tin, không thể nào.

Nhưng mà. . . . . Nét chữ trên bản báo cáo, rõ ràng chính là của BOSS!

Đúng vào lúc này, điện thoại trên bàn Viên Lai Lai vang lên, có người nào đó mau lẹ nhận điện thoại, còn chưa kịp mở miệng thì đầu dây bên kia đã truyền đến giọng nói của Hình Diễn: "Buổi tối muốn ăn cái gì? Về nhà anh nấu cho em ăn có được không?"

Mọi người: . . . . .

"Uhm. . . . . Việc đó. . . . . BOSS, em là Molly." Nói xong tay cầm ống nghe của cô bắt đầu run rẩy, chết rồi, phạm phải điều cấm kỵ rồi. . . . .

Hình Diễn im lặng hồi lâu, tất cả mọi người dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn chăm chăm vào ống nghe, sau đó. . . . . Cúp máy? Sau đó nữa thì cửa phòng làm việc của Hình Diễn mở ra, anh nhìn chăm chăm vào mọi người rồi nói: "Cô ấy đâu?"

Mọi người im lặng hồi lâu cho đến khi nhìn thấy mặt anh đành lại mới phản ứng được vội đáp: "Không. . . . . Không thấy."

"Từ khi nào?"

"Mới này."

Vừa vào phòng làm việc? Ách. . . . . vậy là có ý gì? Lại đi ra? Mặc quần áo chỉnh tề sắp đi ra ngoài? Tìm Viên Lai Lai? Người con gái lòi thối lếch thếch đó, chắc không thể là Viên Lai Lai?

Hình Diễn vừa đi vừa gọi điện thoại cho Viên Lai Lai, bên kia điện thoại truyền đến giọng nói đều đều: Thuê bao quý khách vừa gọi đã tắt máy. The? sub-scriber? You di-aled is -power off.

Hình Diễn lái xe đi đến chỗ ở Viên Lai Lai, cầm chìa khóa mở cửa, không có một bóng người, không chỉ không thấy cô mà ngay cả hành lý cũng không thấy.

Anh nắm cái chìa khóa trong tay đứng rất lâu trong phòng khách, trong đầu thoáng nhớ đến sự tránh né đi ăn trưa của cô, Thì ra sáng sớm đã muốn rời khỏi đây rồi sao?

Cửa sổ hé mở, một con gió thổi qua, thổi bay mẩu giấy nhắn vốn đang ở trên bàn ăn, Hình Diễn cau mày nhặt lên, là nét chữ viết qua loa của Viên Lai Lai.

Hình Diễn, thật xin lỗi, em đi rồi.

Hình Diễn cười lạnh vẫn với bộ dạng như thế rồi rời đi và không hề nói gì.

Đồ đạc của Viên Lai Lai cũng không nhiều, nhưng do một cô gái cảm nên vẫn hơi nặng nề, cô đeo balô trên lưng, trong tay xách một cái túi lớn, tay còn lại cầm điện thoại. (可是一个女生来拿)

"Tớ xem TV rồi, Tư Ninh với Hình Diễn hủy hôn, cậu không sao chứ?" Là giọng nói của Tần Miểu.

"Tớ có thể có chuyện gì?" Viên Lai Lai hỏi ngược lại.

"Cậu đang ở đâu?"

"Dưới lầu nhà tớ đó, khi nào cậu đến, mẹ già của tớ nhớ cậu muốn làm sủi cảo cho cậu ăn đó." Giọng nói Viên Lai Lai thoải mái giống như bình thường chưa có chuyện gì xảy ra.

"Chuyện này nói sau đi, sao cậu lại về nhà? Cậu và Hình Diễn sao rồi?" Tần Miểu sốt ruột vì Viên Lai Lai, cô ấy đã vì Hình Diễn mà chờ đợi năm năm, có bao nhiêu người con gái có thể chờ đợi được khoảng thời gian 5 năm như vậy.

"Tớ với anh ấy vốn không có quan hệ gì, còn có thể làm thế nào?" Viên Lai Lai nói thản nhiên, hoàn toàn không thấy có một chiếc xe dừng cách đó không xa.

"Nhưng mà. . . . . Cậu quá nhiều người ta nhiều như vậy rồi biến mất, có vẻ hơi ác quá không?" Tần Miểu than thở, loại chuyện này trăm năm mới thấy một lần, sao Viên Lai Lai lại gặp phải cơ chứ.

"Cho dù tớ không xen vào thì bọn họ cũng sẽ chia tay, tớ chỉ giúp một tay mà thôi." Ngáp một cái, cô có chút không kiên nhẫn, "Không thèm nghe cậu nói nữa, tớ phải lên lầu rồi."

"A a, cho tớ gửi lời thăm ba mẹ cậu."

"Biết rồi biết rồi, cúp đây." Viên Lai Lai nhanh chóng cúp máy, sau đó liền đứng sững tại chỗ, cửa chống trộm được làm bằng loại thủy tinh đặc biệt, nhưng khi nhìn vào gương soi, lúc tay cô đã chạm được cánh cửa chống trộm, cô nhìn thấy Hình Diễn đang đứng sau lưng cô cách đó không xa.

Hình Diễn cũng không tiến thêm một bước nào, Viên Lai Lai vẫn đưa lưng về phía Hình Diễn đang đứng ở đó, giờ phút này càng giải thích chỉ càng thêm sai, chỉ có điều tình huống trước mắt dường như không thể cứu vãn được nữa rồi. . . . .

"Em và tôi không có quan hệ gì với nhau sao?" Hình Diễn hỏi một cách lạnh nhạt.

"Có chứ, quan hệ thầy trò. . . . ." Khóe miệng Viên Lai Lai giật giật.

Hình Diễn không hỏi thêm lần nào, lập tức quay người đi, nhìn thấy từ trong gương hình ảnh Hình Diễn lái xe rời đi, Viên Lai Lai đứng đó rất lâu, giải thích sao? Giải thích cái gì? Giải thích Vệ Thần đưa tiền cho cô, muốn cô chia rẽ anh và Tư Ninh? Giải thích mình cần tiền, nhà mình có người thân bị bệnh nặng? Vô nghĩa!

Đẩy mạnh cửa đi vào, lại đóng sập cửa, cô cũng không tin cả đời này thiếu đi Hình Diễn thì sẽ không được! ? Về đến nhà, mẹ Viên thấy Viên Lai Lai đầu tiên là sững sốt, ngay sau đó là vô cùng vui sướng, kéo cô vào cửa rồi nhìn cô, "Gầy thế? Ăn không ngon?"

"Có phải vậy đâu, rõ ràng con đã mập lên rồi, đúng không? Ba con đâu?" Hôm qua cô mới biết tin ba mình xuất viện, hôm nay liền vội về nhà.

"Nằm ở trong phòng đấy, con cũng không phải không biết cái người ba kia của con, mau để đồ đạc xuống, tối nay con muốn ăn gì, mẹ làm cho con ăn." Mẹ Viên giúp cô bỏ cái balô lớn trên lưng xuống, "Đồ gì, nặng như thế?"

"Tiền." Viên Lai Lai trêu chọc, "Con trúng số độc đắc trúng năm trăm vạn, mẹ có tin không?"

Pằng! Mẹ Viên tát một cái vào đầu cô, "Mau đi hỏi thăm ba con đi."

Viên Lai Lai bĩu môi, "Mẹ, con cũng lớn rồi, sao mẹ còn đánh con?"

"Nói về việc con đã lớn như vậy, 30 tuổi rồi, còn không mau tìm bạn trai để kết hôn, hai hôm trước mẹ hỏi thăm người ta nghe nói là có một người làm việc ở tòa án, cũng trạc tuổi con, ngày mai con phải đi xem thử đó."

Rõ ràng có hai mươi mấy tuổi, được không?

"Con đi thăm ba." Viên Lai Lai gần như chạy trốn đi.

Đến phòng của ba Viên, mùi thuốc gay mũi phả thẳng vào mặt cô, làm Viên Lai Lai thiếu chút nữa thì rơi nước mắt, trên giường là đáng vẻ bị ốm đau hành hạ của ba Viên, cả người không nhìn thấy được một chút thịt nào, chẳng qua rớt cuộc cũng là người xuất thân từ quân đội, vẫn cô tỏ ra kiên cường.

Ba Viên thấy cô, ánh mắt vốn đầy áp u buồn lập tức hiện lên nét vui vẻ, "Bé con đã về rồi, lần này con đi đã hai ba tháng, muốn giết chết ba sao."

Viên Lai Lai nhào vào lòng ông, "Con cũng nhớ ba muốn chết đi được, ở nhà ba có uống thuốc đều đặn không? Có chịu tiêm không?"

"Trước khi đi con đã dặn dò rất nhiều lần, làm sao ba có thể quên được, tối đây để ba nhìn con xem, sao gầy thế này?" Ba Viên đau lòng một hồi, dùng tay véo mặt Viên Lai Lai.

"Ba mới gầy đó, trên người không có một chút thịt, có phải chưa ăn gì không? Mẹ ngược đãi ba?" Viên Lai Lai nhìn thấy bàn tay gầy gò chỉ có da bọc xương của ba trong lòng dần cảm thấy khó chịu.

"Ở chỗ nào, con cũng không phải không biết ba đây bị bệnh, không ăn được nhiều thứ."

Viên Lai Lai cầm lấy tay ba mình, vẻ mặt vui mừng, "Ba, con đã mượn được tiền, chúng ta chỉ cần chờ đến lúc có quả thật thích hợp thì có thể phẫu thuật rồi, ba cố chờ thêm một chút nữa."

Mắt ba Viên lấp lánh, "Mượn rồi sao? Ai lại cho con mượn nhiều tiền như thế?"

"Nói ba cũng không biết, Tần Miêu quen được người giàu có, đã bàn chuyện cưới xin rồi, số tiền này là cậu ấy cho con mượn, sau này chúng ta trả lại từ từ." Nói xong cô còn cố làm ra vẻ nhẹ nhõm nói, "Ban đầu con định làm việc để kiếm số tiền này nhưng không biết bao lâu mới có thể kiếm đủ, kết quả nhanh như vậy liền gặp được quý nhân, với lại bảo hiểm còn có thể chi trả một phần, đến lúc đó chúng ta còn có thể tiết kiệm thêm một chút, hậu kỳ được vật cũng có rơi xuống, con thông minh đúng không ba?"

Ba Viên lại không thể tưởng tượng ra, "Tiền. . . . . Của Tần Miêu sao?" Dường như là không tin.

"Chẳng lẽ ba lại cho là con gái của ba đáng giá như thế, bán con có thể được nhiều tiền như vậy?" Viên Lai Lai trêu ghẹo, cố ý nói như vậy, quả nhiên cô vừa nói thế, ba Viên liền an tâm.

Sờ sờ đầu cô rồi muốn ngồi dậy, "Tối nay nấu món thịt kho mà con thích nhất có được hay không? Ba tự xuống bếp!"

Viên Lai Lai vội vàng ngăn ba lại, "Nhưng đừng, hôm nay con muốn ăn thức ăn mẹ nấu!"

Thật ra Viên Lai Lai cũng không thích thịt kho, chỉ vì món thịt kho là món ăn mà ba Viên nấu ngon nhất, nhưng vì muốn làm cho ba vui nên mỗi lần đó đều ăn sạch, hồi đó ba Viên rất nghiêm khắc, càng lớn càng dễ chịu, nhưng trong lòng Viên Lai Lai vẫn luôn yêu ông.

Đến tối lúc ăn cơm, mẹ Viên quả nhiên nhắc lại chuyện xưa, "Lai Lai, mẹ mới gọi điện thoại cho dì Vương của con, đúng dịp thăng bé Tư Minh rảnh rồi, con không bận việc gì thì đi xem thử xem."

Còn chưa đợi Viên Lai Lai trả lời, ba Viên liền tiếp lời, "Đúng đó, con cũng trưởng thành rồi, thời gian của ba cũng không còn nhiều, con mau sớm ổn định để ba sớm được yên tâm."

"Con. . . . ." ? Cho nên nói, sức mạnh của quần chúng thật là mạnh mẽ .

Cho nên nói, hiện tại Viên Viên Lai Lai đang ngồi đối diện với người đàn ông tài giỏi đẹp trai trong mắt mẹ Viên trong KFC.

Làm việc ở tòa án sao. . . . . ? Người đàn ông tài giỏi đẹp trai ư? Viên Lai Lai nhìn người đàn ông mặt mày bóng loáng đang ngồi đối diện bỗng cảm thấy buồn nôn một hồi, đây chính là không tệ truyền thuyết sao?

"Chúng ta ăn phần truyền thống ở chỗ này có được hay không? Bữa trưa có ưu đãi, 15 đồng, còn có thêm nước uống, ở lại đây tôi đi xem coi có thể trả giá hay không." Người đàn ông anh tuấn đó nói như thế.

Viên Lai Lai: Chẳng lẽ KFC cũng có thể mặc cả được sao? Nghĩ là nghĩ như vậy nhưng cô vẫn gật đầu một cái.

Nhưng trong chốc lát cô liền nghe thấy tiếng gậy gõ truyền đến từ đám người.

Người đàn ông anh tuấn: "Tôi mua hai phần, anh nên tính rõ cho tôi mới đúng."

Bạn đang đọc truyện *Thú Nam Và Tiểu Bạch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35

(*)Người đàn ông mà Viên Lai Lai đi xem mặt ở chương trước sẽ được gọi ngắn gọn là Tài Tuấn nhé

Nhân viên phục vụ: "Ở cửa hàng chúng tôi không thể mặc cả."

Tài Tuấn: "Tại sao không thể mặc cả? Những người nước ngoài đến đây có hiểu khái niệm “giá thị trường” hay không, cái gì ở Trung quốc cũng có thể mặc cả!"

Nhân viên phục vụ: "Thật xin lỗi ngài, nếu muốn mua xin nhanh lên một chút, vẫn còn nhiều người xếp hàng ở phía sau."

Tài Tuấn: "Có ý gì? Xem thường tôi đúng không?"

Nhân viên phục vụ: "Không phải vậy, ngài cũng thấy trong tiệm của chúng tôi có rất nhiều người phải không?"

Tài Tuấn: "Không thể mặc cả tôi không thèm ăn ở nơi này nữa." Nói xong thẳng bước đến chỗ Viên Lai Lai.

Viên Lai Lai sợ hết hồn, cuối cùng cô cũng gặp được một người da mặt còn dày hơn cô rồi, khi anh ta còn chưa nhích lại gần, cô nhanh chóng đứng dậy chạy tới cửa.

Đến ngoài cửa, Tài Tuấn níu kéo cô: "Em chạy cái gì mà chạy?"

Viên Lai Lai nhìn hẩn lộn kéo cánh tay của mình, "Thấy anh bị chọc giận, tôi cũng tức giận nha, vì bày tỏ thái độ, tôi đương nhiên là phải dẫn đầu đi ra ngoài thôi!" Cô nói mặt không đỏ tím không loạn, còn làm vẻ thực sự tức giận vì đại nghĩa.

Tài Tuấn hiểu, nhất thời nhìn cô với ánh mắt khác, "Không nhìn ra em còn rất thông minh, em nói chúng ta đi ăn cái gì bây giờ?"

"Sùi cảo, bên kia có một quán nhỏ đó." Viên Lai Lai thật sự sợ đến tiệm cơm khác sẽ lặp lại tình cảnh giống vừa rồi, thật là mất mặt a a a a a . . . !

Ánh mắt Tài Tuấn nhìn cô lại càng khác lạ, giống như cô chợt lập địa thành Phật, Phật quang phổ chiếu rồi, "đúng, đúng, đúng, anh cũng nghĩ như vậy."

Sau khi ăn uống xong, Viên Lai Lai liền nói dối phải về nhà chăm sóc cha bị bệnh nặng, Tài Tuấn vừa nghe cô có người cha bị bệnh nặng, không nói hai lời liền đẩy cô rồi đi.

Vừa vào trong nhà, ba mẹ dùng ánh mắt mong chờ nhìn Viên Lai Lai, Viên Lai Lai đang muốn mở miệng nói chuyện, chợt buồn nôn, vọt vào phòng vệ sinh liền bắt đầu ói lên ói xuống.

Mẹ Viên vừa vỗ lưng của cô vừa nói: "A, con sao vậy? Ăn cái gì không tốt sao?"

Ước chừng hơn 20 phút rồi mệt mỏi nằm trên ghế salon, Viên Lai Lai nhìn ba mẹ khoát khoát tay, "Bố mẹ, van cầu các người, về sau đừng giới thiệu

người giống như Tài Tuấn cho con nữa, còn lặp lại lần sau là gãy vò cái mạng của con đây."

"Không được ah..., di Trương của con vừa nghe tin con đi xem mắt, liền nói con nhất định phải gặp con trai của di ấy, còn nói các con từng làm bạn khi còn bé kia mà, con còn đánh con trai người ta khóc hu hu, đứa bé đó số khổ, di ấy đã gọi cho mẹ năm cuộc điện thoại, kìa, lại gọi nữa này." Vừa nói xong, mẹ Viên không ngừng đi tới điện thoại.

"Lai Lai ở nhà rồi, ô ô, người đi xem mắt hôm nay không được ah..."

"Rảnh rồi, rảnh rồi, ngày mai có thể."

"Di nói thời gian địa điểm đi."

Viên Lai Lai miễn cưỡng mở to mắt nhìn mẹ, ngược lại trên mặt bà Viên đang ngồi nhìn nở nụ cười hiền lành, "Gặp nhiều một chút, so sánh rồi hãy lựa chọn, con còn trẻ, miễn là đừng để ba đợi quá lâu."

Viên Lai Lai nghe xong lời này, con mắt đảo một vòng, ngủ luôn.

Ngày hôm sau, Viên Lai Lai được mẹ Viên áp tải đến địa điểm xem mắt đúng giờ.

Đối phương là một thanh niên thanh tú mặt non choẹt, chỉ ngẩng đầu nhìn ở trên người Viên Lai Lai một cái, rồi hai người chọn món, từ khi chọn món đến lúc ăn xong không quá nửa giờ.

Viên Lai Lai thấy vui mừng vì người con trai này không "da mặt dày" giống người đàn ông hôm trước, nhưng mà hấn chốc lát lại nhìn lên mình một cái, một lát lại nhìn lên mình một cái là ý gì?

Cô buồn bực gãi gãi mặt, thế mà sau đó thấy anh chàng mặt non choẹt này đỏ mặt!

"Cô . . . Cô . . . Nhớ tôi không?" Rốt cuộc mở miệng nói chuyện rồi ! !

Viên Lai Lai lắc đầu một cái, nói thật, "Nghe nói hai chúng ta học chung lớp một."

"Cô quên tôi sao? Tôi đã từng ngồi cùng bàn! Cô không nhớ năm đó tôi bị Tiểu Hoa đuổi theo, là cô đã cứu tôi? Trên mặt anh chàng hiện ra nóng nảy, thân thể hướng về trước mặt, nhích lại gần, làm Viên Lai Lai sợ tới mức nhanh chóng dựa vào phía sau.

"Tiểu Hoa . . . Là cái gì?" Cô cứu quá nhiều người, thật sự không nhớ ra được vị nhân huynh này rồi.

"Là con gà trống mà Trương Đại Gia nuôi trên đường." Anh chàng nói như chuyện dĩ nhiên vậy.

Phụt!

Anh chàng không để ý chút nào về luồng cuồng của Viên Lai Lai, tiếp tục nói: "Năm đó cô đã cứu tôi sau đó ở trong lòng tôi vẫn yên lặng tưởng nhớ cô, nhưng mỗi lần luôn bỏ lỡ, lần này nghe mẹ tôi nói xem mắt cô, tôi thật sự không muốn bỏ qua cơ hội lần này, cô cho tôi một cơ hội để chúng ta ở chung có được hay không?" Vừa nói còn vừa cầm tay Viên Lai Lai.

Khóe mắt Viên Lai Lai rút gân, "Việc này. . . Hiện tại không có gà trống lớn nữa, anh không cần tôi bảo vệ rồi. . ."

Cô tìm đàn ông là muốn đàn ông bảo vệ cô đúng không !!? Cô thật sự không dám tưởng tượng nếu mình dây dưa cùng hấn sau này sẽ là loại tình cảnh gì, trong óc cô đã hiện ra một hình ảnh, một con gà trống lớn đứng ở trước mặt hai người, người đàn ông này không nói hai lời liền nhảy đến trên người cô. . .

"Không cần! Tôi có thể bảo vệ cô! Cô xem bắp thịt cánh tay tôi. . ." vừa nói liền cởi áo khoác vén tay áo cho Viên Lai Lai nhìn.

Viên Lai Lai thấy xấu hổ, "Tôi cảm thấy chúng ta. . ." mẹ hấn chứ, thật sự nói quá rồi! Bắp thịt ở nơi nào! Rõ ràng chỉ có xương đúng không!

"Tôi . . . Tôi . . ." Anh chàng lắp bắp nói thế rồi khóc.

Viên Lai Lai nhìn hấn khóc rống lên, trong lúc nhất thời luồng cuồng, an ủi hấn? Tâm hồn hấn là thủy tinh sao? Có cái gì mà khóc? Lo lắng an ủi? Ra về mình rất không tư cách...? Im lặng hồi lâu, cô thở dài, vỗ vỗ bả vai hấn, "Đừng khóc, lòng mi già cũng rớt một nửa rồi." (ặc ặc >.

Ái ngờ chàng trai bé bỏng này phản ứng cực lớn, kêu một tiếng rồi che mặt đứng lên liền chạy đến phòng rửa tay, Viên Lai Lai im lặng nhìn ngoài cửa sổ, giờ phút này thật là muốn tìm một bãi đất trống để rống một tiếng: trên thế giới sao có nhiều cực phẩm như vậy a a a a ! !

Sau khi về nhà, cô đem hết sự tình trải qua rõ ràng rành mạch, không bớt một chữ kể lại cho ba mẹ, còn xin hai người đừng hành hạ cô đi gặp mặt nữa. Hai người ngoại trừ cảm khái một phen, ngược lại cũng không còn thời gian gầy vò chuyện của cô, bởi vì bệnh viện đưa tin nói đã tìm được quả thận thích hợp, yêu cầu ba cô trở về bệnh viện. Ngay đêm đó một nhà ba người liền thu thập đồ chạy tới bệnh viện, điều khiến ba người trợn mắt mà nhìn là vào mười hai giờ đêm, có tới ba mươi mấy vị chuyên gia nổi tiếng cả nước đang chờ ba cô.

Vật vả tới hai giờ đêm, Viên Lai Lai khuyên mẹ về nhà ngủ, mình ở trong bệnh viện chăm cha, đợi đến khi ba ngủ, cô ngồi xuống cái ghế trong hành lang

Nhiều chuyên gia nổi tiếng trong một đêm tụ tập tại một thành thị nhỏ như này tuyệt đối không phải là tình cờ, trừ Hình Diễn sẽ không ai giúp cô như thế.

Nhưng ngày đó anh nghe cô nói như vậy, tại sao còn có thể nguyện ý giúp cô? Chẳng lẽ là Vệ Thần? Nhưng bây giờ Tư Ninh xảy ra chuyện, anh ta không để ý tới mình mới đúng, hơn nữa ngày đó anh ta nói như vậy, rõ ràng cho tới bây giờ cũng không xem cô là bạn bè nữa.

Hay gọi điện thoại cho Hình Diễn hỏi một chút? Gọi điện thoại nói cái gì đó?

Thầy giáo, xin chào, là thầy giúp em sao?

Thầy giáo, tại sao phải giúp em?

Thầy giáo, đầu óc thầy chảy nước rồi sao?

Phiên nào ở cầu thang nửa giờ, Viên Lai Lai rút cuộc vẫn không đi ra ngoài, nhìn số điện thoại Hình Diễn lần thứ N, cuối cùng quyết định đi ngủ.

Ngày hôm sau, chuyện lạ xuất hiện lần nữa, Viên Lai Lai đi đóng viện phí, nhân viên làm việc lại nói cho cô biết sáng sớm đã có người chuyển khoản 50 vạn đóng viện phí.

50 vạn, đối với cô mà nói là giá trên trời, cô vì thế mà dùng nhiều tâm tư đến gần Hình Diễn, Vệ Thần cũng theo hiệp ước gửi tiền cho cô, anh ta tuyệt đối sẽ không lên lên lút lút đóng phí, vậy người này vẫn là Hình Diễn.

Cô rút cuộc không nhận được bấm số điện thoại của Hình Diễn.

Điện thoại có tín hiệu, Hình Diễn lại thật lâu không lên tiếng, Viên Lai Lai thiếu kiên nhẫn, "Tiền là anh đóng?"

Hình Diễn lười biếng hỏi, "Tiền gì?"

"Tiền bệnh viện." Vẫn còn giả bộ như cái gì cũng không biết?

"A, vậy thì thế nào?"

"Anh ra ngoài em trả tiền lại cho anh." Viên Lai Lai tức giận, cái gì mà "vậy thì thế nào?" 5 năm trước cô không lấy tiền của anh, 5 năm sau thì càng không!

Hình Diễn hừ lạnh một tiếng trong điện thoại, "Tiền cũng không phải là đưa cho em."

"Nhưng... út... út..." Cúp máy? Có làm hay không? Tắt điện thoại của cô? Gọi lại, không ai nghe. Gọi lại, vẫn không ai nghe.

Viên Lai Lai không hiểu nổi rồi, Hình Diễn này, rút cuộc đang suy nghĩ gì? Chỉ là hành động của cô tựa hồ vĩnh viễn nhanh hơn đầu óc một bước, người đã đi tới cửa bệnh viện, vậy xe nói với tài xế "Đi tới nhà ga."

Hai giờ sau, cô đã đứng ở cửa phòng làm việc của Hình Diễn, khi cô còn chưa kịp đi vào, liền bị các đồng nghiệp nữ cùng phòng cường chế kéo đi, "Nói! Cô với BOSS rút cuộc có cái quan hệ gì không thể cho ai biết!"

"BOSS có phải vì cô mà hủy hôn ước với Tư Ninh hay không?"

"Cô làm thế nào quyền rũ được BOSS như vậy?"

"Chúng ta ngừng toàn bộ quan hệ hợp tác với Tư thị, có phải cũng vì cô đúng không?"

Viên Lai Lai hôn mê nhìn mặt của mọi người một hồi, chợt không hiểu tại sao mình tới đây, tới chỉ trích Hình Diễn? Cô dựa vào cái gì? Đến trả lại tiền? Người ta không cần khoản nợ này. Nói trắng ra, chỉ là muốn gặp anh một lần. A, Viên Lai Lai, làm sao mi không có tiền đồ như vậy! Cô thấy buồn chán.

Trước bức bách của mọi người, cô câm lặng làm thỉnh nói: "Tôi, tôi... Không phải là tôi!" Nói xong xoay người chạy đi, phụ nữ thật mãnh liệt như hổ!

Hai ba bước liền chạy đến bên cạnh thang máy, nhưng chỉ nghĩ vài ngày, cô đã quên thang máy có phân ra thang máy cho lãnh đạo và thang máy cho nhân viên bình thường, sau đó không cẩn thận nhấn nút thang máy của cấp cao, kết quả là thấy Hình Diễn cầm đầu một đám người áo đen trong thang máy....

Hình Diễn thấy cô rõ ràng sửng sốt một chút, sau đó không thể phát giác nhũn mày.

Khóe mắt Viên Lai Lai kéo ra, chỉ vào thang máy bên cạnh, "Tôi... Tôi đứng sai chỗ, ngại quá." Nói xong nhanh chóng chạy trốn tới bên kia.

Hình Diễn đẩy mọi người đi ra thang máy, sau đó xoay người nói mấy câu với phụ tá, chỉ thấy phụ tá đẩy mọi người đi tới phòng làm việc của tổng giám đốc, Hình Diễn thì đi tới bên cạnh Viên Lai Lai.

Viên Lai Lai nhìn con số trên thang máy, trong lòng mắng mỏ: chưa ăn cơm à! Chậm như vậy!

Hình Diễn cũng nhìn con số trên thang máy, thấy thang máy sắp đến, hần rớt cuộc không nhận được mở miệng, "Tôi làm gì?"

Viên Lai Lai vịn bắt đầu đi xoay người, chỉ chỉ cái bàn của mình, "Có đồ quên mang đi, cho nên..."

Bạn đang đọc truyện *Thú Nam Và Tiểu Bạch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36

Hình Diễn quét mắt nhìn khắp người cô, "Đồ gì?" Rõ ràng ngay cả một cái túi cũng không mang theo.

Viên Lai Lai cũng tự nhìn mình từ trên xuống dưới, thật sự không tìm ra cái gì có thể chứng minh là mình đến đây để lấy đồ, "Em . . . . vật đó đã mất rồi!"

"Cô nhóc lừa bịp!" Giọng Hình Diễn không lớn cũng không nhỏ nhưng Viên Lai Lai lại nghe rất rõ.

Viên Lai Lai đỏ bừng mặt, nghiêm nghị nhìn anh, mặt đầy uất ức, tuy cô thật sự lừa anh, nhưng vì có anh ở đây vậy mà anh còn đuổi theo mắng cô là kẻ lừa bịp!

Đúng vào lúc này, thang máy mở ra, Xử nữ Trương kinh ngạc nhìn hai người, Viên Lai Lai bắt chập tất cả xông vào bên trong, đụng phải Xử nữ Trương cô mới phản ứng được, ánh mắt Hình Diễn lạnh lùng đang nhìn chăm chăm vào cô, cứ đứng trước cửa thang máy, Viên Lai Lai đang muốn đóng cửa thang máy thì cửa thang máy liền bị tay của Hình Diễn ngăn lại, sau đó anh liền bước vào thang máy.

Viên Lai Lai căng thẳng, "Anh định làm gì?"

"Mắc mớ gì tới cô?" giọng nói lúc nghe điện thoại của Hình Diễn vẫn như cũ, nhưng lại nhìn Viên Lai Lai không hề chớp mắt, giống như sợ cô đột nhiên biến mất.

Viên Lai Lai buồn bực một hồi, nếu không liên quan đến chuyện của mình, vậy anh nhìn mình chăm chăm như vậy để làm gì?

Thang máy đã đi rất nhanh đến lầu một, Viên Lai Lai bước ra trước, Hình Diễn đi ngay bên cạnh cô, lại không ngờ tới việc hai người mới đi đến cửa, rất nhiều phóng viên chạy tới, theo bản năng Hình Diễn kéo Viên Lai Lai vào lòng, các phóng viên giờ máy ảnh lên chụp rồi bắt đầu đặt câu hỏi: "Xin hỏi đây chính là người thứ ba đã xen vào mối quan hệ của Hình tổng và Tư Ninh phải không?"

"Vị tiểu thư này chính là Viên Lai Lai phải không?"

"Nghe nói hai người trước kia là thầy trò, có phải như vậy không?"

"Hai người quen nhau bao lâu rồi?"

"Hình tổng và Tư Ninh quen nhau nhiều năm như vậy, có cảm thấy hồ thẹn với cô ấy không?" ? Viên Lai Lai ngỡ ngàng nhìn ống kính, sao chuyện này lại dính dáng đến mình?

Hình Diễn ấn đầu cô vào ngực mình, lo lắng nhìn cô một cái, rồi nhìn ký giả: "Tôi và Tư tiểu thư là thanh mai trúc mã, hôn ước là do gia đình quyết định, không phải là ý định của chúng tôi, hơn nữa hôn ước chỉ trên đầu lưỡi, cũng không cử hành lễ đính hôn, nói theo lý thì chúng tôi giống huynh muội hơn, sau này cô ấy cũng vẫn là em gái của tôi, là do mọi người hiểu lầm thôi, vị này là bà xã tương lai của tôi, chúng tôi đã quen nhau hơn năm năm, hi vọng mọi người chúc phúc cho chúng ta."

"Vậy tại sao Tư Ninh lại tổ chức họp báo nói rằng hai người hủy bỏ hôn ước chứ?" ? Hình Diễn không để ý đến mọi người nữa, kéo Viên Lai Lai đi ra ngoài, Viên Lai Lai vẫn cúi đầu, nhưng mà những ống kính trước mặt dường như không có ý định bỏ qua cho bọn họ, Hình Diễn đưa mắt ra hiệu cho bảo vệ, lập tức có người đi đến bảo vệ hai người, để cho hai người dễ dàng lên xe.

Trên xe, Viên Lai Lai nhìn Hình Diễn một cách lo lắng, "Báo chí sẽ không viết bậy chứ? Nếu em thành Tiểu Tam, sau này sao có thể lập gia đình?"

Mặt Hình Diễn bỗng u ám, "Em muốn gả cho ai?"

Viên Lai Lai nhìn thấy khuôn mặt u ám của anh khẽ run, nhớ lại những lời mà anh vừa nói với đám phóng viên, yếu ớt nói một câu, "Không có ai. . . ."

"Thế nào? Xem mắt rất thuận lợi?" Hình Diễn lái xe chậm lại, ngón tay gõ nhịp trên vô-lăng, cũng gõ nhịp trong lòng Viên Lai Lai, Đại ca à, anh càng như vậy, cô càng hoảng hốt, nếu muốn phạt thì mau tung ra đi.

"Cũng bình thường." Nhưng sao anh ấy lại biết chứ!

"Vậy đúng là khá thuận lợi? Nói thử xem, điều kiện của đối phương như thế nào?" Hình Diễn cuối cùng cũng ngoảnh lại bỏ thí một cái nhìn cho Viên Lai Lai, kèm theo nụ cười sắc lạnh, khiến Viên Lai Lai thêm run rẩy.

"Cũng thế thôi."

"Loại nào?" Xem ra anh ấy muốn truy hỏi đến cùng rồi.

Viên Lai Lai háng giọng một cái, "Một người đáng bị chê trách khi cò kè mặc cả tại cửa hàng KFC, một người đeo lông mi giả, lúc khóc lóc thì bị rút mất một bên, người thứ ba còn chưa đi xem mắt." Nói xong lén lút nhìn Hình Diễn! Đây là về mặt gì!

Ánh mắt Hình Diễn u ám, sắc mặt lạnh như băng, "Còn chuẩn bị đi xem mắt với người thứ ba?"

"Việc này. . . . . Phải đợi ba em hết bệnh, sau đó. . . . . Ách. . . . . Không có sau đó nữa." Thấy ánh mắt của anh càng ngày càng sâu thẳm, Viên Lai Lai tự giác ngậm miệng lại.

Hình Diễn bỗng nhiên nói: "Phóng viên phơi bày ra ngoài cũng tốt." ? Viên Lai Lai ngậy ra một chút, cũng tốt? Là có ý gì? ! Cô vênh tai muốn nghe câu nói kế tiếp, nhưng người nào đó đã im lặng. . . . .

Xe lại chạy khoảng 20', Viên Lai Lai mới có dũng khí hỏi: "Chúng ta đi đâu vậy?"

"Đến đó em sẽ biết."

Cuối cùng xe dừng lại ở tiểu khu Lưu Vân, cái tiểu khu này Viên Lai Lai đã từng nghe nói qua, giá bình quân đang là 4 vạn một mét vuông, Viên Lai Lai đứng ở dưới lầu nhìn lên khu nhà trắng lè này, liền cảm thấy trái tim như đang bắt đầu rỉ máu.

Cho đến khi Hình Diễn dẫn cô vào trong, cô mới nhớ đến việc hỏi anh: "Anh đưa em tới đây để làm gì?"

"Đàn ông với phụ nữ thì có thể làm gì." Hình Diễn liếc nhìn cô một cái, lấy từ trong tủ lạnh ra một chai Vượng Tử, mở nó ra rồi đưa thêm ống hút cho cô.

Viên Lai Lai nhận lấy thức uống nhìn anh một cách khó tin, "Ban ngày, anh không phải làm việc sao?" Thấy anh càng ngày càng tiến lại gần hơn, tim cô đập càng ngày càng nhanh, lấp ba lấp bập, "Anh. . . . . Anh không phải phải. . . . . đi họp sao?"

Nhìn về mặt đề phòng cẩn thận ống hút của Viên Lai Lai, Hình Diễn cảm thấy rất đáng yêu, nhíu mày nói: "Viên Lai Lai, em đã sớm là người của tôi, còn sợ cái gì?"

"Em. . . . . Em. . . . ." Không phải vẫn còn một món nợ chưa tính sao

Hình Diễn ngồi thẳng lên, đi đến quầy bar nhỏ bên cạnh rót cho mình ly nước suối, uống hai ngụm rồi mới thản nhiên mở miệng, "Anh đã cho người đón ba mẹ đến bệnh viện tỉnh, sau này em sẽ ở đây đừng nên chạy lung tung nữa, ngày mai chúng ta đi làm giấy chứng nhận."

Viên Lai Lai càng nghe càng sợ hết hồn hết vía, anh đã bỏ qua chuyện cũ rồi sao? Nhưng mà dù sao cũng phải là một câu trần thuật chứ, cái gì cũng không nói, đây rõ ràng là làm cho cô áy náy trong lòng sao!

"Vậy. . . . . Chuyện lúc trước. . . . ."

"Chuyện gì?" Hình Diễn nhìn cô, đôi mắt chăm chú khóa chặt đôi mắt của cô, dường như muốn nhìn thấu tim cô.

Viên Lai Lai vốn định nói một chút gì đó về Vệ Thần, tiền hay Vấn đề linh tính nào đó, nhưng lại không nói ra được: "Ba mẹ anh sẽ không tán thành chuyện chúng ta ở bên nhau, em thấy hay là thôi đi."

Lời vừa nói ra, mặt của Hình Diễn liền đanh lại, "Kết hôn là chuyện của bản thân anh, không cần bọn họ đồng ý, đồ đạc ngày mai anh sẽ giúp em chuẩn bị xong, em nghỉ ngơi một chút đi, anh quay lại công ty họp."

Viên Lai Lai muốn nói nhưng lại thôi, nhìn anh đi ra cửa, vừa quay lại vừa tự nhủ, "Nếu em muốn đến bệnh viện thăm ba mẹ em việc đó cũng không thành vấn đề, không muốn lấy chồng cũng không cần phải chạy trốn khắp nơi." Nói xong lại lấy điện thoại của mình đặt lên tủ để giày, "Điện thoại em giữ lấy, đừng khiến anh không tìm được em."

"À, vậy anh mau về sớm." Viên Lai Lai nói theo bản năng, nói một câu như vậy, sau đó liền thấy Hình Diễn sừng sốt một chút, tưởng anh định nói gì, kết quả là quay người nhanh chóng rời đi?

Viên Lai Lai vô cùng buồn chán khi ở trong nhà của Hình Diễn, chỗ ở của Hình Diễn rất khô luyên, lấy màu đen và trắng làm màu chủ đạo, mang đậm phong cách quen thuộc của anh, phòng ốc trang trí theo kiểu Duplex, Hình Diễn ở trên lầu, trên sàn nhà trải một tấm thảm trắng rất dày, Viên Lai Lai vốn định đập mạnh 2 cái đũa báo thù, thế nhưng nhớ đến chuyện ngày mai Hình Diễn muốn đi làm giấy chứng nhận với cô, vậy sau này nhà của anh chẳng phải sẽ là nhà của cô? Làm dơ chẳng phải tự mình phải dọn rửa sao? Nghĩ tới đây cô lại rút chân về, dứt khoát cởi giày đi xung quanh, vào đến phòng ngủ của anh, cô liền nhíu mày, phòng ngủ vốn dùng để ngủ vào buổi tối, trang trí tối như vậy, là muốn nhìn khuôn mặt tối thui của mình vào ban đêm à. . . . .

Lúc mới nhìn thấy tấm hình đặt trên tủ đầu giường cô ngây ngẩn cả người, tiện tay cầm lên xem, cái này chụp khi nào? Sao cô lại không nhớ? Nhìn bản thân mình trong hình vẫn còn rất ngây ngô, cười rất tươi khoe hết cả hàm răng, khung cảnh là . . . . Trên xe? Chẳng lẽ là năm năm trước khi đi chơi ở vùng ngoại ô ư?

Không nghĩ tới anh lại vẫn giữ đến bây giờ, trong lòng cô như có một dòng nước ấm chảy qua, năm năm trước hai người giống như (nước sơn tựa như giao thời điểm) cô rời đi mà không nói tiếng nào, đúng là cô làm không tốt, nếu như năm đó là anh bỏ rơi mình, chắc cô sẽ hận anh nhiều lắm năm năm sau cô lại lặp lại chuyện này thêm một lần nữa, nhưng sao anh lại không tức giận chứ?

À . . . . . Lẽ nào không nhận ra anh là một con người rất rộng lượng?

Thu dọn sơ qua một chút cô liền đi ra ngoài, nếu sau này cô muốn ở chỗ này, mỗi ngày nhìn thấy phòng ốc tối đen như vậy chẳng phải rất áp lực sao? Phải đi mua cái gối ôm có màu sắc tươi mới một chút, rèm cửa sổ, dra trải giường, vài thứ đồ lặt vặt linh tinh, may là mình còn mang theo chỉ phiếu.

Ra khỏi nhà gọi xe taxi đi đến siêu thị gần nhất, vào cửa hàng, nhìn bên trái một chút lại xem một chút, một món đồ gồm 4 cái thấp nhất cũng hơn hai ngàn đồng, sờ cái này một chút chạm cái kia một chút, cuối cùng cô đi xuống tầng trệt của siêu thị.

Siêu thị trông lại sang hơn gấp 10 lần so với các cửa hàng chuyên doanh, nghĩ đến sự chênh lệch đó, cô cầm lên đầu cũng không đau, tay cũng không mềm nhũn, mua một bộ màu tím nhạt đó, lại mua thêm 5 cái gối ôm, 2 đôi dép, đáng tiếc trong siêu thị không có bán rèm cửa sổ, cô cảm thấy hơi tiếc, ở cạnh mấy cánh cổng của siêu thị thấy có một cửa hàng bán đồ thủ công mỹ nghệ, chủ tiệm vừa làm xong một cặp ly tình nhân, cô chăm chú nhìn không chớp mắt, sở thích nhỏ bé của cô chính là thích mua đủ kiểu ly, trước kia lúc còn đang thuê phòng thường mua thật nhiều cái đặt trong một cái hộp lớn, chỉ tiếc lúc đi còn chưa kịp lấy, không biết có còn ở đó hay không nữa.

Cô đi tới ngồi xuống hỏi chủ tiệm, "Ông chủ, bộ ly này bao nhiêu tiền?"

"300 đồng, được làm rất khéo, cô nhìn xem hai đĩa bé này, là do chính tay tôi làm, đáng yêu không?" Ông chủ vui mừng khắp người khoe báu vật của mình.

Viên Lai Lai đưa lên đặt trong lòng bàn tay rồi ngắm nhìn, làm rất khéo, 2 đĩa bé trên cái ly cũng rất đáng yêu, nhưng mà không biết mua về Hình Diễn có dùng hay không? Ôi chao, cho dù không dùng cũng có thể để trưng! Nghĩ tới đây Viên Lai Lai bắt đầu cò kè mặc cả, chân chó lòi kéo cánh tay chủ tiệm, "Mấy cái ly như thế này ở chợ đêm nhiều lắm chỉ có hai ba mươi đồng à..., nhưng mà nếu ông chủ tự tay làm, hai ba mươi đồng chắc chắn là không được, 100 khó nhé!"

"Không được! Thấp nhất là hai trăm! "

"Vậy thì 150!"

"Đồng ý!" Ông chủ giải quyết dứt khoát.

Nhưng Viên Lai Lai lại đau lòng, sảng khoái như vậy, chắc chắn là mình đã bị thua thiệt! Nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt chờ đợi tiền của chủ tiệm, cô lại không nỡ nói bớt thêm một chút nữa, tâm bất cam tình bất nguyện móc tiền ra, cũng không đưa, "Ta muốn viết lên cái ly dành cho nam này hai chữ."

"Ok, viết cái gì?"

"Một câu tiếng Thái." Viên Lai Lai vừa nói vừa cầm bút viết lên trên tờ giấy một câu tiếng Thái, chỉ có điều viết thật sự quá xấu, thế cho nên ông chủ không nhận ra được đó là tiếng Thái, chỉ chỉ vào câu nói kia hỏi: "Cái này nghĩa là gì?"

Viên Lai Lai dùng tay ngăn chủ tiệm lại, "Trình độ thấp, thật là đáng sợ, những lời này có nghĩa là, tôi là tình anh!" Nói xong hơi có chút đắc ý nhìn dòng chữ kia, mắt đảo qua đảo lại, khoe miệng thoáng ắn thoáng hiện nụ cười.

Ông chủ thì ngược lại, nghe những lời này, sững sờ rất lâu, khoe mắt co giật, tại sao lại đụng phải một cực phẩm như vậy chứ! Nhưng ông vẫn cầm tờ giấy rồi khắc chữ lên cái ly, mọi người đều vì cuộc sống mưu sinh thôi!

Đợi khoảng 30', cuối cùng ông chủ cũng đem cái ly đã khắc xong đưa cho Viên Lai Lai, Viên Lai Lai lưu luyến không muốn đưa tiền, sau đó hai tay xách một chiếc túi lớn rời khỏi siêu thị.

Kết quả vì quá đau lòng về 150 đồng nên cô quyết định đi bộ về nhà, tiết kiệm được tiền đi taxi, bởi vì đều là đồ gia dụng, mặc dù không nặng, nhưng thật sự quá cồng kềnh, đi trên đường không khỏi làm người ta chú ý.

Đi khoảng 30' mới đi đến chung cư Lưu Vân, bởi vì cái chung cư này thật sự quá nổi tiếng, trước kia cô có dẫn bạn bè tham quan nơi này mấy lần, chỉ có điều mỗi lần đi đến cổng đều bị bảo vệ chặn lại, chỉ có thể ngắm nhìn từ xa, nghĩ tới đây cô cuối cùng cũng có thể đường đường chính chính làm chủ của một căn nhà trong khu này, hai người gác cổng lịch sự ngăn cô lại.

"Xin trình thẻ ra vào." Người gác cổng nhìn đồng túi lớn nhỏ trong tay cô rồi lại nhìn cô, trên mặt dù không có vẻ khinh thường, nhưng cũng không thể không biết cô là người sống ở đây.

Viên Lai Lai sững sờ một chút, "Thẻ ra vào? Đó là cái gì?"

Người gác cổng cười thấu hiểu, "Chỗ này không được đi tham quan, hơn nữa thông tin mỗi hộ gia đình đều ghi vào máy tính, vị tiểu thư này trông rất xa lạ."

"Hả, tôi. . . . Có thể, sắp ở đây." Viên Lai Lai giải thích, cái khu này là do Hình thị bỏ tiền ra đầu tư, tính an toàn yêu cầu rất cao, chỉ là, không cần thiết lúc nào đi ra đi vào cũng đều phải kiểm tra từng lần một? Cũng không phải là Trung Nam Hải, nghiêm ngặt như vậy sao?

Hai người gác cổng cùng nở nụ cười, "Đừng nói đến việc nơi này đã không còn phòng để bán, coi như còn phòng đi thì hiện tại cô có biết giá cả ở nơi này đạt đến bao nhiêu rồi không?"

Viên Lai Lai tròn mắt một cái, "Vậy ông gọi điện thoại cho chủ của căn nhà thứ 33 lầu trên cùng xuống đón tôi đi, được không?" Cô thoát nhìn trông có vẻ nghèo!

Về mặt người gác cổng vốn đang cười đùa bỗng trở nên nghiêm túc, lấp bắp nhìn cô, "3. . . 33 lầu trên cùng? Cô chắc chứ?"

Viên Lai Lai nghiêng đầu nghĩ, "Đúng vậy, chắc chắn không sai."

"Vậy cô có biết họ của người chủ không?"

"Hình."

Người gác cổng quả nhiên đã bị hù dọa, nhanh chóng cầm điện thoại lên gọi vào đường dây nội bộ, điện thoại nội bộ này có thể tự động kết nối tần số, sau đó sẽ kết nối được với người chủ bên trong căn hộ thông qua chuông cửa điện thoại, trừ khi cần thiết nếu không nhân viên không thể quấy rầy chủ nhà, chỉ có điều cái hệ thống quản lý khu này rất tốt nhưng nếu ngược lại thì cũng ảnh hưởng rất lớn.

Bên kia rất nhanh truyền đến giọng nói của Hình Diễn, Viên Lai Lai không nghe rõ anh nói câu gì liền vội vã cúp máy, cô nhìn chằm chằm vào hai người gác cổng, "Anh có nói sẽ xuống đón tôi không?"

Người gác cổng lắc đầu một cái.

"Vậy anh ấy đã nói gì?"

"Cái gì cũng không nói."

Bạn đang đọc truyện *Thú Nam Và Tiểu Bạch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37

Hình Diễn làm cái gì vậy, biết rõ cô không vào được, còn không ra đón cô! Cô nhìn người gác cổng cầu xin, "Vậy tôi có thể vào không?"

"Dĩ nhiên không thể!" Người gác cổng kiên quyết.

"Vậy ông gọi lại lần nữa được không?" Cô đề nghị.

Người gác cổng vốn muốn cự tuyệt, nhưng lại sợ ngộ nhỡ cô thật sự quen với ông chủ lớn, vậy chẳng phải là mình sẽ gặp rắc rối ư? Sau một hồi bàn luận, một trong số những người gác cổng đi ra ngoài cầm điện thoại gọi lại lần nữa.

Ước chừng 1 phút, ông ta quay trở lại, nhìn Viên Lai Lai, "Không ai nghe."

Viên Lai Lai ảo não, rõ ràng mình gọi điện thoại cho anh ấy rồi, tại sao không nghe! Mình xách bọc đồ lớn như vậy, trở về chỗ ở cũ sao? Nhưng trước khi đi cô đã nói với chủ cho thuê nhà là không thuê phòng nữa, cũng không cần đồ vật bên trong, ngay cái chìa khóa cũng trả lại cho chủ thuê nhà, nhất định là không thể quay về.

Đến bệnh viện? Hình Diễn chưa nói rõ ràng là bệnh viện nào! Bệnh viện cũng chia ra nhiều loại, ví dụ như bệnh viện hạng nhất của tỉnh, bệnh viện hạng hai v.v...

Người gác cổng vỗ vỗ bả vai của cô, "Cô bé, cô đừng đợi nữa, mỗi ngày không biết có bao nhiêu người đến tìm ông chủ lớn, nên đi về nhà thôi."

Viên Lai Lai hiểu rõ gât gât đầu, sau đó yên lặng xoay người, chăm chú suy tư mình có thể đến nơi nào, bỗng thanh âm lo lắng của Hình Diễn truyền đến từ sau lưng, "Lai Lai!"

Viên Lai Lai nhanh chóng xoay người, liền thấy Hình Diễn giống như mỹ nam tử trong tranh bước ra, khi cô còn chưa mở miệng Hình Diễn đã đi đến trước mặt cô giáo huấn: "Đi đâu vậy? Sao không mang theo điện thoại? Sao đi lâu như vậy chứ? Đã nói em không được bước chân ra khỏi cửa mà?"

Ách. . . Câu cuối cùng có nói sao? Cô nhớ lúc anh đi có nói cô không muốn ở nhà thì có thể đến bệnh viện thăm ba mẹ mà? Nhưng khi thấy mặt thối của Hình Diễn, cô không nói ra, giờ giờ đồ trong tay: "Đi ra ngoài mua đồ thôi."

Hình Diễn cầm lấy túi đồ, cau mày, "Em có thể đợi anh trở về cùng đi với em."

"Em không phải là không có tay không có chân, hơn nữa ở nhà một mình thật nhàm chán." Trong tay không có đồ, Viên Lai Lai chợt cảm thấy thân thể nhẹ nhõm, không tự chủ kéo cánh tay Hình Diễn, chỉ là trong tay anh còn cầm đồ, cô kéo một lát cảm thấy không thoải mái lại để tay xuống, cả quá trình đều bỏ qua biểu tình căng thẳng của Hình Diễn.

Người gác cổng vẫn đứng ở bên cạnh muốn nói vài câu với Hình Diễn, khi thấy hai người trầm mặc, vội vàng nói, "Vị tiểu thư này nếu về sau ở đây, chúng tôi có thể giúp làm thẻ ra vào, chỉ cần tiểu thư mang giấy tờ xác nhận."

Hình Diễn ngẩng đầu nhìn hai người kia, "Sửa lại một phần thẻ của tôi cho cô ấy là được, làm xong để trong hộp thư dưới tầng."

"Được, được." Hai người không ngừng trả lời.

"Đi thôi." Hình Diễn giờ tay lên ôm Viên Lai Lai, đồ trong tay đụng vào lưng Viên Lai Lai, khiến Viên Lai Lai không tự chủ đi về phía trước hai bước.

Hình Diễn cau mày nhìn cô, "Tới đây, cầm cái túi đồ này."

Viên Lai Lai nhìn một đồng túi lớn nhỏ, cầm lấy rồi nhỏ giọng lầm bầm, "Không có một chút phong độ . . . ." Hơn nữa cũng không nặng nha, cầm một cái thì có vấn đề à!

Hình Diễn đưa cái tay để trống kéo tay cô nàng, "Đang nói cái gì?"

"Nói . . . . Khí trời thật đẹp."

Hình Diễn hiện đầy vạch đen, "Trời đã tối rồi."

"Ách. . . Đúng vậy, đúng vậy, anh trở về khi nào vậy?" Cô không còn chuyện đánh nói nhảm.

"Được một tiếng rồi." Trong thanh âm của Hình Diễn có một loại mùi vị đặc biệt, như là cảnh cáo.

Viên Lai Lai quay đầu nhìn anh, anh không phải điên cuồng vì công việc sao? Sao về nhà sớm như vậy? "Công ty không phải năm giờ rưỡi tan việc sao? Hiện tại mới sáu giờ, làm sao anh đã trở về được một tiếng?"

Hình Diễn không nhịn được hừ nhẹ một tiếng, "Anh nhớ người nào đó nói muốn anh về sớm một chút?"

"Có sao?" Viên Lai Lai chợt dạ, hình như thật sự có chuyện này nha! Nhưng anh làm gì mà nghe lời như vậy, nói anh trở lại là anh sẽ trở lại? Có làm hay không?

Hình Diễn không hề so đo chuyện này với cô, nhưng trong lòng vẫn tức giận, rõ ràng nói với cô ra cửa phải mang điện thoại, cô lại cố tình không chịu nghe lời, anh vì một câu cô nói mà về nhà sớm, cô chẳng những không ở nhà, mà bất kỳ vật gì thuộc về cô đều không thấy, giống như 5 năm trước kia, bỏ đi một chút dấu vết cũng không có, giống như căn bản không tồn tại, hơn năm giờ chiều mùa đông trời đã tối, anh ngồi ở trong bóng tối hồi lâu, trong lòng nghĩ nếu cô muốn rời khỏi anh, có lẽ anh nên thành toàn cho cô, nhưng nghe được người gác cổng nói có một cô gái mặc đồ trắng chờ anh, anh mới phát hiện ý nghĩ của mình thật ngu xuẩn, anh căn bản là không thể buông cô ra được, vội vàng ra cửa, lại thấy bóng dáng cô muốn bỏ đi lần nữa, anh thừa nhận mình tức giận.

Khi vào thang máy, Hình Diễn nhìn Viên Lai Lai lê bước chân đi ở phía trước, "Mệt đến chết à? Đồ cũng không nặng!" Mặc dù nói như vậy, anh vẫn cầm lấy đồ trong tay cô.

Viên Lai Lai không còn hơi sức, "Mặc dù không nặng, nhưng anh thử xách đồng đồ này đi cả giờ xem." Cô nói hơi có chút khoa trương rồi, nhưng mà khiến cho Hình Diễn có cảm giác tội nghiệp, nếu anh muốn phê bình cũng sẽ không lớn tiếng, anh đang tức giận, cô làm sao có thể không cảm thấy? A, người đàn ông này thật khó phục vụ.

Quả nhiên, Hình Diễn vừa nghe liền thay đổi cả sắc mặt, chỉ là không phải trở nên áy náy, mà là càng thêm tức giận, "Không có xe taxi sao?"

"Ách. . . Xe taxi không phải rất tốn tiền sao!" Tâm tình càng hồng hơn nữa, mẹ kiếp.

"Không có tiền? Sao không nói với anh?"

Viên Lai Lai vội vàng xua tay, "Không phải, không phải, em mua cái cốc tốn 150 đồng, quá đau lòng nên không chịu thuê xe đi về."

Đình — thang máy đến.

Hai người đi tới cửa, nhìn khóa điện tử, Hình Diễn mở miệng, "Mở cửa."

Viên Lai Lai ngó cái khóa điện tử, nhìn bàn phím, lộ vẻ tức giận quay đầu nhìn Hình Diễn, tình cảnh gì đây! Anh không nói cô làm sao có thể biết mật mã! Thật đúng là coi cô như giun đũa trong bụng anh rồi hả? Cái gì cũng biết à? Anh đừng có mà nhìn cô, nói mật mã đi chứ! Bất đắc dĩ, thấy anh không chịu mở miệng, cô hỏi: "Mật mã. . . Là gì?"

"Em không biết sao?" Hình Diễn hỏi ngược lại.

Viên Lai Lai thôn thức, "Em làm sao có thể biết, em chưa từng tới nhà anh nha."

Hình Diễn liếc cô một cái, nhìn bàn phím, không ra tay, cũng không nói mật mã, chỉ nói: "Suy nghĩ thật kỹ."

Viên Lai Lai hết ý kiến, chuyện tốt như vậy làm sao có thể đoán? "Nhắc nhở chút đi, có mấy số?"

"Sáu số."

"A, sắp xếp tổ hợp các thông tin, có hơn một vạn khả năng. . ." Đây không phải là đang khảo nghiệm trí thông minh của cô sao? Hơn nữa, tại sao anh có thể đánh đồng cô với anh chứ!

Hình Diễn phớt lờ không để ý tới, sắc mặt đen hơn nhìn cô, "Nghĩ tiếp."

Nghĩ tiếp cũng không cần mất than như vậy! Nợ tiền anh à!! Khoan đã, tiền? Chi phiếu? Sinh nhật? Cô nhanh chóng điền vào sinh nhật của mình ở phía trên, quả nhiên, "Tạch" một tiếng, cửa mở ra! Thật sự là sinh nhật của cô!

Hình Diễn thật là một người đàn ông tốt, chi phiếu là sinh nhật của cô, mật mã khóa cửa là sinh nhật của cô, đừng nói ngay cả mật mã computer cũng là sinh nhật của cô chứ!?

Cô đẩy cửa tới tận cùng bên trong để Hình Diễn đi vào, bởi vì mua đồ quá nhiều, còn những thứ lặt vặt, Viên Lai Lai đưa tay giúp bỏ xuống, sau đó lưu loát đóng cửa, chỉ huy Hình Diễn đặt hành lý ở trên bàn phòng khách. Lấy đồ đạc ra bày ra trên bàn, mặt ghét bỏ nhìn Hình Diễn, "Nhà anh quá lạnh lẽo rồi, một chút mềm mại uyển chuyển cũng không có, nhìn em mua gối ôm đáng yêu không? Tuzki, A Li, Higepiyo, Angry Bird, em còn nghĩ đến thứ anh yêu thích, mua một bộ hình Transformers, thích không?" Vừa nói vừa cầm cái gối ôm Transformers rung qua lắc lại ở trước mặt Hình Diễn.

Sắc mặt Hình Diễn thông thả, chỉ chỉ Tuzki, "Con này đẹp đó, ngày mai có thể đi mua thêm mấy con loại này."

"Như vậy sao được?" Viên Lai Lai dừng mãnh phản kháng, trong lòng suy tính, về sau nếu mình thật gả cho anh, loại chuyện như vậy tuyệt đối không thể nghe anh, anh đương nhiên thích Tuzki! Bởi vì chỉ có Tuzki màu trắng! Những thứ khác đều là màu sắc rực rỡ, cô ôm lấy A Li, "Em quyết định mua thêm mười A Li!" Màu đỏ! Cô thích!

Vì không để cho anh phản đối, cô liền dâng hiến vật quý, lấy ra đôi dép, "Em còn thuận tiện mua dép cho anh, em dùng màu tím, anh dùng màu lam!"
Đều là màu sắc rực rỡ đấy!

Hình Diễn chớp mắt môi không nói gì, nhìn Viên Lai Lai tiếp tục mở một cái hộp, đưa cho anh một cái ly, khóe miệng của anh không tự chủ nhếch lên, sau khi ánh mắt rơi vào dòng chữ trên cái ly lại nhanh chóng thu hồi nụ cười.

Viên Lai Lai nhìn sắc mặt của anh, thận trọng mở miệng, "Hình đứa bé trai này đẹp chứ? Em chọn rất lâu, chính là vì cái ly này em mới quyết định tiết kiệm tiền đi bộ trở về."

Hình Diễn cầm cái ly, ngón tay ma sát chữ trên cái ly, gật đầu một cái, "Đẹp."

Viên Lai Lai cười vui vẻ, chỉ là cô nàng còn chưa cao hứng được bao lâu Hình Diễn liền đoạt lấy cái ly hình cô gái nhỏ trong tay cô, "Anh dùng cái này, cái này trả lại cho em." Vừa nói vừa cầm cái ly hình bé trai nhét vào trong tay Viên Lai Lai.

Viên Lai Lai kêu lên một tiếng, "Cái này là nam dùng mà!"

Hình Diễn phớt lờ liếc nhìn cô một cái, "Không phải đều nói nam đeo hình Quan Âm nữ đeo hình Phật sao? Do đó, em nên dùng cái ly hình bé trai."

Viên Lai Lai: "... Đây là đạo lý gì!"

Hình Diễn để ly xuống cười gian, "Đây là đạo lý bé đá tự đập vào chân của mình."

Đồ ngọc. . . . . Đồ ngọc. . . . . Đồ ngọc. . . . . Viên Lai Lai trong đầu chạy qua liên tục câu thần chú này.

"Hôm nay em làm cơm, thức ăn ở kia." Hình Diễn tiện tay chỉ.

Viên Lai Lai yên lặng nhìn thức ăn trên đất, vốn muốn hỏi tại sao bắt cô nấu cơm, nhưng khi nhìn đến dấu vết bùn đất trên mặt thảm trắng như tuyết, nhũn nhũn một cái, "Anh để món ăn trên mặt thảm làm gì?"

Hình Diễn cầm thức ăn trên đất lên, đẩy cô đi tới phòng bếp, "Là ném, không phải để."

Viên Lai Lai nhìn anh lấy thức ăn đặt ở trong bồn rửa, mở vòi nước rồi nhìn cô, tự giác đi rửa, hỏi anh, "Tại sao ném?"

"Bởi vì người nào đó không ở nhà."

"A, em cũng không phải không trở lại mà." Tức giận tới như vậy sao? Suy nghĩ của cô còn phiêu dạt ở chỗ nếu tắm tắm được mang tới tiệm giặt quần áo để giặt, không biết phải xài bao nhiêu tiền đây.

"Ra ngoài sao không mang theo điện thoại?" Hình Diễn tựa người trên khung cửa nhìn Viên Lai Lai đang mất hồn, có chút nhức đầu, cô lại đang nghĩ cái gì đây?

Bạn đang đọc truyện *Thú Nam Và Tiểu Bạch* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38

"Quên mất, lúc anh đặt điện thoại lên tủ giày em không nhìn thấy." Nếu tốn rất nhiều tiền, vậy thì cô sẽ tự giặt, trên lầu có cái sân thượng rất rộng, giặt xong lại có thể lên đó phơi, chỉ cần có một chút xú, vậy có nên giặt hay không? Nếu không giặt, ở đây sạch sẽ không có một hạt bụi, như vậy hình như rất không tương xứng.

"Quên? Lần sau làm một sợi dây treo lên cổ em, như vậy có được không?" Hình Diễn nổi cáu.

"Được."

Được? "Viên Lai Lai, em lại đang suy nghĩ cái gì đấy hả?" Anh quay người cô lại để cho cô đối mặt với anh, thấy cặp mắt mơ màng của Viên Lai Lai không tự chủ được siết cô chặt hơn, có phải lại đang nghĩ cách rời xa anh nữa không? Viên Lai Lai lấy lại tinh thần, "Em không có suy nghĩ gì hết."

"Nói thật đi."

". . . . . Đang suy nghĩ đến việc rốt cuộc có nên đưa tắm tắm bản này đến tiệm giặt ủi không, hay là tự mình giặt, nếu tự mình giặt thì có thể tiết kiệm một khối tiền, "nói xong lại hỏi ý kiến của anh, "Anh nói xem, chỉ cần có một chút xú như vậy, có nên giặt không? Lần sau anh đừng đặt đồ bản lên trên tắm nữa..., anh biết rõ nó là màu trắng mà!"

"Không đặt em lên tắm, tắm tự nhiên sẽ sạch hơn rất nhiều." Hình Diễn thở phào nhẹ nhõm, thật đúng là một cô nàng không bao giờ làm cho người khác cảm thấy yên tâm, nhưng thấy cô đã tự hòa mình vào ngôi nhà này, lại đang rối rắm về vấn đề của tắm tắm, trong lòng anh không khỏi vui vẻ .

Mặt Viên Lai Lai đan lại, phản bác anh, " Vừa rồi em có đổi dép, dép mới!"

"Em đứng ở đâu trước khi đổi dép?" Hình Diễn hỏi ngược lại, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn không phục của cô lại càng vui vẻ hơn.

"Em . . . . ." Đứng ở trên tắm! Nhưng anh cũng không thể nói cô như vậy chứ! "Nếu kết hôn thì sau này mọi chuyện trong nhà sẽ do cô quản lý! Mọi chuyện trong nhà sẽ do cô quyết định!"

"Ok." Hình Diễn trả lời ngay.

"Vậy anh giặt tắm đi!" Cô giận dữ với anh, cô mang giày bản đứng trên tắm, vậy thì sao! Có món nào đó mất vệ sinh sao? Một bó hành to thế này, trên thân nó toàn là bùn!

Nụ cười trên môi Hình Diễn cứng đờ, "Rửa rau!"

Đầu vói trời vói đất, cũng không nên đầu vói Hình Diễn, Viên Lai Lai nghe xong câu nói của Hình Diễn, yên lặng đi rửa rau.

Ngày hôm sau Viên Lai Lai còn chưa tỉnh ngủ liền bị Hình Diễn kéo ra khỏi chăn, cũng chưa ăn sáng liền lái xe đưa cô đến thẳng cục dân chính, hộ khẩu của Viên Lai Lai lúc còn đi học vẫn còn ở Z thị, giảm bớt được phiền toái khỏi phải chạy tới chạy lui. Bởi vì hai người đến sớm, nên không phải chờ đợi, nửa giờ sau hai người đã có được giấy kết hôn trong tay, Viên Lai Lai mới liếc mắt nhìn sơ qua liền bị Hình Diễn cướp lấy.

"Anh làm gì thế?" Cô còn chưa thấy được rõ ràng, như vậy được không ?

"Anh tịch thu." Hình Diễn nói một cách thần nhiên.

"Không phải là có hai bản sao? Anh giành với em để làm gì?" Viên Lai Lai bất mãn, hai bản gốc của giấy kết hôn không phải là mỗi người một quyển sao?

Hình Diễn đưa tay ra kéo cô vào lòng, "Cười một cái đi, đừng nghiêm nghị như thế!"

Viên Lai Lai bĩu môi, "Nhìn thấy mặt của anh thì mặt liền co quắp cười không nổi."

"Không cười anh sẽ lập tức hôn em." Hình Diễn nghiêm mặt uy hiếp.

Viên Lai Lai: . . . . .

Hình Diễn thấy mặt cô còn khó coi hơn cả khóc lóc, "Cười tự nhiên một chút, khó lắm sao?"

"Rót cuộc anh muốn. . . . ." Lời còn chưa nói hết, Hình Diễn đã nâng mặt cô lên rồi hôn xuống, nội dung sâu sắc, quán lấy lưỡi cô, dữ dội mà sâu sắc, ôm chặt lấy cô như thể muốn cô hòa quyện vào cơ thể mình.

Khoảng hai phút Hình Diễn mới buông cô ra, Viên Lai Lai đỏ mặt trước cái nhìn tò mò của người đi đường, "Rót cuộc anh muốn làm gì?"

Hình Diễn chỉ chỉ cách đó không xa, "Phóng viên."

"Vậy anh còn hôn em?" Viên Lai Lai kinh hãi thì thầm.

"Chính là muốn để cho bọn họ biết." Dừng một chút anh lại nói, "Anh đi làm đây, em đi ăn sáng một mình nhé."

Nói xong, anh cứ lái xe đi như vậy? Viên Lai Lai vẫn đứng ở trên đường tròn tròn mắt, chưa từng thấy Hình Diễn như vậy, hành động này của anh thật sự đã kích thích Viên Lai Lai.

Chẳng lẽ đây chính là sự khác nhau giữa trước và sau khi kết hôn sao? Nhưng có phải việc này đến quá nhanh không? Không phải người ta đều nói còn có một kỳ trăng mật sao? Trăng mật ở chỗ nào? Trên đường sao?

Phóng viên ở cách đó không xa đã gờ sẵn ống kính lên, "Viên tiểu thư, xin hỏi cô và Hình Diễn đi cục dân chính để làm gì?"

Viên Lai Lai trừng mắt với bọn họ, "Đây cũng là lần đầu tiên tôi đến chỗ này, nếu các anh muốn biết các nghiệp vụ cụ thể của cục dân chính, tôi nghĩ các anh nên đi vào đó để hỏi về công việc của họ, họ biết rành hơn tôi rất nhiều."

"Vậy cô với Hình Diễn vào đó để làm nghiệp vụ gì?"

"Đại khái là. . . . . Nghiệp vụ kết hôn thôi." Nếu kết hôn được coi là một nghiệp vụ?

"Thế cô là Tiểu Tam thế chỗ sao? Cô thừa nhận cô có can thiệp vào tình cảm của Hình Diễn và Tư Ninh sao?"

"Việc này. . . . . Lúc tôi biết họ, họ còn là huynh muội kia mà." Viên Lai Lai sờ mũi mình theo bản năng, Hình Diễn nói nếu nói dối thì mũi sẽ thật dài!

"Vậy Viên tiểu thư vẫn luôn ở bên cạnh Hình Diễn sao? Mấy năm nay bạn trai của Tư Ninh xuất hiện trước mắt công chúng vẫn luôn là Hình Diễn, cô có ý kiến gì về vấn đề này không?"

"Vậy sau này số lần tôi xuất hiện bên cạnh anh ấy có thể sẽ nhiều hơn nữa. . . . ." So số lần, có ý nghĩa sao?

Phóng viên lại hỏi một lần nữa: "Viên tiểu thư vẫn luôn ở bên cạnh Hình Diễn sao?"

Viên Lai Lai gật đầu một cái, "Trên tinh thần tôi luôn luôn ở bên cạnh anh ấy."

Các phóng viên: . . . . .

Viên Lai Lai nhìn thấy đám phóng viên tròn mắt há hốc mồm thông thả nói: "Tôi đi ăn sáng, các anh bám theo lâu như vậy chắc cũng đói bụng chứ? Muốn ăn cùng không?"

Các ký giả nhìn nhau, quyết định phớt lờ câu nói đó, "Mấy ngày nay Tư Ninh đã rất tiêu tụy, xin hỏi Hình Diễn có liên lạc với cô ấy không?"

Viên Lai Lai: "Tôi đói bụng, tôi đi đây."

Xuyên qua đám người gọi một chiếc taxi nhanh chóng rời đi, nhận được tin nhắn nhanh của Hình Diễn: Mũi có dài ra chưa?

Viên Lai Lai: Vừa rồi không có phát sóng trực tiếp đúng không?

Hình Diễn: em nghĩ sao?

Viên Lai Lai: . . . . .

Hình Diễn: nhớ ăn sáng đó.

Viên Lai Lai: Hử, tại sao anh lại bắt con bỏ chợ?

Hình Diễn: Em nói sao?

Viên Lai Lai: Làm người không nên cao thâm khó lường như vậy, anh cho rằng anh là Thiên Địa Hội Vi Tiểu Bảo sao?

Hình Diễn: em cứ nghĩ như vậy đi.

Viên Lai Lai: không nói với anh nữa, ba em ở bệnh viện nào? Em đi thăm ông ấy.

Hình Diễn: tan làm anh đến đón em rồi mình cùng đi.

Viên Lai Lai: em đi trước tan làm rồi anh đến.

Mười phút trôi qua, 30ph trôi qua, hai giờ trôi qua, Hình Diễn cũng không trả lời.

Viên Lai Lai ở nhà một mình xem ti vi chờ đến 5h chiều Hình Diễn mới về, anh không đưa cô đến bệnh viện hạng nhất hay hạng nhì của tỉnh mà là bệnh viện nhân dân của tỉnh, nhìn tám biển to lớn của bệnh viện, Viên Lai Lai hết chỗ nói một hồi lâu.

Hình Diễn dẫn Viên Lai Lai quẹo trái quẹo phải rất thuần thục, Viên Lai Lai kéo tay anh, "Anh đã đến đây rồi sao? Sao lại biết rõ nơi này đến như vậy?"

Hình Diễn "È hèm" một tiếng coi như là trả lời.

"Vậy anh gặp ba mẹ em rồi hả? Họ nói thế nào?" Viên Lai Lai có chút khấn trương, dù sao đây cũng là lần đầu tiên cô dẫn bạn trai đến gặp ba mẹ hơn nữa còn ở trong tình huống mình đã kết hôn, cô ngày ra một lát suy nghĩ về việc cô phải giải thích tình huống hiện tại như thế nào với ba mẹ?

Đến cửa phòng bệnh, Viên Lai Lai khấn trương kéo Hình Diễn, nhìn từ trên xuống dưới xem xét quần áo anh đang mặc, giày Tây, thoát nhìn nhất định là con người người tài trong xã hội, ba mẹ sẽ không dị nghị.

Viên Lai Lai căn dặn Hình Diễn, "Đứng đây một lát không được nói lung tung, để cho em nói."

Khóe miệng Hình Diễn giật giật không nói gì.

Viên Lai Lai hít sâu một hơi rồi mở cửa phòng bệnh, dang hai tay vồn vập cho ba mẹ một cáo ôm thâm tình, kết quả bị mẹ Viên tát một cái vào đầu, "Kết hôn rồi, sao vẫn giống như đứa trẻ thế."

Viên Lai Lai ngẩn người, nhìn ba mẹ Viên một chút rồi lại nhìn Hình Diễn, "Con mới đi đăng ký, sao ba mẹ lại biết rồi?"

Mẹ Viên không để ý tới cô, lôi kéo Hình Diễn ngồi xuống, trên mặt hận không thể nói ra một câu, "Bệnh của ba nó đã làm phiền con rồi."

Viên Lai Lai đỡ mẹ Viên ngồi xuống trước rồi mới ngồi cạnh bà, "Dạ, sau này chúng ta là người một nhà."

Mẹ Viên hài lòng nhìn con rể, rồi lại nhìn Viên Lai Lai, "Đứa nhỏ Lai Lai này có chút vô tâm, sau này nhờ con chăm sóc nó, nếu làm việc mình không thích lại hậu tri hậu giác, sau này con nói kỹ hơn một chút."

Viên Lai Lai nhìn ba Viên đầy uất ức, "Ba, con sao lại vô tâm được?"

Ba Viên kéo tay cô, "Trong mắt ba, bé con là đứa thông minh nhất, đừng nghe mẹ con nói bừa."

Thấy có người làm chỗ dựa cho mình, Viên Lai Lai nhìn Hình Diễn một cách khiêu khích, "Đúng vậy, con thông minh vì được di truyền từ ba!"

Nói xong câu đó, cả ba người còn lại trong phòng bệnh đều trầm mặc, đặc biệt là ba Viên, khóe mắt không kìm được mà giật giật, Hình Diễn cố nén cười, "Lúc ba ở trong quân đội cái gì cũng đứng nhất, ngược lại không thấy em thừa hưởng từ ba điều gì hết."

Viên Lai Lai nghe được Hình Diễn kêu 'ba', đầu óc tri độn, có chút không thích ứng kịp, "Đây là ba em . . . ."

Mẹ Viên trừng mắt nhìn cô, "Con bé này, hai đứa kết hôn rồi, ba con cũng chính là ba của Hình Diễn, con hiểu chưa? Người ta hiểu thuận hơn con rất nhiều, mới có mấy ngày mà đã tìm được thận thích hợp, còn liên lạc với nhiều chuyên gia, mấy ngày nay chỉ chờ sức khỏe của ba con đạt yêu cầu là có thể làm phẫu thuật rồi."

Viên Lai Lai nghe xong câu này liền vui vẻ trở lại, nhưng mà. . . ."Không có con mẹ cũng không tìm được con rể tốt như vậy, nói cho cùng con vẫn hiểu thuận hơn một chút."

Ba Viên vỗ vỗ mu bàn tay cô, vui vẻ cười nói: "Hai đứa đều hiểu thuận, đều hiểu thuận như nhau."

Viên Lai Lai thấy không khí hòa hợp, hỏi mẹ Viên, "Sao ba mẹ lại biết con kết hôn?"

"Dĩ nhiên là ngày hôm qua A Diễn đã đến nói cho ba mẹ biết, cái đứa chết tiệt này, sắp kết hôn cũng không nói với ba mẹ mình một tiếng."

Viên Lai Lai trừng mắt nhìn Hình Diễn, đúng là anh hành động quá nhanh, cũng không nói với cô một tiếng, lúc cô đang muốn oán trách thì nhận được ánh mắt cảnh cáo của Hình Diễn, cô yên lặng đem những lời oán trách nuốt xuống, "Lần sau, lần sau nhất định sẽ nói trước với ba mẹ."

Không khí ngột ngạt lại một chút, chỉ nghe Hình Diễn nói, "Em còn muốn có lần sau?"

Viên Lai Lai: . . . . . Lại mắc mưu!

Quả nhiên ngay sau đó liền nhận được một cái tát của mẹ Viên! Hình Diễn đáng chết!!

Bạn đang đọc truyện *Thú Nam Và Tiểu Bạch* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39

Ads Bốn người cùng nói chuyện một lúc thì có người chuyên đưa cơm tới, vì ba Viên không thể ăn những thứ chứa nhiều dầu mỡ nên bữa cơm này không có một tí chất béo nào, tuy vậy, trên bàn cơm không khí vẫn rất vui vẻ, dĩ nhiên Viên Lai Lai là đối tượng trọng tâm bị đả kích, trừ cô, ba người còn lại nói chuyện rất phấn khởi.

Cơm nước xong, hai người lái xe về nhà, đến nơi, Viên Lai Lai xuống xe trước chờ Hình Diễn, ai ngờ anh căn bản không có ý định xuống xe, chỉ nói còn có việc liền khởi động xe chạy đi mất.

Viên Lai Lai không hiểu, anh đây là có ý gì?

Về đến nhà, cô ngồi trên ghế sa lon chờ anh, mãi cho đến hai giờ anh vẫn chưa trở về, gọi điện thoại thì tắt máy, Viên Lai Lai không đợi được liền nằm ngủ trên ghế sa lon, khi đang say giấc, mơ hồ cảm thấy có người ôm mình, mùi vị quen thuộc, cho dù ở trong mộng, cô cũng biết là Hình Diễn.

Cuộc sống như thế trôi qua hơn một tháng, trừ lúc ba Viên tiến hành phẫu thuật, thời gian anh ở bên cạnh chăm sóc tương đối nhiều, thời điểm khác trên căn bản cô không gặp được anh, đi sớm về trễ, gọi điện thoại nói chuyện qua loa cho xong, gửi nhắn tin không có hồi âm, trước kia anh thích nhất giám sát cô ăn cơm, hiện tại ngay việc ăn cơm cũng lười hỏi tới, vốn cho là trước và sau kết hôn có sự khác biệt, nhưng sau khi cưới ngay cả sinh hoạt ân ái giữa hai người cũng không có, một tháng sau Viên Lai Lai rốt cuộc phát hiện có chỗ không đúng.

Anh như vậy chẳng lẽ là đang bạo lực gia đình trong sự lãnh đạm? Nhưng anh vì cái gì mà bạo lực tinh thần với cô? Không thích cô đổi rèm cửa sổ? Không thích cô đổi hình ảnh ở trong khung ảnh thành ảnh hai người chụp chung? Hay là không thích cô đem thùng rác cũng đổi thành màu đỏ chói sao?

Trong khi đang khổ cực suy nghĩ tại sao Hình Diễn đối xử với cô như vậy, điện thoại vang lên, "Alo?"

"Chuẩn bị một chút, buổi trưa ăn cơm cùng ba mẹ." Là tiếng của Hình Diễn.

"Ah. . ." Viên Lai Lai trả lời theo bản năng, "Cùng ba mẹ của ai, ba mẹ anh hay là ba mẹ em?"

"Tút TUT TUT ——"

Lại cúp máy? Không được, buổi trưa cô nhất định phải hỏi Hình Diễn rốt cuộc tại sao làm như vậy, cô không cho là trong lúc vô tình đã đắc tội với anh, hơn nữa thủ đoạn trừng phạt của anh cũng quá thấp kém rồi, hai người đã kết hôn, không thể nào tránh né đối phương cả đời như vậy, anh đây là cần cái gì chứ.

Đến trưa Hình Diễn về nhà đón cô, vừa lên xe, Viên Lai Lai liền hỏi Hình Diễn, "Anh làm sao vậy?"

Hình Diễn khởi động xe nhìn về phía trước, "Có ý gì?"

"Anh làm gì mà không quan tâm tới em nữa?" Viên Lai Lai uất ức, nhìn cái mặt than của anh, không có chút biểu cảm nào, mặc dù nói thường ngày anh cũng như vậy, anh cau mày là tỏ ra không vui, ánh mắt trở nên lạnh là bày tỏ tức giận, mím môi tức là không kiên nhẫn, những thứ này ít nhất còn có thể coi như là biểu lộ tình cảm, nhưng bây giờ gương mặt lạnh như băng, biểu tình gì cũng không có.

Hình Diễn nhìn cô, "Anh có như vậy sao?"

"Có! Anh mỗi ngày đi sớm về trễ, chưa tính không ăn cơm cùng em, còn không quan tâm em có ăn cơm hay chưa, có mấy lần còn uống say trở về, trên người còn có mùi nước hoa của nữ, anh nói xem còn không phải là anh đang giận em?" Viên Lai Lai cơ hồ muốn nằm úp trên người anh mà khiếu nại.

Hình Diễn đưa tay đỡ cô ngồi thẳng, "Thắt dây an toàn."

Viên Lai Lai nghe lời thất chặt dây an toàn, tiếp tục đặt câu hỏi, "Anh vẫn chưa trả lời vấn đề của em đây."

"Xã giao nhiều." Hình Diễn trả lời qua quýt.

"Nói láo! rõ ràng là anh không muốn để ý tới em!" Viên Lai Lai nói toạc ra ý của anh.

"Là như thế." Để cho cảm của cô khỏi rơi xuống, lần này Hình Diễn thừa nhận.

Anh! Thừa! Nhận! Rồi!

"Tại sao?" Viên Lai Lai hét lớn chưa từng có, đây tất cả là vì cái gì!

"Tự mình nghĩ đi." Hình Diễn cau mày, "Om sòm, thanh âm nhỏ một chút."

Viên Lai Lai chỉ vào mình, "Em, em em . . em om sòm?" Thấy anh không để ý tới mình, có chút nổi giận, "Vậy anh nói một chút tại sao chứ!?"

"Tự mình nghĩ đi." Hình Diễn lặp lại.

"Cái này sao em có thể nghĩ được nha, em không phải là anh, em cũng không có chỉ số thông minh 180!" cô lắc lắc cánh tay của anh.

Hình Diễn rút cánh tay của anh ra, nhìn sang cảnh sát giao thông rồi nói, "Vậy thì nghĩ kĩ đi!"

Viên Lai Lai vỗ đầu một cái, "Chẳng lẽ bởi vì ngày kết hôn em nói muốn cầm giấy hôn thú?" Không đến nỗi bởi vì chuyện nhỏ này mà tức giận chứ?

Hình Diễn nhìn cô một cái với ánh mắt kì quái, "Nghĩ tiếp!"

"Hay bởi vì em đòi cái vỏ chăn và ga giường mà anh thích nhất? A, chẳng lẽ là bởi vì nếu lấy về nhà cũng không nên qua quýt? Nhưng là. . ." (những lí do của cô nàng thật là vô vẩn)

Hình Diễn không thể nhịn được nữa: "Nghĩ ở trong lòng, không cho phép phát ra âm thanh!"

"Ah . . ."

Đến phòng ăn, cha mẹ Hình và Hình Noãn đã ngồi chờ ở đó rồi, đã cách nhiều năm Viên Lai Lai gặp lại bọn họ vẫn có chút kính hãi như trước kia, dù sao năm đó bọn họ không tán thành chút nào việc cô cùng Hình Diễn đi chung với nhau, hơn nữa còn làm ra chuyện như vậy với cha mẹ cô.

Cô ngượng ngùng hướng cha mẹ Hình gật đầu một cái, Hình Diễn đỡ cô ngồi vào vị trí bên trong, chào hỏi cha mẹ, "Ba mẹ, đây là Lai Lai," lại liếc mắt nhìn Viên Lai Lai, "Đây là ba mẹ, em cũng đã từng gặp Hình Noãn, gọi ba mẹ đi."

Viên Lai Lai nhìn vẻ mặt nghiêm túc của cha Hình, lại nhìn mẹ Hình có vẻ ân cần, ngượng ngùng mở miệng, "Cha, mẹ."

Cha Hình từ đầu đến cuối một con mắt cũng không nhìn tới cô, chỉ giáo huấn Hình Diễn nói: "Sao chuyện kết hôn lớn như vậy lại không thương lượng với người nhà hả?"

Hình Diễn còn chưa mở miệng liền bị mẹ Hình chặn lại, "Thôi, nếu đã cưới vào cửa cũng không cần so đo những thứ này nữa, cô gái nhỏ, sau đó con có đạt được tiêu chuẩn chứ?" (cái tiêu chuẩn vượt qua môn học của Hình Diễn để cô đi du học đó)

Viên Lai Lai: . . .Sao còn nhớ chuyện này!

Hình Noãn thêm dầu vào lửa: "Em nhớ rõ chị dâu học chuyên ngành đều không hiểu, hiện tại có khá hơn chút nào hay không?"

Viên Lai Lai nhìn Hình Diễn cầu cứu, Hình Diễn cũng liếc nhìn cô một cái, tựa như người không liên quan ngồi ở đó uống trà, Viên Lai Lai ở dưới mặt bàn đạp chân của anh, bị anh tránh được, cô mất thăng bằng, ngã tựa vào trên người anh.

Nhìn hành động của hai người, ba người đối diện cùng co rút khóe mắt, Viên Lai Lai thấy Hình Diễn không chịu cứu mình, đành phải nói: "Có thể tốt hơn một chút rồi, là do thầy giáo dạy tốt, sau lại phụ đạo cho con."

Mẹ Hình nhìn về phía Hình Diễn: "Là thế phải không?"

Hình Diễn gật đầu một cái, "Về sau con sẽ từ từ dạy."

Mẹ Hình khoát khoát tay, nghe lời này của con trai, bà đã hiểu là có ý gì rồi, "Đến đây đi, gọi món ăn thôi, nếu là con dâu Hình gia của chúng ta, để cho một mình con gọi thực đơn đi." Nói xong đem thực đơn đẩy tới trước mặt Viên Lai Lai, rồi lại gọi người phục vụ đi tới.

Viên Lai Lai hai tay run run cầm lấy thực đơn, chỉ nhìn thoáng qua cô liền muốn kích động đến ngất đi, những chữ này là có ý nghĩa gì? Cô len lén giương mắt quan sát cách trang trí trong nhà hàng, hoàn toàn là phong cách châu Âu, trên giấy dán tường có một dòng chữ nhỏ, là tiếng Pháp, chẳng lẽ đây là nhà hàng ăn kiểu Pháp? Thu hồi lại ánh mắt, mở thực đơn ra, quả nhiên tất cả đều là tiếng Pháp. . .

Những chữ này có lẽ biết cô nàng, nhưng cô thật sự không biết bọn nó nha! Bị thúc giục, Viên Lai Lai lại đá Hình Diễn mấy đá dưới bàn, làm sao mà ngoài mặt anh tựa như người hoàn toàn không có chuyện gì, bởi vì cô có đạp chân của anh như thế nào anh đều không để ý tới, Viên Lai Lai ở trong lòng thầm oán, đây là e sợ người khác không biết nhà hàng của các người là kiểu Pháp sao? Nếu mở tại Trung Quốc sao không dùng thực đơn tiếng Trung!

Cô vuốt mồ hôi lạnh, nhìn người phục vụ một chút, người phục vụ cũng nhìn nhìn cô. Ôi mẹ nó! Đây không phải là bêu xấu cô sao! Cô hạ quyết tâm, chỉ vào một dãy trong thực đơn: "Từ đây tới đây, cứ như vậy." 'bụp' một tiếng gấp thực đơn đưa cho người phục vụ. Khi người phục vụ nhận thực đơn rõ ràng sùng sốt một chút, muốn nói cái gì lại thôi, cầm thực đơn đi ra ngoài.

Thấy mọi người trầm mặc, Viên Lai Lai cảm thấy cần thiết phải phá vỡ cục diện bế tắc này, cười ha ha hai tiếng, "Chúng ta năm người, gọi tám món ăn, đủ chứ?"

Mẹ Hình gật đầu một cái, "Các con đã kết hôn, tính toán lúc nào thì muốn có em bé?"

Viên Lai Lai: . . . . .

"Thế nào, các con còn không có tính toán sao?" Mẹ Hình tiếp tục ép hỏi, "A Diễn cũng không nhỏ, Lai Lai cũng hai mươi bảy hai mươi tám rồi, trễ nữa là quá tuổi phụ nữ có thai(*) rồi, thân thể không dễ dàng khôi phục."

Viên Lai Lai im lặng không nói gì, hai người ngay cả cuộc sống XX cũng không có, sinh con thế nào chứ, loại chuyện này bất luận như thế nào cô cũng không tự lực cánh sinh làm được a! Thấy mẹ Hình nhìn mình chằm chằm, cô vội vàng nhìn về phía Hình Diễn, "Chuyện này. . . Phải xem ý của thầy giáo!"

"Này, A Diễn hãy mau chuẩn bị một chút đi, mẹ sẽ sai chị Lê đến chăm sóc cuộc sống thường ngày của các con, đúng rồi, Lai Lai nấu nướng như thế nào?" Mẹ Hình thật đúng là, nhớ cái gì thì nhớ, tại sao lại hỏi vấn đề nấu ăn?

Viên Lai Lai không dám chậm trễ, vội vàng nói: "Ngon, ăn rất ngon."

Hình Diễn tiếp chuyện, "Vậy ngày mai trở về nhà nấu cho ba mẹ ăn một bữa thôi."

Viên Lai Lai trừng mắt nhìn anh, đây không phải là phá hủy hình tượng của cô sao!? "Chẳng qua con cảm thấy Thầy giáo nấu ăn càng ngon hơn, nếu không ngày mai chúng con trở về, con sẽ là trợ thủ." Nghĩ lừa ta à? Không có cửa đâu!

Mẹ Hình xua tay, "Biết làm là được, đâu phải thật cần con làm, trong phòng bếp ở nhà nuôi ba bốn người rồi, ngày mai các con trở về ăn cơm là được."

Viên Lai Lai thờ phào nhẹ nhõm, "Tốt tốt."

Mẹ Hình lại hỏi, "Trong công ty, con làm việc như thế nào?"

"Ách. . . Con đã. . . Không đi làm nữa rồi." sau khi cô chủ động bỏ đi, Hình Diễn cũng chưa nhắc chuyện muốn cô đi làm trở lại, hơn nữa chính cô cũng không muốn trở về đối mặt với nhiều lời đồn đại trong công ty, mấy ngày nay cô vẫn suy nghĩ đi ra ngoài tìm việc làm, sắc mặt mẹ Hình càng thay đổi, ngoài miệng còn nói: "Không đi cũng tốt, chuyên tâm ở nhà sanh con rất tốt."

Viên Lai Lai: . . Tôi không phải là heo nái!?

Ngược lại Hình Noãn nghe không nổi nữa, "Mẹ, đây là thời đại nào rồi, phái nữ đã sớm độc lập rồi, đúng không, chị dâu?"

Viên Lai Lai vội vàng gật đầu, thấy ánh mắt mẹ Hình lại vội vàng lắc đầu, cô thật sự không dám đắc tội với người nào hết a! Đúng vào lúc này, người phục vụ tiến lên giải nguy cho cô, nói tên đồ ăn bằng tiếng Pháp, sau đó để xuống một âu canh rồi rời đi.

Viên Lai Lai nhìn cái âu, hết chỗ nói rồi, tại sao lại đưa món canh lên trước?

Mẹ Hình mở miệng: "Con gọi canh?"

"A, a, ăn cơm thì phải ăn canh mới khỏe mạnh!" Trong lòng lại mơ hồ có chút bận tâm, lấy kinh nghiệm của cô mà xem, phân loại món ăn trên thực đơn đều đặt chung một nhóm, mới vừa rồi cô chỉ vào một dãy trong thực đơn, không phải toàn bộ đều là canh chứ?

Mẹ Hình gật đầu một cái, "Trong nhà của con còn có ai, đến lúc đó cùng hẹn gặp mặt một lần."

"Ba con mới vừa làm giải phẫu, thân thể không tốt, đợi đến khi ông hết bệnh con lập tức dẫn ông tới gặp mọi người." Cô ở trong lòng thầm oán, coi như là thân thể tốt lên rồi cũng chưa chắc chịu gặp các người nha.

Đang nói đến đây, một âu canh lại được mang lên, ánh mắt Viên Lai Lai nhìn chằm chằm vào cái âu, nhất thời có một loại kích động muốn trốn đi.

Hình Noãn nhìn cái âu một chút, lại nhìn sang Viên Lai Lai, "Chị gọi hai phần canh?"

Viên Lai Lai gật đầu như giả vờ, "Đúng vậy, đúng vậy, chị thấy có nhiều người mà." Khí thế thật yếu ớt.

Mọi người: . . . . .

Đội đến khi phần canh thứ ba bốn năm được mang lên, mặt của mọi người liền biến thành o(͡ ͜ ͟ ͠ ͡)o như hình biểu tượng trong computer.

Hình Diễn ngoắc tay gọi người phục vụ bô bô nói những thứ gì, người phục vụ đáp ứng, trong chốc lát một món ăn không phải canh được đưa lên. Viên Lai Lai xoa xoa mồ hôi lạnh dưới bàn, yên lặng sờ sờ chân Hình Diễn, trong lòng nói: Thầy giáo, thầy thật đúng là cứu tinh!

Hình Diễn quay đầu lại nhìn cô, trong mắt không rõ ý vị gì, trong lòng Viên Lai Lai hoảng hốt, vội vàng thu hồi tay của mình, thật mất mặt, tại sao mình lại sờ soạn chân của anh ta . . . ! Sắc nữ!

Lục tục ba âu thức ăn mới lại được mang lên, Viên Lai Lai mỗi khi thấy người phục vụ đi về phía này, mỗi lần đều khẩn trương muốn chết, cho đến lần thứ tám, trước mặt mỗi người đều có một cái âu lớn to như cái chậu tắm, giương mắt nhìn 4 cái chậu lớn trước mặt mình, cô không còn dũng khí nhìn bố chồng mẹ chồng.

Hình Noãn nói đùa: "Không nghĩ tới chị dâu thích uống canh như vậy a."

Viên Lai Lai yên lặng nhìn 4 cái chậu tắm trước mặt mình, liệu phục vụ có phải cố ý gây trở ngại cho cô hay không, toàn chọn chậu lớn để trước mặt cô, vốn là kiểu người nhỏ nhắn đáng yêu, bây giờ thì nhìn cũng không thấy được mặt cô rồi, "Ăn canh rất tốt cho thân thể." Những lời này khi nói xong ngược lại liền tâm bình khí hòa, ba đào mãnh liệt đã qua, hiện tại cô đã có thể gió êm sóng lặng rồi.

Hình Noãn lại cười cợt đôi câu, không khí vừa trầm lắng xuống. Mẹ Hình đã ra về ghét bỏ, ánh mắt không để ý tới Viên Lai Lai nữa, Hình Diễn cùng cha bắt đầu thảo luận vấn đề thị trường chứng khoán mới hâm nóng bầu không khí lên, nhưng từ lúc bắt đầu ăn tới khi kết thúc biến thành cuộc hội đàm của hai người bọn họ. Viên Lai Lai trong lòng thấy vui mừng, như vậy cũng tốt, tránh khỏi lúng túng.

Com nước xong, người phục vụ len lén kéo cô qua một bên nói xin lỗi cô, vốn là có thực đơn tiếng Trung, chỉ là anh ta sợ ý cảm nhầm, Viên Lai Lai nghe lời này, thiếu chút nữa là cầm dĩa lên một phát đập chết.

Cha mẹ Hình và Hình Noãn cùng ngồi một chiếc xe rời đi, Hình Diễn đưa Viên Lai Lai về nhà, mới vừa ngồi vào trong xe Viên Lai Lai liền bắt đầu chất vấn, "Tại sao anh không giúp em?"

Khóe miệng Hình Diễn hiện ra nụ cười mờ ám, "Em sờ anh làm gì?"

"Em . . ." Viên Lai Lai quần bách, "Em khẩn trương thôi! Anh biết rõ em không biết tiếng Pháp còn không giúp chỉ bảo, thế mà làm thầy giáo người ta à?"

"Là ông xã." Hình Diễn cải chính.

Viên Lai Lai vẫy vẫy tay, "Bất kể là cái gì, đây không phải là điều trọng điểm đúng không?"

"Trọng điểm là vài ngày trước em viết mấy bộ hồ sơ lý lịch để đi làm bên ngoài." Hình Diễn theo thói quen dùng ngón tay gõ tay lái, "Ở nhà nhàm chán thì tới công ty đi làm đi."

"Không cần, đi để bị người ta nhìn miễn phí sao? Một tháng nay em đã bị truyền thông quấy rầy đủ rồi." Mấy ngày gần đây đã đỡ hơn rất nhiều rồi, những ngày đầu mới kết hôn cô đều không dám ra cửa.

Lời của Tác giả: câu chuyện ăn canh này dựa vào một chuyện có thật, năm đó anh trai của tôi tham gia quân ngũ, có lần thủ trưởng dẫn bọn họ đi ăn cơm ở một nhà hàng Pháp, kết quả người bán hàng lấy sai thực đơn, đưa cho bọn họ thực đơn tiếng Pháp, thủ trưởng bọn họ không biết còn hung hăng, chỉ một loạt, kết quả là gọi tám cái chậu tắm, bọn họ mỗi người uống hai chậu rồi về.

(*) Độ tuổi phụ nữ nên có thai tốt nhất là 25 – 30. Đây là thời điểm rất dễ mang thai và sinh con bói cơ thể phụ nữ đã phát triển ổn định và hoàn chỉnh, thời gian phục hồi sau sinh mau lẹ và không ảnh hưởng nhiều đến vẻ đẹp. Do có nhiều thuận lợi như sức khỏe, kinh nghiệm, quan hệ hôn nhân. . . nên sinh con ở độ tuổi này còn giúp phụ nữ giảm rủi ro mắc bệnh ung thư vú hay dạ con. Tỷ lệ sảy thai khoảng 10%, tỉ lệ mắc hội chứng Down là 1/1.250 và khuyết tật nhiễm sắc thể là 1/476.

Bạn đang đọc truyện *Thú Nam Và Tiểu Bạch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40

Ads "Vậy thì học vẽ tranh đi, không phải em thích vẽ tranh sao?" Ngày đó cô bỏ đi, anh sai người điều tra quá khứ của cô, thì ra cô chỉ đi Italy nửa năm rồi về nước, nhưng vẫn không đi tìm anh, cho đến khi Vệ Thần tìm được cô. Mấy năm nay cuộc sống lênh đênh không ổn định, hàng năm phải thay đổi công việc hai lần, căn bản không có thời gian đi học thứ mình thích.

Viên Lai Lai sững sốt một chút, tuổi của mình như này còn có thể đi học ư?

Hình Diễn tiếp tục nói: "Nghe danh tiếng của Vương Tam Thạch chứ? Hiện tại ông ta chưa thu nhận học trò, em đi gặp ông ta đi, có thể đến xin ông ta thu nhận hay không còn xem năng lực của em."

"Năng lực?" Khóe miệng Viên Lai Lai giật nhẹ, thật sự cô cho là mình không có năng lực gì, làm cái gì hòng cái đó, ngay cả ông trời cũng gây khó dễ với cô, cô lấy cái gì chứng minh năng lực của mình đây?

"Mấy ngày này em chuẩn bị một chút, Chủ nhật anh dẫn em đi gặp ông ta."

"Nhưng em không muốn đi học." Viên Lai Lai nghĩ tới nghĩ lui rồi cự tuyệt anh, hiện tại cô đã 27, hơn nữa đã bao nhiêu năm không sờ tới bút vẽ rồi, tuy ngày xưa khi còn thanh xuân cô rất có hứng thú đối với vẽ tranh.

Tốc độ xe chậm lại, Hình Diễn quay đầu nhìn cô, "Tại sao?"

"Em đã già như vậy rồi, em cần chính là hòa nhập cùng mọi người mà không phải ngày ngày ngồi ở đó vẽ tranh một mình." Nếu Thầy giáo Vương chỉ có một đồ đệ là cô, chẳng phải là ngày ngày muốn cô chỉ tiếp xúc với một người? Cô không điên mới là lạ!

Hình Diễn im lặng một lúc, Viên Lai Lai tính tình hoạt bát, để cho cô cả ngày ngồi ở đó một mình, đúng là anh suy nghĩ chưa vẹn toàn, "Vậy thì về công ty đi làm thôi." Anh đưa ra quyết định sau cùng.

Viên Lai Lai mặc dù không phản bác lại anh, nhưng buổi chiều về đến nhà tiếp tục viết mấy bộ hồ sơ lý lịch, cô không cần quay về Hình thị có được hay không!

Ngoài dự tính, đêm đó Viên Lai Lai đợi đến hai giờ sáng, Hình Diễn vẫn như cũ chưa về nhà, cô tắt ti vi trở lại phòng ngủ, tự ném mình lên trên giường, rồi bắt đầu gọi điện thoại cho Tần Miểu.

Kể từ sau lần đem cô ấy bán miễn phí cho người đàn ông kia, cũng không quan tâm tới cô ấy nữa, nhân dịp này hỏi thăm cũng thuận tiện có cơ hội phản nản với cô ấy.

Điện thoại vang lên ba lần mới có người nghe, "Alo?"

Viên Lai Lai sững sờ, bật thốt lên, "Tần Miểu, giọng của cậu sao biến thành giọng đàn ông?"

Trong bóng đêm, những chiếc gân ở khóe miệng của đối phương co quắp nửa ngày mới nói được: "Cô ấy ngủ rồi, cô có chuyện gì sao?"

"Tôi đương nhiên có chuyện, cô ấy ngủ rồi vậy sao anh lại ở đây?" Có đàn ông! Có gian tình!

Đối phương tức giận, "Ngủ!" Một người đàn ông với một người phụ nữ còn có thể làm gì? Sớm đã nghe thấy Viên Lai Lai có chút ngốc nghếch, hôm nay xem ra thật đúng là không phải loại ngốc bình thường!

"Ah. . . Như vậy. . . Anh có phải người đàn ông gặp ở trên thuyền lần trước không?" Nghe giọng rất giống nha!

Người đàn ông cam chịu.

"Anh làm nghề gì vậy?" Viên Lai Lai tiếp tục hỏi.

"TT." Lưu Hằng ôm Tần Miểu ở bên cạnh vào trong ngực mình, vốn cho là Tần Miểu đã đủ bạo khí (tinh thần mạnh bạo) rồi, thì ra là có người so với cô còn bạo khí hơn.

"A, vậy chắc anh cũng là giám đốc ... đúng không?" Cặp mắt Viên Lai Lai lóe sáng, giống như thấy được ngày mai tươi đẹp của nước Trung Hoa đổi mới, cô vui sướng đứng đưa đôi chân.

Trực giác của Lưu Hằng cho biết có mùi nguy hiểm, cảnh giác hỏi, "Cô hỏi làm gì?"

"Anh giới thiệu cho tôi một công việc chứ sao." Rốt cuộc đã vào vấn đề chính! Lưu Hằng thờ phào nhẹ nhõm, "Sao cô không đến Hình thị?"

"Tôi không phải là con khỉ, đi đến ngày ngày bị nhòm ngó à. Mà anh không biết đâu, hiện tại người nào đó không quan tâm tới tôi nữa rồi, đến bây giờ còn chưa về nhà đấy, anh nói tôi đắc tội gì với anh ta chứ? Mọi người đều nói hôn nhân sau 7 năm mới nảy sinh vấn đề, tôi đây còn chưa đến 7 năm đâu. Ngày cầm giấy đăng ký kết hôn, anh ta ném tôi một mình ở trên đường cái rồi lái xe đi. Anh đã biết sự việc rồi, anh phân tích một chút cho tôi, có phải là đàn ông trước khi kết hôn với sau khi kết hôn đều có sự khác biệt lớn như vậy hay không?"

Lưu Hằng còn chưa nói gì, lại nghe thấy Viên Lai Lai nói tiếp: "Hơn nữa sau khi kết hôn anh ta cũng chưa có chạm vào tôi nữa, có phải nơi đó có vấn đề hay không?" ("nơi đó" là cái nơi nào vậy)

Tự nhiên biết giữa vợ chồng nhà người ta có nhiều nội tình như vậy, Lưu Hằng có chút hứng thú, "Phụ nữ các cô bình thường đều thảo luận những thứ này sao?"

"Ách. . . . . Không sai."

"Ngày mai tới Hằng Viễn đi, cô làm chung một bộ phận với Diệu Diệu (Tần Miểu), ngày mai cô ấy sẽ đón cô, cứ như vậy đi, ngủ ngon." Nói xong không chút do dự cúp điện thoại.

Viên Lai Lai nhìn điện thoại, "Người này sao thế! Không phải đã đồng ý phân tích giúp mình sao?"

"Đã trễ thế này còn gọi điện thoại với ai?" Giọng của Hình Diễn vang lên ở cửa ra vào, Viên Lai Lai theo bản năng thu hồi điện thoại, thấy Hình Diễn nhú mày một cái.

Viên Lai Lai có chút giật mình, "Hôm nay về sớm như vậy à? Không xã giao nữa hả?" Cô có cảm giác trước lúc hai người kết hôn, anh không có nhiều "xã giao" như vậy, tại sao sau khi kết hôn thì mỗi ngày đều có xã giao?

Hình Diễn không trả lời vấn đề của cô, mà ngồi ở bên cạnh rồi nhìn thẳng vào mắt cô, hỏi một lần nữa, "Mới vừa rồi gọi điện thoại với ai?"

"Không ai cả." Viên Lai Lai có chút không tự nhiên, mới vừa rồi anh đã nghe được bao nhiêu? Có nghe đến đoạn cô nói về cuộc sống X X hay không? Trời ơi, quá mất mặt nha.

"Là đàn ông?" - Giọng nói của Hình Diễn không tốt gần như là chất vấn rồi. Viên Lai Lai ngửi thấy mùi rượu trên người của anh, "Anh uống say rồi hả? Có muốn em rót ly trà cho anh không?" Câu hỏi của anh khiến cô cũng yên tâm hơn nên không nghĩ tới việc cần phải trả lời anh. Nhưng không ngờ giọng của Hình Diễn đột nhiên lên cao 2 dB (đề xi ben – đơn vị đo âm lượng), kèm theo chút bá đạo, "Trả lời câu hỏi của anh."

Viên Lai Lai sợ hết hồn, thanh âm cũng lớn hơn, "Là Tần Miểu! Anh làm gì mà lớn giọng thế!" Cho là cô sợ anh à! Kết hôn là có thể lớn tiếng sao! Vớ vẩn ! ! !

Hình Diễn lắc đầu một cái, "Không đúng, rõ ràng là giọng của đàn ông."

"Là người đàn ông của Tần Miểu mà!" Nói xong còn lấy điện thoại ra cho anh nhìn, "Nhìn đi!"

Hình Diễn không nhìn, ôm cô vào trong ngực, "Em gọi điện thoại cho anh ta làm gì?" Nói rồi tự mình cời dép lên trên giường, giờ phút này anh chỉ muốn ôm cô một lát, tuy hơi say nhưng suy nghĩ vẫn thật tỉnh táo, nghe thấy cô cùng người đàn ông khác gọi điện thoại là sẽ tức giận bất an.

"Em gọi cho Tần Miểu, kết quả là anh ta nghe." Viên Lai Lai không nói ra chuyện nhờ anh ta giúp tìm việc làm, nếu biết Hình Diễn sẽ cương quyết không chịu.

Tối nay Hình Diễn rất khác thường, từ trước đến giờ anh là người yêu sạch sẽ, nhưng bây giờ ngay cả áo ngủ cũng không thay mà trực tiếp hôn cô. Trong lòng Viên Lai Lai có chút căng thẳng, nhất định là anh nghe được chuyện cô nói vừa rồi nên mới như vậy. Nhưng loại việc này không phải là đàn ông nên chủ động sao? Nhất định cô phải nói ra trước anh mới chịu ư? Cô không phải sắc nữ a a a . . .

Khác biệt với mọi khi là Hình Diễn dịu dàng hơn rất nhiều, nhưng lại đòi hỏi vô độ, muốn cô hết lần này đến lần khác, cho tới lúc Viên Lai Lai ngủ mê man mới thôi.

Ngày hôm sau khi Viên Lai Lai tỉnh dậy, Hình Diễn đã không còn ở đây, tâm tình của cô cực kỳ tốt, đây coi như là tình cảm vợ chồng tiến thêm một bước rồi sao?

Cầm điện thoại lên nhìn thời gian, phát hiện có tận 10 cuộc gọi nhớ, tất cả đều là của Tần Miểu. Lúc này cô mới nhớ tới tối hôm qua đã nhờ người đàn ông của cô ấy giúp tìm công việc, hôm nay chắc là nói về chuyện đi làm.

Sau khi rửa mặt, nhanh chóng ra cửa thuê xe, đến dưới tòa nhà Hằng Viễn, cô vội gọi điện thoại cho Tần Miểu ra ngoài đón. Tần Miểu vừa thấy cô cho luôn một cái tát, "Cậu là heo à, bây giờ đã là buổi trưa!"

"Tớ đâu có được đi ngủ sớm, hai giờ đêm gọi điện thoại cho cậu lại là đàn ông nghe máy, nói đi, lúc đó cậu đang làm gì?" Viên Lai Lai khoác cánh tay của cô, cố ý nhắc tới chuyện tối ngày hôm qua.

Ánh mắt của Tần Miểu nhấp nháy, "Cậu không phải không hiểu tớ, làm việc và nghỉ ngơi đều như vắt chanh vậy, nhất định là đã ngủ rồi... Ngày hôm qua, anh ta đưa tớ về nhà thật sự là quá muộn, nên mới có thể ngủ nhờ ở nhà tớ, cậu đừng nghĩ quá nhiều."

"Dĩ nhiên tớ sẽ không nghĩ quá nhiều, điện thoại di động là vật kề cận với cậu mà hai giờ đêm còn có người giúp cậu nghe điện thoại nha. Đừng đánh, đừng đánh, trước tiên nói một chút về công việc đã tìm cho tớ là gì đi?" Viên Lai Lai bảo vệ đầu, không hiểu nổi sao mọi người thích đánh vào đầu cô như vậy. Đầu của cô không phải là tảng đá đánh sẽ không nát nha!

"Chăm sóc khách hàng, tớ là người quản lý bộ phận khách hàng, về sau cậu chính là cấp dưới của tớ, tớ sai làm gì thì cậu phải làm cái đó, có nghe hay không!" Tần Miểu uy hiếp, lại thấy vẻ mặt không thể tin được của Viên Lai Lai.

"Không thể tin được, với tư chất của cậu lại có thể lên làm quản lý? Có phải là đi cửa sau với người đàn ông của cậu không? Nói ngay!"

"Dĩ nhiên không phải! Vừa nhìn đã biết tớ chính là nhân tài(*) kinh doanh có được hay không? Chỉ có những người vô dụng mới có thể đi cửa sau," nói xong đảo mắt một vòng nhìn ở trên người Viên Lai Lai, "Ví dụ như cậu."

(* nguyên văn là tỉnh anh, nhưng ta để là nhân tài cho dễ hiểu, thực ra nghe tỉnh anh thì hay hơn)

Viên Lai Lai đã có thói quen bị cô bạn khinh thường, không thêm để ý tới cô ấy nữa..., “Không phải là cậu học tài chính sao? Có liên quan gì đến chăm sóc khách hàng đâu?” Cô luôn có thể nói trúng điểm trọng yếu của sự vật. Nhân tài kinh doanh? Lừa dối Viên Lai Lai - cô à? Không có cửa đâu!

Mặt của Tần Miêu tối sầm, “Đương nhiên có liên quan, đều là cống hiến cho công ty phát triển tốt hơn thôi!” Nói xong kéo kéo Viên Lai Lai, “Thừa dịp buổi sáng còn chưa có nhiều việc đi vào làm thủ tục cho nhanh.”

Đúng là do có người quen giới thiệu, chưa đến năm phút đồng hồ hai người đã làm xong thủ tục. Tần Miêu dẫn Viên Lai Lai vào phòng làm việc của mình, “Về sau cậu chính là thư ký của tớ, cái bàn này sẽ là của cậu!” Cô chỉ vào một góc bên trong phòng làm việc.

Viên Lai Lai nhìn mà không thể tin được, chỉ có một tủ sách cùng cái bàn với ghế gỗ lớn bằng cái bàn học sinh tiểu học, “Chị gái, mời chị nói cho tôi biết, tôi không phải tới nơi này để đi học chứ, hơn nữa cái bàn nhỏ như vậy có thể đặt được mấy vi tính sao?”

Tần Miêu liếc nhìn cô một cái, “Công ty còn chưa chuẩn bị máy vi tính cho cậu đâu.”

“Vậy hàng ngày tớ phải làm những gì?” Ngắn người sao?

“Trước tiên cho cậu ngây ngô hai ngày, tớ đã sai người đi mua cái bàn lớn rồi, về sau bố trí cậu ngồi trong phòng làm việc của tớ, không có việc thì có thể lên mạng một chút. Cậu thấy không, ở ngoài kia, nhân viên chăm sóc khách hàng trên mạng và chăm sóc khách hàng qua điện thoại cực khổ muốn chết, mỗi ngày bận đến chết, cậu làm thư ký cho tớ, muốn làm gì thì làm nha, tuyệt đối không khổ cực.” Đây chính là cô đặc biệt chăm sóc người bạn được coi như chị em tốt của mình trong nhiều năm qua.

Viên Lai Lai không tỏ vẻ cảm kích chút nào, mà là tò mò hỏi cô, “Vậy mỗi ngày cậu làm gì?”

Bạn đang đọc truyện *Thú Nam Và Tiểu Bạch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41

“Nhân viên chăm sóc khách hàng không xử lý được vấn đề sẽ chuyển cho Phó quản lý giải quyết, có ba Phó quản lý, nếu bọn họ cũng không giải quyết được thì tới tìm tớ, dĩ nhiên, mỗi tháng cũng không vượt quá một vụ việc không giải quyết được, cho nên. . . Công việc của tớ có thể nói là nhàn rồi.” Những bộ phận khác đều không có Phó quản lý, mà cái bộ phận này của cô chẳng những có, mà còn có 3! Dù đánh chết cô, Tần Miêu cũng không muốn thừa nhận đây là ưu đãi đặc biệt của Lưu Hằng. Ngay cả lên làm người quản lý như thế nào, cô cũng không giải thích được, nói gì là đi xử lý vấn đề, một tháng xử lý duy nhất một trường hợp khó khăn cũng là cô xin chỉ thị phía sau của anh, anh sẽ nói cho cô biết phải giải quyết như thế nào.

Viên Lai Lai im lặng, âm thầm nói một câu, “Cậu không phải mới vừa nói cậu là nhân tài à . . .”

Buổi trưa hai người ăn cơm xong, buổi chiều Tần Miêu sai người mang máy vi tính cho Viên Lai Lai, hai người chơi trò chơi Online một lúc thì đã hết giờ làm việc. Tại bãi đậu xe, Viên Lai Lai tội nghiệp đứng ở trước xe của Lưu Hằng, ánh mắt nhìn hai người với vẻ mong đợi không nói được lên lời, mặc dù cô là cái bóng đèn hơi sáng một chút, nhưng chẳng lẽ lại muốn cô đi ăn cơm một mình sao? Một tháng nay cô đã ăn ba bữa sáng – trưa - tối một thân một mình rồi, hôm nay cô nhất định phải đi ăn cơm cùng bọn họ!

Tần Miêu ngồi ở trong xe nhìn cô, “Ngoan, nhanh về nhà đi.”

“Tớ muốn ăn cơm.” Viên Lai Lai miệng mếu máo.

“Về nhà ăn đi.”

“Ăn cơm!” Viên Lai Lai kiên quyết, nắm chặt hai quả đấm, giờ giờ trước mặt Tần Miêu.

“Chúng tớ còn. . . . .”

“Ăn cơm!”

Tần Miêu trừng mắt nhìn cô, người này sao không có mắt như vậy! Không thấy cô đang giận dữ với người khác sao? Hét lớn một tiếng, “Lên xe! Đi ăn cơm!”

Viên Lai Lai không nói hai lời ngồi vào ghế phía sau, “đi Vân Trung Hải.”

Tần Miếu liếc nhìn cô một cái trong kính chiếu hậu, "Nhìn cậu thật thô tục, tối nay ăn lẩu, lần trước tớ đến nhà của cậu, ở bên cạnh nhà cậu mới mở một cửa hàng ăn nhỏ." Cô nàng là người không ăn cay không vui.

Viên Lai Lai âm thầm khóc trong lòng, còn chưa kịp nói cho Tần Miếu là cô đã dọn nhà, và đã kết hôn rồi, hơn nữa nhìn tình trạng hiện nay dường như Hình Diễn không có ý định cùng cô vượt qua, mặc dù tối hôm qua hai người rất là kịch liệt, nhưng cả ngày hôm nay anh không gọi điện thoại quan tâm tới cô, trước kia anh không như thế này. . . . .

Lưu Hằng lên tiếng giải vây thay Viên Lai Lai, "Một quán ăn mới mở Trên đường Hoàng Hoai, chúng ta tới nơi đó ăn." Giọng nói ra lệnh không cho người khác phản đối giống hệt Hình Diễn.

Hai cô gái nhỏ bên cạnh đều có tâm sự riêng nên yên lặng mãi cho đến quán ăn.

Lưu Hằng ga lăng mở cửa cho hai người, hai người với sắc mặt khác nhau, kéo cánh tay đi về phía trước. Trong lúc đó, Viên Lai Lai có điện thoại của Tư Ninh gọi đến, muốn nói chuyện quan trọng với cô, liền bị Viên Lai Lai cự tuyệt. Cô ta tìm mình có thể có chuyện gì, chồn chúc tết gà, không có ý tốt mà.

Nhưng khi ba người ngồi xuống, Viên Lai Lai thấy cách đó không xa Hình Diễn cũng ở đây, rốt cuộc hiểu rõ tại sao Tư Ninh phải gọi điện thoại cho mình. Viên Lai Lai quay lưng về phía Hình Diễn ngồi, nhưng nhờ kính thủy tinh chiếu hậu trước mặt có thể nhìn được rõ ràng về mặt của anh. Anh ngồi đối diện với một cô gái, cho dù là ngồi, cũng có thể nhìn ra được là một cô gái xinh đẹp cao gầy, tóc quăn đen nhánh buông xuống ở đầu vai, mang nét phong tình.

Hai người ngồi ở chỗ đó, thật là một quang cảnh đầy sắc xuân.

Ánh mắt Hình Diễn vẫn dừng lại ở trên người cô gái kia, cũng không phát hiện ra có ba người bên này đã thấy bọn họ.

Tần Miếu giật nhẹ Viên Lai Lai, "Tớ nhìn người kia sao quen thật đấy."

Viên Lai Lai tối mắt cúi mặt xuống, "Cậu có phải nhìn lầm không!"

"Ách. . . Vậy cô gái đối diện với anh ta là ai? Trông ánh mắt của anh ta nhìn người ta dịu dàng có thể chảy ra nước rồi." Nói xong còn không quên nhìn Lưu Hằng một cái.

Lưu Hằng cũng sâu xa nhìn cô, "Đó là Tư Tinh, mấy năm trước hai người là một đôi nổi tiếng, sau đó Tư Tinh chợt xuất ngoại, chuyện hai người này cũng không rõ ràng."

Trong đầu Viên Lai Lai thoáng hiện qua chuyện đêm đó, hai người từ trên thuyền trở về nhà cô, trong điện thoại anh có nhắc tới cái tên Tinh Tinh. Anh nói, lúc ấy nếu không phải bận tâm đến Tinh Tinh anh sẽ không khách khí. . .

Người kia chính là Tư Tinh ư?

Nói như vậy, quá khứ của hai người không đơn giản? Tìm Viên Lai Lai rót xuống, anh nói anh và Tư gia có hôn ước, thì ra đối tượng lúc đầu là Tư Tinh, Tư Tinh bỏ đi sau mới có Tư Ninh, khó trách anh đối với Tư Ninh tuyệt tình như vậy, căn bản là vì không yêu cô ta.

Hiện tại, suy nghĩ cẩn thận thì hành động lạ kì của anh ngày hôm qua, hóa ra không phải vì nghe được cô nói chuyện qua điện thoại, mà là vì cô gái này.

Trong lòng tràn đầy đau thương, Viên Lai Lai không nói một câu liền đứng lên, Tần Miếu nhìn cô, còn đang suy nghĩ cô lúc nào thì có khí cốt như vậy, lại dám đi bắt kẻ thông dâm, ai ngờ một khắc sau liền nhìn thấy cô nàng đi tới một hướng khác, khoe miệng cô giựt giựt, thật là người không nên thân mà! Nếu cô nàng không xuống tay được, hãy để cô giúp cô ấy đi, chỉ là cô còn chưa đứng lên, liền bị Lưu Hằng kéo, "Em làm gì thế?"

"Bắt kẻ thông dâm! Buông tay ra!" Cô thúc giục anh, trên mặt rất là mất hứng, nhỏ giọng quát: "Đi tóm kẻ khiến người khác mất hứng, em đi bắt người ta, anh còn không cho, anh muốn làm gì?"

"Em đừng xen vào chuyện của người khác." mặt Lưu Hằng lạnh lùng kèm theo một tia giận tím tái.

Tần Miếu vuốt ve tay của anh, "Ai là người khác? Anh mới là người khác! Buông tay!"

Lưu Hằng hừ lạnh một tiếng, "anh là người khác, là người khác ngủ ở trên giường của em?"

"Không phải anh cũng đã ngủ trên giường với người khác sao!" Tần Miếu nổi giận, lại còn dám nói chuyện này với cô?

"Đó là trước kia! Anh là một người đàn ông bình thường!"

Tần Miếu tay quơ quơ từ trên xuống dưới, mắt tròn trố, "Em cũng là cô gái bình thường, sao em lại không đi ra ngoài câu tam đáp tứ?" (ý là đi lăng nhăng)

"Đừng nói lời không có đạo lý."

"Anh đi mà tìm người phân rõ phải trái với anh, lời kéo xong chưa, còn không buông tay, em còn phải đi... Eh? Người đâu rồi?" Tần Miếu vừa quay đầu,

Hình Diễn cùng Tư Tinh đã sớm đi ra, cô nổi giận, nhìn Lưu Hằng, "Đồ sao chổi, ở chung một chỗ với anh sẽ không gặp chuyện gì tốt mà!"

Bên kia, khi đến phòng rửa tay Viên Lai Lai lấy điện thoại bấm gọi cho Tư Ninh, "mới vừa rồi cô muốn nói với tôi vậy?"

"Cô không phải là đã biết sao? Người trong lòng A Diễn trở lại, cô cảm thấy còn có thể ở cùng anh ta bao lâu?" thanh âm của Tư Ninh còn mang theo tiếng vọng, giọng nói mang vẻ giễu cợt.

Viên Lai Lai nổi đóa, "Chúng tôi đã đi đăng ký, tôi không ly hôn, có thể vẫn lôi kéo được anh ta, cô nói xem chúng tôi có thể ở cùng nhau bao lâu!" Rủa cô đúng không? Cô - Viên Lai Lai chính là người thích mềm không thích cứng rồi, sẽ phải lôi kéo Hình Diễn thế nào đây?

"Vậy cũng phải xem anh ta có nguyện ý cùng cô níu kéo hay không, lần này Tư Tinh trở về nhưng vẫn là độc thân, cô cứ như vậy có nắm chắc không? Năm đó bọn họ yêu nhau chết đi sống lại đây." Tư Ninh nhớ tới cái gì liền 'a' một tiếng, "Cô có cảm thấy ngày hôm qua A Diễn có cái gì khác lạ hay không, tối hôm qua anh ta đi đón chuyến bay của Tư Tinh, hai người ở chung một chỗ rất lâu."

Viên Lai Lai đầy lòng quặn đau một cái, "Nói xong rồi hả? Nói xong thì tôi đi ăn cơm."

"Cô nhìn cô xem, là cô gọi điện thoại cho tôi, hỏi xong cứ như vậy mà phui bỏ tôi đi à? Sao không cùng uống ly cà phê?" thanh âm của Tư Ninh càng ngày càng rõ ràng, cũng càng ngày càng rõ ràng là đùa cợt.

Viên Lai Lai đột nhiên xoay người, thấy Tư Ninh đã đứng ở sau lưng của mình, cô sợ hết hồn, lui về sau một bước, trong tay còn cầm điện thoại, "Sao cô lại ở đây?"

"Giúp cô bắt kẻ thông dâm a." Tư Ninh thu điện thoại nhìn về phía Viên Lai Lai cười.

Viên Lai Lai tức giận, "Thần kinh!"

Tư Ninh tóm cánh tay của cô, "Dẫn cô đi xem điều cô muốn nhìn thấy." Nói xong liền lôi kéo Viên Lai Lai đi ra ngoài.

Đi tới cửa, vừa hay nhìn thấy hai người trẻ hóa đơn xong, Tư Tinh tự nhiên khoát cánh tay Hình Diễn quay lưng rồi đi, Tư Ninh lôi kéo Viên Lai Lai theo sau, Viên Lai Lai né tránh cô ta, "Tôi không đi."

Tư Ninh sững sờ một chút, "Cô không phải muốn đi xem bọn họ làm cái gì một chút sao?"

"Không muốn." Viên Lai Lai cự tuyệt, "Bàn bè của tôi vẫn còn chờ tôi cùng ăn cơm, tôi đi trước đây." Nói xong không để ý về kinh ngạc của Tư Ninh, liền đi về phía Tần Miếu. Cô nhìn thấy phản chiếu trong kính hình ảnh Tư Ninh đứng một lát, sau đó nhanh chóng đi theo ra ngoài, trong nháy mắt cô vì Tư Ninh mà cảm thấy bị ai.

Tần Miếu thấy vẻ mặt Viên Lai Lai không tốt lắm, cố làm bộ cao hứng vỗ vỗ cô nàng, "Chỉ là một tên đàn ông mà thôi, ngày mai tớ sẽ giới thiệu cho cậu một chục người."

"Tốt." Viên Lai Lai đáp ứng.

Khỏe miệng Tần Miếu giật giật, cô cũng không phải là không muốn sống, dám giới thiệu đàn ông cho Viên Lai Lai ư, "Tớ giúp cậu gọi thịt bò bít tết, còn bảo người phục vụ đặc biệt đi ra ngoài mua đồ uống Vượng Tử mà cậu thích nhất, nhanh ăn đi." Một bữa cơm này, ba người cũng không nói chuyện, Tần Miếu đang giận dữ với Lưu Hằng, Viên Lai Lai lại gặp chuyện như vậy, bữa cơm này có thể nói là ăn không biết ngon.

Trên đường trở về, Lưu Hằng hỏi Viên Lai Lai, "Đưa em đi . . ."

Viên Lai Lai nhanh chóng đáp lời, "Về nhà Tần Miếu!"

Tần Miếu hô to một tiếng, giống như bị kinh sợ, "Trở về nhà thầy Hình đi"

Viên Lai Lai yên lặng nhìn cô, trong đôi mắt nhỏ tất cả đều là uất ức, cô muốn dùng vẻ mặt này cảm hóa Tần Miếu, Tần Miếu mềm lòng, không còn hơi sức nói: "Được rồi. . ." Thừa cơ hội này tách khỏi Lưu Hằng, yên tĩnh một chút cũng tốt, trong lòng cô yên lặng nghĩ thầm. Lưu Hằng không nói gì, hai mươi phút sau chỉ nói: "Đến rồi."

Viên Lai Lai xuống xe, liếc mắt nhìn tiểu khu, sao quen mắt thế này? Ô, mẹ hán chứ, không phải tiểu khu Lưu Vân sao? Chẳng lẽ Tần Miếu cũng ở nơi này? Con mẹ nó, lại bị lừa rồi!

Lưu Hằng kéo Tần Miếu đang muốn xuống xe, "Đây là nhà cô ấy, em ở trong này chờ, anh đi nói vài câu với cô ấy."

Thấy Lưu Hằng xuống xe, Viên Lai Lai đem toàn bộ bất mãn đối với anh ta viết ở trên mặt, Lưu Hằng hơi hơi nhíu lông mày, đi tới trước mặt cô, "Chuyện xảy ra cần giải quyết mới là đạo lý, em trốn tránh như vậy vô dụng thôi"

Viên Lai Lai im lặng.

"Chuyện bọn họ đã là rất nhiều năm trước rồi, anh cho em biết bởi vì em là bạn của Tần Miếu, nghe được từ miệng anh sẽ khách quan hơn, nếu là người khác có dã tâm nói cho em nghe, hoàn toàn sẽ là ý nghĩa khác rồi."

Im lặng như trước.

Bạn đang đọc truyện *Thú Nam Và Tiểu Bạch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42

"Còn nhớ chuyện xảy ra trên tàu ngày đó không? Sáu năm trước cũng từng xảy ra với Tư Tình, lúc đó bọn họ cũng chưa chứng chạc, em có biết đối với người trẻ tuổi tình yêu phải luôn trọn vẹn, xảy ra chuyện như vậy bọn họ cũng không chịu được, Tư Tình khư khư cố chấp, bỏ ra nước ngoài, Hình Diễn từng đuổi theo, chỉ là khúc mắc giữa bọn họ cũng không giải quyết được, cho nên không thể nào ở bên nhau, chưa đầy một năm thì Tư Tình kết hôn, cưới một người Anh, lần này cô ấy ly hôn rồi trở về đây, cho dù mục đích của cô ấy là gì thì chỉ cần cô tin Hình Diễn là được rồi, cậu ta thật sự nghiêm túc với cô, khi đó cậu ta với Tư Tình có thể trên tình huynh muội, dù sao bọn họ cũng lớn lên cùng nhau, nhưng cậu ta đối xử với cô không giống như vậy."

Vẫn là trầm mặc.

"Có lẽ còn có cái gì đó mà tôi không biết, Hình Diễn sẽ nói cho cô biết, về thôi."

Viên Lai Lai cuối cùng cũng mở miệng: "Nói xong rồi."

Lưu Hằng sừng sốt một chút, gật đầu một cái.

"Cút đi."

Lưu Hằng nóng nảy, giận dữ hét: "Tôi là ông chủ của cô!"

Viên Lai Lai im lặng, rồi nói: "Vậy tôi cút. . . . ." Trong lòng cũng đang mắng chửi hần, cho phép hần đưa cô đến chỗ ở của Tần Miểu, ai cho phép hần đưa cô về nhà! Biết cô ở đây là giới lắm sao!

Nhìn bóng lưng cô, Lưu Hằng đã biết được tương lai của mình sẽ trở nên như thế nào, nghĩ tới đây hần quay đầu lại nhìn Tần Miểu một cái, chỉ thấy mặt cô dán sát vào cửa kính chống lỗ tai lên đang nghe ngóng cuộc nói chuyện của hai người, khóe miệng anh giật giật, sao không hạ cửa kính xuống? Không phải sẽ nghe rõ hơn sao?

Nửa đêm lúc Hình Diễn lái xe trở về, người gác cổng mở cửa rồi chào hỏi anh, "Hình tổng, ngài đã trở lại."

Mặt Hình Diễn lạnh lùng nhưng vẫn gật gật đầu.

Người gác cổng không nhìn thấy rõ sắc mặt của anh, tiếp tục nói như đang dâng bấu vật: "Vừa rồi có một người đàn ông đưa Viên tiểu thư về, chúng tôi đều cho rằng đó là cậu."

Hình Diễn ngăn người, cuối cùng mở miệng, "Chuyện xảy ra khi nào?"

"Ba bốn tiếng trước." Thấy anh trả lời với mình, giọng của người gác cổng phấn khởi rất nhiều so với vừa rồi.

"Bọn họ còn đứng đó nói chuyện một hồi lâu."

Hình Diễn gật đầu một cái, không hỏi nữa, lái xe vào.

Về đến nhà, thấy Viên Lai Lai vẫn ngồi trong phòng khách xem ti vi, anh đổi giày đi đến bên cạnh cô rồi ngồi xuống, "Sao còn chưa ngủ?"

Viên Lai Lai cô làm ra vẻ vui mừng nhìn anh, "Hôm nay về sớm thế?"

Hình Diễn cau mày, đã rạng sáng rồi, vậy mà còn sớm? "Hôm nay em đã làm gì?"

Viên Lai Lai lắc đầu một cái, "Không làm gì hết."

"Không ra ngoài?" Hình Diễn hỏi lại, tại sao lại muốn lừa anh?

Viên Lai Lai vẫn lắc đầu như cũ, "Không có, còn anh, anh đã làm cái gì?" Thử dò xét lẫn nhau, tất cả cũng vì không tin tưởng lẫn nhau.

Anh cầm điều khiển tắt ti vi sau đó ẵm cô lên, "Đi làm, xã giao khách hàng, bây giờ đi tắm rồi đi ngủ."

Viên Lai Lai ghé sát vai anh cố tình ngửi tới người lui, sau đó trêu chọc, "Khách hàng của anh là nữ phải không? Nhất định là một người rất đặc biệt."

Cơ thể Hình Diễn bỗng cứng lại, "Sao lại nói như vậy?"

"Phụ nữ dùng nước hoa bạc hà thật sự không nhiều lắm, được rồi được rồi, mau buông em xuống, em đã tắm rồi, anh đi tắm đi." Viên Lai Lai giãy giụa, nhưng Hình Diễn lại ôm chặt hơn.

"Vậy thì tắm thêm lần nữa." Hình Diễn cúi đầu hôn lên trán cô.

Viên Lai Lai giãy giụa dữ dội hơn, "Không tắm, em phải đi ngủ rồi." Trong lòng bỗng thấy xót xa cho chính mình, kết hôn lâu như vậy anh cũng không chịu chạm vào cô, Tư Tình quay lại, anh liền trở thành một người như vậy, cô cũng không phải là công cụ phục vụ tình dục cho anh, tại sao anh lại đối xử với cô như vậy?

Hình Diễn cúi đầu thấy trong mắt cô hiện lên sự kiên quyết lẫn một chút chán ghét thì sừng sốt một chút, sau đó buông cô ra xoa xoa tóc cô, "Vậy em ngủ trước đi."

Viên Lai Lai xoay người rồi đi, trong lòng có chút tức giận, không muốn nói chuyện với anh, nằm trên giường bật kín chăn rồi đi ngủ, bình thường Hình Diễn chỉ tắm năm phút là xong, lần này lại tắm khoảng 30 phút, lên giường ôm cô vào trong ngực liền ngủ, Viên Lai Lai vẫn không ngủ được, có phải anh hối hận vì đã kết hôn với cô không? Chỉ một tháng sau người anh thích đã trở lại, không có hôn lễ không có nhẫn cưới, không có bạn bè người thân chúc phúc, vậy bọn họ được coi là cái gì đây?

Lần trước muốn nói về áo cưới cũng không thấy bóng dáng anh đâu, rốt cuộc anh đang nghĩ gì?

Mê man ngủ thiếp đi, không nghe thấy tiếng thở dài của người nằm sau lưng.

Điều khiến Viên Lai Lai bất ngờ chính là, sáng ngày thứ hai khi cô thức dậy rửa mặt xong phát hiện ra Hình Diễn đang nhà, còn đang ngồi cạnh bàn ăn nhìn cô, trên bàn là bữa sáng của hai người, không nhìn ra vẻ mặt kín bưng tầng tầng lớp lớp nguy trang của Hình Diễn, Viên Lai Lai chỉ cảm thấy không khí có chút quỷ dị.

Cô ho nhẹ một tiếng, "Sao hôm nay trẻ như thế này mà anh vẫn còn ở nhà?"

Hình Diễn giờ tay lên xem giờ, "Mới bảy giờ rưỡi."

Hả . . . . Thường ngày cũng là bảy giờ rưỡi, bảy giờ rưỡi hôm nay khác với bảy giờ rưỡi hôm qua sao?

"Tối đây ăn sáng đi." Hình Diễn kêu cô tới, cắt đứt suy nghĩ của cô.

Mặt Viên Lai Lai có chút không tự nhiên, nếu mỗi ngày Hình Diễn đều như vậy thì cũng vậy thôi, đối xử với cô lãnh đạm lâu như vậy, bỗng nhiên lại nhiệt tình như vậy, dù sao cô vẫn cảm thấy có bẫy trong đó, ngồi vào chỗ của mình uống một hộp sữa tươi rồi mới nói: "Hôm nay không bận sao?"

"Không bao giờ không bận." Hình Diễn trả lời.

Đây là □ khiêu khích trắng trợn sao! ! Chính anh cũng nói, một chút cũng không bận, vậy mà không về nhà! ! Nhìn dòng chữ hiện lên trên nét mặt của anh: Chính là tôi không thích về nhà, mấy chữ to đùng, Viên Lai Lai thiếu chút nữa hộc máu mà chết.

"Không bận, tốt, đừng khiến cơ thể mệt mỏi quá sức." Cô trả lời cho có rồi cúi đầu nhanh chóng giải quyết bữa ăn sáng.

"Không có gì muốn hỏi anh sao?" Hình Diễn cúi mắt quan sát, ngón tay gõ gõ mặt bàn.

Viên Lai Lai nhanh chóng lắc đầu một cái, "Không có." Hỏi cái gì? Hỏi anh cảm thấy thế nào khi mới tình đầu quay về sao? Hỏi anh lúc nào thì muốn ly hôn? Vô nghĩa!

"Anh có chuyện hỏi em." Hình Diễn rốt cuộc cũng quay về vấn đề chính.

Viên Lai Lai qua loa uống một hộp sữa tươi rồi vội vã đứng lên, "Em phải đi rồi, có chuyện gì khi về hẵng nói đi, bái bai." Trên mặt cô xém tí nữa không kìm được về sót ruột, giống như e sợ Hình Diễn nói ra việc ly hôn ly thân, đẩy ghế ngồi ra liền đi thay quần áo.

Hình Diễn cũng đứng lên đi theo cô, cầm áo vét rồi thay giày ở trước cửa, "Anh đưa em đi."

Động tác mặc quần áo của Viên Lai Lai dừng lại một chút, không lên tiếng, thay xong giày, đi theo anh xuống lầu, trong lúc cô không chủ động vòng tay qua anh, anh cũng không chủ động nắm tay cô, Viên Lai Lai bị không khí quái dị này làm cho khó thở ngột ngạt, nhìn trộm anh, đúng lúc bị anh bắt được, cô oán hận khề cần răng, giống như sắp đưa ra quyết định trọng đại nào đó.

"Anh muốn nói với em chuyện gì?" Chết thì chết, một người đàn ông thôi mà, không có anh trái đất sẽ ngừng quay sao? !

Hình Diễn ga-lăng giúp cô mở cửa xe chờ cho cô ngồi trong xe rồi mới ngồi vào lái xe đi, trong xe rất yên tĩnh, chỉ nghe thấy giọng nói của anh: "Thấy

người gác cổng trước mặt không?"

Viên Lai Lai sừng sốt một chút, cô và người gác cổng thì có quan hệ gì? Cô ngây ngốc gật đầu một cái.

"Còn nhận ra anh ta không?"

Viên Lai Lai không nghĩ ra được, "Bà con xa của anh?"

Khóe miệng Hình Diễn giật giật, "Anh ta nhận ra em."

"Vậy thì sao?" Người gác cổng biết vợ của ông chủ, chuyện này rất bình thường, nhưng tại sao cô phải biết người gác cổng chứ?

Hình Diễn dừng lại một chút, "Em thật sự không có gì muốn nói với anh sao?"

"Không có." Viên Lai Lai nói kiên quyết, hơn nữa cô quả thật không có gì để nói, chẳng lẽ muốn cô thảo luận chuyện Tư Tình với anh sao? !

Hình Diễn phát ra tiếng cười giễu cợt khó mà nghe thấy, "Tối ngày hôm qua anh ta nhìn thấy có người đưa em về."

Viên Lai Lai cau mày, nãy giờ đi một vòng lớn thì ra là muốn nói chuyện này ư, "Là Tần Miểu, sao?"

Hình Diễn nhún mày, người gác cổng sẽ không nhìn nhầm một người phụ nữ thành một người đàn ông, nhưng khi nhìn vẻ mặt của Viên Lai Lai lại không giống như đang nói dối, "Bọn em không tiện đường, sao cô ấy lại đưa em về?"

"Tối qua cùng nhau ăn cơm, dĩ nhiên cô ấy phải đưa em về." Huống chi cô ấy lại bị đàn ông lừa gạt quay trở về. . . . .

Hình Diễn mỉm cười không nói gì nữa, vẫn cứ như thế cho đến khi xe dừng trước công ty Hằng Viễn, anh mới mở miệng, "Đến rồi."

Viên Lai Lai nhìn cao ốc ngoài cửa xe, nhanh thật! Cô mở cửa xe xuống xe, "Bái bai." Nói xong đi thẳng vào công ty không hề quay đầu lại, mãi cho đến khi vào thang máy cô mới thở phào nhẹ nhõm, anh không nói đến việc ly thân, cũng không nói đến việc ly hôn, nhưng vẫn nghiêm nghị rất cuộc anh muốn thứ gì đây!

Cô muốn anh cho mình sự tự do rồi lại sợ, dậm chân một cái, tại sao mình lại vô dụng như vậy !

Ở trong phòng làm việc của Tần Miểu ngày người nữa ngày, cô chợt nghĩ đến một chuyện khả nghi, làm sao anh biết cô đang làm ở chỗ nào! !

Nhân lúc ăn cơm nom nớp lo sợ gọi điện thoại cho anh, rất nhanh đã có người bắt máy, nhưng Hình Diễn vẫn không lên tiếng, giống như đang đợi cô nói, Viên Lai Lai nuốt nước miếng, lắp bắp nói: "Uhm. . . . . Em. . . . . Chợt nghĩ đến. . . . . Thật sự có một chuyện. . . . . Không khai báo với anh."

"Hả? Chuyện gì?" Giọng anh rất lạnh lùng, giống như không muốn nói chuyện, giọng nói cực kỳ khách sáo.

"Em. . . . . Ách. . . . . Đã tìm được việc làm." Sao lại cảm thấy có chút khó mở lời!

"Ừ, anh đã biết rồi."

Cô dĩ nhiên biết anh đã biết! Vấn đề mấu chốt là cô chưa nói cho anh biết, nhưng anh lại biết cô đã có việc làm! Chuyện này mới là kinh khủng nhất có được không! !

"Vậy. . . . . Vậy. . . . . Anh đồng ý không?" Loại việc chêm trước tàu sau này không phải là lần đầu tiên cô làm, tại sao vẫn chột dạ như vậy?

Đầu dây bên kia truyền đến giọng nữ dễ nghe, "A Diễn, anh còn giữ chậu hoa *Vanilla planifolia* này sao?"

Tìm Viên Lai Lai bỗng run lên, cúp điện thoại theo bản năng, khoảng một tiếng sau, Hình Diễn gọi lại, nhưng cô không bắt máy, Hình Diễn cũng không gọi lại.

Viên Lai Lai dùng tất cả tinh lực để né tránh Hình Diễn dù có dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, đầu tiên là mặt dày mày dạn mỗi ngày ở lại nhà Tần Miểu đến hai giờ khuya mới về nhà, buổi sáng trời còn chưa sáng thì đã ra khỏi nhà, mà kỳ lạ là, Hình Diễn dường như không nhận ra hiện trạng quái lạ này, kết quả chính là hai người không nói với nhau một câu nào.

Bạn đang đọc truyện *Thú Nam Và Tiểu Bạch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43

Rồi chính thức chạm mặt, cũng là ở buổi tiệc của Hằng Viễn. Chúc mừng thành tích vượt trội của Hằng Viễn, Viên Lai Lai và Tần Miểu trốn ở góc phòng chỉ ăn và ăn.

"Cậu với thầy vẫn chưa giảng hòa sao?" Tần Miểu gấp một miếng cá hồi chấm tương bỏ vào miệng, hơi thiếu kiên nhẫn, "Vợ chồng gây gỗ chính là đầu giường cãi nhau cuối giường làm hòa, cậu cũng đừng cố chấp quá."

Viên Lai Lai "È hèm" một tiếng, "Tớ ngược lại còn muốn như vậy, nhưng mà tớ nhìn ngang nhìn dọc suy xét cẩn thận cũng không thấy anh ấy quan tâm đến suy nghĩ của tớ."

"Có một chuyện cậu phải biết, tớ nghe Lưu Hằng nói, hình như Tư Tinh dự định sau này ở lại đây luôn không xuất ngoại nữa, còn mở cửa hàng riêng cho chính mình, tiền đều do chồng cậu chi trả, với lại chưa tính là công ty con của Hình Diễm, cậu nghĩ xem, đây là ý gì?"

Viên Lai Lai ngẩn người, ý gì sao?

Trong đám đông bắt đầu xôn xao, hai người nhìn theo ánh mắt của mọi người thì thấy tuần nam mỹ nữ đang đi vào, lúc đó mắt Viên Lai Lai co giật, tay nắm thành quả đám nhẹ nhàng xoa nắn trái tim, Hình Diễm mặc đồ vét, khoe miệng hiện lên ý cười, trên sống mũi là một bộ kính gọng vàng nhưng không giấu được vẻ phong lưu trong đáy mắt, bên cạnh anh là một Tư Tinh nhiệt tình như lửa, nổi bật lên làn da trắng nõn mịn màng, tay Hình Diễm đặt trên eo cô, thật sự là một đôi kim đồng ngọc nữ vui tai đẹp mắt, bất kỳ ai nhìn thấy cũng không khỏi hâm mộ vài phần, thật sự là duyên trời định.

Chỉ có mình Viên Lai Lai bị đau mắt khi thấy bức họa này, cô là vợ của anh, anh tham dự buổi tiệc này còn mang theo người phụ nữ khác! Có ý gì đây!

Tần Miểu 'chặc chặc' hai tiếng, "Tức giận? Không phục? Cậu phải đi đến đó! Lớn tiếng chất vấn hán!"

Về tức giận của Viên Lai Lai lập tức biến mất, cô lấy lập trường gì mà đi chất vấn, người phụ nữ đó mới là người yêu đầu của anh, chỉ cần thấy anh cẩn thận che chở cho cô à thì có thể biết anh rất coi trọng người phụ nữ đó, cô đi chất vấn, cuối cùng không phải là tự mình khiến mình lúng túng khó chịu sao?

Cô nhìn cặp đôi đó bằng ánh mắt cực kỳ oán giận, nhưng lại chạm phải ánh mắt của Hình Diễm, làm cô sợ tới mức gần như làm theo bản năng lui về phía sau co rút lại, rúc vào ghế sofa, chống lại ánh mắt khinh bỉ của Tần Miểu, khoe miệng cô giật nhẹ, điều này có thể oán trách cô sao? Bắt đầu từ lúc đó, Viên Lai Lai cũng không dám động đậy, dùng toàn bộ thời gian để ngồi ở trong góc bị Tần Miểu khi dễ, dĩ nhiên cũng không quên len lén liếc nhìn Hình Diễm vài lần, vì số lần nhìn anh quá nhiều nên nhiều lần bị Hình Diễm bắt quả tang, nhưng là hai người lại rất ăn ý không ai tìm ai, dường như không ai quen biết ai.

Bên này Tư Tinh cuối cùng cũng phát hiện ra có cái gì đó không đúng, Hình Diễm cứ nhìn về phía đó, nhìn theo ánh mắt của anh, tò mò hỏi anh, "Sao vậy? Bên kia có người quen của anh sao?"

Hình Diễm nhàn nhạt lắc đầu, "Buổi tối em chưa ăn gì, ở đây một chút rồi chúng ta đi ăn khuya, em muốn ăn gì?"

"Món ăn của Quảng Đông? Lâu rồi chưa thức ăn của Quảng Đông."

"Được."

Viên Lai Lai uể oải nằm trên ghế sofa, nhìn Tần Miểu rồi hỏi, "Cậu nói xem tớ có cần cho mình một lối thoát không? Lớn như vậy rồi mà cứ lẩn trốn anh ấy, chuyện này cũng không phải lần đầu."

Tần Miểu giơ ngón tay cái lên, "Ủng hộ cậu! Cho dù ly hôn thì cũng phải nói rõ ràng nói hết ra, đừng im lặng chịu đựng."

"Cái miệng quạ của cậu, ai nói tớ muốn ly hôn?"

"Vậy cậu trung cái mặt buồn bã ra rồi nhìn tớ để làm gì? Đến lúc đó cậu thật sự ly hôn, về sau chuyện của cậu cứ để tớ lo liệu, giới thiệu cho cậu con rùa vàng, chắc chắn cậu sẽ hài lòng!"

"Ngày mai giới thiệu cho tớ đi." Viên Lai Lai bĩu môi, lần nào Tần Miểu cũng nói như vậy, nhưng chưa bao giờ thực hiện, là kẻ lừa dối điển hình.

Đầu óc Tần Miểu xoay vòng vòng, "Ừ!"

Mãi cho đến khi buổi tiệc kết thúc, Hình Diễm cũng không hề chủ động bắt chuyện với Viên Lai Lai, Viên Lai Lai đi bên cạnh Lưu Hằng và Tần Miểu tránh né Hình Diễm đi về bãi đậu xe, mới vừa lên xe liền thấy bóng dáng của Hình Diễm và Tư Tinh từ trong thang máy đi ra, Lưu Hằng vốn đã khởi động xe, thấy Hình Diễm liền đột nhiên ngừng lại.

Viên Lai Lai căng thẳng một hồi, "Anh định làm gì?"

Lưu Hằng nhìn Viên Lai Lai đôi môi mỏng khẽ nâng lên, cười rục rịch, đã sớm có ý kiến về việc Viên Lai Lai ngày ngày đều ở nhà Tần Miểu, đáng tiếc người nào đó cho tới bây giờ vẫn giả vờ như không biết, cơ hội tốt như vậy sao anh có thể dễ dàng bỏ qua, "Nhìn thấy chồng mà không chào hỏi sao?"

Viên Lai Lai chồm lên ôm lấy lưng ghé hẳn, "Làm ơn đi! Anh cũng không phải không biết, không cần trêu chọc tôi, mau lái xe!"

"Hắn đang nhìn cô kia, mau, mỉm cười với hắn, sau đó thì về nhà với hắn."

Viên Lai Lai thiếu chút nữa òa khóc, "Cùng lắm thì sau này tôi sẽ không đến nhà Tần Miểu, như vậy còn chưa được sao, anh mau lái xe!" Cô vội kéo tay hắn lại, trong mắt tràn ngập sự van nài cầu xin.

Lưu Hằng vỗ vỗ đầu cô, trên mặt viết hai chữ ‘ hài lòng ’ thật to, sau đó nhìn ra ngoài, "Hình tổng, trùng hợp thế."

Hình Diễn chăm chú nhìn Viên Lai Lai đang ngồi phía sau xe, ánh mắt dừng lại trên cánh tay mà cô dùng để lôi kéo Lưu Hằng, nhàn nhạt mở miệng: "Thật khéo."

Viên Lai Lai cúi đầu, không nhìn Hình Diễn, cũng không nói gì.

"A Diễn, sao vậy? Gặp người quen?" Tư Tinh đuối kíp, vô cùng tự nhiên ôm lấy cánh tay của Hình Diễn.

Tần Miểu lạnh lùng nhìn Tư Tinh, "Thầy không giới thiệu vị mỹ nữ này là ai sao?"

Hình Diễn thu hồi ánh mắt, lãnh đạm nói: "Tư Tinh, " lại dùng cảm hất một cái về phía Tần Miểu, "Tần Miểu, Lưu Hằng."

"Lưu Hằng?" Trong mắt Tư Tinh lóe lên vui mừng, "Vừa rồi chưa nói chuyện với anh, nhất định sẽ hẹn anh vào ngày khác."

Cánh tay Lưu Hằng bị người nào đó ngắt thật mạnh, cười khổ nói: "Tất nhiên tất nhiên, chúng tôi đi trước, hẹn hôm khác." Nói xong khởi động xe rồi khỏi không chút do dự.

Viên Lai Lai lúc này mới ngẩng đầu lên, quát to một tiếng, "Tôi quyết định sau này đều ngủ ở nhà Tần Miểu! ! ! " Ai biểu anh hại tôi! Đồ cảm thú! !

Xe thắng gấp, Lưu Hằng xoa xoa Thái Dương, "Cô tức giận thì về nhà mà trút lên Hình Diễn, nhờ cậy Tần Miểu coi như không có chuyện gì xảy ra?"

"Còn nói nữa sao? Anh có thân thiết với Tư Tinh không?" Tần Miểu xen vào.

Lưu Hằng lập tức ngừng công kích, hai người phụ nữ này. . . . .

Viên Lai Lai vốn mặt dày mày dạn muốn về nhà Tần Miểu nhưng bị Lưu Hằng mua chuộc một bữa ăn thịnh soạn rồi bỏ cô trước cổng khu Lưu Vân, cô buồn bã nhìn xe chạy thẳng vào màn đêm, dậm chân một cái, ừ đây! Không có tình nghĩa như vậy sao!

"Sao? Không muốn về nhà ư?" Một giọng nói lạnh lùng vang lên sau lưng cô, người Viên Lai Lai theo bản năng căng cứng lại, tại sao anh lại ở đây!

Há hốc mồm, không nói được gì.

Hình Diễn đến gần, "Về nhà cũng muốn giả vờ như không biết anh sao?" Thấy cô cúi đầu không nói lời nào, anh nhẹ nhàng nói thêm một chữ, "Hử?"

Trong nháy mắt từ đó đã làm cho Viên Lai Lai cảm nhận được nguy hiểm, cô lui về phía sau hai bước, lại bị Hình Diễn chặn lại kéo cô vào lòng, Viên Lai Lai đành mặt nhìn anh, "Em giả bộ hồi nào, rõ ràng là anh giả vờ như không biết em!"

Hình Diễn hừ lạnh, "Mỗi lần anh đi về phía em hai bước thì em cứ như con thỏ bỏ chạy thật xa, em còn dám nói anh giả vờ như không biết em?"

Viên Lai Lai nhất thời im lặng, không phản bác được câu nói của anh, không thèm đếm xỉa tới cái gì, "Anh có người đẹp tiếp rồi, biết em để làm gì?"

"Em nói Tư Tinh?" Khóe miệng Hình Diễn nhẹ nhàng nâng lên, rốt cuộc cũng chịu hỏi rồi sao?

Viên Lai Lai hất anh ra, "Không biết tên gì!"

"Ghen?"

Viên Lai Lai phẫn nộ, "Ghen? Tại sao em phải ghen? Làm như vậy không bằng về nhà ngủ." Nói xong xoay người đi đến cửa chính.

Đi thật xa, cô đột nhiên xoay người lại, nhìn thấy Hình Diễn vẫn đứng tại chỗ, cô không kìm được đành mở miệng, "Anh không về sao?"

"Như em nói, anh có mỹ nữ tiếp rồi, hôm nay không về." Giọng nói của anh dường như chứa nụ cười trong đó, giọng nói ung dung, giống như đang nhạo báng cô.

"Anh . . . ." Viên Lai Lai trở mặt nhìn anh lên xe rồi đi, ngực đầy tức giận nhưng không có chỗ trút lên, hung hăng dậm chân, "Chết tiệt! !"

Về đến nhà cô trần trọc không ngủ được, anh sẽ không đi tìm mỹ nữ chứ? Rốt cuộc trong lòng anh còn có cô hay không? Bây giờ anh đang đang làm gì? Không ở nhà chắc chắn đang ở khách sạn. . . .

Quay cuồng khoảng hai giờ, cuối cùng cô cũng không kìm được đứng dậy đi gọi điện thoại cho Hình Diễn, đầu dây bên kia truyền đến giọng nói tao nhã

của phụ nữ: Thuê bao quý khách vừa gọi đã tắt. . . . . ? Mẹ nó! ! Anh sẽ không XXOO với Tư Tình chứ! !

Sự thật chứng minh không có chó nhát, chỉ có chó hơn thôi.

Nhãi ranh Hình Diễn! Biển! Mát! Rời !

Hơn nữa còn biển mát suốt một tuần! Viên Lai Lai định kìm nén cả ngày, cuối cùng không nhịn được gọi điện thoại cho Tư Noãn mới biết Hình Diễn đã xuất ngoại, cô lại nhờ vả Tần Miêu kêu Lư Hăng hỏi thăm thì biết được Tư Tình vẫn đang ở đây mới an tâm, vì chuyện này, Lư Hăng vẫn chưa bỏ qua cho cô, bởi vì thay cô hỏi thăm tin tức, anh đã lén lút hẹn Tư Tình đi ăn cơm, kết quả chết từ tế không xong lại bị Tần Miêu bắt gặp. . . . . Kết quả có thể biết được.

Viên Lai Lai xem lịch, trong lòng tính toán ngày Hình Diễn về nước, vẫn kịp ngày sinh nhật của anh, cô quyết định nhân cơ hội này ngọt ngào với Hình Diễn một phen, mỗi tình đầu như thế nào cũng qua lâu rồi, Tư Tình muốn cướp người đàn ông trong tay cô thì tuyệt đối không thể được!

Cô nhất định phải cố gắng kéo người đàn ông đi chệch đường ray này trở về quỹ đạo bình thường.

Nằm trên bàn uể oải nhìn Tần Miêu, "Cậu nói xem sinh nhật như thế nào mới có thể làm cho người ta khó quên?"

Tần Miêu nghiêng đầu nhìn cô, "Sinh nhật của cậu còn mấy tháng nữa mà."

"Không phải sinh nhật tớ mà là sinh nhật của Hình Diễn."

"Không phải người ta đã không còn quan tâm tới cậu sao, cậu còn quan tâm làm chi, để cho hắn ta quan tâm người yêu cũ đi." Tần Miêu vẫn còn tức giận vì chuyện của Lư Hăng, nhân tiện trút lên cô, cảm thấy cô và Lư Hăng đã cấu kết với nhau làm chuyện xấu, mấy ngày nay trung ra bộ mặt khó chịu với cô. Cô đã hoàn toàn quên mất mình mới là người đứng giữa.

"Vậy cậu nói xem tớ nên tặng quà sinh nhật gì cho anh ấy đây?" Viên Lai Lai không để ý đến sự bất mãn của cô nàng.

Bạn đang đọc truyện *Thú Nam Và Tiểu Bạch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44

"Cậu tự hiến thân làm quà tặng, bảo đảm anh ta sẽ thích."

". . . Cũng ngủ nhiều lần như vậy rồi, còn cái gì mà thích chứ."

Tần Miêu rút cuộc đưa mắt nhìn cô: "Cậu xem khi còn là ông thầy nghiêm nghị như vậy mà vẫn có thể thấy được một chút biến thái trong lòng anh ta, đều nói rất nhiều người có chút ham muốn không để lộ ra, ví dụ như thích con gái mặc đồng phục (kiểu như cosplay nữ sinh trong các phim AV). Nói về cậu đi, bên ngoài cậu mặc quần áo học sinh, bên trong mặc áo lót thật sexy, đảm bảo sẽ khắc sâu vào ấn tượng của anh ta."

Biến thái. . . Trong đầu cô hiện ra khuôn mặt Hình Diễn như núi băng ngàn năm, thật là có một chút cảm giác biến thái như vậy ư.

Nhưng hai người đã ngủ cùng nhau nhiều lần như vậy, ngủ cũng thành quen rồi, chiều này của Tần Miêu có tác dụng ư? Vì thế, buổi tối về đến nhà, cô vẫn phải thỉnh giáo đám bạn một phen.

Lai Lai: Tớ muốn tham khảo một chút, nhìn thấy phụ nữ bên ngoài mặc quần áo học sinh, bên trong mặc áo lót sexy thì đàn ông sẽ có phản ứng gì?

Thái Phuong Phuong: Bên trong không mặc là tốt nhất.

Thanh Ngọc: Đừng mặc đồ bên ngoài. A ha, quần lót chữ T! Tôi thích cái này!

Nguyên Hi: Nhớ đem bộ quần áo học sinh cắt rách mấy lỗ, như ẩn như hiện là tốt nhất.

7865: quần chữ T kèm thêm đi tất chân dạng lưới, mới nghĩ một chút mà ta đã muốn rồi. . .

Lai Lai: . . . . . Người anh em, bạn thật dễ bị kích động quá.

7865: nhìn thấy tình cảnh này, tôi còn có thể nhịn thì tôi không phải đàn ông!

Thanh Ngọc: đồng ý!

Nguyên Hi: đồng ý!

Thái Phuong Phuong: đồng ý!

Viên Lai Lai logout, thấy chiều này rất có thể dùng được. Hai ngày kế tiếp, cô vội vàng chỉnh sửa đạo cụ, tràn đầy ý chí chiến đấu sục sôi, thế phải đoạt lại lòng của Hình Diễn. Kết quả đến một ngày kia, Hình Diễn trở về nước, rõ ràng chuyến bay đã sớm hạ cánh, cô ở nhà chờ đợi khôn khổ, nhưng người khác lại chậm chạp không xuất hiện.

Nhìn thức ăn đầy bàn, Viên Lai Lai dẫu môi. Cái gì đây! Vốn định cho anh một điều kinh hi (vui mừng đến kinh ngạc), ai ngờ người ta lại không chịu trở về.

Lấy điện thoại ra gọi gần 10 phút, vẫn là trạng thái tắt máy, xem kim đồng hồ trên tường đã chỉ quá một giờ, cô đi vào phòng tắm tháo trang sức, trong lòng lại không nhận được suy đoán, anh ăn sinh nhật cùng với ai? Rất vui về sao?

Tư Tinh. . . . .

Lần đầu tiên cô muốn đối diện trực tiếp với cái tên này, cái tên đã từng gắn bó cùng Hình Diễn rất nhiều năm.

Đúng vào lúc này, truyền đến tiếng mở cửa, sau đó là giọng nói của Hình Diễn: "Lai Lai?"

Viên Lai Lai nhìn mình trong gương, chỉ cảm thấy có chút buồn cười. Sinh nhật, vợ ngồi đợi chồng còn chồng thì đang ở cùng người phụ nữ khác.

"Lai Lai?" Hình Diễn cất tiếng gọi lần nữa. Viên Lai Lai nghe thấy tiếng bước chân của anh đã đến gần phòng tắm, mới bước nhanh đi tới khóa trái cửa phòng, vẫn không lên tiếng như cũ.

Lần này là cô giận thật.

Hình Diễn đã đến cửa phòng tắm, phát hiện cửa không mở được, nhất thời trong giọng nói tràn đầy bức tức, gần như là ra lệnh: "Mở cửa."

Viên Lai Lai không để ý tới, cởi bỏ bộ quần áo học sinh cùng đôi tất chân, mở vòi nước tắm rồi đưa tay thử nước ấm, lúc này cửa cũng bị mở ra, cô có chút tức giận, nhìn Hình Diễn: "Sao anh lại đi vào?"

Hình Diễn đem cái chìa khóa cầm trong tay thuận tiện ném vào bồn rửa tay, ánh mắt dán chặt vào cô: "Khóa cửa làm gì?" ngay cả thanh âm cũng nhiễm một lớp tức giận, đôi mắt nhìn càng sâu.

Viên Lai Lai lui về phía sau một bước, nước xối ở trên người rất nhanh làm ướt tóc của cô, những giọt nước đọng trên làn da trắng nõn, với đôi mắt mù sương của cô cộng thêm bộ ngực nửa che nửa hở, bộ dáng này quả thật chính là hình ảnh hấp dẫn tột cùng.

Hình Diễn không để ý tới, ánh mắt nhìn về phía quần áo bị vứt trên bồn rửa tay, một tay nhắc bộ quần áo kia lên, giọng khàn khàn: "Quần áo học sinh?"

Giọng của Viên Lai Lai có chút không vui, "Anh ra ngoài trước đi."

Hình Diễn chẳng những không ra, ngược lại còn đi về phía trước mấy bước, không để ý cô đang lui về phía sau, kéo cô thật mạnh vào trong lòng, hơi thở phả vào trên cổ cô, cười nhẹ một tiếng, "Có phải anh về trễ đã bỏ lỡ phần đặc sắc hay không?" Cúi đầu ngậm vành tai của cô, dễ dàng cởi bỏ nội y của cô, bàn tay úp vào trước ngực cô.

Viên Lai Lai vùng vẫy, "Em muốn tắm, anh ra ngoài trước đi." Nội tâm cô đang mong đợi anh có thể giải thích hành động hôm nay, trở về trễ như thế là vì cái gì, vừa trải qua sinh nhật cùng với ai?

"Tắm chung." Hình Diễn thật thản nhiên nói. Nước xối ở trên người bọn họ, anh định hôn nhưng cô chống cự, liền tóm lấy bàn tay nhỏ bé của cô để ở trước ngực, "Giúp anh cởi đồ."

Viên Lai Lai hoàn toàn ở vào trạng thái bị động, nội tâm giãy giụa, lại không thoát khỏi anh đang ép sát từng bước từng bước. Về phương diện này cho tới bây giờ cô vẫn không phải là đối thủ của anh. Rất nhanh cô đã mềm nhũn ở trong ngực anh, theo tay của anh giúp anh cởi bỏ áo sơ mi, lại có ý xấu kéo cà vạt của anh một cái. Hình Diễn rên lên một tiếng, bắt được tay của cô, "Muốn mưu sát chồng hả?" Thuận tay cởi cà vạt, động tác không hề dè dặt nửa, liền tiếp hạ xuống những nụ hôn mãnh liệt ở trên cổ của cô.

Viên Lai Lai chưa hết giận, "Là muốn mưu sát anh đấy."

"Tại sao?"

"Không phải là chuyến bay của anh đã hạ cánh vào buổi chiều à? Tại sao trở về trễ thế này?" Rốt cuộc cũng hỏi ra được, trong giọng nói lộ rõ vẻ chất vấn.

Hình Diễn không trả lời, mà như dòng nước lũ chảy ào đến, dẫn dắt cô tiến vào cực độ sung sướng. (tác giả: thật lòng không muốn viết đoạn này. . . .
Cứ như vậy kết thúc thôi. . . .) (Edit: hic hic nhưng ta muốn đọc =. = !!!)

Bởi vì thời gian diễn ra cuộc chiến đấu này quá dài, đến cuối cùng Viên Lai Lai quên hẳn luôn vấn đề của bản thân, mơ mơ màng màng đi ngủ. Chỉ mơ hồ nhớ Hình Diễn nói một câu ở bên tai cô, "Tin tưởng anh." Mặc dù ngắn gọn, nhưng lại làm cho cô có cảm giác an tâm chưa từng có.

Nhưng đến ngày hôm sau, khi tỉnh dậy, Viên Lai Lai phát hiện mọi chuyện giống như trở lại trước kia, sớm đã không thấy tung tích của Hình Diễn, cũng không có bất kỳ lời nhắn nhủ nào.

Viên Lai Lai đi rửa mặt, trong lúc vô tình thấy bộ quần áo học sinh bị Hình Diễn thu vào trong sọt quần áo, sắc mặt đỏ ‘vọt’ lên, nhanh chóng đem y phục ném vào giỏ rác, lại cảm thấy không ổn, đem tất cả đồ bỏ đi đặt ở cửa, lúc này mới đi rửa mặt. Không hiểu nổi Hình Diễn đang suy nghĩ cái gì, Viên Lai Lai cũng không phí tâm suy đoán nữa.

Nhưng những người khác hiển nhiên không cùng chung một cách suy nghĩ với cô.

Sáng sớm đến công ty, QQ của cô liền có người nháy (giống như buzz trong yahoo), còn có dòng tin đính kèm: thêm nick của tôi, Tư Ninh! Viên Lai Lai nhanh chóng dứt khoát cự tuyệt yêu cầu của cô ta.

Ai ngờ cô ta còn không cam tâm, lại nháy thêm một lần nữa, kèm theo dòng tin nhắn là: không muốn biết tối ngày hôm qua anh ấy đã đi đâu sao?

Viên Lai Lai do dự một chút, cuối cùng vẫn thêm nick cô ta, mở hộp thoại của Tư Ninh gửi dòng tin: Dĩ nhiên tôi biết, tối hôm qua anh ấy ngủ ở nhà!

Điểm này thì cô có thể xác định.

Tư Ninh rất nhanh trả lời lại: Trước khi về nhà thì sao?

Viên Lai Lai: Có quan hệ gì với cô? Có phải cô rảnh rồi nhàm chán quá hay không? Quan tâm chồng của người khác như vậy làm gì?

Tư Ninh: Ha ha, cô thật là ngu!

Viên Lai Lai: Rốt cuộc cô muốn nói cái gì?

Tư Ninh: Cô xem qua thì biết.

Rất nhanh cô ta gửi tới vài tấm hình, Viên Lai Lai tiếp nhận liền mở ra, ním chặt môi nhìn người đàn ông trong hình. Đã bao lâu anh không cười như vậy ở trước mặt cô? Trước người anh là chiếc bánh ngọt đặt trên bàn làm đau nhói đôi mắt của cô. Cô nhớ tối hôm qua có hỏi anh tại sao trẻ như thế mới về nhà, nhưng anh không trả lời. Là chột dạ sao? Hay cho là căn bản không cần thiết phải nói với cô?

Tư Ninh: Như thế nào? Nhìn không dễ chịu chứ?

Ngón tay Viên Lai Lai ở trên bàn phím gõ nửa ngày mới gian nan viết ra một hàng chữ: Cô có mục đích gì?

Tư Ninh: Tôi không có được cũng không muốn con tiện nhân kia lấy được.

“Tiện nhân kia” chắc hẳn là nói về Tư Ninh.

Viên Lai Lai không muốn cùng cô ta nói chuyện nữa, dứt khoát logout, định đầu lại bị ai đó gõ một cái, tiếp theo là thanh âm ngạc nhiên của Tần Miêu: "Gọi cậu đã lâu, đang suy nghĩ gì đấy?"

"Gọi tớ làm gì?" Viên Lai Lai không còn hơi sức nói.

Tần Miêu mất tinh, ngay lập tức thấy được ánh trên màn hình, Viên Lai Lai cuống quýt muốn thu nhỏ lại, con chuột lại bị Tần Miêu đoạt mất, trợn to hai mắt hỏi: "Đây là ý gì?"

"Chính là ý mà cậu thấy đó."

"Ngày hôm qua không phải sinh nhật của anh ta sao? Sao anh ta lại ở cùng tiểu tam? Có làm hay không, Viên Lai Lai - cậu thật không có mị lực rồi, đạo cụ chuẩn bị nhiều như vậy, lại cho kẻ khác được tiện nghi?"

Viên Lai Lai không nói lời nào. Xem ra thật sự là cô cách con đường ly hôn này không xa rồi. Vỗ "Bộp" một cái xuống bàn: "Bà đây muốn xin nghỉ đông!"

"Làm ơn đi, cậu mới lên đây mấy ngày, đã xin nghỉ đông . . ."

Viên Lai Lai vốn định hào sảng nói một câu "Không cho liền xin từ chức", nhưng mà nghĩ đến tình trạng hôn nhân trước mắt, những lời này cứ luẩn quẩn mấy vòng trong lòng, cuối cùng cũng không nói ra.

Tần Miêu nhìn sắc mặt của cô không tốt, cũng hiểu vài phần, "Nếu không, nghỉ mấy ngày cũng tốt, chỉ là cậu phải nói cho tớ biết cậu định làm gì? Tớ tán thành đi bất kể thông dân, cái khác thì không được."

"Về nhà nghỉ ngơi mấy ngày thôi."

Ngày đó cô trở về nhà mình, dĩ nhiên không tránh được ba Viên mẹ Viên muốn hỏi rõ ràng tấm hơi của Hình Diễn, Viên Lai Lai trả lời qua quýt, cha mẹ ngược lại cũng không phát hiện ra điều gì.

Đợi đến lúc rảnh rỗi, cô cầm điện thoại di động lên gửi tin nhắn cho Hình Diễn: Chúng ta ly hôn thôi.

Đợi đã lâu, cũng không thấy Hình Diễn trả lời, Viên Lai Lai buồn bực, cô đã muốn chủ động thành toàn, thế nhưng anh lại không có phản ứng. Tình huống gì đây?

Đợi tới đợi lui, đợi không được điện thoại của anh, cô càng tức giận, dứt khoát tắt máy. Chơi trò biến mất à, cô cũng sẽ như vậy!

Ngày hôm sau đưa mẹ Viên đi dạo trung tâm mua sắm, Viên Lai Lai có ý xấu, chuyên chọn mua đồ đắt tiền, dù sao tiền tiêu mất là của Hình Diễn, lúc này không tiêu khi nào mới dùng chứ? Chẳng lẽ còn muốn để tiện nghi cho mùa xuân thứ hai (vợ hai) của anh ta hay sao?

Mẹ Viên cầm trong tay chiếc váy vượt qua năm con số, đang tranh cãi với Viên Lai Lai. Viên Lai Lai nhất định phải mua cho bà, bà chê đắt nhất định không cần mua. Hai mẹ con đứng ở trong quầy hàng chơi kéo co, bên cạnh là bộ mặt lo lắng của người phục vụ.

"Lai Lai? Hai người đang làm sao vậy?" Một giọng nói chen vào, Viên Lai Lai nhân cơ hội mẹ Viên phân tâm liền đoạt một đồng quần áo cầm trong tay.

Mẹ Viên chẳng biết lúc nào đã đứng ở bên cạnh Viên Lộc, cười lúng túng, "Cháu nói đứa nhỏ này, một bộ y phục có giá gần vạn đồng, di không để cho nó mua, nó lại nhất định muốn mua."

Viên Lai Lai mặt đen lại nhìn Viên Lộc, "Tiền tiêu mất cũng không phải là tiền của chúng ta, tại sao không mua?"

Mẹ Viên vỗ "bốp" một cái vào đầu Viên Lai Lai, "Tiền của Hình Diễn không phải tiền của con sao? Đã kết hôn mà còn không biết quản lý gia đình!"

Viên Lai Lai gãi đầu uất ức nhìn Viên Lộc, "Anh nói em đây là vì ai chứ."

Viên Lộc cười cười, cầm lấy váy trong tay cô, "Rất lâu không sang nhà thăm dì, đây coi như là quà tặng anh đưa cho dì thôi."

Bạn đang đọc truyện *Thú Nam Và Tiểu Bạch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45

Mẹ Viên miễn cưỡng không chịu nhận, ba người lại tranh chấp nửa ngày, cuối cùng vẫn là Viên Lộc trả tiền. Mẹ Viên vỗ vỗ bả vai của Viên Lai Lai để cho cô cùng Viên Lộc xách đồ rồi nhanh chóng biến mất. Sợ là cả đời này bà cũng không dám tới trung tâm thương mại này nữa, tới một lần sẽ phải tiêu hết hơn mấy tháng tiền lương. Bà nhức nhối a!

Một mình Viên Lai Lai cùng Viên Lộc đi về, không tránh khỏi lúng túng, quả nhiên chuyện gì cũng không thể gạt được Viên Lộc. Anh dẫn cô đến một quán cà phê rồi hỏi cô: "Có phải cãi nhau với Hình Diễn đúng không?"

Viên Lai Lai nhìn ly cà phê có bọt kem hình trái tim trước mắt yên lặng lắc đầu.

"Chuyện là thế nào?"

"Bọn em ly hôn."

‘Bùm’ - cái thìa mà Viên Lộc mới vừa cầm lên định khuấy cà phê rơi vào trong chén, có chút không dám tin, "Em nói cái gì?" mơ hồ trong giọng nói đè nén còn mang theo chút vui vẻ.

Giờ phút này, Viên Lai Lai đâu còn tâm tư để ý tới hành động và biểu cảm trong lòng của anh ta, thờ dài một hơi, "Bọn em ly hôn vì mối tình đầu của anh ấy đã trở về."

Trong mắt Viên Lộc thoáng qua tia tức giận, mối tình đầu trở lại sẽ phải ly hôn sao? Vì một gốc cây đã mục ư?

"Đau khổ sao?"

Viên Lai Lai yên lặng lắc đầu.

"Dì và chú có biết không?"

Viên Lai Lai tiếp tục lắc đầu.

Viên Lộc thờ dài một hồi, "Muốn đi chơi công viên Hoan Lạc không? Không phải em vẫn muốn ngồi xe cáp treo sao? Gần đây công viên Hoan Lạc có nâng cáp xe cáp treo, ước chừng cao hơn 70 m."

Mắt của Viên Lai Lai sáng lên, cô đã từng đề cập mấy lần với Hình Diễn, chỉ là lần nào người ta cũng làm bộ như không nghe thấy, đã rất lâu cô không đi chơi rồi, gần như là không thể chờ đợi hơn nữa liền gật đầu đáp ứng.

Viên Lộc cười dịu dàng, trả tiền rồi dắt tay cô ra cửa, hai người cũng không cảm thấy có chỗ nào bất thường, ngay từ lúc còn nhỏ đã như vậy rồi, bất kể đi chơi ở đâu Viên Lộc cũng mang theo cô, bởi vì cô thích đi chơi công viên Hoan Lạc, nên tất cả tiền của Viên Lộc thời kỳ còn đi học đều cống hiến cho vé vào cửa của công viên Hoan Lạc. Hai người giống như trở lại ngày xưa, anh trai nắm bàn tay của em gái đi chơi, như là điều tự nhiên mà thôi.

Đến công viên Hoan Lạc, hai người cùng đi mua vé, cô bán vé nhìn hai người một cái: "Là người yêu à?"

Còn không đợi Viên Lai Lai trả lời, Viên Lộc liền nhận định, "Đúng vậy."

Viên Lai Lai kinh ngạc nhìn Viên Lộc, Viên Lộc hướng cô nháy nháy mắt, Viên Lai Lai rất nhanh liền hiểu ra, vé tình nhân rẻ hơn, gật đầu như bở cùi, "Đúng vậy, đúng vậy." Cô không phát hiện khóe miệng của Viên Lộc cong lên một đường cong nho nhỏ.

Cô bán vé rất nhanh đưa vé ra ngoài, Viên Lai Lai nhìn vé đang cầm ở tay, ước chừng rẻ hơn 50 đồng so với giá gốc, trong lòng đắc ý không ngớt. Viên Lộc lại chạy đi mua kem cho cô, đây là thói quen từ lâu của cô, mỗi lần tới đây đều muốn ăn.

Viên Lai Lai cắn một miếng, bùi ngùi nói: "Ngày xưa mua vé vào cửa thấy căng thẳng, ăn kem còn phải suy tính nửa ngày, người có tiền thật đúng là tội ác mà." Nghĩ đến Hình Diễn kia có nhiều tiền lắm sao, cô không khỏi đau lòng, về sau số tiền này đều không phải là của cô nữa rồi.

Viên Lộc biết rõ là cô nghĩ tới Hình Diễn, cố làm vẻ không hiểu, cốc đầu cô một cái, "Anh có lần nào không cho em ăn đâu? Lời này của em giống như là oán giận anh."

"Em nào dám!" Viên Lai Lai chột dạ, chột nhớ tới mình đến nơi này chưa từng phải tiêu một đồng tiền nào, lại hung hăng cắn một miếng kem.

Lúc sau hai người đi tới chỗ xe cáp treo, cũng không có nhiều người lắm, họ chọn một chỗ ở giữa để ngồi, lại đợi 10 phút, người tới ngồi đông hơn, Viên Lai Lai nhìn những đám mây trên cao chót vót, nắm chặt tay vịn của xe cáp treo, bàn tay Viên Lộc bao phủ lên tay cô, "Đừng sợ, có anh ở đây."

Tay của Viên Lai Lai run run, anh ta cố ý cầm tay của cô, hành động này có chút mập mờ, mặc dù trước kia hai người cũng nắm tay, đó là thói quen vô ý thức, nhưng giờ phút này hoàn toàn mang ý nghĩa không hay.

Viên Lộc cũng phát hiện cô rút ra, thu hồi tay của mình, vỗ vỗ đầu của cô, "Ngồi yên, sắp khởi hành rồi, hồi hộp à?"

"Mới 70m, có cái gì mà hồi hộp chứ." Viên Lai Lai vì che giấu lúng túng, cố ý nói hơi khoa trương một chút.

Xe cáp treo chậm rãi khởi động, tốc độ tăng rất nhanh, độ cao cũng càng ngày càng nâng lên, Viên Lai Lai nắm thật chặt tay vịn, bên cạnh đã có người bắt đầu hét chói tai, theo độ cao càng ngày càng tăng, tiếng hét chói tai cũng càng ngày càng lớn, khi cô do dự có nên thuận miệng cũng la hét hay không, chợt Viên Lộc ghé sát bên tai cô nói một câu: "Chúng ta thử một lần đi."

Viên Lai Lai ngẩn người đổ mồ hôi toàn thân, thật may là cô phản ứng nhanh, lớn tiếng nói: "Anh nói cái gì? Em nghe không rõ." Nói xong chỉ chỉ mọi người bên cạnh đang hét chói tai.

Thanh âm của Viên Lộc cũng to hơn, "Anh nói chúng ta thử ở chung một chỗ đi!"

Viên Lai Lai xua xua tay: "Không nghe rõ! Không nghe rõ!" Cô cảm thấy tình cảnh này thật sự rất ngu ngốc, nhưng lại không muốn rõ ràng cự tuyệt Viên Lộc, chỉ hy vọng anh có thể hiểu ý của cô, như vậy sau này hai người gặp nhau cũng sẽ không lúng túng.

Nhưng người kia hiển nhiên không chịu buông tha, cho đến khi hai người đã chơi xong toàn bộ các trò có thể chơi, đi ra khỏi cửa chính công viên Hoan Lạc, anh ta nhắc lại một lần nữa, "Trên xe cáp treo có thật là em không nghe được anh nói cái gì không?"

Viên Lai Lai tỏ vẻ vô tội nhìn anh, lắc đầu một cái, "Thật, không nghe được. Hiện tại em đói bụng rồi, muốn ăn khuya."

Viên Lộc cười cười, "Cái cô nhóc này."

Viên Lai Lai khoác cánh tay của anh, "Nhanh đi ăn cơm a..., anh trai tốt!" Cô cố ý nhấn mạnh hai chữ 'anh trai', cảm thấy thân thể Viên Lộc rõ ràng cương cứng một chút.

Viên Lộc mang cô tới chợ đêm trước kia hai người thường hay đi ăn. Viên Lai Lai vì trốn tránh đề tài, nhét đồ vào đầy mồm, nói nhăng nói cuội với Viên Lộc, cuối cùng cũng khiến Viên Lộc không nói ra được lời muốn nói.

Chờ anh đưa cô tới lầu dưới, Viên Lai Lai vẫy vẫy tay, "Hôm nào chúng ta lại đi chơi nhé, mệt quá, anh cũng về sớm nghỉ ngơi đi." Nói xong còn ngáp một cái.

Con người của Viên Lộc tối sầm "Anh biết rõ em có nghe thấy câu nói của anh."

Viên Lai Lai im lặng. . . . . Làm sao anh biết.

"Bình thường tuy em nói nhiều, nhưng không nói nhảm."

Hôm nay cô có nói nhảm sao?

Viên Lộc tiến lên một bước cầm tay của cô, "Nếu ly hôn, cho anh một cơ hội được không?"

Viên Lai Lai còn không kịp nói chuyện, liền bị người khác chặn lời, "Ai nói cô ấy muốn ly hôn?"

Là Hình Diễn! Tại sao anh lại ở chỗ này! Trong đầu Viên Lai Lai gõ chuông báo động, quay đầu lại nhìn Hình Diễn, khuôn mặt anh tuần gần như đen xì, theo bản năng rút tay khỏi tay Viên Lộc.

Nhìn bộ dạng Viên Lai Lai căng thẳng, đôi mắt Viên Lộc mờ tối, nhưng ở trước mặt Hình Diễn vẫn đứng bên cạnh Viên Lai Lai, "Cô ấy nói các người đã ly hôn."

"Hả? Một chuyện lớn như vậy sao tôi không biết? Hơn nữa tất cả mọi người đều biết ly hôn là phải do hai người cùng ký tên chứ?" Hình Diễn nén lửa giận nhìn Viên Lai Lai, "Tối đây."

Viên Lai Lai nhớ tới tấm hình ngày đó, đáy lòng cũng quật cường lên, "Không! Em muốn ly hôn với anh!"

Hình Diễn nắm quả đấm, xương kêu "răng rắc", "Em lặp lại lần nữa."

Nói đã nói, còn sợ anh sao, "Em nói em muốn ly hôn!"

"Tại sao?" Giọng của Hình Diễn cũng lạnh hơn, nhìn Viên Lai Lai lùi ra sau lưng Viên Lộc, mày nhíu lại thành một chữ Xuyên.(Chữ Xuyên: 川)

Viên Lai Lai lúc này ngang bướng không phục tùng, "Không tại sao cả."

Hình Diễn tiến lên một bước định mạnh mẽ lôi cô ra ngoài, lại bị Viên Lộc ngăn trở, "Cô ấy không muốn đi theo anh."

Hình Diễn hừ lạnh một tiếng, "ít nhất trước khi ly hôn cô ấy vẫn là vợ của tôi đúng không?"

Viên Lộc trừng mắt, anh thật sự không có lập trường, "Cô ấy là vợ anh đồng thời cũng là em gái tôi, tôi sẽ không nhìn anh làm tổn thương cô ấy."

Khóe miệng Hình Diễn vẽ ra nụ cười lạnh lùng nhất, "Thật là anh trai tốt em gái ngoan," sau đó nói với Viên Lai Lai, "Muốn ly hôn thì qua đây."

Viên Lai Lai chỉ cảm thấy ngực bị ai đó hung hăng đập một cái. Anh nói ly hôn? Anh muốn ly hôn với cô? Cô cắn môi dưới miến cưỡng mở miệng: "Không qua, anh đem giấy thỏa thuận ly hôn gửi đến nhà em là được."

Hình Diễn giận dữ, đang muốn cưỡng chế kéo cô tới đây, liền nghe thấy giọng của mẹ Viên, "Trở về rồi à? Sao không đi lên nhà?"

Không khí căng thẳng giữa ba người nhất thời bị hóa giải, Hình Diễn mở miệng trước đáp lại lời của mẹ Viên, "Lai Lai và người anh trai này của cô ấy rất lâu không gặp nhau, còn có lời muốn nói."

"Vào vào nhà nói đi."

Viên Lộc nhìn mẹ Viên một cái, lại nhìn Viên Lai Lai một cái, "Không được đi ạ, cháu đi về thôi. Lai Lai, giải quyết xong chuyện thì nói cho anh biết, nhé?"

Da đầu Viên Lai Lai tê dại, nhìn Viên Lộc muốn xoay người rời đi, lại nhìn sang Hình Diễn lạnh lùng đang nhìn mình, bụng xoắn lên, kéo cánh tay của Viên Lộc, "Rất lâu không gặp chú rồi, em muốn đi thăm chú."

Còn không đợi Viên Lộc nói chuyện, mẹ Viên cũng không cao hứng nói: "Thân thể chú của con gần đây không tốt, đang ở bệnh viện, cô cũng không ở nhà, hôm nay đã trẻ thế này, ngày mai bảo A Diễn đi bệnh viện cùng với con."

Mẹ à, sao lại chặn đứt đường rút lui của người khác như thế?

Vào trong nhà, mẹ Viên đứng ở trong phòng khách dạy dỗ Viên Lai Lai: "Cái đứa bé này, để A Diễn chờ lâu như vậy, sao chỉ biết đi chơi hả? Hơn nữa còn tắt máy điện thoại di động? Có biết A Diễn chờ đợi rất sốt ruột không? Còn đi ra ngoài tìm con mấy lần. Cũng là người kết hôn rồi, sao không biết lo lắng cho gia đình chút nào, BALABALA . . ."

Mà Hình Diễn cứ ngồi ở trên ghế sa lon nhìn cô nàng bị giáo huấn như vậy, giống như đây mới là chuyện thú vị nhất.

Đợi đến khi mẫu hậu đại nhân rút cuộc giáo huấn xong xoay người trở về phòng ngủ để nghỉ ngơi, Viên Lai Lai mới chính thức bắt đầu căng thẳng, cũng không nhìn Hình Diễn, chỉ nhìn ngoài cửa sổ, "Rất trẻ rồi, ngủ đi, trong nhà có nhiều phòng khách, anh miễn cưỡng ngủ tạm, ngày mai trở về đi, việc thăm hỏi . . ." còn chưa nói hết câu liền bị Hình Diễn kéo qua, cả người tối tăm mặt mày đã bị Hình Diễn đặt ở phía dưới.

"Nói, nào loạn là vì cái gì."

Náo loạn!! Tại sao anh có thể dùng cái từ này! "Em không có!" Viên Lai Lai đẩy anh, nhưng cô đâu phải là đối thủ của anh, căn bản không có chút tác dụng nào.

"A, vậy sao lại bất ngờ về nhà mẹ đẻ? Còn nói ly hôn? Anh đối với em không tốt sao?"

Viên Lai Lai miễn cưỡng nhìn vào đôi mắt của anh, "Không tốt!"

Hình Diễn ngồi thẳng đờ cô dậy, "Chỗ nào không tốt? Lý do thỏa đáng thì chuyện lần này anh sẽ không tính toán."

"Em không cần anh có tính toán hay không, trở về tìm mối tình đầu của anh đi!" Viên Lai Lai giận, "Em thấy anh cùng ăn sinh nhật với người ta không phải rất vui vẻ sao, em rộng lượng một lần, thành toàn cho hai người đây, anh trở về sớm làm thủ tục ly hôn thỏa đáng rồi gửi cho em. Thật may là chúng ta không cử hành hôn lễ, nếu không đến lúc đó còn phải công trên lưng tiếng xấu là cưới lần thứ hai, hơn nữa . . ."

Bạn đang đọc truyện *Thú Nam Và Tiểu Bạch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46

"Câm mồm!" Hình Diễn mặt lạnh ngắt lời cô, "Có lúc nào anh nói muốn ly hôn hả?"

"Vậy là anh muốn trong nhà có hoa nhưng vẫn đi tìm hương hoa dại bên ngoài sao? Nếu anh còn nghĩ tới em thì khuyên anh sớm ly hôn với em đi, nếu không. . ."

"Sao em biết tôi hôm qua anh ở bên cạnh cô ấy?"

"Biết thì đã biết, anh quan tâm vì sao em biết à." Nói như vậy chính là thừa nhận ư?

Hình Diễn tựa vào trên ghế sa-lon nhìn cô, "Anh đoán là Tư Ninh nói cho em?"

"Tóm lại chính là ly hôn!" Viên Lai Lai không muốn nghe anh nói tiếp, tường thuật lại quá trình phạm tội đối với cô mà nói quả thật chính là hành hạ, nước mắt mấy lần sắp chảy xuống, lại bị cô ép trở ngược vào trong.

"Không thể nào, đời này cũng đừng nghĩ đến ly hôn." Giọng Hình Diễn mềm nhũn, "Em là đang tức giận ngày hôm qua anh không trải qua sinh nhật cùng em đúng không?"

Viên Lai Lai đột nhiên đứng thẳng lên, "Em muốn đi. . ." Lời còn chưa nói hết đã bị Hình Diễn kéo lại lần nữa.

"Anh không nhớ ngày hôm qua là sinh nhật của anh, khi máy bay hạ cánh vốn là muốn về nhà, Tinh Tinh gọi điện thoại nói công việc xảy ra chút vấn đề, anh giúp cô ấy giải quyết xong liền cùng nhau ăn cơm, là cô ấy nhắc tới sinh nhật của anh. Ngay cả cơm cũng không ăn xong anh đã đi về nhà rồi." Vốn không phải là người hay giải thích, nhưng nếu anh không nói, không đoán được Viên Lai Lai lúc nào sẽ bỏ đi.

Viên Lai Lai mặc dù tin lời của anh, nhưng sự thật là anh vì một cô gái khác lạnh nhạt cô lâu như vậy, không phải vài ba lời là có thể giải quyết.

"Chuyện ngày hôm qua anh biết rõ dụng tâm của em rồi, về sau bất luận ngày lễ gì anh đều cùng em trải qua, có được hay không? Chỉ là em phải giúp anh nhớ kỷ sinh nhật của anh. Đừng tức giận nữa, để anh nhìn xem nào, lớn thế này còn khóc chảy nước mũi."

Viên Lai Lai đẩy anh ra, lấy tay lau nước mắt của mình, "Dù sao vẫn là ly hôn, nghe nói là anh rất yêu cô ấy không phải sao? Đây là cơ hội tốt . . ."

Lời của cô còn chưa nói hết liền bị tiếng chuông điện thoại của Hình Diễn cắt đứt, là điện thoại cá nhân của anh, nhạc chuông còn do Viên Lai Lai cài đặt giúp anh, có rất ít người biết cái số này.

Hình Diễn bật máy, "Tinh Tinh?"

Giọng nói của Tư Tinh có chút gấp gáp, Viên Lai Lai nghe không được rõ lắm, chỉ thấy biểu hiện của Hình Diễn rất nghiêm túc, còn đứng hẳn lên.

"Ừ, lấy danh nghĩa của anh, bây giờ anh trở về ngay."

Nhìn biểu cảm trên mặt Hình Diễn biến hóa tinh tế, Viên Lai Lai cũng không muốn biết rốt cuộc Tư Tinh đã xảy ra chuyện gì, cũng không muốn biết Hình Diễn nên xử lý như thế nào, chỉ ngồi ở chỗ đó nhìn Hình Diễn hành động bước kế tiếp.

Cúp điện thoại, Hình Diễn quay đầu lại thấy Viên Lai Lai vẫn ngồi ở trên ghế sa-lon như cũ nhìn mình, im lặng một lúc mới đi đến hôn lên trán cô, “Hiện tại anh có chuyện phải xử lý, về chuyện em nói ly hôn . . . để sau rồi nói.” Lời tuy là nói như vậy, khóe mắt lại hàm chứa ý cười, không nhìn ra chút nào là có dự định ly hôn, “Mấy ngày này em ở nhà nghỉ ngơi, kết thúc kỳ nghỉ anh sẽ tới đón em, ba mẹ đều ngủ rồi, ngày mai giúp anh hỏi thăm bọn họ.”

Thấy Viên Lai Lai không nói lời nào, chỉ trợn to hai mắt tức giận nhìn mình, anh thờ dãi một hơi, xoa xoa tóc của cô, “Đừng nghĩ lung tung, anh đi trước.”

Cho đến khi Hình Diễn đi tới cửa, Viên Lai Lai mới mở miệng: “Em không muốn anh đi!”

Hình Diễn cau mày, “Đừng làm loạn, Tinh Tinh là em gái cùng anh lớn lên, cô ấy xảy ra việc, anh phải tự mình đi qua xem một chút!”

“Em nói em không muốn anh đi!” Đêm hôm khuya khoắt, cô nam quả nữ, còn là nam giúp nữ, ai biết cuối cùng sẽ diễn biến thành cái loại gì.

Hình Diễn mở cửa ra, “Không cho phép lại đi gặp Viên Lộc, chờ anh trở lại!” Nói xong liền rời đi.

Nhìn cánh cửa vừa mở ra, Viên Lai Lai tức giận. Chuyện ly hôn chờ trở về hãy nói sao? Vợ vả đi cứu mối tình đầu ư?

Xoa xoa ngực, hôn nhân của cô còn chưa bắt đầu đã vội vả kết thúc rồi sao?

Qua hai ngày, cho dù Viên Lai Lai không chủ động hỏi rốt cuộc Tư Tinh đã xảy ra chuyện gì, ở thời đại tin tức hóa này, chỉ lên mạng để xem là cô liền sáng tỏ.

Trong bài báo viết rất mập mờ, cũng không dùng tên thật, nhưng có thể không hề e ngại sử dụng lực lượng xã hội đen phong tỏa cả hội sở còn đánh gần chết đối phương, loại phong cách hành sự này, không phải Hình Diễn còn có thể là ai chứ.

Mặc dù cô không có cố ý hỏi thăm, nhưng vẫn là nghe qua một ít từ Tần Miêu về kết cục của nhóm người phục vụ đã đầu độc thuốc với các cô ở trên thuyền ngày trước, sự bi thảm chỉ kém một chút so với cái chết. Chỉ là cô giả vờ không biết mà thôi.

Trước kia là vì cô, bây giờ bắt đầu vì người phụ nữ khác sao?

Đồng thời, anh đã không gọi điện thoại hai ngày rồi, cho đến khi Tần Miêu gọi điện thoại tới, “Này, cậu đang ở trong nhà hả?”

“Đúng, chuyện gì vậy?”

“Cả hai ngày tới ở bệnh viện đều nhìn thấy Hình Diễn, không phải anh ta đã xảy ra chuyện gì chứ?” Tần Miêu có ẩn ý.

Bỗng chốc trong lòng Viên Lai Lai thấy hồi hộp, sẽ không vì làm anh hùng cứu mỹ nhân mà phải vào nằm bệnh viện chứ? Cô hỏi tên bệnh viện và phòng bệnh rồi vội vã ngồi lên xe quay về, trực tiếp đến bệnh viện, nói cô không quan tâm tới anh nữa, đó là giả.

Thế nhưng khi cô đi tới đi lui giữa các phòng bệnh, cuối cùng chứng kiến được tình cảnh Hình Diễn ở trước giường bệnh trông nom Tư Tinh, cô lại bị đá kích lẫn nữa rồi.

Nhìn xem, vẻ mặt thật dịu dàng. Nhìn xem, động tác thật dịu dàng.

Cô đứng nhìn ở trước cửa kính của phòng bệnh, Hình Diễn đưa lưng về phía cô, Tư Tinh cũng có thể thấy cô, nhưng cô ta chỉ liếc cô một cái, giống như cô là không khí mà thôi, rồi lại cười cười nói nói cùng Hình Diễn.

Viên Lai Lai nắm chặt quả đấm. Cô vội vàng chạy đến đây không phải muốn nhìn thấy việc này.

Đôi mắt đẹp của Tư Tinh quét tới quả táo ở trên bàn, “Muốn ăn táo quá, A Diễn giúp em gọt vỏ được không?”

Hình Diễn gật đầu một cái, cầm dao gọt trái cây nghiêm túc gọt vỏ, “Công ty của bọn em thành lập một bộ phận marketing đi, anh sẽ phái người của Hình thị qua giúp, về sau những chuyện giấy tờ như vậy để cho bọn họ làm, em cứ an tâm làm bà chủ, chuyên tâm thiết kế thời trang, không nên quản lý những chuyện này.”

“Trước kia em đều dựa vào anh, hiện tại anh kết hôn rồi, sao em có thể cứ như cũ mọi chuyện ý lại vào anh, em muốn tự đứng lên.” Đôi mắt Tư Tinh âm u. Chẳng bao lâu sau, cô ta cũng cho là mình sẽ ở bên anh mãi mãi, không chút kiêng kỵ mà ý lại vào anh.

Hình Diễn cười khê, “Anh kết hôn với không kết hôn có gì khác nhau sao? Chuyện của em, anh vĩnh viễn sẽ không bỏ qua.”

Tư Tinh cười rục rỏ, “Vậy vợ anh sẽ không ăn dấm sao?”

Hình Diễn trong đầu thoáng qua ánh mắt kiên quyết của Viên Lai Lai hôm đó, giọng nói kiên định khi cô nói cô không muốn cho anh đi, có chút thần thò, “Sẽ không, cô ấy là người thâm minh đại nghĩa (hiểu rõ việc gì là việc nghĩa).”

Tư Tinh nhận lấy quả táo trong tay anh cắn một cái, “Vây thì tốt, đã lâu không ăn cơm của anh nấu, anh nấu cho em ăn được không?”

Hình Diễn gật đầu một cái, “Ừ, ngày mai nấu cho em!”

Tư Tinh chợt cầm tay của anh, "Cám ơn!"

Hình Diễn vỗ vỗ đầu của cô ta, giọng nói cung chiều, "Với anh mà còn nói cảm ơn sao!"

Viên Lai Lai đứng ở ngoài cửa nhìn cảnh này, tâm dần dần lạnh như băng, kết hôn với không kết hôn không có khác nhau sao? Xác thực không có gì khác nhau, trừ mấy người bảo vệ chung cư cũng biết chuyện bọn họ kết hôn, trong mắt đại đa số người khác bọn họ đều là người Quý tộc độc thân.

Yên lặng xoay người rời đi, cô không đi bằng thang máy mà đi cầu thang bộ, vào thời khắc này điện thoại vang lên, là Hình Diễn gọi đến. Rốt cuộc cũng nhớ gọi điện thoại cho cô rồi sao? Muốn nói cái gì? Ly hôn hả?

Cô có chút phiền não cúp điện thoại, sau đó trực tiếp tắt máy, ai ngờ thấy được Viên Lộc đứng chờ ở dưới lầu.

Cô có chút giật mình, "Sao anh ở đây?"

"Anh qua nhà tìm em, lúc em vội vã ra cửa, anh liền đi theo tới đây."

Viên Lai Lai cảm thấy có chút châm chọc, giống như trở lại cảnh 5 năm trước kia, cô cười hỏi anh, "Uống rượu không?"

Viên Lộc lắc đầu.

"Nào có đi theo em uống không?"

"Được." Lần này Viên Lộc cũng không ngăn cản cô. Chuyện lần này anh ít nhiều cũng biết một chút, tâm tình của cô cần có nơi giải bày, cứ nén chịu sẽ thành tâm bệnh.

Viên Lộc không ngờ là Viên Lai Lai lại điên cuồng như vậy, gọi một loạt toàn những loại rượu đắt tiền, anh cười khổ, tình cảnh này chính xác là tình cảnh 5 năm trước khi cô bị buộc phải buông tha Hình Diễn.

Hôm nay, mọi thứ lần nữa lại tái diễn đầy đủ. Cô sẽ cùng Hình Diễn tách ra chăng? Trong 5 năm anh dành biết bao tâm tư đối với cô chỉ có chính anh biết, vẫn cho là không nên ép cô, sớm muộn gì cô cũng sẽ hiểu, nhưng cô lại đập lên bức tường thành mà chỉ cần Hình Diễn nói một câu đã tự động sụp đổ. Khi anh hết sức trầm tư, Viên Lai Lai đã uống cạn vài ly rượu, lượng mặc dù nhỏ, tác dụng tuy chậm nhưng lại mạnh, vừa uống vào miệng cũng không có cảm giác gì, Viên Lai Lai lại uống mấy chén.

Khi cô lại nâng ly rượu lên, Viên Lộc không thể nhìn được nữa, "Đừng uống nữa, về nhà thôi."

Viên Lai Lai đoạt lấy cái ly, "Làm gì vậy, anh nói phải cùng em tới bến mả." Uống một hơi cạn sạch.

Viên Lộc bất đắc dĩ, đành phải để mặc cho cô uống..., nhìn cô như vậy lại không đành lòng, "Có lẽ em hiểu lầm cái gì rồi, Hình Diễn không phải người như vậy." Nhưng bất kể anh ta là hạng người gì, 5 năm trước đã tổn thương cô, 5 năm sau lại tổn thương cô lần nữa, đây là việc không nên. Từ góc độ này mà nói, anh là người đang bao che cho lỗi lầm của kẻ khác.

"Cái gì mà hiểu lầm hay không hiểu lầm, chính tai em nghe được anh ấy nói kết hôn với không kết hôn không có gì khác nhau." Viên Lai Lai một tay chống cằm, ánh mắt mơ màng như nhìn nơi xa xôi nào đó, nghĩ đến vẻ dịu dàng trên mặt Hình Diễn lúc buổi chiều, cô cảm thấy cơ thể trống rỗng, thì ra sự dịu dàng của anh cho tới bây giờ không phải chỉ dành riêng cho một mình cô.

Tình yêu như vậy, cô không cần.

"Có điều gì, bọn em nên đối mặt nói cho rõ ràng sẽ tốt hơn." Một đoạn tình cảm kết thúc đều bởi một tý vết rất nhỏ nào đó, cho dù anh muốn lấy được cô, cũng hi vọng cô rõ ràng với chuyện lúc trước, nếu không hai người đều tiếc nuối.

Viên Lai Lai không đáp, tiếp tục uống rượu.

Bên kia, Hình Diễn gọi điện thoại tới nhà ba Viên biết được Viên Lai Lai đã quay về, trong lòng dần dần sôi ruột, điện thoại của cô tắt máy, trong nhà cũng không có người, vậy bây giờ cô đang ở nơi nào?

Nghĩ đến ánh mắt nghiêm túc của cô đêm hôm đó, anh trầm mặc, lúc ấy chuyện khẩn cấp cho nên anh không nói vì sợ cô hiểu lầm, nhưng bây giờ xem ra, dường như cô đã biết.

Sau khi gọi điện thoại vài lần, anh liền lái xe đi lại một cách mù quáng ở trên đường, nửa giờ sau nhận được tin tức có liên quan đến cô, đôi mắt của anh sa sầm, xe quẹo khúc quanh rồi tăng tốc chạy như bay.

Trong quán rượu, Viên Lai Lai đã ngà ngà say, một tay khoác lên trên bả vai Viên Lộc, "Còn nhớ lời nói của anh ngày đó không?"

Bạn đang đọc truyện *Thú Nam Và Tiểu Bạch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47

Viên Lộc nhú mày, khoe miệng khê nở nụ cười, "Dĩ nhiên rồi." Vì uống say nên mới suy xét lời hứa của hấn sao? Dù nguyên nhân là gì, hấn cũng cảm thấy vui.

"Vậy anh sẽ vì mối tình đầu mà vứt bỏ em sao?"

"Em chính là mối tình đầu của tôi, nếu có vứt bỏ ai người đó chắc chắn sẽ không phải là em."

"Vậy anh sẽ cùng lúc gánh vác em và người phụ nữ khác sao?"

"Không có đâu."

"Anh sẽ kết hôn với Ngã Ly sao?"

"Càng không có chuyện đó."

"Tại sao anh ấy lại ở đây?" Dù Viên Lai Lai say nhưng nỗi cô đơn trong mắt lại không che giấu được, Viên Lộc không nghĩ tới cô cuối cùng cũng sẽ hỏi câu này, ngăn người trong chốc lát, không biết nên trả lời như thế nào.

Thờ dài một tiếng, "Em nhớ cho kỹ tôi không phải là anh ta."

Viên Lai Lai rũ mí mắt xuống, sờ sờ bụng, "Em đói bụng."

Viên Lộc bắt đầu đi, đỡ cô dậy, "Đi thôi, đi ăn cái gì đi."

Viên Lai Lai đã đứng không vững, cả người dán sát vào ngực Viên Lộc, bàn tay nhỏ nắm chặt áo Viên Lộc, Viên Lộc đặt một cánh tay lên eo cô, tay còn lại vịn cánh tay cô, ra sức nhắc cô lên.

Đúng lúc Hình Diễn tới, thấy ngay cảnh Viên Lai Lai rúc sâu vào ngực Viên Lộc, khê ngẩng đầu nhìn hấn mỉm cười, mãi cho đến khi anh đi đến trước mặt, hấn cũng không nhận ra sự hiện diện của anh.

Đợi đến khi hai người đi đến gần anh mới lạnh lùng lên tiếng, "Viên Lai Lai, ai cho em uống rượu?"

Viên Lai Lai đột nhiên nghe thấy giọng nói của Hình Diễn, neho mắt nhìn anh, chỉ cảm thấy có chút không thật, trong quán rượu ánh đèn mờ chiếu lên khuôn mặt anh, thoát nhìn như từ trước giờ chưa hề có tàn bạo trên đó, bất quá lúc này cô đã say rồi, sau khi say mọi cảm xúc đều trở nên mãnh liệt dữ dội nhưng trong đó không có sự sợ hãi, hơn nữa lúc này trong quán bar tiếng nhạc rất lớn, cô lờ mờ anh một cái, cho dù có nghe được, cũng làm như không nghe thấy, "Không nghe được!"

Hình Diễn cau mày, kéo cô về phía mình rồi ôm cô ra quầy rượu, sau đó nhìn Viên Lộc nói: "Cám ơn anh đã giúp tôi chăm sóc cô ấy."

Viên Lộc mấy lần định đưa tay ra kéo Viên Lai Lai lại, đến cuối cùng cũng kìm chế được, trong mắt cô lúc nào cũng là Hình Diễn, dù anh có giành được cô, điều đó cũng không thay đổi được gì, anh gạt đầu một cái, "Lần này tình cờ gặp lúc tâm trạng của cô ấy không tốt muốn uống rượu, lần sau nhất định sẽ không xảy ra chuyện này, đối xử tốt với cô ấy một chút."

"Dĩ nhiên rồi." Giọng Hình Diễn hoàn toàn không khiêm nhường, khoảng thời gian này có phải Viên Lai Lai đã thân thiết với Viên Lộc hơn rồi không? Tại sao hấn ta luôn xuất hiện bên cạnh cô ấy? Anh chưa bao giờ quên tia dịu dàng lơ đãng trong mắt Viên Lộc, xem ra anh cần phải trông chừng đồ của mình rồi.

Viên Lộc nhún nhún vai, đi ra trước, Hình Diễn ôm Viên Lai Lai lên xe, suông sẽ đưa cô về nhà, trong suốt quá trình đó Viên Lai Lai cũng cực kỳ im lặng, không khóc không làm khó, hoàn toàn giống như bình thường.

Mãi đến khi mở cửa vào nhà, Viên Lai Lai đứng trước cửa dựa vào tường nhìn Hình Diễn đổi giày, sau đó lặng lẽ rút từ trong túi ra một vật gì đó đưa cho anh.

Hình Diễn sừng sốt một chút, ngồi thẳng lên nhận lấy món đồ cô đưa tới, sau đó mắt co giật mạnh, ly hôn hai chữ này giống như là một đạn xuyên thẳng qua tim anh, sau đó anh bật cười, bế cô đến ghế sofa đặt cô ngồi xuống, lại rót cho cô ly nước, "Uống nước."

Viên Lai Lai lắc đầu giống như đứa bé đang hôn dỗi, "Không uống."

"Này nói cho anh biết hôm nay em về lúc nào?"

"Chuyện không liên quan đến anh."

"Em đã đến bệnh viện?"

Viên Lai Lai trầm mặc.

"Đã nhìn thấy cái gì?" Chỉ nhìn nét mặt của cô, Hình Diễn đã đoán ra được 7-8 phần rồi.

"Quả táo." Đầu óc Viên Lai Lai không tỉnh táo nhưng lại biết chọn từ ngữ đơn giản để hiểu mà nói.

Hình Diễn nhú mày, "Còn gì nữa không."

Viên Lai Lai cắn môi dưới suy nghĩ hồi lâu, ném cho anh hai chữ: "Ly hôn."

"Không ly gì hết." Hình Diễn nhanh chóng dứt khoát cự tuyệt.

Viên Lai Lai ‘vọt’ một cái đứng lên, ngay sau đó lại bị Hình Diễn kéo mạnh trở lại, "Không được hồ đồ, có bất mãn gì hãy nói ra đi, nói xem buổi chiều em đã nghe được cái gì rồi."

Viên Lai Lai không lên tiếng, cho dù say, cũng cương quyết không chịu nói gì.

Hình Diễn đổi đề tài, "Đói không?"

Mắt Viên Lai Lai có chút rời rắm, đầu hàng như vậy có phải thật là không có khí phách hay không? Nhưng mà sờ sờ bụng mình, ánh mắt đảo đảo mấy vòng, cuối cùng vẫn gật đầu một cái.

Hình Diễn bật cười nhẹ, lại hỏi: "Viên Lộc có phải đang đợi em ly hôn không?"

Viên Lai Lai gật đầu.

"Không được làm theo ý hấn." Lần này giọng điệu của Hình Diễn biến thành mệnh lệnh.

Viên Lai Lai lại trầm mặc.

"Đồng ý đi."

Viên Lai Lai lơ đã, nghĩ ngợi nằm trên ghế sa lon, gối đầu trên hai tay, đôi mắt to nhìn Hình Diễn, cũng không nói lời nào.

Hình Diễn đã thấy qua dáng vẻ say rượu của Viên Lai Lai, điên điên khùng khùng, lần này yên lặng như vậy anh có chút không thích ứng kịp, cũng không ép cô nữa, hôn lên trán cô rồi đi nấu cơm cho cô.

Lúc anh làm xong ra xem cô, Viên Lai Lai đã ngủ say, anh ngồi bên cạnh cô một hồi lâu, sau đó cầm đơn ly hôn đang để trên bàn, xé nát ném vào thùng rác rồi ôm cô vào phòng.

Ngày hôm sau khi Viên Lai Lai thức dậy vẫn không thấy Hình Diễn, chỉ tìm được trong thùng rác những mảnh vụn của đơn ly hôn, cô gật nhẹ khóe miệng không nói gì.

Sau một tuần hai người vẫn sống như trước đây, điểm khác biệt duy nhất chính là Viên Lai Lai sẽ không ngồi trong phòng khách chờ Hình Diễn về nữa, mà đi ngủ sớm một chút, buổi sáng cũng rất nghiêm túc rời giường đi làm chơi game, cô không biết lúc nào Hình Diễn về lúc nào thì rời đi, thậm chí không biết anh có về nhà hay không, cô đang chờ, chờ Hình Diễn mở miệng nói ly hôn.

Thứ sáu như thường lệ lại đến Hattori liên hoan, Viên Lai Lai cũng được mời, đúng lúc Viên Lai Lai không muốn về nhà đối mặt với bốn bức tường lạnh như băng, liền theo mọi người phàn ăn một phen, lại đi ca hát, Viên Lai Lai thường ngày nhìn như người cầu thả tùy tiện, nhưng lại thích nhạc xưa, lại có một chút say, cầm micro không tay, đầu tiên là hát bài 《Như có cố nhân đến》 Mai Diễm Phương tiếp đó lại hát bài 《Bản dạ khúc ngày rằm》 của Lý Khắc Cần rồi lại lôi kéo Tiểu Suất Ca cùng hát bài Trương Quốc Vinh 《Xa như vậy, gần như vậy》 mỗi một bài hát dường như hát lên nỗi lòng cô, càng hát càng hăng, lại hát một mình bài《just? be-tween? the? two? of? us》, hát hát đến mức rơi lệ, khiến mọi người sợ hết hồn hết vía, cướp lấy micro như thế nào cũng không chịu để cho cô hát tiếp.

Cô đứng lên nhẹ xiêu vẹo đi đến nhà vệ sinh, Tần Miểu thấy vậy liền đuổi theo đỡ lấy cô, cô lôi kéo tay Tần Miểu mắng to: "Hình Diễn tên khốn kiếp, bây giờ có người đẹp ở trong lòng rồi, con mẹ nó ngay cả nhà cũng không thèm về, người đẹp thì có cái gì tốt, cái gì lạ chứ, đã kết hôn 2 lần rồi! Cậu nói xem, Tần Miểu cậu nói đi, tớ so với cô ta, thì như thế nào?"

Tần Miểu thành thật trả lời, "Chẳng có gì đặc biệt, xem như cô ta đã kết hôn 2 lần rồi, người ta thoát nhìn cũng cao hơn cậu mấy cấp bậc."

Pằng! Lần này cuối cùng cũng đã đổi vai rồi, Viên Lai Lai đánh vào đầu cô nàng, cô nghiêng đầu hồi lâu, cuối cùng cũng tìm được một cái lý do so sánh hợp lý: "Ngực tớ lớn hơn cô ta!"

Mặt Tần Miểu đầy hắc tuyến, "Chị hai!, cậu là A có được hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Thú Nam Và Tiểu Bạch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 48

"Tớ là E! Tớ là E!" Viên Lai Lai giơ cao hai tay, kéo Tần Miếu sờ ngực mình, nháy mắt hỏi cô, "Có lớn không?"

Tần Miếu bắt đắc dĩ, gật đầu một cái, "Lớn! Lớn! Mau vào đi, không phải cậu muốn đi vệ sinh sao?"

Viên Lai Lai gật đầu một cái, xiêu xiêu vẹo vẹo đi vào.

Tần Miếu ở bên ngoài đợi khoảng 20' vẫn chưa thấy Viên Lai Lai đi ra ngoài, đang muốn vào trong tìm, điện thoại đổ chuông, cô (Tần Miếu) liếc nhìn cửa toilet rồi vòng qua chỗ ngoặt đi đến cầu thang nghe điện thoại, kết quả vì cãi nhau quyết liệt âm ỉ với Lưu Hằng nên quên mất người nào đó vẫn còn ở trong phòng vệ sinh, đợi đến khi cô nhớ đến, cúp điện thoại chạy đến nhà vệ sinh, Viên Lai lai còn ở đó không? Dọa cô sợ đến mức vội vàng gọi điện cho Hình Diễn, trời ơi, Hình Diễn có giết cô luôn không?

Viên Lai Lai lao đảo lắc lư ra khỏi KTV đi dọc theo lề đường, không biết đã đi được bao lâu, thấy một cái phố chợ đêm, sờ sờ bụng, sau đó đi vào một ngôi nhà, ngồi xuống, chỉ vào tấm bảng hiệu, "Tôi ăn món này món này món này còn món này nữa." Cô đã ngà ngà say.

Ông chủ 囧, "Món nào với món nào thế?"

Viên Lai Lai vung tay lên, không nhận được nói: "Chính là từ món đầu tiên đến món thứ tám á!"

Ông chủ lại 囧, "Tám tô mì?"

"Dạ dạ dạ! Tám tô mì! Tôi đã thích tám tô mì đó, ai quản được?" Nói đến mấy chữ này, Viên Lai Lai không khỏi nghĩ đến ngày đó cô ở nhà hàng Pháp bị bề mặt, Hình Diễn lại không giúp cô, càng nghĩ càng là tức giận, người như thế sao!

Ông chủ quái dị liếc nhìn cô một cái, sau đó quay đi, Viên Lai Lai ngồi đó nhịp nhịp chân ngâm nga hát, vai ông chủ run rẩy, thời đại này mà còn có người hát Bạch Mao Nữ!

Một chú chó không biết từ đâu chui ra, chui dưới chân Viên Lai Lai kiểm ăn, Vẻ mặt Viên Lai Lai đau lòng sờ sờ đầu bé KiKi, "Cún con, cưng không phải là chó Quý tộc ư, sao ngay cả chủ cũng không cho cưng ăn? Cún con tội nghiệp, chỉ sẽ cho cưng ăn ." Nói xong liếc nhìn xung quanh, thấy bàn bên cạnh còn một chén mì thịt bò, lại không có ai ngồi ở đó, lúc đó tinh thần chính nghĩa bùng lên, mẹ nó, ai lại lãng phí như thế chứ? Cô không chút do dự bụng tới đặt cạnh chân mình, lại sờ sờ đầu Husky , "Ngaoan! Ăn thịt đi!"

Husky ngoác ngoác cái đuôi, cúi đầu ăn, thân thể mập mập cọ lên người Viên Lai Lai, Viên Lai Lai cười cười, lằm bằm, "Không biết có ai nuôi cưng không? Không đúng, mình có thể tiện tay dắt chó đi không?" Nghiêng đầu suy nghĩ hồi lâu, "Trắng treo mập mập như vậy, nhất định là có chủ nuôi! Quên đi quên đi!"

Cô đang hết sức xúc động, trong tầm mắt liền xuất hiện một anh đẹp trai, Viên Lai Lai nhìn đắm đuối, anh đẹp trai này rất đẹp trai! Cô đang định đưa tay ra chào hỏi, chỉ thấy anh đẹp trai đó hỏi ông chủ: "Ông chủ, món ăn của tôi đâu?"

Viên Lai Lai nhanh chóng cúi đầu, thì ra món ăn đó là của người ta . . . . .

Cô cho rằng bị tay trộm chuông coi như là không có chuyện gì, không nghĩ đến chủ cún kia vẫn đang vui sướng nằm ăn ngay cạnh chân cô!

Cốc cốc cốc.

Viên Lai Lai ngẩng đầu, thấy anh chàng khi nãy nhìn mình đến ngẩn người, cô giả vờ bình tĩnh: "Chuyện gì?"

Anh đẹp trai phục hồi tinh thần, chỉ chỉ chú chó bên cạnh cô, "Chó của cô ăn com của tôi."

"Hừ, đó là bởi vì nó thích ăn chứ sao." Viên Lai Lai thả lỏng tay, ăn cũng ăn, còn muốn thế nào, cô hơi bối rối, "Nó phun ra anh chắc chắn sẽ không chịu ăn."

Khỏe mắt và khỏe miệng của hắn không thể kìm được mà run rẩy, thả thịt dê nướng trong tay xuống đối diện cô rồi ngồi xuống, "Tôi là La Tấn, chúng ta đã gặp ở Thái Lan rồi."

Viên Lai Lai ‘ a ’ một tiếng, "Ồ Thái Lan tôi đã thấy nhiều người. . . . . Ôi chao? Anh chính là anh đẹp trai ở bệnh viện sao? Tôi nhớ rồi, anh tên là La Tấn, ha ha, anh vẫn đẹp trai như năm xưa!"

La Tấn ho khan một tiếng, rõ ràng mới không bao lâu, sao lại biến thành 'năm xưa' rồi, "Sao cô lại ở đây một mình?"

"Ăn com!" Viên Lai vỗ một cái thật mạnh lên vai hắn, "Anh cho tôi số điện thoại, QQ, địa chỉ Microblogging của anh tôi mời anh ăn com!"

Sao nói giống y chang lần trước quá vậy? "Tại sao hỏi mấy thứ đó?"

"Bởi vì anh đẹp trai chứ sao, " cô cười hắc hắc, giọng càng ngày càng lớn, "Tôi thích trai đẹp!"

Mặt La Tấn đầy hắc tuyến, "Đưa điện thoại của cô cho tôi, tôi lưu giữm cô."

"Được." Nói xong Viên Lai Lai bắt đầu đi xung quanh tìm túi của mình, sau đó tìm..tìm..tìm.. tìm, nhưng không thấy, rồi ngừng lại, "Mất rồi."

La Tấn liếc mắt xem thường, "Cô say rồi."

Viên Lai Lai gật đầu một cái, "Tôi cảm thấy anh đã nói đúng."

Đúng vào lúc này, ông chủ đem tám tô mì bùng lên, quai dí nhìn hai người, Viên Lai Lai đem 4 tô mì đẩy tới trước mặt La Tấn, "Ăn!"

La Tấn nhìn tám tô mì trước mặt tròn tròn mắt, "Cô gọi nhiều như vậy để làm gì?"

"Ăn chứ sao." Viên Lai Lai cúi đầu ăn, ăn hai đĩa lại nghĩ đến cái gì đó, ngẩng đầu nhìn La Tấn, "Anh còn chưa nói cho tôi biết số điện thoại của anh đây."

"Tôi nói ra cô cũng không nhớ được, nói cho tôi biết cô đang ở đâu đi làm cuối tuần tôi mời cô đi ăn cơm."

Viên Lai Lai đọc số điện thoại của mình, địa chỉ của Hằng Viễn và bộ phận mình đang làm, sau đó lúi kéo tay hất, "Anh nhất định phải đến!" Uống say cũng không quên lau một đồng dấu mờ lên tay người ta nhưng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn, thanh tú đó thì có thể quên hết đồng dấu mờ ấy, chắc chắn.

La Tấn nhìn cô đắm đuối lại không nhận được khoe mắt giật giật, lặng lẽ rút tay về, "Chấn chấn rồi."

Viên Lai Lai tiếp tục cúi đầu ăn, chỉ ăn được nửa bát liền không ăn nữa, La Tấn đã ăn được một bát, nhìn thẳng vào mắt cô, "Ăn nữa không?"

Viên Lai Lai lắc đầu một cái.

"Vậy chúng ta đi?"

Viên Lai Lai gật đầu, "Tôi mời anh ăn, tôi trả." Sau đó sờ rồi sờ rồi sờ, dừng lại, nhìn La Tấn, "Tôi không có tiền."

La Tấn liếc mắt, sao lại gặp người con gái ngu ngốc như vậy chứ, không mang theo tiền mà dám kêu tám tô mì! Lấy ví ra trả tiền cho Viên Lai Lai rồi đi ra phố qua vật, "Cô ở đâu?"

Viên Lai Lai nhìn qua nhìn lại dòng xe chạy, chép miệng, "Tôi không có nhà, tôi là Bạch Mao Nữ. . . . ." Vừa nói vừa bắt đầu ngâm nga Bạch Mao Nữ, giọng Bắc thoỉ như thế. . . . . Ah, bông tuyết phiêu như thế . . . . . A. . . . .

Phốc. . . . . !

La Tấn cười đủ rồi mới hỏi cô, "Vậy lát nữa cô về đâu?"

Viên Lai Lai nhìn trái nhìn phải, mê hoặc nhìn La Tấn, "Chó của tôi đâu?"

". . . . . Chủ của nó dắt đi rồi."

"À. . . . ."

"Vậy cô ở đâu vậy?"

Viên Lai Lai hỏi ngược lại: "Anh ở đâu? Anh ở đâu tôi ở đó."

". . . . . Cô say."

"Anh đoán đúng rồi, tôi hơi say một chút." Viên Lai Lai ngáp một cái, "Phải đi ngủ rồi, mau về nhà!"

La Tấn bắt đắc dĩ, "Được rồi, tạm thời chừa chấp cô một đêm, chỉ là cô đừng hát Bạch Mao Nữ nữa được không?" Vẫy tay gọi taxi, đang định giúp Viên Lai Lai ngồi vào xe, cả người anh liền bị một lực mạnh kéo ra, sau đó liền nhìn thấy Viên Lai Lai bị người đàn ông đó ôm vào lòng, anh ngăn người, người đàn ông này anh đã từng gặp qua. Lúc ở Thái Lan, người đàn ông xuất hiện bên cạnh Viên Lai Lai.

Hình Diễn nhủ mày không vui nhìn Viên Lai Lai nói nhảm đang say xin nằm trong lòng mình, hỏi cô: "Anh là ai?"

Viên Lai Lai tập trung nhìn anh, sờ sờ mặt anh, "Anh đẹp trai ư!"

"Về nhà."

Bạn đang đọc truyện *Thú Nam Và Tiểu Bạch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49

Vừa nghe đến hai chữ "về nhà", Viên Lai Lai phản ứng mãnh liệt, "Không về nhà! Không về nhà!"

La Tấn bước tới hỏi Hình Diễn, "Dường như cô ấy không muốn đi theo anh..."

Hình Diễn mặt lạnh nhìn anh ta, "Tôi là chồng, cô ấy không đi theo tôi, chẳng lẽ muốn đi theo anh?"

La Tấn sừng sốt một chút. Chồng? Kết hôn rồi? Anh ta nhún nhún vai, chỉ chỉ vào Viên Lai Lai đang giãy dụa kịch liệt, "Vây chúc anh sớm dẫn được cô ấy về nhà, tôi đi trước." Nói xong liền ngồi vào xe taxi, vẫn không quên liếc mắt nhìn Viên Lai Lai đang vùng vẫy khổ sở cũng muốn lên xe, "Tôi sẽ nhớ lời hẹn cuối tuần, tôi đi trước."

"Anh đừng đi a . . . Còn tôi mà, không phải là anh muốn dẫn tôi đi sao?" Viên Lai Lai vói vói tay nhìn xe taxi đã đi xa, âm thầm roi lệ. Đồ lừa gạt! Lại một tên lừa gạt!

Hình Diễn mặt lạnh ôm cô, "Đừng náo loạn nữa, về nhà!"

Viên Lai Lai thu hồi ánh mắt, nhìn chăm chăm vào Hình Diễn, "Trở về nhà em gái (*) anh!" (em gái là từ lóng chỉ cái ấy ấy của con gái)

Hình Diễn sững sờ một chút, nếu không phải là mới nhìn phản ứng của Viên Lai Lai lúc này, giờ phút này ánh mắt của cô đủ để cho anh hoài nghi cô không phải rất say, "Em muốn đến nhà Hình Nhã? Cũng được!"

Viên Lai Lai hét lên một tiếng, "Anh cắt đi! Không muốn nhìn thấy anh nữa!"

Hình Diễn bế cô lên chỗ ngồi phía sau xe, mình lại ngồi vào ghế lái, "Anh lại chọc vào chỗ nào của em rồi hả?" Nói xong nhìn Tư Tinh đứng ở phía trước mặt, bất đắc dĩ giải thích: "Cô ấy uống say rồi, bình thường không như vậy."

Viên Lai Lai nhân cơ hội bỏ thêm một câu, "Giải thích cái em gái anh!"

Hình Diễn và Tư Tinh: . . . . .

Viên Lai Lai ngồi trong xe thò đầu ra ngoài hỏi, "Cô ta là ai?"

Hình Diễn mím môi chỉ chỉ vào Tư Tinh, "Cô ấy là Tư Tinh," lại chỉ chỉ vào Viên Lai Lai, "Đây là Viên Lai Lai."

Viên Lai Lai túm áo vest của anh, "Em muốn ngồi ở ghế trước!"

"Không được!" Hình Diễn trả lời ngắn gọn dứt khoát.

Viên Lai Lai miệng méo máo, uất ức, sao mà cô không biết Tư Tinh là ai, đẹp như thế, cho dù người nào đã gặp qua cũng không thể quên được, huống chi Viên Lai Lai là kẻ mê trai đẹp gái xinh, "Tại sao?" Không phải chính chủ điều nên ngồi ghế trước sao?

"Bởi vì em sẽ nôn. . . Ui!" Hình Diễn hít thở sâu một hơi, cũng biết là sẽ có cái cảnh này. Thật vô cùng nên thơ mà.

Viên Lai Lai đem toàn bộ đồ mới vừa ăn xong nôn ra ở trên người Hình Diễn, còn không quên lôi kéo anh hỏi, "Anh vừa nói cái gì?"

Hình Diễn nhìn bộ dạng không tinh tảo của cô, uể oải nói "Không có gì."

"Vậy tại sao không cho em ngồi ghế trước? Có phải bởi vì cô ấy là Người Tinh Bé Nhỏ của anh đúng không?" xong lại nói tiếp, "Anh không quan tâm tới em nữa phải không?"

Tư Tinh thấy thế xua xua tay, "Để em ngồi phía sau, cho cô ấy ngồi phía trước thì hơn."

Mặt của Hình Diễn tỏ vẻ không đồng ý, nhìn chỗ ghế xe ở phía trước bị Viên Lai Lai nôn không ra hình thù gì, liền xuống xe đỡ Viên Lai Lai đến ghế trước, đang muốn lui ra thì đôi tay Viên Lai Lai vội ôm cổ của anh, "Không cho phép đi."

Hình Diễn gạt đầu một cái, giọng êm dịu, "Anh không đi, anh đi lái xe."

"Vậy anh nói em là ai?" Viên Lai Lai không thuận theo.

"Viên Lai Lai." Hấn vỗ vỗ mặt của cô, "Tĩnh táo một chút, anh dẫn em về nhà."

"Trở về nhà cái em gái anh!" Viên Lai Lai cúi đầu chào anh một cái, "Nói trước mặt cô ấy, em là người như thế nào của anh?"

Hình Diễn buồn cười, "Vậy anh là như thế nào của em?"

"Thầy giáo!" Viên Lai Lai không chút do dự trả lời.

"Há?" giọng của Hình Diễn lên cao 1 tông.

"Ông xâ!" Viên Lai Lai gãi gãi đầu, lại kêu một tiếng.

"Ừ." Lần này giọng điệu hạ thấp, "Ngoan một chút, mau buông tay ra."

Viên Lai Lai càng kéo chặt hơn, "Có phải anh muốn ly hôn với em để cưới cô ấy đúng không?" Nói xong nhô đầu chìa tay ra chỉ vào Tư Tĩnh.

Hình Diễn giận tím mặt, "Nói linh tinh gì đó?" Ai nói với cô những thứ này? Xem ra thường ngày mình đã quá sao nhãng cô rồi.

"Ai nói bậy chứ? Không phải là anh vì tình nhân cũ đến nhà cũng không về sao? Anh cũng không quan tâm tới em, ngày ngày mang theo mùi nước hoa của Tư Tĩnh trên người, còn gạt em! Ly hôn! Em muốn ly hôn với anh!" Viên Lai Lai lên án, cuối cùng biến thành diễn thuyết ly hôn, viết lên chữ kiên quyết trên khuôn mặt say đỏ.

Hình Diễn xệ mặt xuống, "Im ngay, không cho phép nói nữa! Ngủ đi!"

". . . Ah." Viên Lai Lai uất ức ứ ứ, thả lỏng áo của anh rồi co rúc ở chỗ ngồi, thấy ánh mắt nghiêm nghị của Hình Diễn, dè dặt lên đôi tay đang chấp trước ngực mà nhìn anh, bộ dáng nhỏ bé cực kỳ tội thân khiến Hình Diễn vốn có chút tức giận bùng bùng, trong nháy mắt lại mềm lòng.

Hạ xuống một nụ hôn trên trán của cô, "Ngoan, ngủ một lúc đi."

"Ah." dứt lời liền ngoan ngoãn nhắm mắt lại đi ngủ, trong chốc lát đã ngủ thật.

Tư Tĩnh từ ghế ngồi ở phía sau nhìn Hình Diễn ở trong gương kính, ánh mắt tĩnh mịch, "Nhìn hai người có vẻ rất yêu nhau." (hỏi ngu vậy!)

Hình Diễn nhìn đường ở phía trước chuyên tâm lái xe, "Cô ấy rất tốt."

Tư Tĩnh cười khỏ, "Đúng vậy, cô ấy rất tốt." Cô ấy đương nhiên tốt rồi, có anh chăm sóc, sao không tốt được chứ.

Qua một lúc sau Hình Diễn mới mở miệng: "Tĩnh Tĩnh, trở về đi thôi, Johnson một mực tìm em, anh ta yêu em."

Tư Tĩnh hạ kiếng xe xuống, mở cửa sổ nhìn những ngọn đèn nê-ông ở bên ngoài, về mặt cô đơn. Nhiều năm trước, cô yêu Hình Diễn cho nên mất đi Hình Diễn. Nhiều năm sau, cô yêu Johnson cho nên cũng mất đi Johnson, "Đợi sau này rồi hãy nói, trước tiên em cứ ở nơi này một thời gian ngắn đã."

"Ừ." Hình Diễn không nói gì với cô ta nữa. Gió lùa vào trong xe, nhất thời có chút lạnh lạnh, Hình Diễn với một tay lấy ra tấm thảm tựa lưng phủ lên Viên Lai Lai, nhìn về mặt cô ngủ vẫn cau mày như cũ, trong lòng không khỏi rung động. Lúc ban đầu vốn muốn trừng phạt đã cô lừa gạt anh, bây giờ nhìn lại, cái người phải chịu sự dẫn dắt nhất chính là anh mới đúng, để cho cô một thân một mình suy nghĩ, dù đoán mười năm nhất định cũng không nghĩ ra được rốt cuộc tại sao anh tức giận. Vẫn là bản thân anh đánh giá cô quá cao

Mặc dù Tư Tĩnh không quay đầu nhìn nhưng tất cả động tác của anh đều lọt vào tai của cô, qua nhiều năm như vậy, rốt cuộc là anh đã yêu người khác.

Đến ngôi nhà lớn của Hình gia, Hình Diễn ôm Viên Lai Lai vào phòng ngủ của mình. Tư Tĩnh ở phòng khách, gặp lại ba Hình mẹ Hình tất nhiên phải ngồi chào hỏi một lúc, đợi đến khi nói chuyện xong, khi lên lầu, đi qua phòng của Hình Diễn, vẫn không nhận được nên dừng chân đứng lại. Trước kia, nơi này vẫn chỉ mở rộng cửa với cô.

Khi Hình Diễn bế Viên Lai Lai vào trong phòng tắm, cô đã tỉnh lại, chìa tay ra nhìn anh, "Hình Diễn, cởi áo!"

Hình Diễn yên lặng giúp cô cởi áo.

Viên Lai Lai lại nói: "Hình Diễn, cởi quần!"

Hình Diễn dứt khoát giúp cô cởi hết, "Anh giúp em tắm hay em tự tắm rửa một mình đây?"

Viên Lai Lai không đáp, "Anh cũng cởi ra!"

Hình Diễn bất đắc dĩ, thở dài, "Quý dơ bẩn, mau tắm sạch dầu mỡ trên người em đi, khó ngửi quá!"

Viên Lai Lai đưa cánh tay đến dưới mũi hít, "Khó ngủ sao?"

". . . Tất cả đều là mùi vị nôn mửa." Vừa nói vừa mở vò hoa sen, Viên Lai Lai co rút lại về phía sau, thời tiết đã se lạnh, vừa mới mở vò hoa sen nên nước vẫn còn lạnh.

Hình Diễn lấy tay thử độ nóng, cho đến khi ấm lên mới đưa qua chỗ Viên Lai Lai. Nước bung ra trên người Viên Lai Lai, cô liền dơ tay lên che, lại muốn né tránh, bị Hình Diễn kéo trở về, "Nhanh tắm xong còn đi ngủ!"

Viên Lai Lai nghe thấy anh nói, chợt đứng bất động một chỗ, mặc cho nước chảy xuôi trên người mình. Hình Diễn giúp cô gội đầu, cô cứ đứng ở đó dựa lưng vào anh, ngửa đầu về phía sau, cả quá trình cũng thật biết điều. Mãi cho đến khi tắm xong, Hình Diễn giúp cô lau khô tóc rồi mặc áo choàng tắm, cô mới hỏi anh, "Hình Diễn, anh yêu em à?" Còn không đợi Hình Diễn trả lời, cô nhanh chóng vội vàng tóm lấy cánh tay của anh, "Anh phải nói thật với em!"

"Nói thì ngày mai em cũng không nhớ ra được, sao phải hỏi rõ ràng cái này làm gì?" Trên quần áo đều là nước, anh cần tắm. "Em ra ngoài trước đi, anh muốn tắm."

Viên Lai Lai đứng bất động, giống như chó con bị vút bỏ, "Anh vẫn chưa trả lời em!"

Hình Diễn đẩy cô đi ra ngoài, "Anh không nói chuyện với quý say, ngày mai em tỉnh táo thì chúng ta bàn lại!"

Bạn đang đọc truyện *Thú Nam Và Tiểu Bạch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50

Viên Lai Lai cúi đầu yên lặng xoay người rồi đi, Hình Diễn đóng cửa phòng bắt đầu tắm. Nếu là bình thường, khi cô hỏi vấn đề này, khẳng định anh phải trả lời cô, nhưng hôm nay cô lại chạy đi uống rượu, uống say mềm đã không tỉnh, lại còn ở chung một chỗ với đàn ông!

Tắm xong, lúc đi ra đã thấy Viên Lai Lai vẫn còn mang dép mà nằm ngủ ở trên giường. Anh cười khổ một tiếng rồi đi tới giúp cô tháo dép, lại nâng chân đắp lên người cho cô. Cái người này vừa vụng về vừa dốt nát chỉ biết lừa gạt kẻ ngốc, thế nhưng anh lại không thể không yêu cô.

Sáng ngày hôm sau, Viên Lai Lai mở mắt ra, phát hiện Hình Diễn đang ngồi ngắm nhìn mình, cô nàng nhất thời mơ hồ, "Hôm nay không cần đi làm sao? Trời đã sáng rồi."

Hình Diễn biểu cảm hung dữ như hổ, nghiêm mặt nhìn cô, "Ngày hôm qua em đi đâu hả?"

Viên Lai Lai hơi sững sờ, ngày hôm qua? Trời ơi! Ngày hôm qua cô uống say, làm thế nào về nhà được nhỉ?

"Em . . . . ."

"Đi uống rượu với ai?"

"Ách. . . Với đồng nghiệp, mọi người cùng đi ăn cơm, có uống một chút, một chút xú, thật sự là một chút xú thôi!" vừa nói cô vừa đưa ngón tay cái lên đầu móng tay út để làm hành động so sánh, dè dặt nhìn Hình Diễn. Nhưng nghĩ ngược lại, có gì mà cô phải sợ? Đi ra ngoài ăn bữa cơm thôi mà, sao so được với việc anh ngày ngày không về nhà chứ!

Hình Diễn vừa nghe được câu này của cô, mặt thú hơn, "Đồng nghiệp?"

Viên Lai Lai theo bản năng ưỡn ngực, cứng cổ nói: "Đồng nghiệp tại Hằng Viễn!"

"Công việc có tốt không?" Hình Diễn nheo mắt lặp lại lời của cô..., cả người Viên Lai Lai run lên. Anh lại muốn làm gì đây?

"Em không thể bởi vì kết hôn với anh mà ngày ngày phải ở nhà làm một 'phu nhân hào phóng' (bà vợ nhà giàu tiêu tiền như nước), không đúng, từ khi kết hôn đến bây giờ anh không cho em một xu, ngay cả 'phu nhân hào phóng' em cũng không được làm!" Viên Lai Lai bật dậy, đứng ở trên cao nhìn xuống Hình Diễn, nhìn đến nỗi anh cũng đứng dậy, cô vội vàng lui về phía sau. Đồ tư bản độc ác, nhìn đôi mắt nhỏ này tựa như muốn ăn tươi mình vậy!

"Lúc trước anh cho em cái thẻ vô hạn, anh nhớ là anh đã nói rồi, cũng không phải chỉ nói một lần." Hình Diễn đưa tay kéo cô về phía trước, "Lui cái gì mà lui, ngày hôm qua lúc sáng anh không phải rất tron miệng sao?"

Ngày hôm qua cô mắng anh à? Cô làm sao dám chứ! Yên lặng lau một vốc mồ hôi lạnh, cô lộ ra nụ cười lấy lòng, "Ảo giác, là ảo giác của anh đấy, em nào dám mắng anh." Sau đó đưa mắt nhìn chung quanh, thấy không phải là nhà của bọn họ, vội vàng hỏi, "Đây là nơi nào? Tại sao chúng ta lại ở chỗ này?" Cô nhớ bọn họ muốn ly hôn kia mà.

Hình Diễn cười lạnh một tiếng, "Ngày hôm qua không phải em nói là “về nhà em gái anh” sao? Nên anh dẫn em tới nơi này thôi."

Trở về nhà em gái anh! Trong đầu Viên Lai Lai thoáng hiện qua một đoạn tri nhớ mờ nhạt, không khỏi run lên, quả nhiên lá gan của người uống say tương đối lớn, cô dám nói tục với Hình Diễn ư! Trời ạ. . .

"Cái đó..., em còn nói gì không?"

Hình Diễn gần như là cắn răng để nói ra câu này, "Em còn nói chúng ta ly hôn."

Nói mà phải cắn răng nghiền lợi như vậy sao, chẳng lẽ đây không phải là câu nói mà anh đã nghĩ thật lâu nhưng không thể nào nói ra sao?

Cô yên lặng vỗ vỗ cánh tay của anh một lúc lâu mới nói: "Các người sẽ hạnh phúc."

"Viên Lai Lai!" Hình Diễn rống giận.

"Có!" Viên Lai Lai trả lời theo bản năng.

"Nói! Tại sao muốn ly hôn?!" Hôm nay không nói rõ với cô, anh tin rằng nhất định bản thân cô sẽ buồn bực cả đời.

Viên Lai Lai rút cổ một cái, "Chẳng lẽ đây không phải là hy vọng của anh sao?"

"Khi nào thì anh nói câu này?"

"Vậy mỗi ngày anh đi ra ngoài cùng với cái người gọi là Tư Tình đó, đến nhà cũng không trở về . . ."

Hình Diễn khế cắn răng, "Anh không về nhà là vì muốn tự em nghĩ thật kỹ vì sao em lại lừa gạt anh. Hơn nữa sự nghiệp của Tình Tình ở đây mới vừa bắt đầu, anh muốn giúp cô ấy thôi."

"Em không lừa anh." Khi nào thì cô lừa gạt anh chứ? Nói đùa! Rõ ràng là anh đang lừa gạt cô mà! Muốn ly hôn thì trực tiếp nói đi, quanh co lòng vòng nhiều như vậy làm gì!

"Chưa ư? Vậy sao đột nhiên em xuất hiện ở Hình thị, lại quen thuộc với Vệ Thần như vậy?" Muốn lừa gạt anh? Luyện mười năm nữa cũng không thể được.

Khóe miệng Viên Lai Lai giật giật, sao lại nhắc tới việc này, "Không phải anh đã sớm biết à? Sao đường phản xạ hình cầu còn dài hơn so với em vậy, đến bây giờ mới tức giận?"

"Không được ba hoa, gây ra chuyện còn dám chạy trốn, nói xem lúc đó em nghĩ thế nào?" Hình Diễn xuống giường, ngồi trên ghế sofa, cổ áo ngủ mở rộng, hai chân vắt chéo lên nhau, trên mặt đã không có vẻ tức giận lúc trước, nhưng lại càng thêm vẻ nguy hiểm.

Viên Lai Lai xua xua tay, "Lúc đó nghĩ đơn giản thôi, chính là cảm tiền chạy trốn, anh hi vọng em nghĩ như thế nào?" Chết thì chết, dù thế nào đi nữa anh cũng muốn ly hôn, tại sao phải sợ anh làm gì?

Hình Diễn giận tái mặt, "Tới đây."

Viên Lai Lai nhìn sắc mặt của anh vội ngoan ngoãn đi tới ngồi xếp bằng trên đùi của anh, đánh đòn phủ đầu, "Nói anh yêu em đi!" Cô không muốn nhường anh cho những cô gái khác đâu!

"Em thì sao?" Hình Diễn hỏi ngược lại.

"Em cái gì?" Viên Lai Lai nhanh miệng nói, nói xong thì phát hiện Hình Diễn lại thay đổi sắc mặt, cô cắn răng quyết định, ly hôn thì thế nào, cô phải nói, "Dĩ nhiên em yêu anh, nếu không dù cho em bao nhiêu tiền em cũng sẽ không quay về tìm anh."

"Vậy em có nghĩ đến sau khi kết hôn anh lạnh nhạt em vì cái gì không?"

Viên Lai Lai lắc đầu một cái, "Không phải là bởi vì vừa kết hôn xong anh lại biết Tư Tình muốn trở về ư?"

"Bởi anh muốn em suy nghĩ, vì sao phải chạy trốn sau khi chuyện xảy ra mà không ở lại tin tưởng anh, để cho anh giúp em giải quyết tất cả những vấn đề khó khăn. Anh là người đàn ông của em, làm sao mà ngay cả cảm giác tin tưởng căn bản này em cũng không dành cho anh?" Hình Diễn không hề giận cô lừa anh, bất luận là vì lừa dối anh mới quay về, chỉ cần cô trở về là được, nhưng không thể không tin anh, đây là yêu cầu duy nhất của anh đối với cô.

Đáy lòng Viên Lai Lai run lên, anh không giận cô đã lừa anh sao? Bên cạnh anh trước sau đều có người con gái khác, đầu tiên là vợ chưa cưới, rồi có thêm bạn gái cũ, làm sao em tin anh được?"

"Vậy bây giờ?"

"Vậy. . ." Viên Lai Lai có chút mất tự nhiên, "Không phải Tư Tình đã trở về rồi sao? Nghe nói năm đó anh rất thích cô ấy phải không?"

"Đó là năm xưa." Hình Diễn nổi đóa, đầu óc cô không thể biến chuyển sao?

"Nhưng cô ấy đã quay về!" Viên Lai Lai nắm chặt vấn đề không buông tha.

"Năm đó anh thật sự thích cô ấy, cũng rất yêu cô ấy, nhưng trong đó xen lẫn quá nhiều tình cảm anh em, cho nên sau khi xảy ra một ít chuyện mới không chịu nổi. Anh không thể bảo vệ người bên cạnh mình, thấy rất xấu hổ, sau này gặp được em, khi đó anh đã nói cho em biết là anh yêu em, em quên hết rồi ư?"

Đối với chuyện năm xưa, anh cảm hận mình không đủ trưởng thành, không đủ lớn mạnh để bảo vệ người bên cạnh. Về việc Tư Tình ra đi lúc đó, anh đổ mọi lỗi lầm lên bản thân, cảm giác thật chán nản ừ rừ. Thời kỳ đó trôi qua hơn một năm, cho đến khi gặp được Viên Lai Lai, mới phát hiện có người cười đùa vui vẻ như vậy, trái tim của anh bị cô hòa tan từng chút một. Sau này cô cũng rời đi, anh rất thống khổ, lại nghĩ nên thuận theo sự lựa chọn của cô, chỉ hy vọng cô hạnh phúc là đủ rồi. Nhưng cô lại xuất hiện lần nữa, vì vậy dù là dùng mọi cách để chiếm đoạt nhất định anh phải giữ được cô ở bên cạnh.

"Nhưng cô ấy đã trở lại!" giọng của Viên Lai Lai càng nóng nảy hơn, nhìn xem nhìn xem, chính anh cũng thừa nhận có quan hệ không đơn giản với Tư Tình, bây giờ cô ta trở về rồi, cô còn có cơ hội không?

Hình Diễn cau mày, "Em có nghe lời của anh nói hay không?"

". . . Không có, em chỉ biết ngày ngày anh ở cùng với cô ấy không trở về nhà." Viên Lai Lai rút cuộc cũng nói ra câu nói đã nín nhịn hơn một tháng, chợt cảm thấy toàn thân nhẹ nhõm.

Khóe mắt của Hình Diễn co rút, "Mỗi ngày anh đều về nhà ."

"Vậy sao anh trốn tránh em?"

"Anh vừa mới giải thích qua rồi."

"Giải thích cái gì?" Viên Lai Lai nổi giận, một khắc sau, đầu óc xoay chuyển một cái, "Anh nói anh không về nhà là vì em bỏ trốn sao?"

Bạn đang đọc truyện *Thú Nam Và Tiểu Bạch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51

"Là bởi vì em không tin anh." Hình Diễn cãi chính.

"Vậy anh đi đâu khi không về nhà?" Viên Lai Lai nóng lòng muốn biết đáp án của vấn đề này.

"Phòng làm việc."

"Trong phòng làm việc có phụ nữ dùng nước hoa mùi Bạc Hà sao?" Nói láo!

"Có lúc cùng ăn cơm với Tư Tình, nhưng chỉ là giữa bạn bè với nhau thôi, cô ấy đã kết hôn rồi." Anh không hề nghĩ đến việc cô đã hiểu lầm, nếu cô muốn biết, vậy thì cho cô biết toàn bộ đi, tránh cho cô đoán tới đoán lui, cuối cùng lại làm khổ chính anh.

Tâm trạng Viên Lai Lai trầm xuống, sửa lại lời của anh, "Cô ấy vừa ly hôn rồi."

"Ai nói cho em?"

Nhìn xem này, quả nhiên thay đổi sắc mặt rồi! Lại đang tính toán gì đây? Cô nổi giận nói: "Không có ai nói cho em hết, là em biết thôi!"

Một tay của Hình Diễn nâng cằm của cô, ép cô nhìn mình, "Bọn họ chỉ là tạm thời tính tách ra, vẫn còn yêu nhau, sớm muộn rồi họ sẽ lại quay về với nhau."

"Vì thế anh mới hỏi tâm chuyển ý chứ gì?" (thay đổi ý kiến, quay về với lúc ban đầu)

"Anh chưa từng thay lòng đổi dạ, Viên Lai Lai, trong đầu em nghĩ cái gì vậy, rốt cuộc có đang nghe anh nói chuyện không?" Hình Diễn quyết định không nói nhảm cùng cô nữa, "Tóm lại em cần nhớ là người phụ nữ của anh chỉ có một mình em. Còn nữa, người đàn ông ở chung một chỗ với em tối hôm qua là ai?" Lại còn có cái gã đưa cô trở về đêm đó mà người gác cổng đã nói qua, là cùng một người sao?

Khi nghe tới về sau của câu hỏi, Viên Lai Lai đã sớm đem chuyện trước mặt ném ra sau gáy (đã quên, không để ý). Cố gắng nhớ lại tình cảnh tối ngày hôm qua, về mặt mê muội, nói, "Có thể là đồng nghiệp." Cô thật sự không nhớ nổi ngày hôm qua đã ở cùng một chỗ với ai.

"Có thể là sao? Em không xác định được hẳn ta là ai mà dám đi cùng? Còn nữa, em có thể quay lại Hình thị làm việc." Nghĩ đến việc cô đầu điểm nhiều chuyện như vậy, anh hận không lật ngược người cô rồi đánh một trận vào cái mông, lại thấy cô quả thật không biết tới hôm qua đã ở chung một chỗ với ai, nên không tra hỏi nữa.

Viên Lai Lai nghe xong câu này lại bị kích động, "Em không muốn đi làm ở Hình thị, mỗi ngày bị nhiều người nhìn như vậy không thoải mái. Hơn nữa anh không quan tâm tới em, đã một tuần lễ em không thấy anh, anh chỉ đi cùng rồi chăm lo ngọt ngào với bạn gái cũ của anh thôi!"

Hình Diễn nhú mày, "Anh đi châu Âu, nói về chuyện hợp tác."

". . .! Ngay cả xuất ngoại cũng không nói cho em biết! Trong mắt anh có em hay không! Không phải mới vừa nói để cho em nhớ em là người của anh sao? Có nơi nào ông xã đi ra nước ngoài lâu như vậy mà bà xã không biết tí gì? Đừng nói em không quan tâm anh, vừa mới bắt đầu mỗi đêm em đều chờ đến hai giờ mà anh cũng không trở về, buổi sáng khi tỉnh ngủ anh cũng đã rời đi, ai biết rốt cuộc anh có về hay không. Còn nữa, ở đâu ra người kết hôn rồi mà ngay cả việc ấy cũng không có, chờ bạn gái cũ của anh trở lại mới có cái đó, có phải anh coi em như. . . . . là . . . . ." cô không nói ra được.

Hình Diễn nhìn cô kích động hươ tay múa chân, tóm được tay của cô, chậm rãi nói: "Sau này sẽ không thế nữa, bởi vì chờ em tự mình giác ngộ là chuyện hoàn toàn không có khả năng mà," nụ cười ở khóe miệng từ từ mở rộng, "Cái đó là cái gì?"

Viên Lai Lai: . . . . .

Hình Diễn không đùa cô nữa, "Đêm hôm đó là ngày mà em gọi điện thoại nói chuyện với đàn ông nhỉ?"

Viên Lai Lai trừng mắt, "Là cái ngày bạn gái cũ của anh trở về chứ!"

"Ah. . . Là cùng một ngày, nhưng không phải vì cô ấy trở về, mà bởi vì nửa đêm hai giờ em đang nói chuyện qua điện thoại với đàn ông." Anh vuốt lưng của cô, dựa đầu vào trán của cô, nhẹ giọng nói: "Anh không thích em quan hệ quá thân mật với người đàn ông khác, hơn nữa còn là đàn ông mà anh không biết."

"Đó là Lưu Hằng! Em cầu xin anh ấy giúp em tìm việc làm." Viên Lai Lai cũng không cứng rắn như lúc vừa rồi nữa.

Hình Diễn mở rộng vòng chân của cô để cô dựa sát lại gần anh, khe khẽ cắn lấy vành tai của cô, "Hà? Tìm anh ta mà không tìm anh?"

Viên Lai Lai không thoải mái xê dịch một cái, "Vì. . . Đó là bởi vì anh không để ý tới em nha!."

"Vậy còn giận anh không?" tay của Hình Diễn đã bắt đầu cởi quần áo của cô.

Viên Lai Lai lắc đầu, "Giận, ngày đó em nói không cho anh đi, anh vẫn cố tình đi, anh. . . Anh đừng cởi áo của em, bây giờ là ban ngày mà."

Hình Diễn bật cười, "Vừa rồi không phải em nói là anh không chạm vào em sao?"

"Em. . . . . Nhưng. . . . ." Vấn đề còn chưa nói hết mà!

Hình Diễn dứt khoát hôn cái miệng nhỏ nhắn của cô, thật sự là đã quá lâu anh không chạm vào cô nên dường như muốn đem toàn bộ sức lực tích trữ một tháng này bộc phát ra ngoài. Nụ hôn của anh không còn sự dịu dàng, tất cả đều là bá đạo chiếm đoạt, luồn tay vào trong quần áo của cô tùy ý vuốt ve thân thể mình khát vọng đã lâu, hôn thật lâu trước ngực của cô, "Nói em yêu anh!"

"Em. . . . ." Viên Lai Lai then đến muốn chui xuống đất, toàn thân đỏ lên giống như con tôm luộc chín.

Hình Diễn trực tiếp ôm cô lên trên giường rồi đè xuống, ánh mắt chăm chú nhìn cô, "Nhớ lời anh vừa nói, anh là của em, em là của anh, về sau chỉ cho phép tin tưởng anh, biết không?"

Viên Lai Lai ngây ngây ngô ngô gật đầu, rèm cửa sổ bị Hình Diễn thuận tay kéo lại, gian phòng trở nên tối mờ mờ, người trên giường hôn long trời lở đất, trong chốc lát đã truyền đến thanh âm rên rỉ trầm bổng thật khê.

Đợi đến thời điểm có người tới gõ cửa, Viên Lai Lai không còn hơi sức đi theo sau lưng Hình Diễn xuống lầu, đến phòng khách mới phát hiện cha Hình mẹ Hình đều ở đây, sững sờ một chút. Không phải Hình Diễn nói là ở trong nhà Hình Noãn sao?

Hình Diễn giải thích: "Hình Noãn ở cùng nhà với ba mẹ!"

Có người từ phòng bếp đi ra, trong tay còn bung món ăn, nhìn mọi người cười, "Tốt lắm, có thể ăn cơm rồi."

Mẹ Hình cười vui vẻ, kêu Tư Tình, "Tình Tình không cần bận rộn, trong nhà không phải có người giúp việc sao."

Tư Tình mặc trên người tạp dề, buộc tóc đuôi ngựa thật cao, giọng nói ra như có như không, nhẹ nhàng khoan khoái, "Cháu muốn làm cơm cho cô và chú ăn mà." Lại nhìn sang Hình Diễn, "Anh đã tỉnh ngủ? Lúc nào thì học được thói lười biếng rồi, ngủ một mạch tới buổi trưa." (ghét, cứ lán như là vợ người ta không bằng mà lên mặt quân lý. Vô duyên!)

Hình Diễn nắn nắn tay Viên Lai Lai, giới thiệu với cô, "Tối hôm qua đã giới thiệu về hai người rồi, chắc là em không nhớ rõ, đây là Tư Tình."

Viên Lai Lai ngượng ngừng gật đầu, "Em dĩ nhiên nhận ra được."

"Ừ, tạm thời cô ấy ở nơi này."

"A, chào cô." Viên Lai Lai cười chào hỏi với Tư Tình, trong lòng vẫn đang suy nghĩ: Cô ta họ Tư ở tại nhà họ Hình là có toan tính gì?

Tư Tình cười không có tâm cơ (muru mô), "Tôi chỉ là ở tạm mà thôi, cô cũng chớ để ý," nói xong khoác cánh tay của cô, "Đi, đi ăn com"

Đến bàn ăn com, mẹ Hình ném thử qua các món, tán thưởng không ngớt, lại nhìn Viên Lai Lai, "Về sau con cũng bắt buộc học theo đi."

Viên Lai Lai gật đầu như bầm tòi, nghĩ thầm: về sau không có việc gì nhất định không nên về đây, không bắt cô học cái này thì lại bắt cô học cái kia. Lúc ở nhà, cô mới chính là bà chủ, còn Hình Diễm là người hầu nhỏ của cô có được hay không đây. Nhìn xem, giờ phút này cô đâu cần phải gấp thức ăn, tự nhiên Hình Diễm sẽ chọn đồ ăn cô thích nhất rồi đặt ở trong chén của cô. Bởi vì buổi sáng tiêu hao quá nhiều tinh lực, cô không có sức nói chuyện nữa, chỉ nghe bọn họ thảo luận. Trong chốc lát, bọn họ đã nói đến một trò chơi mới mà Hình thị vừa khai thác.

"Lượng tiêu thụ của tạp chí sau hai tháng đưa ra thị trường đã đạt hơn trăm vạn (1 vạn = 10.000 -> trăm vạn = 1.000.000 = 1 triệu), khi tiến hành khảo sát rất nhiều độc giả đều mong đợi trò chơi có thể sớm ngày đưa ra thị trường. Quảng cáo trên TV đã có hiệu quả nhất định, con đang liên lạc với địa điểm giới thiệu sản phẩm trong các thành phố, hi vọng trong phạm vi mỗi thành phố mang tính chất cột mốc* có thể tung ra khoảng 500 biển quảng cáo, thời điểm trò chơi được đưa ra thị trường nhất định sẽ gây chấn động."

*cột mốc là: biển báo có kí hiệu để chỉ đường, ngoài ra còn mang ý nghĩa tiêu điểm cần chú ý, quan trọng hàng đầu

Bạn đang đọc truyện *Thú Nam Và Tiểu Bạch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52

Viên Lai Lai im lặng, nhìn vô định, bạn gái cũ của người ta cũng giỏi hơn mình, vốn mới chỉ ăn no được tám phần, bỗng không ăn được nữa. Chờ một lát, thấy bọn họ vẫn trò chuyện sôi nổi, cô chỉ nói muốn đi đâu đó tham quan một chút, Hình Diễm vốn định giúp cô, bị cô cự tuyệt, cộng thêm bị những người khác giữ lại, Viên Lai Lai cảm thấy không có gì vui nên đi ra ngoài.

Thứ hai đến công ty, Tần Miểu đã đi công tác về rồi, cầm cái túi mà Viên Lai Lai ném cho mình, rồi lôi kéo cô lại mấy vi tính, thần thần bí bí nói: "Đẹp trai không? Quản lý mới của bộ phận tiêu thụ."

Viên Lai Lai nhìn tấm hình trong máy vi tính, gãi gãi đầu, vẻ mặt đầy nghi ngờ, "Hình như tớ đã gặp qua người này rồi."

Tần Miểu "Pằng" một cái lên đầu cô, "Nói dóc! cậu sao có thể gặp rồi được, anh ta đẹp trai đến như vậy tớ sẽ không. . . . Cái gì? Cậu đã gặp ở đâu? Anh ta có bạn gái chưa?"

Viên Lai Lai đỡ đầu tổ cáo, "Rất đau đó bà chị."

"Nói mau anh ta có bạn gái chưa, tớ còn cơ hội không?" Trên mặt Tần Miểu viết hai chữ ' sắc nữ ' to đùng, đã sớm đá bay Lưu Hằng lên tận chín tầng mây.

Viên Lai Lai chỉ chỉ phía sau cô, thu lại lời nói, "Cậu có thể tự mình đi hỏi anh ấy."

Tần Miểu 囧, chậm rãi quay đầu lại, quả nhiên thấy La Tấn đã đứng ở đó nhìn hai người mỉm cười, anh chậm rãi rút tay về, "Tôi đã gõ cửa."

Tần Miểu ho khan hai tiếng, thu lại vẻ mặt hoa si lúc nãy của mình, tỏ vẻ như một người cấp trên đang giận dữ, "La quản lý, xin hỏi có chuyện gì?"

La Tấn cúi đầu cười rồi ngẩng lên nhìn Viên Lai Lai, "Viên Lai Lai, còn nhớ cuộc hẹn của chúng ta không?"

Trên mặt Viên Lai Lai hiện rõ dấu chấm hỏi, cuộc hẹn? "Lúc ở Thái Lan chúng ta có hẹn với nhau sao?" Sao cô lại không nhớ gì hết?

La Tấn trả lời cô, "Chúng ta hẹn vào thứ sáu tuần trước."

"Thứ Sáu tuần trước? Tôi đâu có gặp anh, nhưng anh đẹp trai như vậy, chúng ta hẹn gặp nhau một lần cũng không thành vấn đề, anh nói thời gian địa điểm. . . . . Khoan đã, thứ Sáu tuần trước? Lần đó say rượu?" Cô há hốc miệng, Hình Diễm nói cô uống rượu say một mực nhất quyết muốn đi theo một người đàn ông, người đó chính là La Tấn? Trong lòng cô đổ một tấn mồ hôi, quả nhiên dù có uống say cũng sẽ không quên anh chàng đẹp trai mà mình thích.

La Tấn gật đầu một cái, còn chưa kịp nói liền bị Tần Miểu vội vàng cướp lời, không còn thấy khí chất của một nhà quản lý tinh anh ở đâu, giờ phút này chỉ thấy người phụ nữ ghen ghét đố kỵ, kéo mạnh Viên Lai Lai về phía sau mình, "Cô ấy đã kết hôn rồi, anh với cô ấy không thể được, tôi thay cô ấy đi ăn cơm với anh."

La Tấn nhú mày, "Theo tôi được biết, hình như cô cũng là hoa đã có chủ rồi?"

Không phải lần đầu tiên hắn thấy cô sao? Sao ngay cả việc này cũng biết?

La Tấn ho nhẹ một tiếng, giải thích: "Lần gặp trước cô và Lưu Tổng rất thân thiết với nhau." Với lại ánh mắt mà Lưu Hằng nhìn cô rõ ràng chính là ánh mắt mà người đàn ông dùng để nhìn người phụ nữ của mình, chỉ có một điều anh không hiểu, vừa nhìn thoáng qua cũng nhận ra Lưu Hằng chính là một người công và tư phân minh, sao có thể để cho Tần Miểu làm quản lý bộ phận tiếp tân chứ? Tự tổ chức hội nghị trong khi hắn đã biết Tần Miểu là một người không có tài năng gì.

Tần Miểu lúng túng một chút, "Việc đó sao, có thể là anh ấy muốn tạo quy tắc ngầm với tôi, nói vậy cũng không chừng. Nhưng tôi là người có lập trường kiên định, nhất định không khuất phục trước cường quyền, vậy anh có muốn hẹn với tôi không?"

La Tấn không trả lời mà hỏi ngược lại, "Hai người bên nhau bao lâu rồi?"

"À, cũng lâu, ít nhất nửa năm." Nói xong cô liền che mặt, đồ lừa đảo! Dám moi tin từ cô!

La Tấn cười hai tiếng, nhìn Viên Lai Lai, "Tan làm tôi đến đón cô." Nói xong liền đi ra ngoài.

Tần Miểu lặng lẽ kéo tay Viên Lai Lai, "Cậu kết hôn rồi mà vẫn còn cơ hội, tớ đây chỉ có bạn trai, chắc cũng còn thật nhiều cơ hội, tớ phải cố gắng, cố lên!" Nói xong nắm tay lại rồi khoả tay múa chân hai cái.

Trước cửa lại truyền đến một giọng nam, "Vậy sao? Theo anh thấy, cơ hội của em là không lớn."

Tần Miểu xoay người, yếu ớt nhìn Lưu Hằng, "Tại sao?"

Lưu Hằng giờ giờ tờ giấy chứng nhận trong tay, "Buổi sáng chúng ta đi đăng ký kết hôn, buổi chiều em đi công tác với anh."

". . . . . Chăm sóc khách hàng đi công tác với sếp Tổng là cái nguyên tắc gì? Với lại không phải kết hôn thì nên đi hưởng tuần trăng mật sao? Tại sao phải đi công tác?" A. . . . . ! Cuộc hẹn của cô! Anh chàng đẹp trai của cô!

Lưu Hằng nhếch miệng, "Muốn đi trăng mật cũng được, sau này không được phép lén lút gặp cái tên đó."

Tần Miểu ngã xuống ghế, chỉ biết chuyện này không tốt như thế, hồi lâu, cô mới mở miệng: "Vậy em vẫn chưa muốn đi hưởng tuần trăng mật."

Lưu Hằng giận tái mặt, "Không được, phải đi trăng mật!" Nói xong không nói một lời kéo cô ra ngoài.

Viên Lai Lai nhìn hai người trong lòng lẩm nhẩm đọc một trăm lần: trăng mật, trăng mật, trăng mật. . . . .

Buổi chiều Hình Diễn gọi điện thoại tới, giọng nói dịu dàng, dường như có chứa sự vui vẻ, "Anh nhờ người chuyển cho em một quyển tài liệu, em xem thử xem, em muốn đi chỗ nào?"

Viên Lai Lai dùng vai kẹp điện thoại, đang diệt BOSS (Boss trong game online à, ai đọc võng du là sẽ biết) "Tại sao em phải đi đâu đó, buổi chiều em còn có việc."

"Chuyện gì?"

"Hẹn anh đẹp trai." La Tấn thật sự rất đẹp trai, thoáng một cái không giết được BOSS, ngược lại còn bị đánh chết, cô nổi giận, "Anh còn có việc gì không?"

"Tan làm anh đến đón em, đừng chạy lung tung."

Nghe trong điện thoại âm thanh tút tút, Viên Lai Lai ngẩn người, có phải vừa rồi cô đã chọc giận BOSS rồi không? Trời ơi, sắp chết rồi.

Cốc cốc cốc.

"Vào đi."

"Viên tiểu thư, đây là đồ mà Hình Tổng kêu tôi đem đến cho cô." Nói xong đem một chồng văn kiện rất dày đặt trên bàn của Viên Lai Lai.

Viên Lai Lai nhìn một chồng văn kiện thật dày này, không phải kêu cô xem kiểm tra lỗi chứ? Nhiều như vậy một tháng cũng chưa làm xong đó, "Anh đem về đi, tôi không còn làm việc cho Hình thị nữa rồi, công ty không phải có rất nhiều người sao? Chọn đại một người xem một chút là được."

"Ách. . . . . Viên tiểu thư, đây là tài liệu về phong cảnh của các nơi trên thế giới, Viên tiểu thư muốn đi nơi nào hưởng tuần trăng mật tôi có thể sắp xếp cho cô."

"Trăng mặt?" Cô nhanh chóng lật lật đóng tài liệu, hứng khởi đến mức tất cả nước miếng đều muốn chảy ra, "Được được được, bây giờ tôi sẽ coi ngay, coi xong sẽ nói cho anh biết." Maldives? Tầm thường! Venice? Quá đông người! Florence? Bây giờ thời tiết ở đó không tốt lắm, Provence? Có cỏ Lavender không?

À, hay là về nhà bàn bạc với Hình Diễn một chút rồi hãy nói, tan làm cô ôm đống tài liệu vội vàng rời khỏi công ty, đã sớm quên mất cuộc hẹn với La Tấn, ai ngờ Hình Diễn cũng đã chờ trước cổng công ty, thấy cô đi thẳng đến mở cửa xe rồi lên xe.

Mới vừa lên xe điện thoại liền đổ chuông.

Nhận? Hay không nhận? Anh nói nhận, chúng ta liền nhận, anh nói không nhận chúng ta liền không nhận. . . . .

"Alo?" Viên Lai Lai nhận điện thoại.

Là La Tấn, "Không phải đã hẹn tối nay sao? Cô đi đâu rồi?"

Hình Diễn đoạt lấy điện thoại, "Cô ấy dĩ nhiên muốn về nhà với chồng, anh có chuyện gì?"

La Tấn hiểu ra, "Dĩ nhiên không có việc gì, chỉ muốn hỏi hai người khi nào thì cử hành hôn lễ, dù gì cũng biết nhau, đến lúc đó phải tham dự chứ!"

Viên Lai Lai nói thâm trong lòng: anh đẹp trai, quả nhiên là bạn chí cốt!

"Đúng một tháng sau, đến lúc đó hoan nghênh anh tới."

"Được, vậy tôi sẽ hẹn cô ấy vào hôm khác." Nói xong La Tấn liền cúp máy, Hình Diễn nghiêm mặt nhìn Viên Lai Lai, "Không được gần gũi với anh ta!"

Viên Lai Lai còn chưa kịp phản đối, lại nghe anh nói: "Hay là em về Hình thị làm đi."

"Em làm chỗ của Tần Miêu rất tốt, với lại, tuy em thích trai đẹp, mà ở chỗ đó không có ai đẹp trai hơn anh, nhưng lại trẻ hơn anh một chút mà thôi." Cô so so đầu ngón út, không muốn đả kích anh.

Bạn đang đọc truyện *Thú Nam Và Tiểu Bạch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53

Nhưng hiển nhiên cô đã đánh giá thấp lời nói ác độc của Hình Diễn, chỉ thấy khoe miệng anh giật giật, "Theo anh được biết, em cũng già hơn họ mà?"

Viên Lai Lai: . . . . .

Một thời gian sau Viên Lai Lai đi làm như thường ngày, nếu Hình Diễn nói một tháng sau mới cử hành hôn lễ, nhất định tuần trăng mật sẽ sau đó rồi, chỉ là cô thật không ngờ một tuần sau Hình Diễn gọi điện nói kêu cô đi đến nhà thờ, có chuyện quan trọng muốn nói với cô, cô vội vàng chạy đến nhà thờ, không thấy Hình Diễn, ngược lại bị một đám phụ nữ cường chế đưa đến phòng Tiểu Hắc trang điểm thay áo cưới, mới phát hiện ra mình bị kết hôn, tất cả mọi thứ đã chuẩn bị ổn thỏa, cô vẫn đang thấp thỏm lo lắng, có loại người thúc ép bức bách như vậy sao?

Nói với nhân viên muốn gấp chú rể, kết quả chú rể không đến, ngược lại người đến lại là Tư Tình, cô giận tái mặt, sao cô ta cũng tới? Theo thói quen Viên Lai Lai coi Tư Tình như là quân địch, bất kể nhìn từ phương diện nào cô ta cũng ưu tú hơn mình, người lại dịu dàng, nếu cô là đàn ông, cô cũng thích người phụ nữ này.

Tư Tình nhìn Viên Lai Lai trong gương, mái tóc dài của cô được búi lên, bởi vì đã trang điểm nên thoát nhìn trông sôi nổi hoạt bát hơn ngày thường rất nhiều, áo cưới màu trắng sữa làm tôn lên khí chất của cô, mọi cử động có vẻ rất sống động. cô chợt hiểu tại sao Hình Diễn lại yêu cô ấy, suy nghĩ đơn thuần, hoạt bát đáng yêu, mọi cảm xúc đều viết rõ trên mặt, khiến cho người khác khỏi phải suy đoán, có thể khiến cho người khác vui vẻ, Hình Diễn nên yêu người như vậy.

Nhìn ánh mắt đề phòng của Viên Lai Lai, cô cười cười, "Tôi sẽ không cướp anh ấy, anh ấy đã sớm không thuộc về tôi."

Nhưng Viên Lai Lai không thể lơ là, "Anh ấy quan tâm cô như vậy, mọi mặt cô đều tốt hơn tôi, ngộ nhờ ngày nào đó anh ấy đã thông suốt thì phải làm sao?" Cô vẫn cho rằng Hình Diễn thích loại người như cô là vì anh nghĩ không thông, chỉ sợ ngày nào đó anh chợt thông suốt, rồi bỏ đi.

"Sao có thể, khi trong mắt anh ấy cô mới là người tốt nhất, lúc đó chúng tôi lớn lên cùng nhau, và Ninh Ninh cũng coi như là thanh mai trúc mã, tôi là con gái riêng, tuy ba đối xử tốt với tôi, nhưng Ninh Ninh và mẹ cô ấy vẫn xem tôi như là cái đinh trong mắt, Ninh Ninh lại có tính kiêu căng ngạo mạn của mẹ

mình, vẫn âm thầm nhăm vào tôi, A Diễn đối với tôi đa phần là thương hại, giống như bảo vệ kẻ yếu, dần dần không phân biệt được rốt cuộc là tình yêu hay là tình thân, sau này lại xảy ra chuyện như vậy, anh cũng rất tổn thương, có điều trong chuyện đó tôi đã biết rõ tim của mình, tôi bỏ đi sau đó anh ấy đi tìm tôi, nhưng tôi đã gặp được Johnson, lại không muốn anh ấy càng lún càng sâu, khi đó chúng tôi cũng đã hiểu tình cảm mà chúng tôi dành cho nhau là tình huynh muội, không hơn không kém, nếu khi đó không đến với nhau thì sau này sẽ càng không xảy ra, cô yên tâm đi."

Viên Lai Lai cúi đầu suy nghĩ một chút, "Có phải anh ấy kêu cô nói chuyện này với tôi không?"

"Anh ấy chỉ sợ cô hiểu lầm, kêu tôi nói với cô."

"Nhưng . . . . Không phải anh ấy nói một tháng sau mới cử hành hôn lễ sao? Sao bỗng nhiên lại biến thành hôm nay?" Viên Lai Lai không hiểu.

"Chắc là vì cô quá gần gũi với La Tấn, anh sốt ruột nên mới như vậy, " Tư Tinh đưa tay lên chạm vào chiếc áo cưới đính kim cương của Viên Lai Lai, "521 viên kim cương, buổi tối nhớ đếm thử xem."

Viên Lai Lai ngẩn người, "Là kim cương thật?"

"Đương nhiên."

Mặt Viên Lai Lai nhìn khốn khổ khắp nơi đều là áo cưới đính kim cương, "Tôi có thể đổi cái khác không?"

Tư Tinh sùng sốt, "Tại sao?"

Viên Lai Lai chỉ chỉ kim cương, "Ngộ nhờ rơi mất, tối nay có để tôi ngủ hay không hả? Một viên trị giá biết bao nhiêu là tiền chứ!"

Tư Tinh rốt cuộc đã hiểu sự co giật trên khuôn mặt Hình Diễn và tại sao lại xuất hiện về mặt đó rồi, bởi vì ngay giờ khắc này cô cũng bị như vậy, nhìn bóng dáng cuồng cuồng tìm cây kéo của Viên Lai Lai, cô đã hiểu, ai lấy được người phụ nữ này, báu vật trong tất cả báu vật, đã là người có phúc rồi, cô tiến lên giữ chặt Viên Lai Lai, "Khách khứa đã sắp đến đủ, đừng đùa nữa, đợi một chút bác trai sẽ vào đây dắt cô ra ngoài, vừa rồi lúc tôi vào đây nhìn thấy ba cô đang ở đó."

Viên Lai Lai ngờ ngạc một hồi, thật là bất hiểu, lại quên mất cha mẹ ruột! Nhắc Tào Tháo Tào Tháo đến, ba Viên đẩy cửa ra tặng cho cô một cái ôm thật chặt, cơ thể sau khi phẫu thuật của ông ngày càng khỏe hơn, mặt cũng hồng hào hơn, nhìn Viên Lai Lai vừa kích động vừa hưng phấn, chỉ lăm bầm nói: "Lấy chồng rồi tốt, lấy chồng rồi tốt." Trước đó vài ngày ông và mẹ Viên vẫn lo lắng về chuyện này, hai người mặc dù đã đi đăng ký, nhưng lại che giấu suy cho cùng chuyện đó cũng không phải là chuyện tốt, lại không tiện nói ra, cứ giả vờ như cái gì cũng không biết, kết quả ngày hôm qua con rể đã tự mình đi đến bệnh viện nói với hai người hôm nay sẽ cử hành hôn lễ, còn không cho nói với con gái, chỉ nói muốn cho Viên Lai lai một sự kinh hi, ông và bạn già dĩ nhiên phối hợp với Hình Diễn.

Viên Lai Lai đưa tay lau khôe mắt ẩm ướt của ba Viên, "Cha, con lập gia đình chẳng lẽ không phải là chuyện tốt sao? Khóc gì chứ?" Lại nhìn mẹ Viên, "Không phải người ta đều nói gả con gái thì mẹ sẽ khóc sao? Ba nhìn mẹ xem, cười tươi như bông hoa Cúc, khỏi cần phải nói mẹ vui về đến mức nào."

Tư Tinh nhìn thấy ba người họ vui vẻ hòa thuận, cười cười lui ra ngoài, thấy Hình Diễn đang chờ ở trước cửa, buông lỏng tay, "Cô ấy không còn hiểu lầm."

Hình Diễn gật đầu một cái, "Cám ơn."

Tư Tinh vỗ vỗ cánh tay anh, "Tình cảm giữa chúng ta như thế, anh vẫn nói cảm ơn em sao, nhưng mà lần sau ngàn vạn lần phải cẩn thận hơn một chút, đừng đặt kim cương ở chỗ dễ xê dịch rơi rớt, nếu không buổi tối vợ anh sẽ không ngủ được ."

Hình Diễn nghe ra ý nhạo báng của cô, nhú mày nói, "Anh đã dặn dò hơn ngàn vạn lần phải làm chắc chắn một chút, nhất định sẽ không rơi mất."

Ngược lại Tư Tinh sùng sốt một chút, không nghĩ tới chuyện nhỏ như vậy anh cũng để ý đến, xem ra anh đối xử với Viên Lai Lai thật sự đã toàn tâm toàn ý, "Chúc mừng anh."

Hình Diễn nhẹ nhõm cười như trước nay chưa từng có, "Cám ơn." Vừa lúc nhìn thấy cách đó không xa có người vội vã đi tới, mặt lại thêm u ám.

La Tấn đi lên trước, "Không phải nói, tháng sau mới kết hôn sao?"

Viên Lộc từ hướng khác đi tới, "Sao lại bất ngờ như vậy, may là hôm qua tôi mới đi công tác về."

Tần Miêu lời kéo Lưu Hằng từ bên ngoài vội vã đi tới đây: "Có nhầm hay không, hôm nay kết hôn hôm qua mới nói cho tôi biết, rốt cuộc có để cái người sống này ở trong mắt hay không hả? Viên Lai Lai đâu heo kia đâu?"

Mặt Viên Lai Lai tối lại từ phòng hóa trang đi ra nhìn mọi người: "Tôi cũng vậy, hôm nay mới biết . . . ."

Mọi người: . . . . . !

Con người của La Tấn và Viên Lộc lập tức lóe sáng ngay lúc nhìn thấy Viên Lai Lai, Viên Lộc nhanh hơn một bước, tiến lên trước nhìn thẳng vào mắt cô: "Một lát nữa anh và bác sẽ đi cùng em bước lên thảm đỏ."

La Tấn cũng tham gia: "Tôi giúp anh!"

Viên Lai Lai nhìn La Tấn một chút rồi lại nhìn Viên Lộc một chút: "Ba người cùng đi trên thảm đỏ có được không?"

Hai người đồng thời gật đầu: "Dĩ nhiên là được!"

Viên Lai Lai nhìn Tần Miểu một chút, xin ý kiến của cô, Tần Miểu phát tay một cái, "La Tấn ở lại! Đến lúc đó anh phải đi theo tôi!" Lời vừa mới dứt liền bị người khác lời đi.

Viên Lai Lai nghiêng đầu nghĩ, "Một người đi cũng là đi, ba người đi, cũng là đi, vậy thì chúng ta đi thôi."

Khách mời đã đến đầy đủ, trong tiếng chúc phúc Viên Lai Lai kéo cánh tay của ba Viên chậm rãi tiến lên, bên kia gần như kéo cô lên, cô hung hăng nhìn La Tấn và Viên Lộc một cái, hôm nay cô là cô dâu, không phải phạm nhân bị dẫn ra pháp trường! Nhưng hai người kia hoàn toàn nhắm mắt làm ngơ, mắt nhìn về phía trước, Viên Lai Lai nổi giận, cũng nhìn về phía trước, lúc nhìn thấy tia dịu dàng âm áp trong mắt Hình Diễn, nghĩ đến lời nói của Tư Tĩnh, cô chợt yên tâm như chưa từng được yên tâm, bạn hãy nhìn xem, nhiều mỹ nữ như vậy nhưng ánh mắt của anh từ đầu đến cuối đều hướng về phía cô, chưa bao giờ mây may nhìn đi chỗ khác, cho dù Tư Tĩnh liên tục nhìn anh, người đàn ông này, người đàn ông của cô, cũng có lúc đáng yêu đến mức khiến cho người ta sợ.

Suy nghĩ quá nhiều, thế cho nên hai chân vấp vào nhau, gần như bay lên không rồi đáp xuống trước mặt Hình Diễn cũng không nhận ra, chỉ lo cười khúc khích.

Lúc ba Viên nắm lấy cô tay đặt vào tay Hình Diễn, Viên Lai Lai thậm chí không thể dời ánh mắt nhìn ba mình một cái, cô dồn toàn bộ sự chú ý của mình cho Hình Diễn, chợt nhận ra mình vốn đã yêu anh nhiều như vậy. Nhưng lúc rút cái tay còn lại ra lại gặp khó khăn, dùng sức rút ra hai lần, lúc đang cố thoát khỏi bàn tay của La Tấn, người vừa nghiêng về phía trước.

Mẹ nó, bị La Tấn đùa bỡn! Người đẹp trai quả nhiên không đáng tin cậy!.

Hình Diễn nhanh tay nhanh mắt đỡ lấy cô, nhìn La Tấn một cách ý vị sâu xa, La Tấn biết điều lui về sau hai bước, khoe miệng mỉm cười nhìn hai người. Hình Diễn vỗ nhẹ nhẹ lưng Viên Lai Lai hai cái, mới kéo cô đến đứng trước mặt cha xứ.

Cho đến khi cha xứ hỏi: Con có đồng ý lấy người đàn ông này làm chồng không? Dù ốm đau hay khỏe mạnh, hoặc vì mọi lý do khác, cũng yêu thương anh ta, chăm sóc anh ta, tôn trọng và chấp nhận anh ta, mãi luôn một lòng một dạ không thay đổi cho đến cuối đời không?

Viên Lai Lai mới chuyển về tức giận La Tấn một cách thần kỳ sang giọng nói nhẹ nhàng: Con đồng ý. Cô phải báo thù! Cô muốn nhờ Hình Diễn giúp cô báo thù!

Hình Diễn nắm chặt chiếc nhẫn trong tay, con đồng ý, đây chính là câu nói yêu thương êm ái nhất trong cuộc đời này mà anh được nghe.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Viên Lai Lai vẫn tức giận như cũ, nụ cười của anh càng ngày càng rực rỡ, nâng mặt cô lên rồi hôn xuống thật sâu.

Đây mới là điều anh muốn, cả một đời của cô.

Hết 》

Bạn đang đọc truyện *Thú Nam Và Tiểu Bạch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Ngoại truyện 1

Chủ nhật đó, vợ chồng Hình Diễn cùng nhau trở về nhà cũ.

Ăn cơm xong, hai cha con Hình Diễn vào thư phòng nói chuyện, cô một thân một mình đi chơi ở vườn hoa.

Biệt thự của họ Hình rất lớn, ra khỏi tòa nhà là một con đường đá rất rộng, Viên Lai Lai đi đường nhỏ vào vườn hoa. Nói là vườn hoa, Viên Lai Lai càng cảm thấy giống như là rừng sâu vậy, có nhà ai trong vườn hoa đều là loại cây cỏ thụ hay sao? Đi một lát, cây càng ngày càng thấp, đi đến phía sau thì rõ ràng lại biến thành một cánh đồng hoa, nhưng toàn bộ đều là cành khô, để lộ rõ ở giữa là một hồ bơi rộng lớn tăng thêm vẻ hoang vu. Một mặt của hồ bơi đều là cây to, Viên Lai Lai phát hiện ra một cây có hình dạng khác biệt, mọc lệch hướng về phía trên mặt hồ bơi. Khi còn bé, trong nhà cũng có một thân cây như vậy, Viên Lai Lai thích trèo lên trên cây chơi, sau lại dọn nhà đi cũng chưa thấy có cây nào như thế.

Đi tới bên cạnh rồi leo lên ngồi trên thân cây, cô muốn tìm được cảm giác khi còn bé, trong lòng lại nghĩ tới nội dung câu chuyện mà bọn họ nói vừa rồi, mình chỉ nghe hiểu 1%. Bọn họ đều là tình anh, chỉ có mình là Tiểu Bạch (thỏ con, ngây thơ), thấy thế nào cũng không xứng ngồi ở chỗ đó. Còn có cái

người chồng ưu tú đến đáng sợ đó, cô thở dài một hơi, đây là vận may hay là bất hạnh của cô vậy? Lúc phát hiện thấy mình bò ra quá xa ở trên mặt nước, cô sợ hết hồn, ngồi ở trên cây mà không dám có một cử động nào, trong lòng mắng mình tại sao như bị ma ám đi trèo lên cây làm gì.

Kêu lên hai tiếng thật trầm, không có ai, cũng đúng thôi, cái loại thời tiết ma quỷ này, cả đám người nên núp ở trong phòng mới phải, chỉ có cô là ngu ngốc, chạy đến cái nơi ngay cả cú chim cũng không thấy có như thế này, còn trèo lên cây, để người khác biết còn không bị cười nhạo sao. Đường đường là bà chủ nhỏ của Hình gia thế mà leo lên cây!

Thời điểm cô đang bẽ đầu sứt trán (nguy khó), căng thẳng như kiến bò trên chảo nóng, thì một con chó lớn lác la lác lư xuất hiện, Viên Lai Lai nhìn giống như là thấy cứu tinh vậy: “Chó ngoan, nhanh đi kêu người!”

Đại Cầu (Chó lớn) đứng ở trên bờ nhìn thẳng vào mắt của cô, vẫy vẫy cái đuôi.

Viên Lai Lai giận tái mặt: “Nói mầy đấy! Con chó to xác kia!”

Đại Cầu lại vẫy vẫy cái đuôi.

Ôi con mẹ nó! Đây là ra oai sao? Hiện tại cô thật sự là hồ lạc bình dương (hồ về đồng bằng, nghĩa là mất đi sức mạnh) bị chó bắt nạt mà. Ngay cả con chó cũng dám tới khoe khoang với cô? Cô tháo ra một chiếc giày ném qua, quát: “Mau! Đi kêu người!”

Đại Cầu vẫn vẫy đuôi, mọi người đều nói chó Samoyed mỉm cười có vẻ mặt thiên sứ, nhưng giờ phút này Viên Lai Lai nhìn nó mỉm cười kiểu gì cũng thấy không vừa mắt. Có con chó cười bị ôi dê tiện như thế này, như thế này sao?!

Đại Cầu lui về phía sau một chút, tiếp tục lác cái đuôi, sau đó xảo quyết găm giày của Viên Lai Lai xông lên phía trước ném vào hồ bơi. (bó tay con chó, giống hệt chú =. =!)

Viên Lai Lai nổi giận, cời nốt chiếc giày kia ném nó, kết quả bởi vì sức lực quá lớn, trong lúc nhất thời quên mình ở trên cây, sau một khắc mất thăng bằng liền rơi vào hồ bơi, uống hai ngụm nước, Viên Lai Lai liếc mắt, con mẹ nó, sớm biết có ngày này, năm xưa nhất định phải học bơi lợi! Còn chưa nghĩ xong đã chìm xuống.

Sau mấy lần chìm xuống nổi lên, Viên Lai Lai nghĩ thầm, xong rồi, chỗ này khúat như vậy, chẳng lẽ muốn mình chết ở ở đây? Đang lúc cô như đi vào cõi thần thiên xa xăm, nghĩ tới kiếp sau mình nên làm mẹ Hình Diễn hay là làm mẹ kế của Hình Diễn để trả thù, thì quần áo đã bị một lực nhấc lên, cả người bị kéo về phía trước tới chỗ nước cạn bên cạnh mới được thả ra. Viên Lai Lai nằm ở đó quay đầu sang nhìn thì lệ rơi đầy mặt. Mẹ nó chứ, hóa ra là con chó cứu mình!

Một con gió lạnh thổi qua, cô bò dậy không nói một câu xông vào trong nhà, khi đi vào phòng khách, dọa cho mọi người giật mình. Hình Diễn mới từ thư phòng ra ngoài đứng ở trên cầu thang, lập tức đứng lên đi tới bên người cô cầm tay của cô: “Làm sao vậy?”

Viên Lai Lai nhìn trái nhìn phải trong ánh mắt mong chờ của mọi người, cô không muốn để cho người ta biết mình được một con chó cứu vớt: “Tâm tình tốt, nên đi dạo một chút thôi.”

“Đi dạo mà toàn thân đều ướt là sao?”

“Thuận tiện bơi lặn thôi.” Viên Lai Lai gỡ tay ra.

Hình Diễn bảo người giúp việc cầm bộ quần áo khô tới đây, Viên Lai Lai run rẩy mấy cái, bị Hình Diễn lôi lên cầu thang, lau dưới truyền đến thanh âm mẹ Hình kêu to: “Ôi chao, Tiểu Bảo à, làm sao toàn thân mảy cũng ướt vậy?”

Khóe miệng Viên Lai Lai giật giật thật mạnh.

Thì ra tên con chó kia là Tiểu Bảo... Ui chó à, tao sẽ nhớ kỹ mày, về sau tao sẽ báo đáp mày.

Vào phòng, Hình Diễn mở nước nóng để Viên Lai Lai tắm, anh cầm cái ghế ngồi ở bên cạnh: “Vừa rồi đi đâu hả?”

“Không phải vừa nói rồi... Hắt xì!” Viên Lai Lai xoa xoa lỗ mũi, không muốn để Hình Diễn hỏi tiếp, với sự thông minh của anh, nhất định sẽ đoán được chuyện gì đã xảy ra.

Hình Diễn chợt xoay người đi ra ngoài, Viên Lai Lai thở phào nhẹ nhõm: “Ân cầu(*) à, về sau tao sẽ báo đáp mày, mặc dù mày vứt giày của tao vào trong hồ, nhưng tao sẽ không trách mày, hắt xì!”

(*con chó có ơn cứu. Người cứu gọi là ân nhân, ân công. Lai Lai được chó cứu nên gọi nó là ân cầu)

Hắt hơi xong, cô nhìn thấy mặt Hình Diễn đen lại còn một tay bưng nước một tay cầm thuốc đứng ở đó, hỏi cô: “Tiểu Bảo cứu em hả? Sao em lại rơi vào trong hồ?”

Viên Lai Lai che mặt, tại sao lại bị anh nghe được!

Hình Diễn kéo tay của cô: “Uống thuốc đi!”

Viên Lai Lai ngoan ngoãn uống, rồi giải thích: “Em và Tiểu Bảo đi chơi, giày bị rớt, nó vứt giày của em vào trong hồ, em đi vớt giày kết quả không cẩn thận rơi vào.” Ân cầu à, trước hết mày chịu uất ức đi, gánh tội thay tao một lát, tương lai tao sẽ báo đáp mày!”

Hình Diễn nhủ mày: “Anh thấy không phải như vậy chứ nhỉ? Tiểu Bảo rất biết điều, sẽ không vô duyên vô cớ ném giày của em vào hồ bơi, có phải em ném giày vào nó đúng không?”

Ngay cả cái này cũng biết à.

“Hất xì! Hất xì! Hất xì! Em bị cảm, không muốn nói nữa.” Viên Lai Lai quay mặt đi: “Đi theo bạn gái cũ của anh đi, không cần để ý tới em!”

Hình Diễn thấy cô nàng lại dở tính trẻ con rồi, nâng mặt của cô quay sang: “Quên trước khi đến anh đã nói cái gì rồi à?”

“Dĩ nhiên em nhớ trước đó anh sẽ không nói chuyện của Tư Tinh với em, họ Tư lại đi ở tại nhà họ Hình, nhìn một cái cũng biết quan hệ của các người chưa cạn.” Gần đây cô thích nhất chính là nhắc lại chuyện ngày xưa.

Nhìn bộ mặt cô nàng tức giận thờ phỉ phò, Hình Diễn bắt đầu đi: “Có người nói cho em biết chuyện của anh với cô ấy thì nhất định em cũng biết cô ấy đã từng trải qua chuyện gì, tất cả đều là do Tư Ninh làm. Tình Tình là con gái riêng, lúc đó Tư Ninh không chấp nhận cô ấy, cũng không chấp nhận chuyện anh thân thiết với Tình Tình, cho nên gây ra sự việc như vậy. Tư Tinh kiên quyết không trở về Tư gia, hơn nữa đã nhiều năm cô ấy chưa về nước, cũng xa cách với bạn bè trước kia rồi. Anh không thể bỏ mặc cô ấy, mà ba mẹ cũng thích cô ấy, cứ để cô ấy cùng với hai người già vui vẻ một chút cũng tốt.”

Viên Lai Lai kinh ngạc nhìn anh, hóa ra lại là Tư Ninh! Mẹ nó chứ, người đàn bà này ngay cả chị em của mình cũng hăm hại, quả thật là không bằng cảm thú. Cô cúi đầu xuống: “Dáng dấp cô ấy đẹp, lại đã từng có một đoạn quan hệ với anh, còn có thể giúp anh về mặt sự nghiệp, thậm chí còn biết làm cơm, anh, có thể nào... Có thể nào...”

Hình Diễn vỗ vỗ đầu của cô: “Lại đoán mò phải không, chúng ta đã kết hôn rồi, không cho phép nghĩ lung tung.”

Mắt Viên Lai Lai nhấp nháy: “Thật sẽ không? Anh thề đi!”

“Có muốn anh dùng hành động thực tế để chứng minh không?” dứt lời đã cúi nửa người xuống hôn cô, thuận tay mở vòi hoa sen để nước nóng phun lên trên người hai người, lại triển miên một trận.

Hai người dành cả ngày chủ nhật để ở lại biệt thự nhà họ Hình. Hình Diễn vì sợ Viên Lai Lai suy nghĩ nhiều, gần như luôn ở bên cạnh cô. Viên Lai Lai vì báo đáp ân cầu, vẫn luôn ở cùng với chú chó, thành ra hình ảnh hai người một con chó tạo thế chân vạc. Đến buổi tối, Viên Lai Lai nhất định đòi ngủ cùng ân cầu, Hình Diễn phải mấy lần ném chú chó ra ngoài, hai người không thiếu được một cuộc kịch chiến, đến ban ngày thì sức cùng lực kiệt.

Bạn đang đọc truyện *Thú Nam Và Tiểu Bạch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55: Ngoại truyện 2

Trong phòng làm việc, Tần Diệu nhìn Viên Lai Lai mở một cái túi, lập tức ngửi thấy mùi vị lạ, rón ra rón rén đi tới: “Mua quần cho ông xã hả?”

Viên Lai Lai lập tức ôm lấy đồng quần rồi nhét vào trong túi: “Vậy thì sao?”

Tần Diệu thở dài một hơi: “Người đàn ông của cậu có tiền như vậy, cậu lại muốn mua đồ ở trên mạng cho anh ấy dùng hả? Anh ấy có thể tùy tiện mặc khi đi khai trương trên thị trường sao!”

“Giá trên web đặc biệt rẻ, đồ mới hãng Septwolves chỉ có 99 đồng.” Viên Lai Lai hiển vật quý.

Tần Miêu vừa nghe đến 99 đồng lập tức đổi giọng nói: “Đưa địa chỉ cho tôi!”

Đến buổi tối Viên Lai Lai yên lặng nhét cái quần vào trong góc nhà, vẫn không đề cập tới chuyện này, nghĩ tới nên đưa quần cho người nào thì tốt nhỉ, dầu gì cũng tốn 99 đồng, trong lòng luôn luôn phiền não vì việc này, cho tới khi Hình Diễn nhìn ánh mắt của cô nàng càng ngày càng kỳ quái cũng không phát hiện ra.

Cơm nước xong cô ngồi gần người trước TV, cũng không phát hiện được Hình Diễn ngồi ở bên cạnh mình.

“Hôm nay làm những việc gì vậy?”

Viên Lai Lai lấy lại tinh thần: “Không làm gì hết, đi làm thôi.”

Hình Diễn nhin tận năm phút đồng hồ, rồi cuộc không nhin được hỏi: “Mua quần cho ai?”

“Ba em”

“Vòng eo này ba em mặc có phải hơi nhỏ một chút không?”

“Phải...”

“Mua cho ai?”

“Mua cho anh.” Viên Lai Lai rút cuộc quyết định thẳng thắn, âm thanh nhỏ dần.

“Vậy tại sao muốn giấu đi?” vừa nói vừa lôi ra cái quần từ phía sau lưng, sau đó ánh mắt lơ đãng rơi vào trên nhãn hiệu: “Trăm con sói! Có loại nhãn hiệu này sao?”

Viên Lai Lai yên lặng nhìn hồi lâu, âm thầm nói: “Vốn là định mua Septwolves đấy. Anh xem, người ta tặng thêm mấy chục con sói đấy*, thật có lời.”

(*Edit: Septwolves là nhãn hiệu cao cấp, trong tiếng Trung là thất thất lang, thất là 7, thất lang là con sói, thất thất đọc ra thì thành 7 lần 7 là 49, Lai Lai tham giá rẻ mua qua mạng online nên bị lừa, lấy phải đồ rôm có nhãn hiệu là Trăm con sói. Đây là tác giả chơi chữ)

Cánh tay Hình Diễn nắm chiếc quần cứng đờ, Viên Lai Lai hỏi: “Anh sẽ mặc chứ?”

“Để sau hãy nói.”

“Là có ý gì?”

“Không có ý gì.”

Mặc dù lời này của anh không có bất kỳ hàm ý nào, nhưng đêm đó Viên Lai Lai vội ném cái quần vào máy giặt. Sáng ngày hôm sau khi tỉnh dậy, lúc ăn bữa sáng cô nhìn Hình Diễn cứ cảm thấy có cái gì không đúng, sau mới phát hiện ra anh đã mặc cái quần kia. Cô khe khẽ kích động, cho tới khi Hình Diễn đưa cô đến dưới lầu của công ty, cô không nhận được hôn anh một cái rồi nhanh chóng bước xuống xe, trong lòng vẫn còn hò hét: Oh yes! Ông xã ngoan!

Hình Diễn nhìn phía sau lưng cô, lại nhìn tới cái quần, không nhận được mà nở nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Thú Nam Và Tiểu Bạch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Ngoại truyện 3

Viên Lai Lai từ phòng kinh doanh đi sang bộ phận tiêu thụ tìm La Tấn, không nghĩ đến sẽ đụng phải Vệ Thần. Cô có chút sững sốt, cũng hơi mất tự nhiên, làm vẻ như không thấy cúi đầu chạy trốn, nhưng bị Vệ Thần kéo lại.

“Kết hôn cũng không nói một tiếng cho tôi biết? Nói thế nào thì chúng ta cũng là bạn bè chứ hả.”

Viên Lai Lai gỡ gỡ tay: “Tôi cũng vậy, đến ngày kết hôn mới biết, ngạc nhiên lẫn vui mừng quá lớn.”

“Cuộc sống như thế nào?”

Viên Lai Lai kinh ngạc, anh ta quan tâm mình ư? Chờn chúc tết gà, cô đề cao cảnh giác: “Rất tốt.”

“Sợ tôi sao? Tôi cũng sẽ không hại cô mà.” Vệ Thần bật cười, biết cô suy nghĩ đơn thuần (đơn giản trong sáng), không nhận được mà trêu chọc cô.

Viên Lai Lai có chút ngượng ngùng: “Bọn anh thì sao, anh và Tư Ninh như thế nào rồi?”

Vệ Thần nhún nhún vai: “Không có biện pháp, cô ấy vẫn chưa yêu tôi.”

Viên Lai Lai vỗ vỗ cánh tay của anh ta, tỏ vẻ chính nghĩa: “Nam nhi tốt chí ở bốn phương! Anh cần gì cứ phải treo cổ ở một thân cây (*) chứ.”

*lụy tình, chết cứng ở 1 chỗ

Vệ Thần lui về phía sau một bước giữ khoảng cách với cô: “Chỉ là Hình Diễn nhà các người cũng có chút hơi hung ác quá, đồn Tư thị đến tình trạng như vậy, lần này coi như tôi van cô, khuyên Hình Diễn dừng tay thôi.”

Viên Lai Lai hồi lâu không kịp phản ứng, anh ta không phải là người sẽ cầu xin người khác, hơn nữa Tư Ninh rõ ràng không thích anh ta, anh ta đâu cần

phải như vậy chứ, cô áp úng nói: “Anh cũng biết Hình Diễn rồi đó, anh từng nói là tôi không quản được quyết định của anh ấy mà.”

“Không, phải nói là chỉ có cô mới có thể thay đổi quyết định của anh ta. Đây là chuyện cuối cùng mà tôi làm vì Ninh Ninh.” Vệ Thần khôi phục thái độ bình thường, chẳng qua là anh ta thử áp ử một chút tâm tư. Hình Diễn hành động rất cố chấp, bây giờ người có thể thay đổi quyết định của Hình Diễn chỉ có Viên Lai Lai thôi.

Viên Lai Lai nhìn trái nhìn phải, hi vọng tìm được cứu tinh, cô không nguyên ý lợi vũng nước đục này, bởi vì Hình Diễn đối phó với Tư gia không phải là vì một mình cô, còn là vì Tư Tình, nga cả Tư Tình cũng không mở miệng thì tiếng nói của cô đâu có trọng lượng.

Vệ Thần thờ dài một hơi: “Hôm nay tôi cố ý tới tìm cô, nếu như cô cảm thấy khó xử thì coi như không có đi.”

“Tôi... ” Viên Lai Lai có chút bồn khoăn, dù sao trước kia anh ta cũng giúp cô rất nhiều: “Nếu không tôi thử nói một chút với anh ấy, một chút thôi.”

“Ừ, vậy cảm ơn cô trước, bất luận kết quả như thế nào, về sau tôi sẽ không nhúng tay tới chuyện của Tư Ninh nữa.”

“Ừ, anh sẽ tìm được mùa xuân của mình thôi.”

Mặt của Vệ Thần tối sầm, mùa xuân...”Vậy tôi đi trước đây.”

“Bái bai.” Viên Lai Lai phát tay một cái.

Vệ Thần cười lên: “Cô còn thiếu tôi 1000 đồng, lần sau nhớ trả tôi.”

Viên Lai Lai nhìn bóng lưng của anh ta, vừa muốn cô giúp một tay vừa đòi lại cô 1000 đồng? Đùa gì thế! Chuyện này nhất định phải giúp anh ta cho xong!

Buổi tối về đến nhà, Viên Lai Lai run chân đứng ở cửa phòng bếp nhìn Hình Diễn nấu cơm, căn quả táo làm bộ như như không có chuyện gì xảy ra, hỏi anh: “Anh vẫn tiếp tục can thiệp chuyện Tư gia sao?”

Hình Diễn dừng động tác thái rau, quay đầu lại nhìn cô: “Ai nói gì với em rồi hả?”

“Không có.”

“Đồ lừa gạt, còn nói dối.” Hình Diễn trách cứ cô.

Viên Lai Lai 囧 một chút: “Thật sao, Vệ Thần tới tìm em, hơn nữa sự việc cũng đã qua lâu rồi, tại sao phải đuổi tận giết tuyệt chứ!”

“Nếu anh không dùng tay thì sao?”

Ách... Vậy chẳng phải là muốn cô còn nợ Vệ Thần 1000 đồng ư? - “Nói thế nào thì trước kia quan hệ của mọi người cũng tốt như vậy, hay là thôi đi, không phải mọi người đều nói là: ở trên thương trường, anh cho tôi một cái cửa sổ thì tôi cho anh cả cánh cửa sao? Anh còn nói Tư gia đã giúp Hình gia rất nhiều mà, hơn nữa chuyện kia cũng không tạo thành hậu quả nghiêm trọng...”

Cô còn chưa nói hết đã bị Hình Diễn cắt đứt: “Tại sao giúp bọn họ nói những lời tốt đẹp này hả? Cũng không giống em lắm, có phải em lại nợ tiền của Vệ Thần hay không? Bao nhiêu?”

“1000 đồng.”

“Viên Lai Lai!”

“Sao vậy, 1000 đồng cũng là tiền đấy, có thể mua 10 cái Trăm con sói*.”

(* 10 cái quần hàng nhái nhãn hiệu Trăm con sói, xin xem lại ngoại truyện 2)

Bạn đang đọc truyện *Thú Nam Và Tiểu Bạch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57: Ngoại truyện 4

Một ngày, Tần Diệu lấy việc công để làm việc tư, phái Viên Lai Lai đi đưa tập văn kiện cho Hình thị. Viên Lai Lai vì không muốn đi nên viện cớ có thể mang về nhà cho Hình Diễn, sau đó Hình Diễn mang về công ty giao cho phòng kế hoạch của Hình thị, kết quả bị Tần Diệu phê bình không có ý thức nhận biết mối nguy hiểm.

Cô đã nói như thế này: “Mặc dù cậu đã kết hôn, nhưng nhìn cậu mặc quần áo thật tầm thường, ăn cơm cũng không có phẩm vị, ngay cả tướng đi cũng chẳng ra gì, cậu cần phải thường xuyên cảm thấy mối nguy hiểm. Thầy là người đàn ông ưu tú như vậy mặc dù đã bị cậu “chiếm” rồi, nhưng nếu cậu không thường phát huy tinh thần Thánh mẫu soi sáng thầy, bất cứ lúc nào thầy cũng có thể phản bội, hơn nữa cậu cũng không phải không biết gần đây thầy đang làm trong ngành giải trí, bên cạnh là hàng hà sa số những Tiểu Minh Tinh, ai lại không muốn leo lên giường thầy ấy?”

“Lần trước Lưu Hằng nói, lúc bọn họ cùng đi công tác có thấy Tiểu Minh Tinh vào phòng của thầy kia mà, hơn nữa Tư Tinh vẫn còn ở bên cạnh, mắt nhìn chăm chăm như hồ rình mồi, hai người bọn họ đúng là ngày nào cũng ăn cơm chung, có câu nói gần quan được ban lộc, sớm muộn gì cậu cũng mất đi ánh trăng sáng của cậu...”

Viên Lai Lai đầu hàng: “Được rồi được rồi, tớ sẽ đi đưa, vậy được rồi chứ?”

Tần Diệu há miệng thở dốc, cô còn chưa nói hết mà! Vẫy vẫy tay: “Đi đi, đi đi! Về báo cáo lại tình hình!”

Viên Lai Lai lái xe đến Hình thị, đem văn kiện đưa đến phòng kế hoạch sau đó trực tiếp vào thang máy đi lên tầng cuối cùng, không tránh được bị đồng nghiệp cũ làm tổn thương.

Đồng nghiệp A: “Viên Lai Lai, cuối cùng cô cũng đã đến, mau nói cho chúng tôi biết bí quyết để quyến rũ người đàn ông đẹp trai giàu có đi!”

Viên Lai Lai: “Cô tin Phật chứ, Bồ Tát sẽ nói cho cô biết...”

Đồng nghiệp B: “Viên Lai Lai, dáng người của BOSS thoát nhìn rất được, một đêm mấy lần?”

Viên Lai Lai: “... Cô đoán?”

Đồng nghiệp C: “Viên Lai Lai, sao cậu có thể khiến BOSS không thay lòng đổi dạ?”

Viên Lai Lai: “Nắm được lòng của một người đàn ông thì phải để cho anh ấy nắm được dạ dày của cô, sau này kêu anh ấy nấu ngon cho cô ăn, dĩ nhiên là chạy không thoát...”

Hâm mộ đổ kị căm ghét...

Đợi đến khi cô trả lời hết mọi câu hỏi của đồng nghiệp xong, cô rút cuộc thở hắt ra một hơi: “Bây giờ tôi có thể vào trong đó không?”

“BOSS không có ở trong đó...” Một giọng nữ u oán nói.

Sao không nói sớm! !

Nội tâm ầm ầm dậy sóng, nhưng cô lại giả được ngoài mặt sóng yên biển lặng: “Vào thôi vào đó chờ anh ấy.” Sau đó quay đầu lại nói thêm một câu: “Đừng nói với anh ấy nhà.”

Thật ra cô chỉ muốn lười biếng vào phòng nghỉ ngơi, ngủ một giấc mà thôi.

Nhưng ai có thể nói cho cô biết, cô chỉ vừa mới ngủ một chút, sao lại trở thành tình huống như thế này?

Mơ mơ màng màng cô nghe thấy Hình Diễn đang thảo luận công việc với một người phụ nữ, cô nửa tỉnh nửa mê, mơ mơ màng màng hình như nghe được giọng nói của Tư Tinh.

“A Diễn, chúng ta thật sự không thể quay lại được sao?”

Trong nháy mắt cô liền tỉnh táo! Tình huống gì đây! Lúc đó không phải cô ta nhìn thấy mình kết hôn ư! Sao bây giờ lại hỏi chuyện này! !

“Tinh Tinh, em nên nhìn về phía trước.” giọng Hình Diễn rất trầm, vì không thấy về mặt của anh, Viên Lai Lai không thể nào đoán được tâm trạng của anh lúc này.

“Năm đó nếu em không bỏ đi chúng ta sẽ không có kết quả như thế này, phải không?”

“Chuyện đã như vậy, dù cho lúc ấy là gì, cũng không thể quay lại được: “dừng một lúc anh lại nói tiếp: “Chuyện này về sau đừng nhắc lại nữa, anh và em tiếp xúc quá thường xuyên, nói thế Lai Lai sẽ không yên tâm, anh không muốn khiến cho cô ấy bất an.”

“Anh thật sự yêu cô ấy sao?”

“Dĩ nhiên, anh vô cùng chắc chắn.” Lúc nói câu này giọng Hình Diễn có chứa ý cười trong đó, khiến Viên Lai Lai cũng không tự chủ được, tâm trạng dần tốt lên.

“Năm đó anh yêu em có nhiều hơn bây giờ anh yêu Lai Lai không?” Tư Tinh không cam lòng, giờ phút này cô bỗng cảm nhận được tâm tình của Tư Ninh rồi, nhưng tất cả đều do cô gieo gió gặt bão, năm đó là cô cố ý rồi đi, cố ý muốn cùng anh chia tay, cho dù bây giờ trở về, cũng chẳng thay đổi được gì.

“Không thể so sánh.” Hình Diễn thẳng thắn cự tuyệt trả lời.

“Em muốn nghe câu trả lời thật lòng của anh.”

“Anh yêu cô ấy, hơn nữa cô ấy là người cùng anh đi hết cuộc đời này, sau này anh cũng sẽ yêu cô ấy, trở về bên cạnh Johnson đi Tình Tình, đừng tự lừa mình dối người nữa.” Giọng Hình Diễn có chút bất đắc dĩ.

Tư Tình lắc đầu một cái, trong mắt chứa sự đau đớn: “Em muốn hôn anh lần cuối.” Nói xong liền nhón chân lên, ôm cổ Hình Diễn.

Viên Lai Lai ‘vọt’ ngồi thẳng lên, chuyện này còn đi đến đâu? Cũng gần gũi lắm rồi!! Bất kể thông dâm! Phải bất kể thông dâm!

Nhưng người nào đó căn bản không cho cô cơ hội, lập tức ngăn cản Tư Tình quàng lên cổ anh rồi đẩy ra cô ra, nhỏ giọng khiển trách: “Sau này đừng như vậy nữa!”

Ánh mắt Tư Tình dừng trên người cô, Viên Lai Lai đang từ phòng nghỉ đi ra, giọng nói chứa đựng sự vui vẻ, ban này cô chỉ muốn thử dò xét phản ứng của anh mà thôi, cô đã sớm biết việc Viên Lai Lai đang ở trong phòng làm việc của anh: “Đĩ nhiên sẽ không xảy ra.”

Hình Diễn nhìn theo ánh mắt của cô, sau đó sừng sốt một chút, nhanh chóng đi đến bên cạnh Viên Lai Lai kéo cô vào lòng: “Sao em lại ở đây?”

“Em tới... Ách... Bất kể thông dâm.” Viên Lai Lai nhún nhún vai, buông tay nhìn Hình Diễn.

Hình Diễn cảm thấy buồn cười: “Vậy em có bắt được không?”

Viên Lai Lai nhìn Tư Tình một chút, buồn bực nói: “Không phải có rất nhiều Tiểu Minh Tinh đến câu dẫn anh sao? Em tới để xem mình tinh...” Thử lỗi cho sự tự lợi của cô nhé...

Mặt Hình Diễn sầm xuống: “Ai nói với em?” Tư Tình nhìn Viên Lai Lai một cái rồi lui ra ngoài.

Viên Lai Lai buồn bực: “Tất cả mọi người đều nói như vậy đó.” Trên thực tế chỉ có Tần Diệu nói như vậy thôi.

Hình Diễn kéo cô đến trên ghế sofa ngồi xuống, bất đắc dĩ thở dài một hơi: “Làm trong ngành giải trí thì không tránh khỏi phải giao thiệp với mình tinh, em không nên nghe người khác nói lung tung.” Dừng một chút lại nói: “Ban này Tình Tình có ý trêu chọc em, em đừng để ý.”

Tâm trí của Viên Lai Lai căn bản suy nghĩ về việc này: “Vậy anh sẽ giới thiệu mình tinh cho em, phải không?” Trong đầu cô dần hiện ra rất nhiều anh chàng đẹp trai được bao quanh bởi ánh sáng mờ ảo lung linh lấp lánh.

Hình Diễn nhíu mày: “Em là người phụ nữ đã kết hôn rồi, khi nào thì em mới có thể nhận thức được chuyện này?”

“Phụ nữ cũng có nhân quyền, cũng có quyền quen biết trai đẹp... A!” Sao anh lại hôn cô! Hơn nữa cũng không nhìn xem nơi đây là nơi nào!!

Bạn đang đọc truyện *Thú Nam Và Tiểu Bạch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58: Ngoại truyện 5

Một ngày, trong lúc đang làm, Viên Lai Lai gọi điện thoại cho Hình Diễn.

“Chồng yêu, sau này nhà chúng ta sẽ phải trở thành nhà bốn người rồi, anh vui không?”

Đợi đến khi Hình Diễn chạy như bay về nhà, lúc nhìn thấy cha mẹ vợ đang ngồi trong phòng khách liền sừng sốt một chút, nhà bốn người? Ha ha, Cô nhóc lừa đảo, lại lừa anh!

Một tháng sau, cuối cùng Viên Lai Lai cũng quyết định đi Maldives hưởng tuần trăng mật, lần nữa gọi điện thoại cho Hình Diễn: “Chồng yêu, chúng ta phải đổi thành ba người cùng đi hưởng tuần trăng mật, vui không?”

Giọng Hình Diễn dịu dàng bình thản: “Vậy sao.” Không hề kích động hỏi thêm điều gì.

Viên Lai Lai 囧, chuyện này giống như chuyện cổ tích “chú bé nói dối”, nhưng mới chỉ bị lần đầu tiên mà Hình Diễn đã nản lòng rồi sao? Cô bất mãn nói: “Anh về nhà ngay đi.”

“Chút nữa còn phải đi họp, em đừng âm ỉ.”

“Không được, phải về ngay bây giờ!”

Hình Diễn thở dài một hơi: “Rốt cuộc em làm sao thế?”

Viên Lai Lai bệt bệt miệng: “Em mới mua que thử thai, hai gach!”

Ở đầu dây bên kia, Hình Diễn sững sốt khoảng chừng ba mươi giây: “Cô nhóc lừa gạt, lần này em lại lừa anh, xem anh phải trừng trị em thế nào!” 看我要你好看

“Vậy anh có về hay không?” Thật ra thì mục đích của cô cũng không phải là vì kêu anh về, mà chính vì thấy anh không tin, nên giận dỗi với anh .

“Đương nhiên phải về, nửa giờ, em chờ anh, khoan đã, bây giờ em đang ở đâu?” Giọng Hình Diễn đã dần dần lộ ra vẻ kích động.

“Đĩ nhiên ở công ty.” Cái vấn đề này thì có gì tốt mà hỏi.

“... Chờ nhé.”

Lại một tháng trôi qua, Hình Diễn đưa Viên Lai Lai đi khám thai, Viên Lai Lai hỏi bác sĩ: “Là con trai hay con gái?”

Bác sĩ nhìn Hình Diễn một chút rồi lại nhìn Viên Lai Lai một chút: “Quy định của bệnh viện, không thể nói.”

Viên Lai Lai nghiêm mặt, như đưa đám: “Không phải ông là viện trưởng sao?”

“Chính vì tôi là viện trưởng mới càng không thể nói, A Diễn, cô dâu nhỏ của cháu thật đúng là thay đổi thất thường nhỉ, lần trước đến còn nói sinh con trai hay con gái đều tốt, nhất định không hỏi, lần này tới giờ què rồi sao?”

Hình Diễn cung chiêu vỗ vỗ đầu Viên Lai Lai: “Tâm tư của phụ nữ đang mang thai không ổn định mà, chuyện bình thường, nhưng đó là con trai hay con gái?”

Viện trưởng lắc đầu một cái: “Bác sĩ nói: “Tôi là viện trưởng dĩ nhiên không thể nói cho hai người biết, hai người nhìn đi, thai nhi rất khỏe mạnh, đây là tay, đây là chân, nơi này là tiểu **...” (** mình không biết cái gì hết (^_^)

Bạn đang đọc truyện *Thú Nam Và Tiểu Bạch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59: Ngoại truyện 6

Từ đầu đến cuối cũng không đi tuần trăng mật được, Viên Lai Lai sau khi mang thai càng ngày càng lười biếng, cả ngày chỉ muốn ăn rồi ngủ, Hình Diễn đem việc của công ty đặt sang một bên, phần lớn thời gian đều ở cùng cô. Phụ nữ có thai dễ nóng dễ giận, mỗi lần như vậy anh đều kiên nhẫn vỗ về cô, lúc sinh con vốn không cho phép người chồng đứng bên cạnh, nhưng Hình Diễn vẫn cứ đi theo vào, nhìn vẻ đau đớn thống khổ của Viên Lai Lai, anh nắm chặt tay cô, trong lòng thâm nghĩ, sau này sẽ không như thế này nữa.

Sinh xong, Viên Lai Lai còn chưa kịp liếc nhìn đứa trẻ, đã bị cha mẹ Hình ẵm đi, cô nhìn theo một cách chán nản. Ngày trước Hình Diễn đưa cho cô một đồng tài liệu du lịch, lần trước muốn đi Maldives nhưng không đi được, bây giờ lại là tháng tám vừa đúng mùa du lịch, Provence có lẽ sẽ là một lựa chọn rất đúng đắn.

Cô lấy toàn bộ tài liệu lật từ đầu đến cuối, sau đó ánh mắt rơi ngay vào hàng chữ nằm phía trên cùng của trang cuối cùng: You’re unique? and? one of a kind?

Hả? Có nghĩa là gì vậy?

Cô gọi tin nhắn cho Tần Diệu: unique có nghĩa là gì?

Đúng lúc này Hình Diễn đi tới, thấy cô đang nghịch điện thoại tiện tay đoạt lấy: “Cơ thể em vẫn chưa hoàn toàn bình phục, không nên dùng đồ vật phát ra tia bức xạ.”

Viên Lai Lai mắt tròn trắng, đây rõ ràng là anh lấy việc công để làm việc tư, xem trộm tin nhắn mà, ngay cả hỏi anh cũng không hỏi cô, trực tiếp mở ra xem “Độc nhất vô nhị, duy nhất? Có nghĩa là gì vậy?”

“Không có nghĩa gì hết.” Viên Lai Lai xụ mặt xuống.

Nhưng Hình Diễn đã hiểu rõ: “unique Y ou’re unique and o ne of a kind. Không biết có nghĩa là gì sao?” Anh lấy từ trong túi ra một cây viết, cầm tập tài liệu du lịch lật đến trang cuối cùng, sau đó viết thêm dòng Tiếng Trung ngay sau đó: -- em là duy nhất, không thể thay thế.

Đáy lòng Viên Lai Lai dâng lên sự xúc động, nhưng không muốn anh nhìn thấy: “Con em đâu?”

“Thông thường phụ nữ có thai nằm hai ba ngày là đủ rồi, em đã nằm một tuần rồi, còn không nói mục đích? Không phải là vì muốn gặp con chứ?”

Quả nhiên cái gì cũng không gạt được anh: “Ba em đặt cho con một cái tên.”

“Hử?”

“Ừ... Tương đối cổ điển.” Giống như Tây Du Ký có chấp nhận hay không?

“Ừ.”

“Tên là Hình Si... Ách, anh cũng biết đó, gần đây ông tin Phật...”

“Nhưng không phải ngu ngốc sao lại tên là Hành Sĩ?”

“Thế chẳng lẽ muốn tên Hình Vệ Quốc, Hình Kiến Quốc, Hình Gia Minh sao?”

“Gia Minh không tệ.”

“...”

Bạn đang đọc truyện *Thú Nam Và Tiểu Bạch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 60: Ngoại truyện 7

Một ngày nọ, Viên Lai Lai bị mẹ Hình cho gọi trở về biệt thự, còn đặc biệt dặn dò không được phép nói cho Hình Diễn biết. Viên Lai Lai kinh hồn bạt vía, trở về biệt thự nhìn gương mặt mẹ chồng hung dữ, run run rẩy rẩy nói: “Mẹ tìm con có chuyện gì?”

Mẹ Hình cúi đầu ho hai tiếng, hỏi cô: “Chuyện của ba mẹ con 5 năm trước...”

Viên Lai Lai giả vờ không hiểu, đây là một bài mìn, cô không thể đập lên đó được: “Ba mẹ con không có chuyện gì.”

Mẹ Hình gật đầu một cái: “Lúc ấy mẹ chỉ sai người hỏi thăm công việc cha mẹ con một chút, kết quả người nọ hiểu sai ý của mẹ, gần đây mẹ mới biết chuyện ba mẹ con mấy năm trước.”

Viên Lai Lai gật đầu, đã qua nhiều năm như vậy rồi truy cứu cũng vô ích, chỉ bằng coi như không có gì xảy ra: “Con hiểu rõ nhất định là mẹ không cố ý, dù sao chuyện cũng đã qua, không nên nhắc lại.”

Mẹ Hình như có điều suy nghĩ nhìn cô một lát: “Như vậy cũng tốt, ngày khác con hẹn ba mẹ con ra ngoài đi, mẹ gặp mặt nói xin lỗi với bọn họ.”

Viên Lai Lai vội vàng lắc đầu, việc này không thể được đâu nha, về sau ngộ nhớ mẹ chồng hung dữ gây khó dễ với cô thì làm thế nào? “Thân thể ba của con không tốt, huống chi nhiều năm như vậy ông cũng không nhắc tới nữa, nếu có tình nói với ông, ngược lại rất mệt, để con nói bóng nói gió với ba một chút là được rồi.”

“Cũng được.” ánh mắt mẹ Hình dừng lại trên chiếc cổ của cô: “Miếng ngọc Phi Thúy của con...?”

Viên Lai Lai sờ sờ miếng ngọc trên cổ, cười cười: “Cái này ạ, con và Hình Diễn mua ở Thái Lan đó.”

Mẹ Hình khoé miệng gật gật: “A Diễn rất giỏi phân biệt hàng tốt xấu, làm sao lại cùng con mua miếng ngọc Phi Thúy đầu thừa đuôi thẹo này?”

Viên Lai Lai nghe xong lời này: “Oánh” một tiếng - đầu nổ tung: “Đồ già ư?”

“Không phải già, mà là chất lượng kém”

Tin tức này mãi cho đến buổi tối đi ngủ Viên Lai Lai vẫn không thể nào tiêu hóa nổi. Trên giường, Hình Diễn ôm lấy cô rồi tình tế hôn ở sau lưng, Viên Lai Lai nằm bên cạnh chỉ cọ cọ qua, Hình Diễn cau mày, thầm đoán là cô mệt mỏi, nên không gượng ép cô hơn nữa. Nhưng ước chừng đã qua hai tiếng ôm cô đang trợn mắt nhìn trong bóng đêm, lại thấy cô cứ lẩn qua lẩn lại, anh không nhìn được nữa, hỏi: “Sao vậy?”

Viên Lai Lai từ từ ngồi dậy: “Lúc ấy em nói phải quay trở lại bắt nhà chùa đưa hóa đơn cho chúng ta, anh lại không cho, còn mua cái thứ đồ dỏm này, bây giờ làm sao trả lại nhà chùa được?”

A, hóa ra là vì chuyện này: “Thích thì tốt rồi, hơn nữa đồ của hai chúng ta đặt cạnh nhau không phải rất hợp sao?”

“Nhưng nó không đáng giá nhiều tiền như vậy!”

Hình Diễn ở trong bóng tối cười cười, trực tiếp hôn lên cô, đè cô ở dưới thân, làm một số chuyện phân tán bớt sự chú ý của cô...

Bạn đang đọc truyện *Thú Nam Và Tiểu Bạch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 61: Ngoại truyện 8

Ngày nào đó, Viên Lai Lai quần lấy Hình Diễn muốn anh nghỉ làm đi du lịch cùng với cô. Hình Diễn xem xét gương mặt cô nàng hồi lâu mới nói: “Bảo bối, tôi đây, nói cho em chuyện này.”

Viên Lai Lai nhảy đến ôm anh: “Nói đi.”

“Hàng năm, mẹ phải đi vào trong miếu ở một thời gian ngắn, buổi chiều mẹ gọi điện thoại nói đề cho em đi theo.”

Ở trong miếu...?! Không phải đâu, đã là thời đại nào rồi mà vẫn còn có những người như thế ư!

“Mẹ tin vào điều này, mẹ vẫn nói muốn đi cầu phúc cho hôn nhân của chúng ta, nếu mẹ đã lên tiếng, em nên đi đi.” Vốn là đã muốn cự tuyệt mẹ, nhưng anh phải cho Viên Lai Lai một lý do để cho cô không nói tới việc đi chơi nữa..

Viên Lai Lai cúi đầu suy nghĩ hồi lâu: “A... Được.”

Ăn xong về đến nhà, Viên Lai Lai vô cùng buồn chán, lang thang trên web, thuận tiện post một bài viết lên trang du lịch phương xa.

Tôi phải vào ở trong chùa vài ngày, xin hỏi tôi mang theo những cái gì thì tốt? Có nên mang mấy quyển tạp chí phụ nữ để giải trí hay không?

Post xong lại đăng thêm một câu ở phía dưới: ngộ nhờ tôi yêu thích cuộc sống nơi đó muốn xuất gia thì làm thế nào?

Rất nhanh liền nhận được mấy câu trả lời.

Lướt qua phong cảnh: Mang theo mấy cái bánh bao nhân thịt.

Đường Bắc Kinh: Hai cân dưa chuột là lựa chọn sáng suốt.

520: Nói với bạn bên trên, ngày lạnh như thế này, mang theo dưa chuột làm gì? Không nên ăn đồ nguội.

Đường Bắc Kinh trả lời 520: Ni cô trong miếu không cho ăn thịt, chỉ có thể ăn chay.

Tây Quan: Mang một hộp 90kg chân giò hun khói.

Chỉ là đùa thôi: Xem kia, các người nghĩ gì thế, nên mang theo một nải chuối tiêu nhé.

Hòa Sai: Đi dâng hương chính là nên ăn cơm chay, làm sạch ruột, đừng suy nghĩ quá nhiều, còn hỏi mang đồ gì à! Nhớ mang tiền là được!

Vô Danh: Mang theo đồ trang điểm của cậu, vẩy da ngăn, cây nến, ống tiêm, roi da. Nghiên cứu về chùa miếu cũng là một loại trình độ

Viên Lai Lai nhìn xong mấy câu trả lời mà im lặng hoàn toàn, thật là Nhân Ngoại Hữu Nhân Thiên Ngoại Hữu Thiên* a, đồ ngốc bên ngoài cũng có kẻ ngốc hơn, cô chịu thua cuộc rồi!

(*ngoài bầu trời này còn có bầu trời khác, người còn có người khác tài hơn)

Hình Diễn đứng ở sau lưng cô một lúc lâu, khi thấy cái câu “Ngộ nhờ tôi yêu thích cuộc sống ở nơi đó muốn xuất gia thì làm thế nào” mà khóe miệng giật giật, ngồi xuống bên cạnh người cô, nói: “Mẹ mới vừa gọi điện thoại lại, nói không để cho em đi theo.”

“Tại sao?” Viên Lai Lai không hiểu.

“Đây là chỗ thanh tịnh, mang theo em ồn ào quá.”

“...”

Chương 62: Ngoại truyện 9

Một ngày gần đây, Viên Lai Lai xem trong TV thấy cô người dân trúng thưởng số tiền vài tỷ đồng, trong lòng phiền muộn mất mấy ngày, tự nhiên thành ra nghiện mua vé số, mỗi ngày ở nhà không phải rồi rắm vì năm triệu cũng là rồi rắm với năm trăm ngàn, dĩ nhiên cô cũng không phải người tham lam... Hình Diễn muốn kiếm vài triệu cũng không thể nhanh được, cô chỉ cần một khoản nho nhỏ như năm triệu là thỏa mãn rồi.

Kiên trì trong nửa năm, sau đó, rốt cuộc dưới hoàn cảnh đến năm đồng cũng không có được, cô nàng quyết định nghe theo lời nói của thầy bói, thử nuôi hai chú chó, một con gọi là năm triệu, một con khác gọi là năm trăm ngàn...

Mỗi ngày trừ đi làm ở bên ngoài, trong sinh hoạt chủ yếu của cô nàng chính là: Năm triệu, gọi baba của con ăn cơm!

Năm triệu, gọi anh trai của con đi học!

Năm trăm ngàn đi tắm!

Năm trăm ngàn đi mua mấy tờ vé số cho mẹ!

Cuộc sống như thế kéo dài nửa năm, sau, cô lại nghe theo lời thầy bói đổi biệt hiệu của con trai mình thành “Một triệu”, từ đó người giúp việc tại biệt thự không hề gọi Hình Gia Minh là cậu chủ nhỏ nữa, mà gọi là “Một triệu”...

Và cho dù bạn học “Một triệu” hoàn toàn nhốt mình ở trong phòng một tuần lễ không ra cửa, cũng không thể thay đổi được quyết định của Viên Lai Lai.

Sau khi bạn học “Một triệu” mỗi ngày mấy chục lần quấy rầy đại nhân Hình Diễn, Hình Diễn rốt cuộc quyết định lựa chọn hành động.

Một buổi tối gió to trời tối đen, anh gọi Viên Lai Lai vào trong vườn hoa, im lặng chăm chú nhìn cô, một lát sau, khi Viên Lai Lai cho là anh muốn giết người diệt khẩu, anh mới mở miệng nói: “Em cảm thấy gọi “Một triệu” dễ nghe sao?”

(ngày xưa, việc ám sát, phóng hỏa đốt nhà thường tiến hành vào những ngày gió to trời tối đen những ngày đó gọi là phong cao dạ hắc)

Viên Lai Lai cười hắc hắc: “Chẳng lẽ anh thích gọi là Mười triệu?”

“Ngày mai còn mua vé số sao?” Hình Diễn trực tiếp coi thường vấn đề của cô.

“Đương nhiên là mua, không cần nghi ngờ việc này.” Cô đã hạ bao nhiêu quyết tâm mới nuôi hai chú chó, cũng đã hạ bao nhiêu quyết tâm để mua vé số! Thượng Đế cũng nói, người không mua vé số, ta làm thế nào cho người trúng thưởng được!

Hình Diễn giật giật khoe miệng: “Ngày mai em không phải mua nữa, anh giúp em mua.”

“Có cái gì khác nhau?”

“Đương nhiên là có, anh mua nhất định sẽ trúng thưởng.” Hình Diễn chắc chắn.

“Tại sao em phải tin anh?” Viên Lai Lai trực giác có quỷ, tiếp tục hỏi: “Anh có điều kiện gì?” Vợ chồng nhiều năm như vậy, mỗi lần cô lấy được điều tốt nhất định sẽ mất đi một thứ gì đó, điều này đã thành định luật.

“Đổi tên hiệu cho Gia Minh để nghe một chút.”

“Chẳng lẽ gọi nó là Niếp Niếp?”

“... Đó là tên của con gái!”

“A! Tiểu Minh không tệ! Kêu là Tiểu Minh đi, trong sách giáo khoa tiểu học không phải thường có câu: ngày hôm nay Tiểu Minh XXXXX sao? Lúc còn nhỏ học viết văn câu thứ nhất đều thường là: hôm nay trời trong nắng ấm, Tiểu Minh XXX...”

Hình Diễn day day huyết thái dương: “Tên anh sẽ đặt, em không được dị nghị.”

“Anh phải làm gì đó để cho em trúng thưởng thì em có thể suy nghĩ một chút.”

Ngày hôm sau, khi Hình Diễn cầm vé số trúng giải thưởng lớn năm triệu xuất hiện bên cạnh Viên Lai Lai, Viên Lai Lai cảm thấy cả người anh tỏa sáng. Nghĩ đến năm đó cô xem một đoạn phim: Lưu Đức Hoa vì muốn chiếm được tiếng cười của người đẹp, đã mua tất cả các tờ vé số, rồi đưa cái vé xổ số

trúng thưởng kia vào tay người đẹp, Viên Lai Lai thấy cảm động quá, một vốc nước mũi một đồng nước mắt vội ôm lấy Hình Diễn: “Em thật sự đã gả cho người tốt a...”

Hình Diễn cũng khoe mẽ, cơ hội tốt thế này làm sao có thể bỏ qua cho cô được, trực tiếp kéo vào phòng ngủ khóa cửa lại, làm một cuộc đại chiến.

Thế nhưng khi Viên Lai Lai nghe nói muốn lĩnh thưởng phải đi băng qua mấy thành phố lận, cô ngay ngắc cả người. Hình Diễn đáng chết, dám đùa bỡn cô!! Rõ ràng là anh trực tiếp mua tờ vé số trúng thưởng trong tay đám dân chơi xổ số, hại cô nàng cảm động không ngớt. Thật quá vô sỉ !!!

Tuy nhiên, cho dù như vậy, cô vẫn ôm trong lòng tâm trạng kích động trước khi đi lĩnh thưởng, tất nhiên không thể thiếu việc lôi Hình Diễn đi cùng, còn thích thú tiếp nhận phong vận của đám phóng viên. Lời cảm tạ của cô nàng cũng rất có ý tứ: “Đầu tiên tôi phải cảm ơn tiên sinh Hình Diễn nhà tôi đã cho con trai của chúng tôi một cái tên thân mật có dấu hiệu tốt, đó là: “Một triệu”, nhà chúng tôi còn có hai chú chó, một con gọi là... BAL-ABALA...”

Hình Diễn lập tức chảy mồ hôi lạnh, ở một chỗ khác, đang xem TV: “Một triệu” chỉ vào năm trăm ngàn và mười triệu: “Hai chúng mày đi ra ngoài! Tối hôm nay không cho phép ăn cơm!!!”

Năm trăm ngàn và mười triệu: “Người anh em, chúng ta là anh em thân thiết đó! Đốt nhau sao quá gấp*!”

*P/S: Câu này được lấy ý từ bài thơ của Tào Thục (曹植, 192-232) tự là Tử Kiến (子建), khi mất có tên thụy là Tư, còn được gọi là Trần Tư Vương. Ông là một nhà thơ nổi bật trong số văn nhân thời Kiến An Trung Quốc. Tào Thục là con trai của Tào Tháo, là em trai của Tào Phi. Khi Tào Tháo mất, Tào Phi được thừa kế địa vị của cha. Sau khi Tào Phi cướp ngôi vua của Hán Hiến Đế (189-220), muốn loại trừ Tào Thục, một lần giữa triều, lấy đầu dê “Anh em” (nhưng trong bài không được nói đến hai tiếng “anh, em”) bắt Tào Thục bước bảy bước, phải làm xong bài thơ, nếu không sẽ bị tội. Và Tào Thục, vừa rơi nước mắt vừa đọc bài thơ này:

Nguyên tác chữ hán:

煮豆持作羹,

漉豉以為汁,

其在釜下然。

豆在釜中泣,

本自同根生,

相煎何太急。

Phiên âm:

Chử đậu trì tác canh,

Lộc chi dĩ vi chấp.

Kỳ tại phủ hạ nhiên,

Đậu tại phủ trung khắp.

Bản thị đồng căn sinh,

Tương tiến hà thái cấp?

Dịch thơ: (Khuyết danh)

Nấu đậu để làm canh,

Hạt bỏ vào nồi nấu,

Cành ở dưới mà đun.

Đậu ở trong nồi khóc,

Sinh ra từ một gốc,

Đốt nhau sao quá gấp!

Thông thường bài thơ được rút chỉ còn lại đoạn thơ 4 câu.

Bạn đang đọc truyện *Thú Nam Và Tiểu Bạch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 63: Ngoại truyện về Gia Minh

Kể từ khi đồng chí “Một triệu” đi nhà trẻ thì chỉ số buồn bực tăng vọt, cả ngày bày ra bộ mặt như núi băng, nghiêm nhiên biến thành núi băng thứ hai trong nhà, Viên Lai Lai cảm thấy điều này rất không tốt, quãng thời gian trước có như vậy đâu?

Cô nàng suy nghĩ đủ kiểu vẫn không có cách hóa giải, âm thầm sử dụng hình thức tra khảo nghiêm khắc với “Một triệu”, mới biết được hóa ra là con trai có thành kiến đối với cô!

Mọi người nói đi, sao một đứa trẻ nhỏ bé lại có thể có thành kiến đối với mẹ của mình được? Không phải vì không cho nó một cái biệt hiệu dễ nghe, khiến nó thành anh em với hai chú chó đầy chữ. Hay vì không cho nó tiếp xúc thường xuyên với nữ sinh đáng yêu nhất trong lớp, vì muốn nó có thể rộng đường “tung lưới bắt cá.” Hay do khi nó ngủ lại về cái mặt nhỏ nhắn của nó thành mông con khi, sau đó nhân tiện không cẩn thận xài hết tiền tiêu vặt của nó cũng không cho nó được phép tố cáo cô. Nếu không phải những việc đó, vậy hay tại lúc Hình Noãn hẹn hò với bạn trai xui nó kêu Hình Noãn là mẹ để vui đùa, nhưng mà nó cũng đâu cần phải tức giận như vậy chứ nhỉ...

Lần này, bạn học “Một triệu” giống như là giận thật, liên tiếp trong một tháng bày ra bộ mặt thối với mẹ, nhìn mẹ nghĩ tới nghĩ lui vẫn không thể hiểu rõ cuộc có lỗi ở chỗ nào và khi nào, cậu bé thường mang theo một nụ cười khẩy.

Đúng, chính là cười khẩy...

Viên Lai Lai chọn lựa chiều số một: chính là quần lấy thật chặt.

Ngày nào đó “Một triệu” mới vừa đi học về, Viên Lai Lai liền lúi lúi kéo kéo “Một triệu”, cũng không giống như thường ngày gọi cậu là “Một triệu” nữa, mà là nịnh nọt lúi lúi kéo tay của cậu bé : “Tiểu Minh (độc thoại trong lòng: cực ghét biệt hiệu...), đi, cùng mama đi mua đồ ăn.”

“Không đi.” Bạn học Tiểu Minh mặt lạnh cự tuyệt.

Viên Lai Lai vuốt vuốt tóc, làm nũng nói: “Đi mà!”

“Không đi.” Tiểu Minh tiếp tục cự tuyệt.

“Đi đi mà.” Viên Lai Lai tiếp tục làm nũng.

“Không đi là không đi!” Tiểu Minh tức giận! Hậu quả rất nghiêm trọng!

Hả? Dám gào lên với mẹ của mi à? Thật vô phép! Viên Lai Lai bày ra bộ dạng hung dữ: “Bảo con đi thì con phải đi, mẹ đang cò kè mặc cả với con hay sao?!” Nói xong liền thẳng tay kéo tay Tiểu Minh, không cần để ý tới sự giãy giụa của cậu, dắt cậu đi ra ngoài.

Bạn học Tiểu Minh rất tức giận, nhưng không lên tiếng. Minh nhìn! Nhất định phải nhìn!

Tới siêu thị, Viên Lai Lai cầm một đồng to dùng đồ ăn vặt mình thích, sau đó chọn hai bó rau cải một con cá ném vào trong xe, lúc này mới giả mù sa mưa hỏi bạn học Tiểu Minh: “Lần này chúng ta mua nhiều bánh bích quy quy hiệu XX một chút có được hay không? Mama biết con thích nhất ăn cái đó mà.” Nói xong vội làm ra vẻ mẹ hiền sờ sờ đầu bạn học Tiểu Minh.

Bạn học Tiểu Minh mặt ghét bỏ gỡ tay của cô ra: “Đó là đồ ăn của nữ, con là nam tử hán.”

Viên Lai Lai sùng sốt, thu tay lại nhìn con của mình: “Lần trước rõ ràng mẹ thấy con len lén nhét bánh bích quy của mẹ vào trong túi xách của mình, con dám nói không có chuyện như vậy hả?” Vì một bọc bánh bích quy, đồng chí Viên Lai Lai giằng co với con trai của mình ở trong siêu thị, còn kích động tóm lấy một bọc bánh bích quy từ trên kệ hàng đưa tới trước mắt bạn học Tiểu Minh: “Chính là cái này, loại này, nhìn rõ ràng mà!”

Rốt cuộc sắc mặt bạn học Tiểu Minh cũng không còn lạnh lùng nữa, mà có vẻ mất tự nhiên đứng với cái lứa tuổi của mình, nghênh cổ nhìn chỗ này một chút ngó chỗ kia một chút, ngay một câu cũng không nói. Thật vô cùng thú vị.

Viên Lai Lai nhìn vẻ mặt của cậu, bùng tình hiểu ra: “Thì ra là con đưa cho bạn học nữ !”

Bạn học Tiểu Minh khề đồ mặt một chút, chấp nhận rửa tai lắng nghe Viên Lai Lai thao thao bất tuyệt.

Kết quả đồng chí Viên Lai Lai chỉ nói một câu: “Con trai, giỏi lắm!”

Bạn học Tiểu Minh rất kinh ngạc, có phải hôm nay đồng chí Viên Lai Lai quá khác thường rồi không? Cô từ trước đến giờ luôn phản đối yêu sớm, còn nói muốn cậu tung lưới thật rộng, làm bằng hữu với mọi người...

Cho đến lúc tỉnh tiền cậu mới thấu hiểu rõ ràng “Mẹ đại nhân” của mình khác thường đến mức nào. Viên Lai Lai ngó hàng dài người chờ tỉnh tiền ở phía sau, lại nhìn sang bạn học Tiểu Minh đang coi thường mình: “Bóp”, vỗ một cái vào đầu của cậu: “Tỉnh tiền đi, con bị mẹ mắng nên ngốc rồi ư !” Kể từ sau khi bạn Viên Lai Lai cầm tiền của đồng chí Hình Diễn âm thầm cùng Tần Diệu đi dạo một vòng ở nước ngoài, số mạng cỏ và Tần Diệu liền suy bại tới mức toàn bộ vật sở hữu đều bị kiểm soát tịch thu hết, phải trải qua thời kỳ đau khổ, bức bách không còn tiền để tiêu.

Bạn học Tiểu Minh cực kỳ không vui, thò tay vào túi, móc a móc, móc a móc, sau đó lấy ra mấy đồng nhân dân tệ dúi dúi...

Viên Lai Lai tròn tròn mắt, không tin bèn tự mình móc: “Không còn à ?! Tiền đâu rồi!”

Bạn học Tiểu Minh cảm thấy bị lôi lôi kéo kéo ở trước mặt mọi người có vài phần xấu hổ, vội vàng lui về phía sau hai bước, giữ vững tư thế rất là tàn khốc: “Không có, đây là số tiền mừng tuổi cuối cùng, những tờ khác đã bị mẹ xài hết rồi.”

Viên Lai Lai cảm thấy không có khả năng, thời điểm ăn tết rõ ràng cô nhìn thấy bà nội đưa bé cho cậu một cái dây chuyền vô giá kia mà, mà tính ra, khẳng định ông nội cậu còn cho nhiều hơn ý, mình mới tiêu có bao nhiêu đâu...

Nhân viên quầy thu ngân của Siêu thị nhìn một lớn một nhỏ đùn đẩy lẫn nhau mà không nhịn được, nói: “Hai người nhanh lên một chút, phía sau vẫn còn có người xếp hàng đây.” Đây không phải là trì hoãn nghiệp vụ của cô sao! Thành tích nghề nghiệp chính là tiền thưởng đấy, có biết hay không!

Viên Lai Lai khi này mới ý thức được tình huống, nhìn lại nhóm người phía sau, nhìn nhìn những người trong đó, lại nhìn tới mấy đồng nhân dân tệ nhẩn nhúm trong tay, thật khó quá, việc này làm thế nào mới tốt đây?

“Mua không nổi cũng không nên lấy nhiều đồ như vậy...” Nhân viên thu ngân nhỏ giọng lẩm bẩm, rồi lớn tiếng nói: “Vậy rốt cuộc là cô có muốn mua hay không?”

Viên Lai Lai lấy ra đồ ăn, rồi đặt đồ dùng cần thiết hàng ngày ở trên quầy: “Tỉnh tiền những thứ này trước đi, làm phiền rồi!”

“Một triệu” lấy ra toàn bộ đồ từ giỏ xách, đặt ở trên quầy, ra lệnh: “Gọi cho quản lý của các người tới đây trả tiền, đưa cái túi to cho chúng tôi.” Mặc dù cậu không quá mong chờ người mẹ ngốc của mình sẽ có hành động gì, nhưng không có nghĩa là cậu sẽ nhìn người khác khi dễ mẹ của mình!

Đang nói chuyện thì có một người đàn ông đi đôi giày Tây chạy nhanh tới bên này, vẻ mặt xin lỗi nhìn Viên Lai Lai: “Phu nhân Hình, xin qua bên này, xin qua bên này, để tôi sai người xách hàng đưa lên xe cho các vị.”

Viên Lai Lai kéo bạn học Tiểu Minh, tỏ vẻ biết ơn chân thành: “Vây làm phiền ông.”

“Không phiền, không phiền.”

Cuối cùng hai người không phải bỏ ra một đồng tiền nào, nhân viên thu ngân phải đưa họ ra khỏi siêu thị mà trên khuôn mặt hai màu trắng đen đan xen vào nhau, lại còn bị quản lý kinh doanh bắt đưa đến tận khu chung cư.

Trên đường vào chung cư, hai mẹ con đồng thời nhìn thấy một đứa bé người da đen ngồi chơi bên cạnh đài phun nước, Viên Lai Lai chợt nghĩ đến điều gì đó, nhìn chằm chằm bạn học “Một triệu” nói: “Gần đây con theo đuổi cô bé của nhà người ta đã lâu rồi nhỉ? Con trai à, bây giờ là mùa hè, con đừng có ngu mà đứng than thở ở dưới mặt trời chờ người ta nhé, nếu không, tương lai con sẽ thay đổi thành cái bộ dạng của cậu bé kia đấy, nhìn cậu ta đen xì xỉ kia...” Trong óc cô đã hiện ra hình ảnh bộ dạng da đen của con trai, tự mình dọa chính mình phải nhảy dựng lên, trời ơi, thật sự là quá đen đi!

Bạn học “Một triệu” khỏe mắt co giật, lý trí mach bảo cậu nên im lặng.

Không ngờ có người thấy bất bình, người da đen hô to lên với bọn họ: “Nhìn các người da vàng quá đấy!”

Lần này ngay cả Một Triệu cũng không thể cố gắng giữ bình tĩnh được nữa, hai mẹ con đứng run run trong gió.

Cậu ta nói tiếng Trung đấy !!!

Dĩ nhiên, Viên Lai Lai tuyên bố kế hoạch đến gần con trai lần này thất bại. Điểm tốt duy nhất là Hình Diễn khôi phục lại quyền tự chủ kinh tế cho cô, nhưng, khiến cô buồn bực lại là do “Một triệu” đã đi cầu xin, lý do đưa ra là quá mất mặt... Híc...

Nhưng mà cô có kế hoạch lớn khác.

Viên Lai Lai chọn lựa chiêu số hai: đường cong cứu quốc.

Sau khi kế hoạch ‘yêu mến’ con trai lần trước thất bại, cả ngày cũng không thấy bóng dáng Viên Lai Lai không bước ra cửa, núp ở trong phòng gọi điện thoại, rất thần thần bí bí.

Kết quả là, gần tới một ngày nào đó, cô ngênh đón vị khách ngoài ý muốn, bạn nữ sinh nhỏ bé đáng yêu mà Một Triệu hài lòng nhất: Khương Nam.

Viên Lai Lai đón vị khách bé nhỏ, cùng mẹ của người khách vào cửa, còn chỉ huy Hình Diễn đi làm com, mình thì thân thiết lôi kéo mẹ Khương nói chuyện phiếm, để cho con trai và người yêu có không gian riêng...

Một bữa com đó, trên bàn com vô cùng náo nhiệt, mẹ Khương vốn là người thích nói chuyện, Viên Lai Lai cơ hồ không chen miệng vào nổi, hai đứa bé

ngược lại rất có quy củ, điểm này khiến Viên Lai Lai rất bất ngờ.

Đợi đến khi Khương Nam và mẹ rời đi, Viên Lai Lai túm lấy Một triệu ở phòng bếp rửa chén, vừa nhìn đứa bé rửa chén vừa dựa tường hỏi: “Tiểu trăm triệu, người trong lòng con đã đến sao con còn không vui mừng?” Cô, người mẹ này muốn lấy lòng con, sao khó thế nhỉ !

Cậu bé liếc cô một cái: “Con biết rõ mẹ thích làm bà mối, nhưng mà con còn nhỏ.”

“Vậy con ngày ngày lấy lòng con gái nhà người ta không phải là vì thấy người ta có dáng vẻ đẹp mắt hả, mẹ đã nói với con rồi, con trai, với loại mỹ nữ nhà giàu này thì ra tay trước là chiếm được lợi thế, nếu để lớn lên, con gái nhà người ta gặp gỡ nhiều người rồi sẽ không nhìn trúng con đâu, con nhìn con đi, bây giờ cũng đã đen giống như con khỉ rồi. . .” “Cô vừa nói còn vừa ‘chặc chặt’ hai tiếng.

Một Triệu không nói gì thêm, cứ im lặng mãi cho đến lúc rửa chén xong.

Viên Lai Lai thở dài một cái nhìn Một triệu rửa tay: “Con trai à, khó chịu là tâm bệnh, phải chữa trị đấy, nói cho con hay mặt trời vẫn luôn chiếu sáng, cần phải học ba của con đó, nhờ tầm mắt của mẹ thấp mới coi trọng ba của con, nếu không, ba của con bây giờ còn lấy không được vợ đâu, mẹ...”

Một triệu rút cuộc nghe không chịu nổi nữa: “Vừa rồi ở dưới gầm bàn cô Khương đá chân ba của con, con xem ra cô Khương khỏe hơn mẹ.” Người phụ nữ này không chỉ ngốc, đầu óc còn thiếu nơ-ron, trên bàn cơm chỉ chú ý lấy lòng người đàn bà kia, không phát hiện ra điều dị thường dưới bàn cơm.

Viên Lai Lai sừng sốt: “Mẹ...” Điều này sao có thể! Nàng bắt đầu gầm lên như Sư Tử Hà Đông*: “Hình Diễn! Anh ra đây cho em!”

(* sư tử hồng - sư tử gầm là tên gọi 1 chiêu thức võ thuật của thiếu lâm hay được nhắc tới trong các truyện võ hiệp, đây cũng là tên hiệu của Quán âm trong mật giáo tây tạng. Sư tử hà đông là chỉ sự ghen tuông của phụ nữ)

Không ai trả lời.

Viên Lai Lai vọt tới đá văng cửa thư phòng: “Hình Diễn! Anh phản bội em!”

Hình Diễn đang nhìn văn kiện, thu hồi lại ánh mắt nhìn về phía cạnh cửa, khẽ nhíu mày: “Hả?”

Chỉ là một cái ngữ điệu này thôi đã khiến cho khí thế của Viên Lai Lai yếu dần, cô vừa uất ức lại càng không cam lòng: “Một Triệu nói, lúc ăn cơm vừa rồi, anh và người phụ nữ kia đá chân với nhau!”

Hình Diễn cau mày: “Em xác định nó nói là đá lẫn nhau?”

“Việc này... Dù sao cũng là có!” Anh như vậy là đang nghiền ngẫm từng chữ một sao! Trốn tránh vấn đề chính vậy là thật sự có vấn đề rồi: “Nói, anh và cô ta biết nhau đã bao lâu, chẳng lẽ... Cô bé kia có phải... có phải là...”

“Là cái gì?” Hình Diễn đứng lên đi về phía cô.

Viên Lai Lai theo bản năng lui về sau hai bước: “Phải... là... Con gái riêng...” Nói đến phần sau, gần như không nghe rõ được giọng nói của cô nữa.

Hình Diễn đưa tay gõ một cái trên trán cô, khiển trách nói: “Nghĩ lung tung, về sau đừng có mà dạng phụ nữ nào cũng đều mời đến nhà.”

“Vậy anh và cô ta...”

“Trước kia lúc đi đón con có gặp qua hai lần, em tránh xa cô ta ra.”

“Nhưng mà... Vậy anh có đá cô ấy không?”

Hình Diễn thở dài một hơi, bắt đầu dĩ nhiên nói: “Không, anh cứ nghĩ là em đá chân, không cho phép đoán mò nữa.”

“Nhưng mà... Ừm... Đừng động một chút lại hôn người ta chứ... Oa, không được, hiện tại vừa mới ăn cơm xong...”

Một tuần lễ sau, vào một ngày nào đó, Viên Lai Lai thần thần bí bí lúi lúi kéo kéo Một Triệu: “Gần đây con và cái bạn Nam Nam đó quan hệ tốt không?”

“Bình thường.” Một triệu dừng dừng trả lời.

“Vậy... Ba của con... Mẹ của bạn ấy... có gặp nhau không?”

“Đi hỏi ba của con ấy.”

“...”

“Về sau mẹ đừng bảo con ngủ chung với chó nữa con sẽ nói cho mẹ biết.”

“... Được.”

“Ba thấy cô ấy nhưng không để ý tới cô ấy, con cũng không để ý tới Khương Nam nữa rồi, mẹ của bạn ấy không tốt.”

“A... Vậy thì tốt, vậy thì tốt... con không muốn cho mười triệu ngủ cùng con, vậy hãy để cho năm trăm ngàn ngủ cùng con đi, cứ như vậy đi, mẹ đi tìm ba của con...”

Một triệu ở sau lưng tức giận nói: “Cha nói lời nói của con gái không thể tin, quả nhiên là thật!”

Nhìn xem, hai cha con bọn họ có rất nhiều tiếng nói chung.

Bạn đang đọc truyện *Thú Nam Và Tiểu Bạch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Ngoại truyện về “Một triệu”

Còn hai ngày nữa là ngày kỷ niệm 15 năm kết hôn của Hình Diễn và Viên Lai Lai, cả ngày hai người này chỉ quan tâm đến thế giới riêng của bọn họ, hoàn toàn bỏ quên hai đứa trẻ, ngay cả chuyện bảo mẫu xin nghỉ về nhà cũng không biết, vì vậy xảy ra sự kiện sau đây:

Tan học về đến nhà, bạn học Hình Gia Minh nói với cậu em Hình Gia Dương mới vừa lên tiểu học: “Niếp Niếp, đi làm cơm, hôm nay cô xin nghỉ về nhà rồi.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hình Gia Dương rõ ràng tỏ ra mất hứng: “Không phải là Niếp Niếp! Là Nam Nam chứ! Hơn nữa tại sao không phải là anh đi nấu cơm!” Đều tại mama, nói cái gì mà biệt hiệu thì cần phải có tính kế thừa, Ông Ngoại & Bà Ngoại gọi mama là Niếp Niếp, mama cũng gọi cậu là Niếp Niếp, cái gì vậy, cậu là nam sinh có được hay không đây? Các người đã gặp qua nam sinh nào có tên gọi là Niếp Niếp chưa.

Hình Gia Minh nhú mày: “Em quên lần trước là ai đánh mất đồng hồ đeo tay của ba rồi hả, ai xé nát rồi giấu biến bức danh họa của ông nội, làm vỡ vụn cái bình sứ ông ngoại quý nhất, còn có... “Khỏe miệng của cậu xuất hiện một nụ cười nhạt: “Ngày hôm qua người nào đã cầu xin anh mua cho mình máy bay điều khiển từ xa nhỉ?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hình Gia Dương hết đỏ lại trắng: “Nhưng... Nhưng... Anh là anh trai cơ mà!”

Hình Gia Minh tỏ vẻ xem thường: “Vậy thì thế nào?”

“Mama nói anh trai phải chăm sóc em trai!” Hình Gia Dương mặc dù tuổi còn nhỏ, trí thông minh cũng không cao bằng anh trai, nhưng hiểu được đây rõ ràng là đạo lý mà, bởi vì mama mỗi ngày đều nhắc tới một lần.

“Mama còn nói em quá ồn muốn đưa em cho người khác đấy, em cũng tin hả?”

Gương mặt Hình Gia Dương tỏ vẻ uất ức, sờ soạng trong túi nửa ngày, lấy ra một tấm thẻ: “Vậy chúng ta đi ra ngoài ăn đi.”

Hình Gia Minh tiến lên trước, không nói một câu lấy luôn tấm thẻ trong tay cậu em: “Đi thôi.” Nói xong cầm cái chìa khóa lên rồi bước thẳng tới phía trước.

Thân thể nhỏ bé của Hình Gia Dương lảo đảo ở phía sau, lắp bắp nói: “Anh, anh ơi, thẻ... thẻ là của em mà.”

“Anh biết rồi.” Hình Gia Minh cũng không quay đầu lại.

“Này, vậy, anh trả cho em” rõ ràng bà nội cũng cho anh trai mà, nhưng anh luôn xài tiền lung tung, mỗi lần không còn tiền đều tới uy hiếp, dụ dỗ cậu, lần này càng tệ hơn, trực tiếp đoạt lấy thẻ của cậu cầm đi.

Hình Gia Minh rút cuộc cũng đối diện thẳng với cậu em trai này: “Em là em trai của anh phải không?”

“Đúng vậy.”

“Chúng ta là người một nhà sao?”

“Đúng vậy.”

“Đồ chơi của anh đều cho em chơi chứ gì?”

Hình Gia Dương bị làm khó: “Đúng vậy.” Nhưng mà những thứ kia đều là thứ anh đã chơi khi còn bé, cũ đến mức không thể chơi được nữa.

“Quần áo của anh đều có cho em mặc chứ?”

Hình Gia Dương càng lúng túng: “Đúng vậy.” Quần áo cũng là đồ đã cũ hỏng, mỗi lần mẹ mua quần áo mới cho anh trai, anh không cho cậu mặc đâu!

“Ba mẹ của anh đều cho em dùng chung chứ?”

... “Đúng vậy.” Dường như đó cũng là ba mẹ của cậu mà.

“Váy của anh đúng là của em không?”

“...Miễn cưỡng đúng.”

Hình Gia Minh tổng kết: “Cho nên của anh chính là của em, của em cũng là của anh, tấm thẻ này anh có thể dùng chứ?” bình thường, cậu sẽ không nói nhảm nhiều như vậy với đứa em trai kém thông minh này, đều tại mama xài hết tiền của cậu, hơn nữa tán gái thì cần nhiều kinh phí mà!

“...Trên lý thuyết thì đúng vậy.”

“Vây đi thôi, đi ăn cơm sau đó cùng đi mua quà tặng cho ba mẹ.” Hình Gia Minh kéo tay cậu em: “Đợi đến sinh nhật của em, anh sẽ mua tặng em máy bay điều khiển từ xa phiên bản loại mới nhất số lượng có hạn.”

Quả nhiên sự chú ý của Hình Gia Dương lập tức bị dời đi: “Có thật không? Anh là anh trai tốt.”

Hình Gia Minh nhếch miệng cười cười: “Lần sau ông nội bà nội cho em thứ gì về nhà nhớ cho anh xem.”

Hình Gia Dương nặng nề gật đầu: “Ừ!”

Lúc ăn cơm, Hình Gia Dương chợt nhắc tới một đề tài: “Gần đây không thấy cô Tình Tình, anh biết cô đang làm gì không?”

“Thu xếp hôn sự cho em gái cô ấy.” Hình Gia Minh ưu nhã ăn cơm, hờ hững trả lời.

Tiểu Gia Dương cau mày: “Cô Tình Tình còn có em gái à? Sao em không biết?”

“Một nữ minh tinh đã hết thời thôi mà, em không phải cần phải biết.”

“Cô ấy còn chưa lập gia đình sao?” Tình Tình và đứa trẻ này có mối quan hệ rất tốt.

“Lúc phải lập gia đình lại bị vứt bỏ một lần nữa.”

“Tại sao?” Gia Dương hóa thân thành “mười vạn câu hỏi vì sao.”

“Bởi vì cô ấy không nghe lời, giống như em, tương lai...”

Lần này Gia Dương nhỏ bé phản ứng nhanh chóng: “Em không lấy chồng, em muốn lấy vợ chứ.”

Bốp...

Gia Dương bị đánh một cái ở trên đỉnh đầu “Thằng nhóc này, trong đầu toàn nghĩ cái gì thế!”

...

Bạn đang đọc truyện *Thú Nam Và Tiểu Bạch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Ngoại truyện về Tần Diệu: BOSS rất đáng sợ

Trải qua mười ngày liên tục khi hết giờ làm việc đều “tình cờ gặp gỡ” đại BOSS Luru Hằng, đồng thời cũng là mười ngày bị anh ta mời đi ăn cơm tối, rốt cuộc Tần Diệu không nén được tức giận.

Đối mặt với dáng vẻ của Luru Hằng, Tần Diệu đến ăn cũng không dám ăn, dè dặt đặt câu hỏi: “Boss, anh có bạn gái chưa?” Sau khi hỏi xong, cô muốn tự tát vào cái miệng của mình, ngày nào tạp chí Tiểu Hoa cũng đăng tin đầy thôi, sao cô lại chọn cái đề tài này để hỏi nhỉ!

Quả nhiên, ánh mắt Luru Hằng nhìn của cô mới vừa rồi đã có sự khác lạ, còn mang theo ý cười. Là nụ cười châm chọc, là nụ cười châm chọc đấy... Grừ... Tần Diệu chỉ muốn ngửa mặt lên trời hét thật to.

“Tôi... Tôi nói là... Tôi có thể giới thiệu bạn gái cho anh.” Tần Diệu lấp bắp nói một câu như vậy dưới cái nhìn soi mói của Lưu Hằng, sau đó chỉ muốn dứt khoát cắn lưỡi tự sát cho xong, cô lại mất mặt như vậy sao!

Thái độ của Lưu Hằng vẫn tốt, mặc dù sắc mặt khó coi hơn so với vừa rồi, nhưng cũng không gây sự với cô: “Không cần.”

Tần Diệu lại ngồi lúng túng một lát, muốn hâm nóng bầu không khí, vì vậy nhắc tới chuyện lý thú của mấy ngày trước: “Ít ngày trước, một người bạn là mẹ học sinh của em gái tôi giới thiệu cho tôi một người đàn ông, chúng tôi đã ăn vài bữa cơm với nhau, oa, anh biết không, anh ta rất hâm mộ bạn gái của anh, chính là cái cô ngôi sao điện ảnh ngày ngày được đăng lên báo cùng với anh đó, chính là cô Hứa Giai Huệ, cứ lăm nhăm mãi ở bên tai của tôi, mẹ nó chứ, anh nói tôi...” dứt lời, giọng nói của cô càng ngày càng nhỏ, cô vốn muốn kể chuyện cười cho BOSS nghe, nhưng sao mặt của anh càng ngày càng thối tệ hại thế nhỉ?

Lưu Hằng tròn mắt nhìn cô nửa ngày trời, sau đó mới chậm rãi nói: “Xem mắt?” Anh dính chặt ánh mắt trên người cô: “Gần đây cô vẫn còn đi xem mắt phải không?”

Đây đâu phải là điểm quan trọng?... Nhưng cô cũng không thể không thừa nhận, chỉ có thể chậm rãi gật đầu. Rốt cuộc cô có điểm nào đã đắc tội với anh, sao anh đột nhiên trở nên quá đáng sợ như vậy? Trái tim nhỏ bé của Tần Diệu run rẩy.

Sắc mặt của Lưu Hằng càng ngày càng nặng nề, không nói gì thêm.

Tần Diệu vội vàng tung ra một đề tài khác: “Nghe nói giám đốc là đàn anh khóa trên của tôi, có một nhân vật lớn bảo bọc chúng tôi như anh, dân đen chúng tôi thật có phúc. Anh biết không, mặc dù anh chỉ ở trường học trong một năm, nhưng đến nay nơi đó vẫn còn lưu truyền truyền thuyết về anh, ví dụ như anh ban đầu làm thế nào theo đuổi hoa khôi của trường sau đó “đá” cô ta, sau đó lại tiếp tục theo đuổi, rồi lại vứt bỏ rồi tiếp tục theo đuổi... Híc...” Tần Diệu dứt khoát rứt hẳn người vào ghế, cô lại nói lung tung rồi, đây không phải là cô đang nói BOSS đại nhân quá tùy tiện đối với phụ nữ sao, mặc dù hiện tại anh ta vẫn rất tùy ý như cũ, nhưng đó đâu phải là chỗ để cho những thứ dân đen như cô có thể nói.

Mãi cho đến khi ăn xong Lưu Hằng mới chậm rãi nói ra một câu: “Tôi không theo đuổi cô ta.”

Tần Diệu gật đầu như bầm tỏi: “Đúng, đúng, đúng, là cô ấy theo đuổi anh, sau đó bỏ rơi anh, rồi tiếp tục đuổi theo anh, rồi lại “đá” anh.”

...

Trời ơi, hãy để cô bay lên đó đi! Tần Diệu âm thầm cầu nguyện, coi như không cho cô thăng thiên, cũng hãy cho cô một cái lỗ để cô chui xuống đi mà. Len lén nhìn về mặt của Lưu Hằng, quả nhiên là đã đen hơn nhiều so với vừa rồi.

Trời cao cho cô con mắt màu đen không phải là để cho cô trong đêm đen nhìn cái mặt than đen của BOSS chứ hả!

Mãi cho tới thời điểm Lưu Hằng đưa Tần Diệu về đến nhà, hai người cũng không nói câu nào. Lúc ở dưới nhà của Tần Diệu, Lưu Hằng không giống như ngày thường trực tiếp lái xe rồi đi, mà lại ra khỏi xe rồi hạ xuống một nụ hôn trên gương mặt Tần Diệu, dịu dàng nói một tiếng “Ngủ ngon” sau đó mới lái xe rời đi.

Tần Diệu đứng hóa đá tại chỗ mười phút rồi mới hoảng hoảng hốt lên lâu. Nằm mơ, nhất định là nằm mơ rồi!

Đến ngày hôm sau, Tần Diệu đã hoàn toàn quên mất chuyện xảy ra tối hôm qua, chỉ cho đó là một giấc mộng. Buổi sáng, suốt dọc đường ngồi trong tàu điện ngầm đến công ty, đều tự trách tại sao bản thân mình lại có ý háo sắc với đại BOSS, đó là thần tượng trong suy nghĩ của đồng đảo nữ đồng trong công ty nha. Cô yên lặng vẽ mấy cái Thập Tự Giá. Lúc sau phát hiện rằng mình sắp tới trễ, cô vội vã điên cuồng lao ra khỏi đám người, chạy thẳng một lèo tới công ty.

Thật vừa đúng lúc, trước kia cô chỉ gặp đại BOSS vào giờ tan việc, hiện tại ngay cả buổi sáng cũng có thể chạm mặt!

Quá! Kinh! Khùng!

Kinh hãi nhất còn không phải là điều này, mà là Lưu Hằng không chỉ bỏ quên thang máy dành riêng cho mình lại đi vào thang máy dành cho nhân viên cùng với cô, ở ngay trước đồng đảo đồng nghiệp trong thang máy mà hỏi cô một câu: “Tối hôm qua ngủ có ngon không?”

Ảo giác! Nhất định là ảo giác!

Tần Diệu ngửa đầu nhìn trời, từ từ đi ra ngoài giữa ánh mắt kinh ngạc của mọi người, chắc là như vậy, cô đã tới trễ rồi.

Mất nửa ngày suy nghĩ, rốt cuộc cô đã hiểu rõ một chuyện: trên thế giới không có chuyện kinh hãi nhất, chỉ có càng thêm kinh hãi hơn mà thôi.

Bởi vì gần đến buổi trưa cô bị Tổng giám đốc gọi vào phòng làm việc, đơn giản là nói quyết định thăng chức cho cô, chỉ một cái bước chân vào cửa rồi ra khỏi cửa, cô đã từ một con tôm tép nhỏ biến thân thành trưởng phòng chăm sóc khách hàng.

Về việc bổ nhiệm này Tần Diệu suy nghĩ hồi lâu cũng không sao hiểu nổi, bổ nhiệm thì cứ bổ nhiệm đi, tại sao lại còn cấp hai Phó trợ lý cho cô? Xem thường năng lực của cô à?!

Buổi chiều trong lúc đi họp, cô rốt cuộc cũng hiểu rõ tác dụng của hai người Phó trợ lý này.

Đối với lính nhảy dù* Tần Diệu này, đại đa số những cán bộ cao cấp đều không có ý kiến, nhưng cũng có cá biệt vài người không thuận mắt, trước mặt mọi người bắt đầu làm cho cô khó xử.

*ám chi Tần Diệu là người mới

“Sáng nay, tôi mới vừa đẹp yên được mấy tay nhà báo tới công ty nói là một nhà máy thực phẩm của chúng ta ở Phú Điền có hiện tượng thiếu an toàn vệ sinh, quản lí Tần nói nên xử lý như thế nào mới là tốt nhất?”

Tần Diệu lập tức bối rối, loại chuyện như vậy không phải nên có Ban quan hệ xã hội khẩn cấp tới xử lý sao? Có quan hệ gì với cô chứ? Cô theo bản năng nhìn tới chỗ Lưu Hằng ngồi ở ghế chủ trì, vừa hay đối diện với ánh mắt của Lưu Hằng, nhưng mà ánh mắt của anh nhìn cô rất xa lạ, hoàn toàn là ánh mắt của cấp trên nhìn cấp dưới, cũng không có ý định giải vây giúp cô.

Tần Diệu nóng nảy, việc này phải như thế nào mới tốt được chứ!

Đang lúc cô khẩn trương giống như kiến bò trên chảo nóng, người ngồi ở bên phải cô chợt mở miệng: “Nên phân ra các tình huống sau, trước hết cần quan sát bên truyền thông có tiết lộ ra ngoài hay không, nếu lộ thông tin ra ngoài, trước hết cần điều tra xem có phải hàng của chúng ta không, hay là do một nhà máy xấu dùng danh nghĩa của chúng ta để đi lừa gạt. Nếu như đó là hàng của chúng ta, hãy biến nó thành không phải là hàng của chúng ta. Hơn nữa còn phải khởi tố bên truyền thông, tranh cãi càng nóng càng tốt. Nếu không phải là sản phẩm của chúng ta thì càng dễ tiến hành rồi.”

Người bên trái của cô cũng nói: “Nếu không tiết lộ thông tin ra ngoài, trước tiên vẫn cần phải điều tra có đúng là hàng của chúng ta hay không, nhiệm vụ thiết yếu là ngăn chặn lại miệng lưỡi truyền thông, điểm này chúng ta nên tin tưởng năng lực của bộ phận PR.”

Tần Diệu từ từ thở phào nhẹ nhõm, nói: “Đúng, đúng, đúng, chính là như vậy.” Sau đó ánh mắt của mọi người đều nhìn vào cô, cô lúng túng cười một tiếng, vỗ tay, nhìn hai người thuộc hạ: “Nói rất hay! Nói rất hay! Ha ha, ha ha...” Mẹ cô sinh ra cô cũng không phải muốn cô mặt mặt đầu oa oa oa! !

Mọi người trầm mặc hồi lâu, khi Lưu Hằng dẫn dắt chuyển sang đề tài khác, Tần Diệu co quắp ngồi chết cứng ở trên ghế, ánh mắt yên lặng nhìn về phía bên trái, lại nhìn sang bên phải, đây là cánh tay trái tay phải của cô đó nha!

Buổi chiều, sắp đến giờ tan tầm, Tần Diệu trái lo phải nghĩ cứ cảm thấy có điều không đúng lắm, rất kích động, trực tiếp xông lên lầu cao nhất, vào phòng làm việc của Tổng giám đốc.

Đóng cửa lại cô mới phát hiện ra mình quá vội vàng rồi, bước nhẹ đi vào bên trong, thận trọng nhìn Lưu Hằng, thấy ánh mắt mỉm cười của anh, ngay cả một câu mà cô cũng không nói nên lời.

Lưu Hằng không vì hành động vô lễ của cô mà tỏ thái độ không vui, chỉ chỉ vào ghế salon: “Ngồi đi.”

Tần Diệu tay trái nắm tay phải rồi tay phải lại nắm tay trái, từng bước từng bước di chuyển đến bên cạnh ghế sofa, dáng vẻ giống như một cô vợ nhỏ bé, cơ thể căng thẳng ngồi ở chỗ đó không nhúc nhích.

Lưu Hằng gấp lại đồng giấy tờ, ngồi đối diện với cô rồi nhẹ giọng nói: “Có chuyện gì sao?”

Như có một quả bom nổ tung: “Oành” một tiếng trong đầu Tần Diệu, cô không nghe lầm đấy chứ? Dịu dàng? Mới vừa rồi là giọng điệu dịu dàng của anh ta?! Cơ thể phản ứng nhanh hơn so với đầu óc, một giây kế tiếp cô đã đứng lên vọt ra khỏi phòng làm việc của tổng giám đốc.

Cái này cũng chưa tính, trở lại vị trí cô vội vã thu thập đồ đạc của mình, đến thời điểm hết giờ làm việc vội vã đi đục lỗ thẻ rồi vọt ra khỏi công ty, giống như sau lưng có ma sói đuổi theo vậy.

Đúng, là có sói háo sắc. Giờ phút này ý nghĩ duy nhất trong đầu cô là: đó là ám hiệu ngầm, tuyệt đối là Lưu Hằng ra ám hiệu ngầm với cô!

Buổi tối về đến nhà, Tần Diệu cứ mười phút một lần đứng ở bên cửa sổ nhìn xuống đường, chỉ sợ Lưu Hằng bỗng nhiên xuất hiện ở dưới lầu nhà cô, sự thật chứng minh, cô nàng suy nghĩ quá nhiều rồi.

Bởi vì ngày hôm sau, đọc được tin tức trên báo, thấy đại BOSS và nữ minh tinh cùng ra vào khách sạn, cô cảm thấy vừa hưng phấn lại vừa mất mát, hưng phấn thì có thể lý giải, rốt cuộc đã thoát khỏi đồ háo sắc rồi, nhưng mà thấy mất mát là vì sao chứ ?

Cô đặt tờ báo ở trên mặt bàn, ước chừng cả một ngày cứ thỉnh thoảng lại đưa mắt trộm ngắm nam tuần tú nữ xinh đẹp trong tờ báo, thật là đẹp đôi.

Giờ tan việc, cô không còn bộ dạng chạy trốn thật nhanh giống như của ngày hôm qua nữa, mà lại đợi đến khi tất cả đồng nghiệp đều về hết mới chậm chạp ra ngoài, đi thẳng đến cửa công ty cũng không gặp được Lưu Hằng.

Chẳng lẽ, trước kia thật sự chỉ là “tình cờ gặp” được? Nhưng liên tục hơn mười ngày “tình cờ gặp gỡ”, có phải là quá trùng hợp hay không?

Coi như những thứ kia đều là tình cờ gặp được, đêm hôm đó anh hôn cô thì coi là cái gì đây? Người ngoại quốc thường hay hôn trên mặt, anh cũng từng du học ở nước ngoài, nên đó chỉ là phép xã giao thôi nhĩ...

Tần Diệu thở phào nhẹ nhõm một hơi thật dài, hóa ra là mình hiểu lầm, đại BOSS giống như vị thần trong suy nghĩ mọi người, cô thật có lỗi khi coi anh thành kẻ háo sắc.

Sau nửa tháng, Tần Diệu cũng không còn “tình cờ gặp gỡ” với Lưu Hằng hàng ngày nữa, chỉ là gần đây các cuộc họp hình như có nhiều hơn một chút, mỗi ngày đều họp ít nhất hai lần trở lên, hơn nữa còn do Lưu Hằng tự chủ trì. Tần Diệu âm thầm nói trong lòng: thì ra làm nhân viên cấp trung gian cũng không dễ dàng, chỉ họp hành thôi cũng có thể chết người...

Trước khi tan việc Tần Diệu nhận được một cuộc điện thoại, là của người đàn ông cô xem mắt vào một tháng trước, hẹn cùng nhau ăn cơm, vừa đúng dịp ngày hôm qua Tần Diệu bị mẹ mắng liệt điên cuồng gào thét một trận muốn cô nhanh chóng lập gia đình, mặc dù đã không còn nhớ được dáng vẻ của người đàn ông kia, nhưng cô vẫn đồng ý.

Đến chỗ hẹn, Tần Diệu nhìn hồi lâu ở trong đám đông mới tìm được cái người đàn ông có diện mạo không nổi bật đó, bởi vì anh ta có một đặc điểm rất rõ ràng, trong điện thoại anh ta nói muốn mua hoa tặng cho Tần Diệu...

Cái giây phút nhìn thấy anh ta, Tần Diệu chỉ có một cảm giác: người đàn ông này mới được nhà tù thả ra ngoài, đầu thì húi cua, tay trái cầm một bó hoa hồng, tay phải cầm một khẩu súng rất có khả năng thủ tiêu cô bất cứ lúc nào.

Khi người đàn ông đưa hoa cho cô, trái tim nhỏ của Tần Diệu rung lên từng nhịp.

Người đàn ông này rõ ràng muốn sĩ diện, chọn một nhà hàng hạng sang để mời Tần Diệu. Tần Diệu cảm thấy cứ ôm bó hoa rất không thoải mái, nhưng anh chàng này không có xe nên không có chỗ để hoa, vì vậy cô đành ôm bó hoa, lúng túng đi vào nhà hàng tựa như một kẻ ngu ngốc trong ánh mắt đầy thâm ý khác thường của mọi người.

Thời điểm chọn món ăn anh ta cũng không cần hỏi ý kiến của Tần Diệu, tự mình lật giở thực đơn gọi mấy món ăn gia đình thường ngày, nghe tên mấy món kia Tần Diệu khẳng định đó là những món không đắt tiền, đầu tiên là bởi nguyên liệu đều làm từ rau dưa, thứ hai là vì cô nhìn thấy ánh mắt coi thường của người phục vụ...

Người phục vụ vừa rời đi, người đàn ông liền hằm hằm nhìn Tần Diệu: “Diệu Diệu, em cảm thấy chúng ta kết hôn lúc nào thì thích hợp?”

Tần Diệu cà lăm rồi: “Kết... Cưới ư ?” Bọn họ đã tiến đến giai đoạn bàn luận về kết hôn từ lúc nào vậy?

“Đúng vậy, anh đã hỏi qua ý kiến chú và cô rồi, bọn họ nói tùy thời đều có thể.”

Tần Diệu đỏ mặt, ba mẹ cô đã quá gấp rút muốn gả cô ra ngoài rồi! Cô ngượng ngùng nói: “Em cảm thấy, chúng ta cứ từ từ tìm hiểu thì tốt hơn, ha ha...” Cô đâu có ngốc, tại sao phải cười gập như vậy.

“Ừ, vậy chúng ta cứ dựa theo cách thức thông thường của mọi người, trước đất tay, sau đó là hôn, rồi tiến tới lên giường, em cảm thấy chúng ta dùng tốc độ nào thì thích hợp nhỉ ?” Người đàn ông tỏ vẻ nghiêm nghị, không có tí chút cảm giác lời nói của mình vừa rồi có nhiều sấm sét tới mức nào.

Giờ phút này tim Tần Diệu như muốn ngừng đập. Lên... Giường?! Chưa kịp đợi cô nghĩ ra cách đối phó với anh ta, Lưu Hằng bỗng nhiên xuất hiện ở trước mặt hai người, ánh mắt lấp lánh nhìn Tần Diệu: “Diệu Diệu, ăn cơm cùng với bạn bè thế mà không gọi anh là sao hả ?” Dứt lời liền tự nhiên ngồi xuống bên cạnh Tần Diệu, lại còn nắm tay Tần Diệu.

Tần Diệu cảm thấy càng thêm ngu ngốc rồi, tình huống gì thế này? Cô thử rút bản tay, kết quả người kia nắm càng chặt hơn, cô nhìn tới gò má người nào đó, người kia hoàn toàn không cảm giác chút nào.

Người đàn ông đối diện cũng không ngồi yên: “Các người... Quan hệ của hai người là thế nào?”

“Tôi là bạn trai của cô ấy.” Lưu Hằng tự nhiên trả lời.

Sắc mặt của anh chàng kia lần lượt đổi màu: tím tím, xanh xanh, hồng hồng, sau đó dữ tợn nhìn Tần Diệu: “Cái người phụ nữ này ! Một chân đạp hai thuyền à!” Sau đó đứng lên thở phì phò xông ra ngoài.

Toàn bộ người trong nhà hàng đều nghiêng đầu đến xem vở kịch náo nhiệt này. Tần Diệu dù có trăm cái miệng cũng không thể bào chữa. Đây là tình huống gì vậy! Cô thật sự không có chỗ trút giận, quay sang nhìn Lưu Hằng, hung ác nói: “Dù anh có là ông chủ của tôi cũng không thể ngăn cản tôi đi tìm tình yêu!”

Mặt của Lưu Hằng đen thui: “Em xác định là em đang cùng anh ta yêu nhau?”

“Dĩ nhiên!” Tần Diệu nói mười phần ngay thẳng, dường như sợ anh không tin còn lôi ra bó hoa: “Nhìn thấy chứ? Là anh ta đưa đấy!”

Lưu Hằng giật giật khóe miệng, lạnh lùng nói: “Thấy rồi, ăn cơm đi.”

...

“Tôi... Tôi... nên đuổi theo...”

“Hả?” ánh mắt đào hoa của Lưu Hằng nhú lại, mắt lộ ra nguy hiểm.

“Phải rồi... Ăn cơm, ăn cơm đi.” Tần Diệu lập tức hết giận, cô vừa mới thắng chút, tiền lương có rất, rất nhiều nha, không thể đắc tội ông chủ được!

Bữa cơm ngọt ngào này Tần Diệu ăn gần như muốn nội thương, không giải thích được vì sao đã mất một người bạn trai, mà còn bị Lư Hằng vứt bỏ ở trên đường. Không phải anh rất có phong độ sao? Không phải anh rất ga- lăng sao? Tại sao có thể ném cô xuống ở trên đường trong khi đưa cô về nhà chứ ?

Cô nghĩ tới nghĩ lui cũng không hiểu được rốt cuộc mình có chỗ nào đắc tội với anh, chẳng lẽ bởi vì khi ngồi trên xe của anh, liền gọi điện thoại cho người đàn ông xem mắt đó để xin lỗi, rồi liên tục thề thốt rằng Lư Hằng chỉ là ông chủ chứ không phải bạn trai của cô?

Nghĩ tới nghĩ lui, Tần Diệu quyết định không nghĩ nữa. Tâm tư đàn ông như kim dưới đáy biển ! Đặc biệt là người như Lư Hằng vậy, sâu không lường được!

Bắt đầu từ ngày hôm sau, Tần Diệu trải qua thời kỳ mỗi ngày nhận được ba bó hoa hồng, mỗi lần nhận được cô đều gọi điện thoại cho anh chàng đi xem mắt, không ngừng bày tỏ sự cảm ơn của mình, lần nào anh chàng đi xem mắt cũng lạnh lạnh nhạt nhạt nói anh ta không gửi tặng. Chỉ ba ngày sau đó cô không gọi điện thoại cho anh chàng đi xem mắt được nữa, nhờ vào rất nhiều mối quan hệ cô mới biết rằng, thì ra anh ta đã thắng chức, được điều đi ra ngoài rồi...

Điều kinh hãi chính là, người đàn ông đi coi mắt đã đi rồi, nhưng hoa hồng vẫn được đưa đến.

“Tần Diệu, cô xem nói chuyện này nên xử lý như thế nào?” Một giọng nói dễ nghe cắt đứt suy nghĩ của Tần Diệu.

Tần Diệu lúc này mới phát hiện ra, mình đang đi họp, không, phải là lại đang đi họp chứ, cô háng giọng một cái, nhìn trợ lý của mình: “Đề Phó trợ lý Thời giải đáp đi.”

Lư Hằng gật đầu, lãnh đạm nói: “Nghiêm túc nghe đi.”

Toàn bộ lông tơ trên lưng và tóc gáy của Tần Diệu dựng thẳng đứng, làm sao anh ta biết mình không tập trung nghe nhỉ ?!

Giờ tan việc, Tần Diệu thuận miệng cùng đoàn người đi tham gia liên hoan, việc này là truyền thống đã lâu trong nội bộ công ty, hàng tháng mỗi bộ phận ít nhất phải liên hoan hai lần, chi phí thì công ty sẽ gánh chịu một phần lớn, mà cô làm quản lý, càng không thể thoái thác.

Ai biết được khi đi tới cửa công ty, vậy mà đúng lúc thế, lại “tình cờ gặp gỡ” Lư Hằng rồi! Tần Diệu lại tiếp tục hoài nghi Lư Hằng là cố ý, tuyệt đối là anh ta cố ý.

Nghe đi, anh ta đang nói gì kia.

“Đi liên hoan hả?” Lư Hằng đứng ở trong nhóm người trước mặt nhìn Tần Diệu nói.

Trong lòng Tần Diệu có trăm điều không vui. Ông chủ, anh không nên đi nha! Ngân quỹ lần không được đi nha! Nhưng, vẫn không thể không trả lời câu hỏi của Lư Hằng: “Đúng vậy, vừa đúng ngày mai là Chủ nhật chứ sao.”

Lư Hằng gật đầu, ánh mắt cười cười nhìn Tần Diệu đang không vui: “Vừa đúng tôi cũng chưa ăn cơm, đi cùng nhau thôi.”

Đám nhân viên hoan hô, có thể cùng ông chủ lớn ngồi chung một chỗ ăn cơm, việc này sẽ khiến giao tình thêm sâu đậm mà, bọn họ (đặc biệt là họ) còn suýt kích động mà muốn ôm ông chủ rồi hôn một cái.

Tần Diệu giả vờ tỏ ra khó xử: “Việc này không tốt lắm đâu, đại BOSS ăn cơm cùng chúng ta, chúng ta không thể...” lời nói còn chưa thốt ra ngoài liền bị mọi người cắt đứt.

“Ôi chao, quản lý, đại BOSS ăn cơm cùng chúng ta là coi trọng bộ phận của chúng ta.”

“Đúng vậy, chúng ta rất hoan nghênh đại BOSS.”

Tần Diệu vừa nhìn thấy tình hình không ổn, ngay lập tức đổi sang vẻ mặt “chân chó” nịnh bợ: “Mới vừa rồi là tôi cố ý chỉ đùa một chút với tổng giám đốc thôi, tổng giám đốc cũng tự mình lên tiếng, tại sao tôi có thể cự tuyệt chứ, phải đi, nhất định phải đi.” Nói xong liền hung hăng vỗ hai cái ở trên cánh tay của Lư Hằng, rất có khí thế đàn chị. Sau đó thấy ánh mắt kinh ngạc của mọi người, khoe miệng điên cuồng co rút không khống chế nổi, rồi nhìn đến vẻ mặt tươi cười của Lư Hằng, nội tâm của Tần Diệu rơi xuống tận đất.

Địa điểm ăn cơm được chọn là một nhà hàng hải sản, vốn là trong chương trình hoạt động, nhưng nếu như đại BOSS đã tới, mọi người không thể thiếu món mồi rượu.

Ở đây chỉ có Lư Hằng và Tần Diệu là lớn nhất, chắc hẳn vị trí của hai người phải ở cạnh nhau rồi, nhưng Tần Diệu không hiểu vì sao chỉ cần có người mời rượu Lư Hằng, anh ta sẽ nói một câu: “Tôi còn phải lái xe, Tần Diệu uống thay tôi đi.”

Sau khi uống liền 3 chén, Tần Diệu không nhịn được, nghiêng đầu nhìn về phía Lư Hằng, đề nghị: “Tổng giám đốc, chúng ta đi karaoke có được không?” Cô vốn là người uống rượu sẽ bốc lên mặt, còn uống liền 3 chén, bây giờ đã có chút không trụ nổi, đành phải đề nghị đổi sang địa bàn khác, không dám cự tuyệt uống rượu thay BOSS, không thể để bị coi thường nha !

Lư Hằng nhìn mặt cô đỏ bừng bừng, ánh mắt lấp lánh, sau đó gật đầu: “Được.”

Nhưng, Tần Diệu ngần tính vụn vụn, quên mất ở KTV cũng có rượu, con mẹ nó chứ! Trước kia đi chơi cũng chỉ là ca hát uống nước khoáng thôi! Vì vậy Tần Diệu một lần nữa trải qua đau khổ bị ép phải uống rượu thay...

Buổi tối, Tần Diệu đã say bất tỉnh nhân sự, nhớ mang máng còn có một người đàn ông ở trong lô ghế khác tới rót rượu cho Luru Hằng, sau đó cô mơ màng uống vào, cuối cùng khi mọi người chuẩn bị tản ra, nghe Luru Hằng nói một câu: “Tôi đưa Tần Diệu về nhà.” Lúc ấy cô hồ hào cầu khẩn ở trong lòng. Không cần đâu! Không nên đưa cô vào ổ sói, đừng đưa cô vào động quỷ chứ! Cô không muốn đi cùng cái kẻ sói đội lốt cừu này đâu! Nhưng mà, tại sao thân thể nóng như vậy, nóng như vậy chứ...

Ngày hôm sau, khi Tần Diệu tỉnh lại, nhìn đồng quần áo phân tán đầy trên đất và loang lổ vết đỏ trên người mình, đầu tiên là cô hoài nghi mình bị mụn nhọt nổi chấm đỏ, sợ tới mức nhảy phắt xuống giường rồi chạy vào phòng vệ sinh, nhìn chung quanh không giống như dấu vết bị bệnh, cô chợt hiểu, tối hôm qua lời cầu nguyện của mình không có hiệu quả!

Thượng Đế, không nên lừa theo lừa dối người ta như vậy chứ!

Ôm một loại tâm lý khác thường, cô đi qua đi lại vài vòng ở trong phòng khách sạn, không tìm được người đàn ông kia... Cũng tìm được trong thùng rác mấy cái BCS đã dùng qua, xin chú ý, là đã sử dụng rồi, hơn nữa không phải chỉ có một cái, thật tốt! Nguyên! Hộp!

Trời ơi, Luru Hằng rốt cuộc là có bao nhiêu thú tính đây!

Nên cô tìm khắp nơi một lượt, thậm chí cả dưới giường, tìm khắp nơi, trừ cái BCS ở trên chứng minh rõ ràng Luru Hằng đã ở đây, cũng không tìm được cái gì khác, cuối cùng, ánh mắt của Tần Diệu rơi vào tờ giấy trên bàn.

“Anh sẽ quay về ngay thôi, chờ anh.”

Chuông báo động trong đầu Tần Diệu lại gõ vang một cái, Trờ lại? Chờ anh ta ư?

Kết quả cuối cùng đương nhiên là Tần Diệu rất không có dũng khí, chạy mất. Lần đầu tiên, không sao giải thích nổi cứ như vậy dâng lên, cô phải về nhà hối lỗi, tự kiểm điểm thôi.

Dường như ý thức được người nào đó sẽ lên trời xuống đất để tóm được cô, Tần Diệu ngay cả nhà cũng không dám quay về, trực tiếp đi thẳng tới nhà của người bạn tốt Viên Lai Lai.

Bạn đang đọc truyện *Thú Nam Và Tiểu Bạch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 66: Ngoại truyện về Tần Diệu (2)

Trong suốt ba ngày tiếp theo, người nọ không có hành động gì, ngược lại ngày ngày cùng nữ siêu sao xuất hiện trên báo chí, giống như đang dùng loại phương thức này nói cho cô biết: tôi rất khỏe, tôi đã quên ngày đó chúng ta làm gì rồi.

Tần Diệu ngoại trừ nói “Tôi khinh” thật sự không còn ngữ ngôn nào mang tính xây dựng hơn được nữa.

Đã qua ngày thứ năm, ngọn lửa nhỏ trong lòng Tần Diệu cũng bị dập tắt mất rồi, bởi vì báo chí đã đưa tin Luru Hằng muốn đính hôn với nữ siêu sao.

Rút kinh nghiệm xương máu, cô cảm thấy mình không thể vì mất đi lần đầu tiên lại không giải thích được mà đánh mất công việc, cho nên ở trong nhà tỉ mỉ ăn mặc thật đẹp, cô ý mặc một cái váy ôm bó sát màu đen, tay cầm túi xách, nhìn xem mình đã đủ nữ tính mới đi tới công ty.

Có thể vì trang phục của cô có vấn đề, nên bộ phận quản lý nhân sự đối với chuyện cô không báo cáo đã biến mất mấy ngày cũng không nói gì, chỉ hỏi han sơ lược.

Ba ngày tiếp theo, Tần Diệu vẫn như cũ không gặp phải cái người khiến mình hận nghiêng răng nghiêng lợi, càng làm cho cô thấy kỳ quái là tình huống thường xuyên phải đi họp cũng biến mất... Tần Diệu khốn khổ bức bách suy nghĩ, Luru Hằng không vì tránh né mình đến nỗi không dám tới công ty chứ?

Giờ tan việc, cô quanh co lòng vòng hỏi quản lý bụng bự của bộ phận tài vụ mới biết, thì ra là Luru Hằng đã đi Pháp để đính hôn! Cùng với nữ siêu sao! Có làm hay không đấy!

Buổi tối về đến nhà, Tần Diệu “hồn bay phách lạc” vừa nhìn chăm chăm tin tức giải trí trên ti vi vừa cười, đến cuối cùng ngay cả bản thân cũng không biết rốt cuộc là mình cười một cách ngây dại hay là cười một cách vui vẻ.

Trên ti vi đang phát ra hình ảnh cảnh tượng Luru Hằng cự tuyệt đám cưới trước mặt mọi người, Tần Diệu yên lặng nghĩ. Đẹp trai! Quá đẹp trai! Nhưng, rốt cuộc anh ta có tình ý gì với mình chứ...

Cốc cốc cốc.

Tần Diệu tức giận ra mở cửa, ngay sau đó nhìn thấy Luru Hằng có vẻ phong trần mệt mỏi đứng ở mép cửa, cô vừa sững sốt lại sững sờ, sau đó nói: “Không phải anh đi kết hôn rồi sao?”

Luru Hằng nghiêng người tựa vào cửa, không vui nói: “Xem ra em rất quan tâm tới anh.” Còn không đợi Tần Diệu nói gì, anh lại nói: “Nếu quan tâm anh như vậy, mà sao ngay cả điện thoại cũng không gọi cho anh hả?” Gia đình ép phải cưới, anh vẫn nhìn đến phút cuối cùng mới cự tuyệt, không phải là muốn để cho cô nhóc Tần Diệu này nhìn rõ mối quan hệ giữa hai người ư, làm sao có thể nghĩ được rằng cô ở nhà xem ti vi, tựa như người hoàn toàn không có chuyện gì!

“Em...” Sau khi loại chuyện đó xảy ra không phải anh nên chủ động tìm cô ư?! “Anh cũng không gọi cho em mà.”

“Hả?” âm điệu của Luru Hằng thay đổi liên tục, nheo mắt lại giống như người thợ săn bắt con mồi: “Em đang đợi điện thoại của anh à?”

“Đương nhiên là không phải!” Tần Diệu nhanh chóng phủ nhận, sắc mặt đỏ lên giống như tôm nhúng trong chảo dầu: “Em, em... Em rất bận rộn!” Trong lòng thầm mắng mình thật không có tiền đồ, sao cứ thấy Luru Hằng là ngay cả một câu đầy đủ cũng không nói ra được! Tội lỗi, tội lỗi!

Luru Hằng thở dài một hơi, kéo cô đến gần: “Mấy ngày nay nhớ anh không?”

Tần Diệu nhìn anh có vẻ bất đắc dĩ, mệt mỏi, liềm mềm lòng, nhưng ngoài miệng bất luận như thế nào cũng không nói ra được lời ngon tiếng ngọt: “Người của công ty cũng rất nhớ tổng giám đốc, nghĩ tới sau khi anh kết hôn, mọi người không thể có ý háo sắc, anh không biết các nữ đồng chí trong công ty đau lòng thế nào đâu... ưm...” Muốn hôn cô làm gì, sao không nói sớm a! Hơn nữa... cô có cho phép anh hôn cô sao! Mà quan trọng nhất là, anh thật sự không muốn cưới nữ siêu sao nữa à?

SHIT! Có nửa xu quan hệ với cô sao!

Cứ như vậy, đồng chí Tần Diệu không giải thích được vì sao ngay cả lần thứ hai của mình cũng bị cướp mất.

Hơn nữa cô còn làm ra một chuyện ngu xuẩn, thừa dịp trời tối lại một lần nữa chạy trốn... Cô thật sự là không có mặt mũi nào đối diện với phụ lão Giang Đông.

(phụ lão Giang Đông: Năm 202 tr. CN, Tây Sở Bá vương Hạng Vũ sau khi thua trận ở Cai Hạ, dẫn hơn 8000 quân sĩ đất Giang Đông phá vòng vây chạy về phía nam, chạy trốn đến khi gặp sông Ô Giang ở Hòa Huyện, chỉ còn vùn vùn hơn 20 người. Hạng Vũ cảm thấy mình không còn mặt mũi nào các vị phụ lão ở Giang Đông, nên đã tự vẫn ở Ô Giang)

Ở nhà của Viên Lai Lai, bất luận Viên Lai Lai có uy hiếp, dụ dỗ, bức ép như thế nào, Tần Diệu vẫn không khai ra Luru Hằng. Cô nghĩ rằng, Luru Hằng đích xác rất ưu tú, hơn nữa còn vô cùng đẹp trai, lại có nhiều tiền, so chiều cao có chiều cao, so với trai đẹp càng đẹp trai hơn, nhưng cũng vì anh là người như vậy, ngộ nhỡ trong tương lai hai người thật sự không thể ở bên nhau, điều này sẽ khiến cho biết bao người coi đó là chuyện cười của cô đấy!

Ngày hôm sau là Chủ nhật, hai người đang đi dạo phố, Viên Lai Lai nhận được một cuộc điện thoại, lúc ban đầu Tần Diệu cũng không chú ý nghe, chợt Viên Lai Lai xoay đầu, tay che ống nghe, hỏi cô: “Tư Ninh mời chúng ta đi tham gia buổi dạ tiệc trên du thuyền, còn chuẩn bị cả quần áo nữa, đi không?”

Trái tim của Tần Diệu đập bình bịch đủ 120 nhịp, mới bình tĩnh đáp: “Có ăn uống sao?” Tư Ninh! Không phải ngôi sao lớn này chính là tình địch của Viên Lai Lai sao? Nếu đi theo ngôi sao lớn tham gia bữa tiệc, không chừng có thể gặp được Hứa Giai Huệ nha! Tình địch tiếp đãi tình địch, hai mắt rung rung mà!

Cô bỗng nhiên phát hiện ra mình và Viên Lai Lai có điểm giống nhau rồi, đó chính là, họ đều có một tình địch rất lớn! Nữ! Siêu! Sao!

“Nói nhảm nha, dạ tiệc sao có thể không có ăn uống được.” Viên Lai Lai khinh bỉ nhìn cô một cái.

Tần Diệu vỗ vỗ vào đầu Viên Lai Lai: “Vậy tại sao không đi chứ, cậu bị ngu hả!”

...

Cúp điện thoại, Viên Lai Lai khỏ não nói: “Cậu nói xem cô ta không có việc thì tìm tở làm gì?”

Tần Diệu hồ hững trả lời: “Xem cậu ngốc đến mức nào chứ sao nữa.”

“Cút!”

Không bao lâu đã có người tới đón hai người bọn họ đi làm tóc, chọn y phục, giăng co cả một buổi chiều mới mang hai người tới du thuyền. Ánh mắt sắc bén của Tần Diệu tìm kiếm trong đám người, rất nhanh đã thấy một bóng dáng cao gầy diễm lệ kia, Hứa Giai Huệ! Wow, kẻ địch của cô đó... Cúi đầu nhìn lại bản thân mình, hoàn toàn không thể so sánh mà.

Vì che giấu tâm tình của mình, cô cố ý khoa trương nói: “Oa oa oa! Thật to! Thật xa hoa lộng lẫy! Có siêu sao! Có trai đẹp!”

Viên Lai Lai đã bị hấp dẫn thành công: “Trai đẹp? Ở đâu?”

“Ồ kia, ở kia, Trần Kiến Minh! Diễn trong《 Dòng sông giá lạnh 》!” Tần Diệu chảy nước miếng chỉ chỉ về một chỗ cách đó không xa: “Dáng người thật chuẩn, đi, chúng ta tới chụp với anh ta một tấm.” Còn chưa nói xong liền kéo Viên Lai Lai đi về phía anh chàng đẹp trai, trong lúc đó vẫn không quên cố ý đụng một cái vào người Hứa Giai Huệ. Liếc mắt nhìn thấy vẻ mặt tức giận của Hứa Giai Huệ, khoe miệng của cô co quắp. mình làm cái gì vậy! Bị Lưu Hằng ám rồi sao? Vậy mà làm ra loại việc này !

Mặt khác, cô luôn luôn không thấy an tâm, liên tục ấn nút xóa ít nhất 10 cuộc gọi tới của Lưu Hằng, ngay cả việc Tư Ninh lấy đồ uống cho mình cũng không chú ý tới ánh mắt của cô ta, trực tiếp uống vào trong bụng.

Cho nên nói cuộc sống không có khổ khổ nhất, chỉ có khổ khổ hơn mà thôi.

Tư Ninh muốn hại Viên Lai Lai nhưng không thành, ngược lại cô bị hại! Phụ nữ cũng không có ác độc nhất, chỉ có ác độc hơn, thủ đoạn bỏ thuốc này thật hạ lưu, một siêu sao thế mà cũng dám lấy ra dùng.

Cùng Viên Lai Lai trốn vào phòng vệ sinh, cô chỉ cảm thấy nóng, nóng quá, vô cùng nóng...

Viên Lai Lai một mực tìm đề tài nhằm phân tán sự chú ý của cô, nhưng cô nghĩ ngoại trừ còi quần áo ra, bây giờ không có cái ý tưởng nào khác tốt hơn.

Trong óc cô thoáng hiện qua bộ mặt của Lưu Hằng, anh sẽ tới cứu cô hay không?

Ngoài cửa truyền đến âm thanh đập cửa, còn có tiếng uy hiếp của Tư Ninh, Tần Diệu đứng lên rửa mặt, từ một cửa sổ nhỏ nhìn ra bên ngoài, đang ở trên biển, nhảy xuống là chết, ở chỗ này cũng chết, tóm lại vận mạng của cô chính là chạy không khỏi một chữ chết! Biết như thế này, còn không bằng sớm nắm chặt anh chàng đẹp trai nhà giàu, chiếm một ngày là được một ngày!

Đang lúc Tần Diệu thấy tuyệt vọng, thân thuyền bắt đầu lắc lư, cảm giác giống như là... Động đất.

Ngoài cửa truyền đến tiếng la hét chói tai của mọi người cùng tiếng còi báo động, trong lúc mơ hồ còn kèm theo mấy câu: “Nước tràn vào khoang thuyền rồi!” “Chạy nhanh lên!” Viên Lai Lai lôi kéo Tần Diệu xông ra ngoài, bất kể cô thử cách nào kết quả là cửa đều không mở, hai người bắt đầu thở dồn dập. Tần Diệu cảm thấy ngón tay Viên Lai Lai đang run rẩy, thật ra thì chính cô cũng đang run rẩy, trong lòng mơ hồ có cảm giác tuyệt vọng, đến cuối cùng, dứt khoát mắng một câu: “Chúng ta không phải là Jack và Rose, Thượng Đế cũng mù rồi, thế mà chơi trò RMS Titanic với chúng ta!”

(RMS Titanic - Royal Mail Ship Titanic là tên gọi chính thức của tàu Titanic)

Năm phút trôi qua, cửa vẫn khép chặt như cũ.

Muốn sống quả là dục vọng mãnh liệt nhất, hai người lấy tay đập cửa: “Có người không! Có người không, cứu chúng tôi với!”

Điều hai người không hề nghĩ tới chính là giọng nói của Lưu Hằng vang lên ở ngoài cửa.

Tần Diệu cảm thấy không khỏi xót xót trong mũi, sau đó cánh cửa bị một lực rất lớn đập vào liền mở ra, khuôn mặt lo lắng của Lưu Hằng xuất hiện ở trước mặt Tần Diệu, Tần Diệu gần như không hề nghĩ ngợi vội nhào tới, tình cảnh này rất quen thuộc. Sau đó Tần Diệu mới biết, lần đầu tiên bị trúng thuốc cô cũng nhào lên như vậy, chỉ là khi đó nội tâm cực tuyệt, thân thể nóng như lửa, giờ phút này nội tâm và thân thể đều là lửa nóng .

Cô muốn anh, chỉ đơn giản như vậy thôi.

Lưu Hằng ôm cô lên trên một con thuyền khác, không để ý tới ánh mắt tò mò của mọi người, ôm Tần Diệu đi vào trong khoang thuyền. Cái đầu Tần Diệu từ trong ngực Lưu Hằng ngó ra, sau đó đối diện với ánh mắt của Hứa Giai Huệ ở cách đó không xa, tặng cho cô ta một nụ cười kỳ lạ, rồi lại rúc vào trong ngực Lưu Hằng.

Viên Lai Lai theo thật sát ở phía sau, cho đến khi tới trước cửa một căn phòng, Lưu Hằng đột nhiên ngừng lại nhìn cô ấy: “Cô làm gì thế?”

Viên Lai Lai ưỡn ngực nhìn anh: “Anh định làm gì?”

Người đàn ông đẹp trai cười gian một tiếng: “Cô ấy ngấm thuốc rồi, cô nói tôi có thể làm gì?” Người nhỏ bé trong ngực ngo nguẩy bắt an, hình như cũng không thể nhẫn nại được nữa, anh cảm thấy đau lòng.

Khoe mắt Viên Lai Lai co rút, mặc dù anh rất tuần tú, nhưng việc này liên quan tới sự trong trắng của Tần Diệu nha: “Không được! Phải đi lên bờ đưa tới bệnh viện.”

Lưu Hằng hiển nhiên không làm theo: “Cô là ai, cô nói không được thì không được sao?”

“Tôi dĩ nhiên không phải là người nào hết, tôi là bạn cùng phòng quen biết thân thiết rất nhiều năm với cô ấy, anh là ai? Anh quen biết với cô ấy bao lâu rồi? Anh có biết cô ấy không ăn thịt heo hay không? Anh có biết ba cô ấy họ Tần mẹ cô ấy cũng họ Tần không? Anh mau buông cô ấy ra, nếu không tôi sẽ báo cảnh sát!” Giống như sợ không đủ khí thế, cô lui về phía sau một bước còn kéo kéo Hình Diễn.

Hình Diễn bắt đắc dĩ, nhắc nhở Viên Lai Lai: “Bọn họ là bạn trai bạn gái của nhau.”

“Cái rắm!” Nói xong Viên Lai Lai bùng tình hiểu ra: “Anh chính là cái người 419 với cô ấy?”

Mặt của Lưu Hằng tối sầm lại, yên lặng gật đầu.

Viên Lai Lai bối rối: “Nói như vậy, ngủ một lần cũng là ngủ, ngủ hai lần cũng là ngủ, tìm người đàn ông khác còn phải tốn tiền, vậy không bằng... .”

Phanh! Cửa đóng.

...Mất lịch sự như vậy sao?!

Sau một hồi lửa nóng triền miên hết lần này đến lần khác, Tần Diệu mệt mỏi không còn tí hơi sức nào, khẽ nhắm mắt lại, trên mặt hiện ra vẻ thoả mãn.

“Lần này còn trốn sao?” Lưu Hằng đỡ cô vào trong ngực, cắn một cái thật mạnh trên vai cô, khi anh phát hiện cô gái nhỏ này trốn chạy lần thứ hai, tâm trạng của anh gần như có thể dùng ngập chìm trong giận dữ để hình dung, cô luôn có khả năng có thể phá vỡ sự tự chủ của anh một cách dễ dàng.

Tần Diệu bị đau “Ừ” một tiếng: “Chờ em có hơi sức lại chạy trốn tiếp.”

Mặt của Lưu Hằng đen thui: “Ý của em là anh không thể để cho em có quá nhiều thể lực?” Như vậy thì, lại làm một lần nữa thôi.

...

Sau chuyện này, Tần Diệu trải qua cuộc sống bị nuôi nhốt, đầu tiên là bị cưỡng bách chuyển vào ở trong nhà Lưu Hằng, sau đó là mỗi sáng sớm đều phải đi làm cùng anh, sau khi tan việc nhất định phải đợi anh mới có thể ra về, điều này cũng không cần tính, nhưng mọi người có từng thấy “Kim Ốc Tăng Kiều” như vậy chưa? Việc vệ sinh bắt cô phải quét dọn, cơm bắt cô nấu, ra bên ngoài phải đi cùng anh tham gia các bữa tiệc, buổi tối về đến nhà còn phải cùng anh ta “này nọ í ề ề” các kiểu...

(Kim ốc tăng kiều: Nhà vàng chứa người đẹp được bắt nguồn từ việc Hán Vũ đế Lưu Triệt năm lên ba tuổi đã được phong là Giao Đông vương. Một lần, ông được mẹ nuôi, tức công chúa trưởng Quán Đào Lưu Phiêu, ôm vào lòng rồi hỏi: “Con có muốn lấy vợ không?” “Có”, Hán Vũ đế đáp lại. Công chúa chỉ vào đám đông hơn trăm người đứng cạnh gợi ý tiếp: “Muốn người nào?”. Vũ đế nguây nguây lắc đầu, tỏ ý không ưng. Lưu Phiêu vội chỉ tay về phía con gái mình, tức Trần A Kiều, rồi hỏi: “Ta gả A Kiều làm vợ cho con được chăng?”. Hán Vũ đế Lưu Triệt nhoeo cười đáp: “Được ạ! Nếu lấy được A Kiều làm vợ, con sẽ cho đúc nhà vàng để cho nàng ở.”)

Cuộc sống như thế mặc dù rất phong phú, vậy mà Tần Diệu luôn có một loại cảm giác không chân thực, cho dù Lưu Hằng có mấy lần nhắc tới vấn đề kết hôn, nhưng cô luôn có thể vô tình phát hiện ra anh vẫn gập gờ Hứa Giai Huệ. Lưu Hằng không giải thích, cô cũng không hỏi.

Mâu thuẫn được gỡ bỏ khi ở công ty xuất hiện một nhân viên mới tên là La Tấn rất đẹp trai.

Tần Diệu vốn có chút háo sắc, lúc đi họp cứ chăm chú nhìn La Tấn, hận không thể nuốt anh ta vào trong bụng, nhìn tới mức khiến mặt La Tấn đỏ ửng.

Dĩ nhiên, cô còn thuận tiện bỏ qua ánh mắt liên tục cảnh cáo của Lưu Hằng.

Cuối cùng, cô được mời vào phòng làm việc của Tổng giám đốc.

Lưu Hằng trong lòng bất an ôm Tần Diệu ở trên đùi, hỏi cô: “Sáng nay đưa cho em bữa ăn sáng em đã ăn chưa?”

Tần Diệu nghĩ đến anh chàng La Tấn đẹp trai, cười đáp: “Ăn rồi.”

“Ăn cái gì?” Lưu Hằng nâng cằm của cô lên, cưỡng ép cô nhìn vào mình.

Tần Diệu đâu còn nhớ rõ cái chuyện vặt vãnh này, vừa sáng sớm nhìn thấy La Tấn trong thang máy ngay sau đó vội nhiệt tình đem bữa ăn sáng trong tay nhét vào trong tay anh chàng đẹp trai, ai có thể nghĩ tới Lưu Hằng sẽ hỏi cô cái vấn đề này chứ!

Đang suy tư, ba phút sau cô mới trả lời: “Ăn ngon.”

Kết quả là cô ngây người ở phòng nghỉ trong văn phòng làm việc của Tổng giám đốc, ước chừng khoảng hai giờ, mãi cho đến khi Lưu Hằng trừng phạt xong mới thả cho cô rời đi, thuận tiện mang theo người một thân đau tây... . (ý là trên người cô nàng đầy những dấu đỏ do kiss đấy)

Ngày hôm sau khi La Tấn đến phòng làm việc của cô tìm Viên Lai Lai, Tần Diệu vỗ ngực liên tục, vậy mà anh ta lại dám hẹn Viên Lai Lai một phụ nữ đã kết hôn!! Kéo mạnh Viên Lai Lai về phía sau mình: “Cô ấy đã kết hôn rồi, anh và cô ấy không được đâu, tôi sẽ đi ăn cơm với anh.”

La Tấn nhũn mảy: “Theo tôi được biết, hình như cô cũng là hoa đã có chủ rồi?”

...! Không phải là lần đầu tiên anh ta gặp cô ư? Sao ngay cả việc này cũng biết vậy hả ?

La Tấn khẽ ho một tiếng, giải thích: “Ngay từ đầu đã thấy cô và Tổng giám đốc Lưu có quan hệ rất thân thiết.” Hơn nữa ánh mắt mà Lưu Hằng nhìn cô rõ ràng là ánh mắt mà người đàn ông nhìn người phụ nữ của mình. Nhưng anh có chút khó hiểu, nhìn thoáng qua cũng biết Lưu Hằng là người công và tư rõ ràng, sao có thể để Tần Diệu làm quản lý bộ phận chăm sóc khách hàng chứ? Trong các cuộc họp, anh đã nhìn ra Tần Diệu là một người không có tài năng gì.

Tần Diệu lúng túng: “Cái này sao, nói không chừng có thể là anh ta ra quy tắc ngầm với tôi, chẳng qua tôi lập trường kiên định, tuyệt đối không khuất

phục trước sức ép của cường quyền, như vậy anh có tự nguyện hẹn hò với tôi không?”

La Tấn không đáp mà hỏi ngược lại: “Hai người ở cùng nhau bao lâu rồi?”

“Cái này cũng lâu rồi, ít nhất...” Còn chưa nói hết cô vội che kín mặt, Lừa đảo! Dám dò hỏi cô!

La Tấn cười ha ha, nhìn Viên Lai Lai: “Tan việc tôi tới đón cô nhé.” Nói xong rồi đi ra ngoài.

Tần Diệu yên lặng lờ lờ kéo kéo tay của Viên Lai Lai: “Cậu cũng kết hôn rồi mà còn có cơ hội, tớ mới chỉ có bạn trai, chắc còn nhiều cơ hội, tớ cần phải cố gắng, cố lên!” Nói xong liền dơ nắm đấm lên, khoa tay múa chân hai cái.

Từ cửa truyền đến một giọng nam: “Vậy sao? Theo anh thấy, cơ hội của em là không lớn.”

Tần Diệu xoay người, yếu ớt nhìn Luru Hằng: “Tại sao?”

Luru Hằng giờ giờ tờ giấy chứng nhận trong tay: “Buổi sáng chúng ta đi đăng ký kết hôn, buổi chiều em theo anh đi công tác.”

“...Chăm sóc khách hàng mà đi công tác với sếp Tổng là cái quy tắc gì vậy? Hơn nữa sau khi kết hôn không phải là nên đi hưởng tuần trăng mật sao? Tại sao phải đi công tác?” A...! Cuộc hẹn của cô! Anh chàng đẹp trai của cô!

Luru Hằng nhếch miệng: “Muốn đi hưởng trăng mật cũng được, về sau không cho phép lên lút gặp cái tên kia nữa.”

Tần Miểu ngã xuống ghế, cũng biết không có chuyện tốt như thế mà, một lúc sau, cô mới nói: “Vậy em cũng không cần trăng mật đâu.”

Luru Hằng giận tái mặt: “Không được, phải đi trăng mật!” Dứt lời, im lặng kéo cô đi ra ngoài.

Mặc dù Tần Diệu đủ kiểu không tình nguyện, nhưng mà ở tuần trăng mật này, trong lúc vô tình cô lòi ra một tấm hình từ ví tiền của Luru Hằng, là tấm ảnh của cô lúc mới vừa vào đại học!

Vì vậy cô bắt đầu nghiêm khắc tra khảo Luru Hằng.

“Tấm hình này từ đâu ra?”

“Trước kia em kẹp nó ở trong sách.”

“Không thể nào, sách của em đều để trên gác xép trong nhà của em, từ trước đến nay anh chưa từng đi lên đó!”

“Là ở trong quyển sách khi em vào đại học.” Luru Hằng nhắc nhở.

Tần Diệu ngây người, ngây ngô hỏi: “Ý của anh là đã biết em từ khi còn ở đại học sao?”

“Khi em làm nhân viên trong thư viện, anh có nhờ em giúp anh tìm mấy quyển sách, kết quả em đưa cho anh một quyển đam mỹ.” Lúc ban đầu, Luru Hằng nghĩ chẳng qua có thể cô nhầm, sau đó lục tục tìm cô mượn mấy quyển nữa, kết quả lần nào cô cũng đưa đam mỹ cho anh, giờ anh mới hiểu được là cô cố ý, sau này anh bị gia đình buộc phải đi du học nước ngoài, vì vậy đứt liên lạc với cô.

Vài năm sau gặp lại ở công ty, vậy mà cô đã sớm quên mất anh. Anh từ từ nhắc nhở nhưng không có chút tác dụng nào cả, cho đến khi anh bắt đầu tấn công mạnh mẽ, rốt cuộc cũng ôm được đầu óc thiếu no-ron của Tần Diệu vào trong ngực, mới hiểu được, thì ra cô không phải cố tình không biết, mà là thật sự không hiểu.

Tần Diệu nhớ lại toàn bộ cuộc sống đại học của mình mới chậm rãi nói: “Vậy sao... Khi đó em nhìn thấy trai đẹp tới mượn sách, đều cho tất cả mượn đam mỹ hết... Bọn họ lại không đến tìm em!”

Kết luận là, cô lần nữa bị áp đảo!

HẾT

Bạn đang đọc truyện *Thú Nam Và Tiểu Bạch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.